

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A PACK FOR *Autumn*

A COZYVERSE
novel

EMILIA EMERSON

Ucretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantev.org>
A SMALL TOWN WHY CHOOSE ROMANCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Copyright © 2024 by Emilia Emerson

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Resmi: Vaughn Designs

Düzeltilme: Starlight Editorial İç Mekan

Sanatı: Art Sinah & Alex Brushes

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka sistemlerinin eğitimi amacıyla kullanılamaz veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

Alıntılar:

Federico García Lorca. "Bu Doğru (Es verdad)." İlk olarak *Canciones*, 1921-1924'te yayımlandı. A.S. Cline tarafından *Poems of Love and Death*, 2007-2023 içinde çevrilmiştir. Kamu malı.

Henry Wadsworth Longfellow. "Deniz Feneri." *The Seaside and the Fireside*. Boston. 1849. Kamu malı.

A PACK FOR AUTUMN

A COZYVERSE NOVEL

by
Emilia Emerson

Size çok huysuz, çok fazla ya da çok derin hissettiğiniz söylenen herkes için

—

*Starlight Grove sizi kollarını açmış, olduğunuz gibi
karşılıyor.*

İÇİNDEKİLER

[Yazarın Notu](#)
[Omegaverse'e Giriş](#)

1. [Easton](#)
2. [Zeytin](#)
3. [Zeytin](#)
4. [Zeytin](#)
5. [Lars](#)
6. [Easton](#)
7. [Zeytin](#)
8. [Easton](#)
9. [Lars](#)
10. [Zeytin](#)
11. [Finn](#)
12. [Zeytin](#)
13. [Lars](#)
14. [Zeytin](#)
15. [Finn](#)
16. [Zeytin](#)
17. [Lars](#)
18. [Zeytin](#)
19. [Finn](#)
20. [Zeytin](#)
21. [Easton](#)
22. [Finn](#)
23. [Easton](#)
24. [Zeytin](#)
25. [Easton](#)
26. [Zeytin](#)
27. [Lars](#)
28. [Zeytin](#)
29. [Zeytin](#)

30. Finn
31. Finn
32. Zeytin
33. Zeytin
34. Easton
35. Lars
36. Lars
37. Lars
38. Lars
39. Easton
40. Zeytin
41. Zeytin
42. Finn
43. Zeytin
44. Finn
45. Zeytin
46. Zeytin
47. Easton
48. Zeytin
49. Finn
50. Zeytin
51. Zeytin
52. Easton
53. Zeytin
54. Easton
55. Zeytin
56. Finn
57. Lars
58. Zeytin
59. Easton
60. Zeytin
61. Zeytin
62. Zeytin
63. Zeyti

n

Sonsözü

[Daha fazla Cozyverse ister misin?](#)

[Ayrıca yazan Emilia](#)
[Emerson Teşekkür](#)
[Yazar Hakkında](#)

YAZARIN NOTU

Starlight Grove'a hoş geldiniz! Bu kitabı süper sevimli kapağı yüzünden aldıysanız, bunun aynı zamanda *çok baharatlı* olan rahat, küçük bir kasaba romantizmi olduğunu bilmenizi isterim. Bu kitap yetişkinler için!

Bu tatlı, düşük endişeli bir okuma olsa da, ebeveynlerin ve büyükanne ve büyükbabaların kaybı ve ardından gelen keder de dahil olmak üzere bazı okuyucuların üzücü bulabileceği bazı içerikler vardır. Ek olarak, bir karakter çocuk istismarı/ihmali geçmişini açıklıyor. Ana kadın karakterimiz, omegaverse özgü, ancak PMDD ve PCOS ile benzerlikler gösteren ve fiziksel ve zihinsel sağlığını etkileyen hormonal bir bozukluğa sahiptir. Ayrıca, büyük beden bir bedende yaşamının bazı zorluklarını ve disleksi ile yaşamının zorluklarını tasvir eden birkaç sahne de var.

Bu kitap sonsuza dek mutlu bir şekilde bitiyor!

A Pack for Autumn, Emilia Emerson ve Eliana Lee ile paylaşılan Cozyverse evreninin bir parçasıdır. Kitaplarımız bağımsız olarak okunabilir, ancak hepsi çapraz karakterlerle büyüleyici Starlight Grove kasabasında geçiyor.

Bu kitaptaki içerik hakkında daha ayrıntılı bilgi için lütfen emiliaemerson.com adresini ziyaret edin.

OMEGaverse'E GİRİŞ

Bu bir Neden Omegaverse'i Seçmelisiniz.

Why Choose, kadın ana karakterimizin sonsuza dek mutlu olması için erkekler arasında seçim yapmak zorunda olmadığı anlamına gelir.

Her omegaverse farklı olsa da, genel olarak, toplumun üç tanımlamadan oluştuğu alternatif bir dünyadır: alfalar, omegalar ve betalar. İnsanlar biyolojilerini ve kişiliklerini etkileyen bir atama ile doğarlar. Tüm bu karakterler tamamen insandır - hayvanlara dönüşmezler!

Alfalar fiziksel olarak büyük ve genellikle baskındırlar ve omegaların kokularından oldukça etkilenirler. Erkek alfaların penislerinin tabanında, seks sırasında şişen ve bir omega'nın içine kilitlenmelerini sağlayan bir düğüm vardır. Alfalar ayrıca "havlayabilirler", bu da seslerine omegaların itaat etmek zorunda hissettikleri belirli bir ton enjekte etmek anlamına gelir. Havlamalar genellikle yalnızca güvene dayalı sürü ilişkileri içinde kullanılır ve omegalar isterlerse bunlara direnebilirler.

Omega'lar en nadir bulunan tanımlamadır. Tipik olarak fiziksel olarak küçüktürler ve fiziksel dokunuşa yüksek ihtiyaç duyarlar. Erken yetişkinlik döneminden itibaren omegalar kızışmaya başlar. Kızgınlık sırasında içgüdüleri tarafından yönetilirler. Yuva yapmak için güçlü bir dürtüleri vardır, rahat etmek için yumuşak ve rahat eşyaları bir yatakta toplarlar. Omegaların kızgınlık sırasında acı ve fiziksel zarardan kaçınmak için alfalar tarafından düğümlemesi gerekir. Kızgınlık sırasında, alfalar kızgınlığa girebilir, yani

alfa içgüdülerini doymak ve omega'larına bakmak için kullanırlar. Eğer omegalar kırgınlıklarından kaçınmak istiyorlarsa, günlük bastırıcı hap alabilirler.

Omegalar fiziksel olarak alfalarla uyumludur ve onların düğümlemlerini atabilirler, ancak bazı betalar kendilerini alfa düğümü atmak için eğitebilirler. Omegalar genellikle sürü yaşamının merkezidir, sürüyü bir arada tutan tutkaldır.

Bu omegaverse kadersel eşlere sahip olmasa da, bazı alfa ve omegalar birbirleriyle benzersiz bir şekilde uyumludur (koku eşleşmeleri). Alfalar ve omegalar birbirleriyle ısırik yoluyla bağ kurabilir, bu da diğerlerinin duygularını hissetmelerini sağlayan bir bağlantı oluşturur.

Betalar aslında "normal" insanlar olarak kabul ettiğimiz kişilerdir. Güçlü kokuları yoktur. Betalar sürülerin bir parçası olabilir ve alfalar ve omegalar bir bağ oluşturmak için onları ısırabilir.

EASTON

BEN SAPIK DEĞİLİM.

Ben sapık değilim.

Ben kesinlikle sapık değilim.

Mariposa Market'in koridorlarında dolaşırken, koridorun diğer ucundaki siyah saçlı güzele gizli bakışlar atarak kendi kendime bu cümleyi tekrarladım.

Takip etmenin tanımına bakmıştım. Bu kesinlikle uygun değildi. Takip, tekrarlanan *istenmeyen* ilgi veya taciz örüntüsü gerektiriyordu.

Onu taciz etmiyordum ve bunun *istenmeyen bir* şey olduğunu nereden bilebilirdim ki? Tamam, ona çıkma teklif ettiğimde beni geri çevirmiş olabilir -*iki kez-* ama *onu takip etmiyordum*. Bu sevimli deniz feneri bekçisiyle sık sık aynı saatlerde markette olurduk. Bugün olduğu gibi, acil kabartma tozu ihtiyacım vardı.

Acil.

Karbonatın buzdolabının kokusunu nasıl giderdiğine dair bir video izlemiştim. Bunu duyduktan sonra onsuz bir dakika daha nasıl dayanabilirdim ki?

Onun artık reyonda olmadığını fark ettiğimde sarsıldım. Kasaya doğru gidiyordu.

Zeytin.

Kasabadan birinin onun adını söylediğini ilk duyduğumda, sanki bulutlar dağılmış ve güneş ışığı üzerime düşmüş gibi hissettim. A

Yağmur yağdığı için büyük bir başarıydı ama Olive'in gücü de buydu. O yağmurlu bir günde güneş ışıyordu ve sonsuza kadar onun yanında olmalıydım.

Sadece önce onu nasıl kazanacağımı bulmam gerekiyordu.

Sırada onun arkasına geçtim, parlak turuncu bir kutu karbonatı avucumun içinde sıkıca tutuyordum.

Jack adında aptal bir genç olan kasiyer ona gülümsedi. Göğsümdeki hırıltıyı bastırmak için öksürdüm. Olive dünyadaki tüm gülümsemeleri hak ediyordu. *Ben* sadece ona bu gülümsemeyi veren kişi olmak istiyordum.

Ona her şeyi vermek için.

"Adın Olive, değil mi?" Jack sordu.

"Hmm, evet," diye cevap verdi.

Tatlı pembe dudaklarında hafif bir çatıklık vardı. Büyük, kahverengi gözlerinin arasında küçük bir kırışıklık.

Jack ilk maddeyi tararken kıkırdadı. "Yani bu, ailenin zeytin çiftçisi olduğu anlamına mı geliyor?" Sanki şamatalı bir kahkaha bekliyormuş gibi taramasına ara verdi.

Ona sadece alaycı denebilecek bir bakış fırlattı ve kalbim heyecanla çarptı. Olive utangaç ve sessizdi, ama bazen hırçın tarafını ortaya çıkarırdı ve bu beni her zaman memnun ederdi.

"Bilmiyorum Jack. Ailen lastik değiştirmeyi çok mu severdi?"

"Umm... ne?"

"Ya da sihirli fasulye yetiştirmek?" diye tersledi.

Jack gözlerini kırıştırdı, tamamen kaybolmuş gibi görünüyordu, sonra eşyaların geri kalanını taramakla meşgul oldu. Ben ise bu kez kahkahalarımı bastırmak için tekrar öksürdüm. Benim kızım çok komikti.

Bana doğru döndü. Gözlerimiz buluştu ve dünya yavaşladı. Güzelliği nefes almayı zorlaştıracak türdendi. Kaküllerinin alnına düşme şekli o kadar sevimliydi ki dayanmakta zorlandım. Orman yeşili bir kazak giymişti ve kendimi içine gömmek istediğim tatlı kıvrımlarının üzerine hafifçe dökülüyordu.

Tam o sırada marketin kapısı açıldı ve Hank -Starlight Grove'un tipik huysuz ihtiyarı ve kitabevi sahibi- bastonuna dayanarak kaşlarını çatmış bir halde içeri girdi. Gürültü Olive'in dikkatini dağıttı ve gözlerini kaçırdı. Bana tekrar bakması için ona yalvarma dürtüsüne karşı çenem sıkıştı.

Hank'in araya girmesi iyi bir şey getirdi; açık kapıdan markete doğru esen rüzgâr Olive'in saçlarını yakaladı ve kokusunu bana doğru getirdi. Derin derin içime çektiğimde kızgınlığım kayboldu. Balkabağı baharatlı latte gibi kokuyordu, sıcak, rahatlatıcı ve acı kahvenin bir kenarı ile tatlı. Sikim hemen sertleşti ve duruşumu değiştirdim. Bu yüzden Olive'in yanında nefes almaya direnmeye çalışıyordum. Onun yanındayken her seferinde sertleşerek onu korkutmak istemiyordum ama lanet olsun, bu neredeyse imkansızdı. Kokusunu bastırmak için bir tür deodorant kullanıyordu ama aldığım hafif kokular rüyalarımın girmeye yetiyordu. Onun sevimli kalın kazaklarının üzerinde yuvarlanmak, kendimi onun içinde boğmak istiyordum. Belki rüzgâr onun kokusundan küçük parçacıkları gömleğimin üzerine savururdu ve ben de daha sonra onunla yatağa kıvrılabilirdim.

Ancak benim kokum tüm gücüyle dışarıdaydı ve herkese Bu omega'ya tamamen kafayı takmıştım. Olive gözlerini dikmiş bana bakıyordu ama yanaklarında bir pembelik yakaladığımı sandım. Bu bana, benden davrandığı kadar etkilenmediğine dair küçük bir umut kıvılcımı verdi.

Jack çok hızlı bir şekilde toplam tutarı okudu. Eşyalarının parasını ödedi, iki bez çantasını aldı ve kapıya yöneldi.

Peşinden koşmak istedim. Deniz fenerine dönerken bisikletinin gidonunda dengelemek zorunda kalmasın diye çantalarını taşımayı teklif edebilirdim. Ya da bugün kendini bisiklete binecek kadar iyi hissetmiyorsa *onu* taşıyabilirdim.

Ama ayaklarım yere sabitlenmişti. Zaten benim gibi hissediyordu ama bunu berbat etmekten korkuyordum. Onu ikinci kez yemeğe davet ettiğimde neredeyse benden kaçtıktan sonra stratejimi yeniden düşünmem gerektiğini fark ettim.

Bana defalarca çok güçlü davrandığım söylenmişti ve birkaç randevuya çıktığım son kadına göre ilgim *boğucuydu*. Ve benim Olive'im ürkekti. Şehre sadece ramen ve televizyon yemeği zulası bittiğinde gelirdi. Hiç sohbet başlatmazdı. Gülümsediğini bile görmemiştim. Bu oyunu doğru oynamalıydım. Onu korkutup kaçıramazdım. Hayatta kalamazdım.

Hafif paslı bisikletine binip yola koyulurken büyük market pencerelerinden onu izledim.

"Umm, bunu satın alacak mısın?" Jack avucumun içindeki ezilmiş kutuyu işaret etti. Yere bir miktar karbonat döküldü. *Kahretsin*. Marisol ya da Carmen'in etrafta olup olmadığını görmek için sinsice etrafıma bakındım.

Yerleri kirlettiğim için beni öldürebilirlerdi. Kız kardeşlerden birini göremeyince rahat bir nefes aldım. Bu da Olive'e karşı dikkatli olmam için bir başka nedendi. Alfa bedenime hiç alışamamıştım; hemen hemen herkesten, özellikle de onun gibi omega'lardan daha uzun boylu olmama ve sakar uzuvlarımla sürekli bir şeylere çarpıp onları kırmama alışamamıştım.

Onu asla kırmak istemedim.

Jack'e biraz para uzatırken bir özür mırıldandım. Dükkândan çıktığımda Olive çoktan körfeze giden dolambaçlı yolda kaybolmuştu. Kasabaya yakın bir yerde yaşamamasından nefret ediyordum. Ya orada tek başına başına başına bir şey gelseydi?

Sürü arkadaşlarımla paylaştığım eve dönerken bacaklarım ağırlaşmıştı.

Ben mutfağa girdiğimde Finn öğle yemeği hazırlıyordu. Gözleri bana ve elimdeki hâlâ su sızdıran kutuya kaydı. "Evden neden yanıyormuş gibi koşarak çıktığını bana anlatacak mısın?"

Olive'in genellikle Perşembe günleri pazara gittiğini bildiğim için sabahtan beri pencerenin önünde bekliyordum. Onun sokaktan geldiğini gördüğümde kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Ama bunu söylemek beni bir sapık gibi gösterecekti ve kesinlikle öyle değildim.

"Karbonata ihtiyacımız vardı," diye homurdandım. Buzdolabını açtım ve üzgün küçük kutuyu rafa yerleştirdim.

Finn beni sıkıştırmak ister gibi görünüyordu ama sandviçine geri döndü. Ona omega yapmayı hayal ettiğim kadından bahsetmek istedim ama Finn hâlâ büyükanne ve büyükbabasının ölümünden sonra yaşadığı kederin içinde kaybolmuştu ve Lars hâlâ yıllar önce kokusunu aldığı bir omega'ya takıntılıydı.

Derin bir nefes aldım. Önce Olive'i bize bir şans vermesi için ikna edecektim. Sonra da çocukları ikna edecektim.

ZEYTİN

EVİME YAKLAŞIRKEN GICIRDAYAN BISİKLET FRENLERİNDEN KORKTUM.

Bu bisikleti bir ay önce taşındığımda evdeki küçük bir barakada bulmuştum ama pek iyi durumda değildi. Zincirinin kopmaması ve frenlerinin siren gibi ses çıkarmaması için nasıl tamir edeceğimi bulmam gerekiyordu. Yine de şikayet etmezdim. Yiyecekleri eve taşımayı çok daha kolay hale getirdi.

Ön kapının yanına park ettim, tuzlu deniz havasını içime çekmek ve dalgaların çarpışını dinlemek için bir an durakladım. Bir miyavlama sesi, taşındığım gün kapımın önünde oturan turuncu, beyaz ve kahverengi tüylü sokak kedisi Sir Cat'in varlığını haber verdi. Ben bir bavul ve birkaç kutudan oluşan seyrek eşyalarımı içeri taşıırken o da içeri girmiş ve kendini evindeymiş gibi hissetmeye başlamıştı.

"Merhaba efendim," dedim, başını kaşımak için eğildim. Tasma yoktu, bu yüzden gerçek adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birkaç isim denemiştım ama bana son derece onaylamaz bir ifade takınmıştı, ben de "Sör Kedi "de karar kıldım. Zaten bu ismi hak edecek kadar asil biriydi.

Deniz feneri bekçiliği pozisyonu için mülakata girdiğimde bana evin mobilyalı olduğu söylenmişti. Sınırlı eşyalarımle dolu kiralık bir arabayla gelmiş ve kapıyı açtığımda neredeyse boş bir evle karşılaşmıştım. Dolaplarda birkaç tabak vardı. Mutfakta küçük ahşap bir masa. Yerleşik kitaplıklarda deniz feneri tutmakla ilgili bazı kitaplar vardı. Uyumak için bir havalı yatak satın almıştım ve

Bir ikinci el mağazasından birkaç küçük şey daha aldım ama hepsi bu kadardı. Kredi kartı borcumu ödemeye çok yaklaştım ve her doları biriktirmem gerekiyordu. Yeni işim ücretsiz ev sağlıyordu ama maaşı fazla değildi.

O ilk gece Sör Kedi'nin yanımda olması beni rahatlatmıştı. Küçük bir fırtına çıkmış, uğuldayarak pencereleri tıkırdatmıştı. Deniz fenerinin nöbet odasında bana eşlik etmiş, ben deniz fenerinin el kitabını ve fırtına protokollerini öğrenirken kucağımda mırıldanarak geceyi geçirmişti.

Kısa sürede sessiz bir rutine girmiştik. Nadiren yanımdan ayrılıyor, beni kulübede ve deniz fenerinde kabarık bir gölge gibi takip ediyordu. İkinci el eşya satan bir dükkânda yirmi beş sente bir sepet bulmuş ve içine onun için kendi battaniyelerimden birini koymuştum. Kesinlikle yerde uyumaya devam edemezdi.

"O alfa bugün yine pazardaydı," dedim, sesim sanki duyulacakmış gibi neredeyse fısıltıyla çıkıyordu.

Easton.

Altın tenli, kıvrırcık saçlı, kalın ön kollu, geniş göğüslü ve çenesinde kirli sakalı olan alfa. Sürekli karşılaşıyorduk ama ilk iki denemesinde paniklediğim için bana bir daha çıkma teklif etmemişti. Belli ki akıllı başına gelmiş ve vazgeçmişti, ki en iyisi de buydu. Starlight Grove'a yalnız kalmak için taşınmıştım. Deniz feneri bekçiliğinden daha yalnız bir iş düşünemezdim.

Peki o zaman... Easton'ın benden vazgeçtiği düşüncesi neden kalbimi parçalıyormuş gibi hissettiriyordu?

Sir Cat için kapıyı açık tutarak içeri girdim ve yiyeceklerimi boşalttım. Bir gün yemek yapmayı öğrenecektim. Kavanoz soslu makarna en fazla ilerleyebildiğim şeydi ve akşam yemeği için planladığım şey de buydu. Gerçi şu anda canımın çektiği tek şey Nutella dolu kruvasanlar ve kalın dilim çikolatalı pastaydı. Kazağımlı kokladım, alfanın zengin, çikolatalı fındık kokusundan bir ipucu yakalayıp yakalayamayacağımdan emin değildim ya da bu sadece hüsnükuruntu muydu? İçimdeki omega hüznünlü bir mırıltı çıkardı ama onu mutfak radyosuyla bastırdım, parazit kaybolup müzik odayı doldurana kadar düğmeyi çevirdim. Şarkıyı tanıdığımda kalbim sızladı. Annemle benim en sevdiğimiz sanatçılardan birine aitti - patlamadan önce bir barda çaldığını gördüğümüz yarı yerel bir şarkıcı. Annem ve ben bu albümü babam yasaklayana kadar teknede tekrar tekrar çalmıştık.

En azından ertesi güne kadar. Bizi asla reddedemezdi.

Makarnayı süzerken boğazımdaki yumruyu yuttum. Onlarınkı gibi bir aşka sahip olmak nasıl bir şey olurdu?

"Ne tür müzikten hoşlanırsınız?" Sir Cat'e sordum. Başını eğdi. "Sofistike bir şeyler, değil mi?"

Miyav.

Sırıttım. "Biraz makarna ister misin?" Ona bir erişte uzattım ve elimden düzgünce aldı.

Yemeğimi hazırladıktan sonra kulübemi deniz fenerinin içine bağlayan kapıya yöneldim. Dolambaçlı metal merdivenleri en tepeye kadar tırmanıp balkona çıktım. Sonbaharın başlamasıyla birlikte rüzgar soğuduğunda bile burada oturmayı seviyordum. Kendimi daha canlı hissetmemi sağlıyordu.

Oturdum ve Sör Kedi hemen kucağıma yerleşti. Rüzgâr makarnamı buz gibi yapmadan önce kürekle yedim ve sonra kâsemi bir kenara bıraktım, böylece Sör Kedi'yi kaşımaya ve yumuşak mırıltısının tadını çıkarmaya odaklanabildim.

"Hep okyanus kıyısında mı yaşadın?" diye sordum. "Suyu sevmediğini biliyorum ama ben buradayım ve onsuz yaşayamıyorum." Elimi dürterek onu okşamaya devam etmem için beni teşvik etti.

Karanlığa baktım, fenerin yanıp sönen ışığı dalgaları aydınlatıyordu. "Orada olmalıyım."

Ailemin ıstakoz teknesinde büyümüşüm, daha yürümeye bile başlamadan günlerimin çoğunu orada geçiriyordum. On yaşıma geldiğimde babamın tuzakları kontrol etmesine yardım ediyor, hava durumunu ve navigasyonu öğreniyordum. Babam beşinci nesil ıstakozcuydu ve ben de altıncı nesil olacağımı sanıyordum. Ama hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmemişti.

Sir Cat ve ben, parmaklarım onu sevmeye devam edemeyecek kadar donana kadar dışarıda kaldık. Merdivenlerden geri indim, boş kâsemi lavaboya koydum ve hep böyle boş hissedecek miyim diye merak ederek yuvama girdim.

ZEYTİN

GÖZ UCUYLA BAKTIM. DIŞARI VE PERDELER İÇİNDE
BENİM YATAK ODASI. BU OLDU HALA KARANLIK
Ama gökyüzünün rengindeki hafif değişim, gün doğumunun çok
uzakta olmadığını gösteriyordu.

Sabah hapımı içtikten sonra üzerime bir sweatshirt geçirdim, bir
havlu aldım ve ayakkabılarımı giydim. Sir Cat beni kapıda karşıladı.

"Günaydın. Umarım iyi
uyumuştundur." Başını bacağıma
yasladı.

Sör Kedi buranın istediği zaman girip çıkabileceği kendi evi
olduğunu açıkça hissetse de, benim yuvama girmeye hiç çalışmadı.
Aslında yatak odamdan tamamen uzak durdu, derme çatma sepet
yatağında kıvrılıp yatmakla yetindi. Havalı yatakta uyuduğum için
muhtemelen iyi bir şeydi. Pençeleriyle delmesini istemezdim.

"Gidelim o zaman," dedim ve kapıyı açtım.

Deniz fenerinin yanındaki küçük plaja doğru ilerledi. Kumlar
kayalıktı ve hava buz gibiydi ama umurumda değildi. Her sabah
gökyüzünün yavaşça pembeye ve mora dönüşmesini izlemek beni
bir şeylere bağlı hissettiriyordu. Sanırım evrene ya da benden daha
büyük bir şeye.

Havlumu kumsalın yukarısındaki büyük düz bir kayanın
üzerine koydum ve soyunmaya başladım.

"Biliyor musun, soğuk dalışlar sana gerçekten iyi geliyor. Çok
gençleştirici, kan pompalamanızı sağlıyor."

Sir Cat her sabah yaptığı gibi bana aptalmışım gibi baktı. Ben soyunduktan sonra havlunun üzerine kıvrılıp beni bekledi.

"Bir gün seni suya sokacağım," diye seslendim omzumun üzerinden. Gözlerini devirdiğine yemin edebilirim.

Ellerimi iki yana açtım, okyanusa doğru koşarken sabahı kucakladım. Dondurucu dalgalar ben daldıkça nefesimi çaldı ama aynı zamanda tüm endişelerimi de çaldı.

İş başvurumdaki yalanımla ilgili endişelerim.

Kederim.

Karanlık günlerim.

Kontrol edilemeyen bedenim.

Üst üste yığılan her şey suyun içinde kayboldu.

Üstümde gökyüzü aydınlanırken hafif dalgaların etkisiyle sırtüstü süzüldüm.

Buraya yeni bir başlangıç yapmak, *daha önceki* hayatımın tüm anılarını barındıran kasabadan uzakta kendime bir tür hayat kurmak için gelmişim; ailesi, bir topluluğu ve geleceğine dair planları olan Olive için. Bu yeni hayatın küçük ve izole olması dışında neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu sabah, dalgaların içinde, bu taşınmayla doğru kararı verdiğimi hissettim.

Kıyıya geri dönmek için döndüm ve Sör Kedi'yi gördüğümde heyecanlı bir ses çıkardım. Havlunun üzerindeki yerini terk etmiş ve suya yaklaşmıştı. Benimle tam bir göz teması kurarak, gelen bir dalgaya dokunmak için tek bir patisini uzattı. Patisini sallayarak ve tiksiniş bir bakışla geri çekti, sonra da koşarak uzaklaştı.

"Yeni bir şey denediğin için seninle gurur duyuyorum!" Sırıtarak a r k a s ı n d a n bağırdım.

Evet, belki bu iyi olabilir.

ZEYTİN

GROVE KİTABEVİ'NİN KAPISINI AÇTIĞIMDA BİR ZİL ÇALDI VE içeri süzıldüm. Kapıyı arkamdan kapatırken kalbim küt küt atıyor, umutsuzca takip edilmediğimi umuyordum.

Bu çok saçmaydı. Sanki baltalı bir katil beni kovalıyormuş gibi davranıyordum, oysa kovalayanlar sadece aşırı dost canlısı kasaba halkıydı. Aylık reçetemi aldığım eczaneden kitapçının girişine kadar olan kısa yürüyüşümde dört kişi beni durdurmuştu. Çoğunun ismini hatırlayamayacak kadar bunalmıştım ama merhaba demek için beni durdurmuşlar, pencere önündeki kutularıma hangi çiçekleri dikmem gerektiği konusunda istemediğim tavsiyelerde bulunmuşlar ve içinde Arepa Dulce (bir tür Dominik pastası) olan küçük bir kabı elime sıkıştırmışlardı. Bu sonuncusu marketin sahibi Marisol adında bir kadından gelmişti. Onu çantama koymuştum. Tatlıyı geri çevirecek değildim.

Herkes kasabaya yeni biri geldiği için heyecanlı görünüyordu, ama gezegende yürüyen en az ilginç insan olduğumu fark ettiklerinde benden sıkılmalarını bekliyordum.

Çoğu insan bu tür küçük kasaba cazibesine bayılırdı ama ben anonim olarak dolaşamamaktan nefret ediyordum. Tanıdığım en dışa dönük adamlardan biri olan babamın aksine, sosyal ortamlar bana kolay gelmiyordu. Altı yıl önce sezon dışı nadir bir tatil için Starlight Grove'u ziyaret ettiğimizde tam da evinde gibiydi. Bazen merak ederdim, acaba burada kalsa daha mı mutlu olurdu?

Günlerinin çoğunu teknede geçirmek yerine böyle bir kasabada yaşamak. Ama denizde büyümüş, ailesinin ıstakoz işini devralmayı beklemiş, sonra da sahil kasabalarının gürültüsünden uzakta, denizde evinde gibi olan, acı verici derecede utangaç bir betaya aşık olmuştu.

İnternette deniz feneri bekçiliği pozisyonunu gördüğümde içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissetmişim. Annem bunun evrenin çağrısı olduğunu söylerdi ama ben o kadar emin değildim. Ailemin vefatından bu yana geçen yılları kendimi kaybolmuş hissederek geçirmiştim ve onlarla mutlu olduğum bir yere geri dönme fikrinin cazibesi vardı... sanki sahip olduğumuz mutluluğun bir kısmını bulabilirmişim gibi.

Sıkışık kitapçı koridorlarında dolaşırken, tehlikeli kitap yığınlarını devirmemeye dikkat ediyor ve daha uzak bir deniz feneri pozisyonu aramalı mıydım diye düşünüyordum. Malzemelerin özel olarak gönderilmesi gereken ve aşırı dost canlısı kasaba halkı tarafından bombardımana tutulmayacağı bir yer.

O zaman tamamen yalnız kalırdım.

Önümde uzun boylu bir adam belirdi ve ben çığlık attım. Nefesim kesildi ve göğsümü tuttum, sonra onun kasabada gördüğüm yaşlı kitapçı Hank olduğunu fark ettim.

"Oh, merhaba," dedim zayıf bir sesle.

Çenesini bana doğru kaldırdı, eski kitapların hafif kokusu bana doğru geliyordu. "Sen yeni kızsın."

Sesi huysuzdu. Huysuz.

Başımı salladım.

"Adım Hank. Bu dükkânın sahibiyim."

"Evet," dedim.

İçimden homurdandım. İşte bu yüzden yabancılarla konuşmaktan nefret ediyordum. İçimdeki her şey dondu ve tam bir cümle kurmamı engelledi.

Ben başka bir şey söylemeyince, "Buraya satın almaya mı yoksa sadece yer kaplamaya mı geldiniz?" diye sordu.

Boğazım düğümlendi ve tek yapabildiğim göz kırpmak oldu. Neden böyleydim? Neden sadece *evet, kitap istiyorum* diyemiyordum?

"Bunun için zamanım yok," diye mırıldandı. "Kalçam fırtınanın yaklaştığını söylüyor."

Bastonuna baktım. Kalçası haklıydı. Hava durumu kötü diyordu.

Derin bir nefes aldım, kendimi konuşacak kadar toparlamaya çalıştım ama kelimeler bir türlü gelmiyordu. Yanaklarım daha da kızardı ve artık dayanamaz hale geldim. Topuğumun üzerinde döndüm ve ön kapıya doğru ilerledim. Sorun yoktu. E-okuyucumun bozulmuş olması ve kulübemde sadece eski deniz feneri bekçisinin bıraktığı bir yığın denizcilik kitabının olması önemli değildi. En sevdiğim yazarın yeni bir kitap çıkarmış olması da önemli değildi. Şu anda önemli olan tek şey eve dönmektir.

Sokağa çıktığımda rüzgâr saçlarımı savuruyordu, bu da fırtınanın hızla yaklaştığının bir başka işaretiydi. Yine kopan bisikletimin zinciriyle uğraşırken ellerim titriyordu. Gözlerim yaşlarla doldu ve bu bana her şeyden çok bir bölümün başladığını söylüyordu. Karanlık, uğursuz ve yorucu bir şekilde ruhumun sınırlarını zorluyordu. Belki de görmezden gelirsem geçecekti.

"Olive!" Zinciri tekrar rayına oturttuğum sırada parlak bir ses adımı seslendi. Omzumun üzerinden bakarken kalbim küt küt atıyordu. Benim yaşlarıma yakın görünen gülümseyen sarışın bir kadın bana doğru koşuyordu, soluk yeşil elbisesi rüzgârda dalgalanıyordu. "Sana rastladığıma inanamıyorum! Seninle tanışmak için ölüyordum!"

Çömeldiğim yerden kalktım.

"Ben Lucy," dedi nefes nefese önümde dururken. Parlak bahar çiçeği kokusunun dalgası üzerime vurdu ve bana onun bir omega olduğunu söyledi.

"Merhaba," diye mırıldandım.

"Daha fazla kardiyo yapmalıyım. Daha önce kendimi tanıtmamış olmaktan nefret ediyorum. Ben Starlight Grove Karşılama Komitesi'nin başkanım! Birkaç hafta önce evinize uğramıştım ama evde değildiniz herhalde."

Ya da kapımın çalındığını duydum, panikledim ve yuvama saklandım.

Çok zavallıydım.

"Ah, evet. Bazen deniz fenerine çıkıyorum ve duyamıyorum," dedim.

Lucy'nin gülümsemesi hiç bozulmadı. "Tabii ki! Bence bir omega deniz feneri bekçimizin olması çok havalı. Hepimiz Fredrik ve Carina'yı çok severdik ve vefat ettiklerinde yıkıldık ama onların yerini böylesine harika bir insanın almasından dolayı çok mutluyum."

Kaşlarım çatıldı. Beni tanı mıyordu bile. Neden harika olduğumu söylesin ki?

"Bir dakikanız var mı?" diye devam etti. "Size bir kahve ısmarlamak ve Starlight Grove'a hoş geldiniz demek isterim."

"Şey..."

Sözlerimi yarım bıraktım ve Lucy cevap vermeyişimi evet olarak algıladı. Kolunu benimkine doladı ve caddenin karşısındaki kafeye doğru yola koyuldu. Bana kasabanın tarihini ve dükkân sahipleriyle ilgili dedikoduları anlatarak sohbeti zahmetsizce sürdürdü, cevaplarımın ne kadar yapmacık olduğunu umursamıyor ya da fark etmiyor gibiydi.

"Ne istersiniz? Benim ikramım," diye sordu Lucy sıranın önüne geldiğimizde.

Asıl istediğim balkabağı baharatlı latte idi ama insanların kokum hakkında yorum yapmasından nefret ettiğim için genellikle sade kahve alırdım. Yine de yeni bir endüstriyel güç deodorantı kullanıyordum. Adı gözlerimi devirmeme neden olmuştu -Kokusuz Deodorant- *ama* işini yapıyor gibi görünüyordu. Daha iyi olmalıydı, çünkü genelde eczaneden aldığım jenerik deodorantın iki katına mal oluyordu.

"Sadece normal bir kahve," diye mırıldandım.

"Emin misiniz? Buradaki balkabağı baharatlı latteler inanılmaz. Onları hayal ediyorum. Mevsimi dışında almak için her şeyi denedim ama reddediyorlar." Sevimli beta baristaya ters ters baktı ama kız sırtarak karşılık verdi. "Sadece dene," dedi Lucy. "Nefret edersen kahveni içebilirsin." Ses tonu sade kahvenin bir rezalet olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Teşekkürler Lucy, çok naziksin. Haklısın, kahvenin tadı pislik gibi ve bundan nefret ediyorum. Ama cevap olarak söyleyebileceğim tek şey "Tabii," oldu.

Köşede boş bir masa bulduk ve lattelerimizi alıp oturduk. Bir yudum aldım ve o anda hayatım değişti. Yemin ederim, biraz parfüm sıktım.

"Sana söylemiştim," dedi Lucy, muzaffer bir edayla. "Şimdiye kadar tattığın en iyi şey, değil mi? Evde tarifini yeniden yapmaya çalıştım ama hiçbir şey yanına yaklaşamadı."

"Gerçekten çok güzel," dedim gülümsememi bir yudumun arkasına saklayarak.

"Arkadaşlarım Ivy ve Summer ile tanışmalısın. Onlar da omega. Hepimiz burada büyüdük ve birbirimizi tanıyorduk ama aynı sınıflarda değildik. Ama hepimiz yetişkin olarak buraya geri döndük ve şimdi kankayız. Ve bir omega olarak sen de artık resmen grubumuzun bir parçasısın. Sadece harika bir grup ismine ihtiyacımız var."

Gözlerimi kırptım. Lucy arkadaş grubunun bir parçası olmamı mı istiyordu? Ona tek verdiğim boş bakışlar ve bir düzine boğuk kelime iken?

"Ah, bir de kardeşim Lars, Ana Cadde'de oturuyor," dedi Lucy, sanki birdenbire ortaya çıkacakmış gibi pencereden dışarı bakarak. "Otuz bir yaşında ve bekâr." Gözlerinde bir pırıltıyla bana döndü. "Eğer alfalardan hoşlanıyorsan."

Easton'ın yüzünün bir görüntüsü göz kırpana kadar önümde süzüldü. İtiraf etmeyen bir ses çıkardım.

"Anlıyorum," dedi Lucy iç çekerek. "Çoğu zaman değerlerinden daha fazla sorun çıkarıyorlar. Ama Lars iyi bir adam. Her ne kadar çocukken pastanın son dilimini hep çalmış olsa da."

Tam o sırada kafenin kapısı açıldı ve Marisol içeri girdi. "Dışarısı serinlemeye başladı," dedi neon yeşili atkısını çözerek. "Dizim bütün gün sorun çıkardı."

Lucy bana komplocu bir bakış atarak, "Demek ki fırtına yaklaşıyor," dedi.

Marisol Lucy'ye el salladı ve bize doğru bir adım attı. "Lucy, bebeğim, seninle karşılaşmayı umuyordum. Felix'i gördün mü? Bugünlerde onu çok az görüyorum ve endişelenmeye başlıyorum."

Lucy kaşlarını çattı. "Şimdi sen söyleyince, ben söylemedim. Ama yaklaşan bir kasaba toplantımız var."

"Doğru," dedi Marisol. "Toplantıdan sonra onunla güzel bir konuşma yapmam gerekecek. Bu şekilde ortadan kaybolamaz ve onun için endişelenmeyeceğimizi düşünemez."

Felix'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şu anda soru sormaktan çok eve gitmeye odaklanmıştım. Lucy ile geçireceğim zamanın tadını çıkarmak istiyordum. Arkadaş edinme fikri çok cazipti. Ama burada, bu şirin kafede, etrafım neşeli insanlarla çevriliyken bile bunun yaklaştığını hissedebiliyordum - karanlığın kıyısı ruh halimin üzerinde beliriyor, dallarını içime batırmaya çalışıyordu.

Lattemden büyük bir yudum aldım. "Yağmur yağacaksa gitsem iyi olacak."

Lucy'nin yüzü düştü ve hayal kırıklığı çok içten görünüyordu. "Elbette. Yağmur başlamadan önce dönmek istediğine eminim. Takılmak için daha iyi bir zaman ayarlayalım! Ve karşılama komitesinin hâlâ sepetinizi getirmesi gerekiyor."

Lucy ve Marisol'a veda ederken gülümsedim ve başımı salladım, yüz ifadem plastikti. Bisikletime bindiğimde yağmur başlamıştı, yüzüme vuruyor ve deniz fenerine dönerken tenimi üşütüyordu.

Depresyonum fırtına bulutlarıyla birlikte geldi ve hızla içeri girdim, tüm perdeleri çektim ve en sevdiğim battaniyelerimi yuvama sürükledim. Fırtınayı izlemek için birazdan deniz feneri gözetleme odasına çıkacaktım. Enerjimi topar toplanamaz.

Önümüzdeki birkaç günü karanlıkta geçirmeye hazırlanırken bir yalnızlık çukuru göğsümde açılan bir delik gibi beni yuttu. Annem karanlık günlerimde yanımda oturur, saçlarımı örer ve bana denizkızlarıyla ilgili hikâyeler anlatırdı. Ama o artık yoktu ve ben böyle olduğumda başka hiç kimseden benimle olmasını isteyemezdim. Onları asla benimle birlikte bu umutsuzluğa sürükleyemezdim. Easton gibi biriyle bir sürü oluşturma, hatta onunla bir randevuya çıkma fantezisi sadece bir fanteziydi: bir fantezi.

Yanağımdaki bir damla gözyaşını sildim ve battaniyeleri daha sıkı sararak gözlerimi kapattım.

LARS

FINN, "TEK SÖYLEDİĞİM ONA BİR ŞEYLER OLDUĞU," DEDI.
Beans 'n Bliss'in kapısını iterek açtı. "Bu hafta iki kez markete gitti. Ne zamandan beri market alışverişine gidiyor? Ya da buzdolabının kokusunu gidermekle ilgileniyor? Bu da ne böyle?"

Çiseleyen yağmurdan çıkarken sadece homurdandım. Easton'ın son birkaç haftadır dikkatinin dağılmasının temelinde bir aşk olduğundan emindim. Aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi davranıyordu ve bu beni dehşete düşürüyordu. Finn ve ben olmadan birinin peşinden mi koşmaya çalışıyordu? Bir kadın için sürümüzden ayrılmayı mı düşünüyordu? Bu düşünceyi bir kenara ittim. Bunu düşünebileceğini düşünmek imkânsızdı. Biz bir aileydik.

Ama sürümüze liderlik etme konusunda yeterince iyi bir iş çıkaramadığımdan endişelenen bir yanım göğsümü dürtüp duruyordu.

Yine de bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedim. Beklemek ve şüphelerimi doğrulamak daha iyiydi.

Hava herkesi içeri sürüklemişti. Yavaş ilerleyen kuyrukta bekledik, Finn sürekli Easton hakkında homurdanıyordu.

Sonunda tezgaha geldiğimizde, kafama dank etti.

Balkabağı baharatı.

Zengin, ağız sulandıran tatlılık ve keskin bir kahve.

Altı yıl önce kokladığım ve o zamandan beri peşimi bırakmayan aynı koku.

Tökezledim ve tezgâha tutundum. Alfa'm kükredi ve kokunun ait olduğu omega'yı bulmaya çalışarak başımı çevirdim. Kahve dükkânı hareketliydi - dizüstü bilgisayarlarıyla işlerini halleden gençler, öğleden sonra kahvelerini paylaşan yaşlı çiftler, köşede bebekleriyle gülen annelerden oluşan küçük bir oyun grubu. Kalbim küt küt atıyordu. O burada değildi. *Yine*. Onu ikinci kez kaybetmeyi kaldıramazdım. Kaldıramazdım.

Finn koluma vurdu ve sarsıldım. "Neler oluyor? Ben de seninle konuşuyordum. Sipariş verme sırası bizde."

Onunla yüzleştim ve iki omzunu da sertçe kavradım. "Balkabağı baharatı."

Finn kaşlarını kaldırarak onu tuttuğum yere baktı. "Bunun senin içkin olduğunu bilmiyordum ama tabii." Onu bırakmadığımda ekledi, "İyi misin, kardeşim?"

"Kokusunu alıyorum," dedim ısrarla. "Balkabağı baharatı. Onca yıl önceki omega."

Finn bana dönmeden önce şüpheyile etrafına bakındı. "Bütün bu kahve dükkanının balkabağı baharatı gibi koktuğunu biliyor musun?"

Umut göğsümde yükseldi. "Sen de mi onu kokluyorsun?"

Kollarımı itti. "Bu özel bir içki." Duvardaki, üzerinde dans eden bir balkabağı olan dekoratif tabelayı işaret etti.

"Hayır, anlamıyorsun." Kafeyi tekrar tararken gözlerim çılgına dönmüştü. Başımı kapıya doğru çevirdim. Gitmiş olmalıydı. Onu bulana ve benim, *bizim* olduğuna ikna edene kadar kokusunu takip edecektim.

Finn'in bağırışı beni kapıdan dışarı kadar takip etti. Sokakta ilerlemeye başladım, yağmur şiddetlendikçe gömleğim hızla ıslanıyordu. Kalbim küt küt atarak etrafımda döndüm. Yaklaşan fırtına kasabadaki tüm kokuları maskeleymiş, nemli topraktan başka bir şey bırakmamıştı. Sokak bomboştu. Onu bulana kadar kasabadaki her kapıyı çalmak istedim ama paniklemiş halimle bile bunun uygunsuz olacağını anladım.

Sırılsıklam olduğumu umursamadan kafeye doğru yürüdüm. Tüm bunlar hayal gücümün bir ürünü müydü? Alfa'm hırladı. *Hayır*. Koku zayıftı ama oradaydı. Zihnimin bu kadar mükemmel bir şey uydurmasına imkân yoktu.

Finn kafenin çizgili tentesinin altında duruyordu, yüzünde sıkılmış bir ifade vardı. "İşte omega'nız," dedi kuru bir sesle,

Bana balkabağı baharatlı latte uzatıyor.

Yüzüne fırlatma dürtüsüne karşı koydum. "Bunu ciddiye almıyorsun," diye homurdandım. Gökyüzüne kükremek istedim. Evren nasıl olur da omega'mı tekrar önüme atacak kadar acımasız olabilirdi?

"Neyi ciddiye alıyorsun, Lars? Yıllar önce kokusunu aldığın *bir* omega'ya kafayı takmışsın. Onu hiç *görmedin* bile. Şimdi de şehirde bir hayaletin peşine mi düştün? Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Kardeşimi incitecek bir şey söylemek istemediğim için dilimi ısırđım. Finn ve Easton benim dünyamdı. Ailemi seviyordum ama bu ikisi benim seçtiğim kardeşlerdi. Birlikte bir hayat, bir iş kurmuştuk ve sürümüze bir omega katmayı hayal etmiştik. Ama bir süredir aramızda bir şeyler sallantıdaydı. Finn, büyükannesi ve büyükbabası öldüğünden beri son altı aydır zorlanıyordu ve Easton'ın da dikkati dağınıktı. Sürünün lideri olarak kendimi huzursuz hissediyordum ama artık bunların hepsi yok olmuştu. Eve dönerken yıllar önce kaybettiğim omega'nın kokusunu almak içimi kesin bir hisle doldurdu. Evren onu bana, *bize* geri göndermişti.

Ve bu sefer, onun kaçmasına izin vermeyecektim.

EASTON

PERŞEMBE GÜNÜYDÜ VE OLIVE'DEN HIÇ IZ YOKTU. OTURUYORDUM. Saatlerce oturma odasının penceresinin önünde, bisikletiyle yoldan gelen sevimli omega'yı görmeyi bekledim. Bir keresinde tuvalete gitmem gerektiğinde, onu kaçırmadığımdan emin olmak için koşarak gidip gelmiştim.

Ama güneş batıyordu ve o hâlâ burada değildi.

Marketten ne kadar aldığını biliyordum. Çok fazla değildi - sadece bisikletiyle eve getirebileceği kadar. Market alışverişini atlayacak kadar yiyeceği yoktu. Çocukken boş bir kilere bakarken yaşadığım anılar gözümün önüne geldi ve alfam gidip onu getirmem için kükredi. Onu beslemem için. Onu sevmemi.

Endişeli birkaç dakika daha bekledim ve sonra yetti. Olive'i görmeden tam bir hafta geçiremezdim. Bir şey fark ettim: Bu onu yemeğe davet etmek için *mükemmel* bir bahaneydi. Evine gitmek ona ne kadar kararlı olduğumu gösterecekti ve onu yemeğe götürmek de ona omega sağlayabileceğimi gösterecekti.

Göğsüm heyecanla doldu. İşte buydu, Olive'i kazanma şansım. Bunu hissedebiliyordum.

Ceketimi giydim ve kapıdan dışarı fırladım. Vücudum koşmak için pek uygun olmasa da deniz fenerine giden patıkada koştum ve birkaç kez tökezledim. Bu yol Olive'in bisiklet sürmesi için bile güvenli miydi? Göğsüm nefes almakta zorlanana kadar sıkıştı ama daha hızlı koşmak için kendimi zorladım. Olive'in yaralandığı görüntüler gözümün önünden geçti.

aklımdan geçti. Ya kendini yaraladıysa ve bu yüzden kasabaya gelmediyse?

Virajı döndüm ve deniz feneri üç figürün silüetiyle birlikte görüldü. Bir an için Olive'in de grupta olduğunu düşündüm ama yaklaştıkça kalbim sıkıştı. Kasabadan bir grup omegaydı bunlar: Sarmaşık, Lucy ve Summer. Lucy, Lars'ın kız kardeşiymiş, bu yüzden onu üçü arasında en iyi tanıyan bendim. Yaklaştıkça, yiyecek ve diğer yeni ev hediyeleri ile dolu bir arabayı sürüklediklerini gördüm.

"İyi günler hanımlar," dedim sakın görünmeye çalışarak. "Neyin peşindesiniz?"

"Merhaba Easton," dedi Lucy, yüzünde parlak bir gülümsemeyle. "Olive'e hoş geldin sepetini getiriyoruz." Dudağını ısırdı. "Haftalar önce taşındığında getirmemiz gerekirdi ama zamanında organize edemedim."

Lars'tan Lucy'nin son ayrılığıyla ilgili çok şey yaşadığını biliyordum.

"Burada ne işin var senin?" Summer kaşlarını kaldırarak sordu.

Ağzımı açtım ve sonra kapattım. Bir sapık gibi görünmemek için ne söyleyebilirdim? "Olive'i yemeğe davet etmek istiyorum," dedim sonunda.

Lucy ciyakladı. "Aman Tanrım! Onunla ilgileniyor musun? Peki ya Lars ve Finn? Ona kur yapmayı mı planlıyorsun?"

"Bunu gizli tutmak isteyebilir," dedi Ivy nazikçe.

Lucy sırtımama neden olan bir hışımla kollarını kavuşturdu. Benim sabırsızlığımı paylaşıyordu.

"Sadece onu daha iyi tanımak istiyorum," dedim. *Yalancı yalancı yalancı* diye bağırdı alfam ama *henüz bilme de Olive'in benim olduğunu ve onu ısıracığımı, becereceğimi ve sonsuza dek ona bakacağımı* söyleyemezdim.

"Hava kararmadan yola çıksak iyi olur," dedi Summer, çalkalanan okyanusun üzerindeki gökyüzünde beliren pembe çizgilere bakarak.

Finn'in büyükanne ve büyükbabası vefat ettiğinden beri deniz fenerine gitmemiştim ve buranın ne kadar nefes kesici olduğunu unutmuşum. Deniz feneri pek çok mutlu anı taşıyordu. Lars, Finn ve ben burada bir aile olmuştuk; sahilde yüzüp oynadığımız, Fredrik'e deniz fenerinin bakımında ve Carina'ya bahçede yardım ettiğimiz o uzun günler.

Umarım Olive de burayı benim kadar rahatlatıcı bulmuştur.

Arabayı aldım ve yolun geri kalanını kapıya kadar çektim. Lucy kapıyı çaldı, cevap beklerken neredeyse heyecanla dolup taşıyordu.

Kimse gelmedi.

Gülümsemesi biraz azaldı. "Geçen hafta onu kasabada yakaladım ve bazen deniz fenerinde olduğunu ve kapıyı duymayabileceğini söyledi." Kapıyı tekrar çaldı, bu sefer daha yüksek sesle.

Kalbim daha hızlı çarpıyordu. Felaket bir şey olduğuna dair panik tüm gücüyle geri döndü. Ya kafasını bir kayaya çarpmışsa? Ayağı takılıp bileğini mi kırmıştı? Ya bir akıntıya kapılıp denize düştüyse?

Kapının arkasından vahşi bir *miyavlama* sesi geldi ve sonra kapı yavaşça gıcırdayarak açıldı ve Olive ortaya çıktı. Bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. Olive her zaman güzel giyinirdi. Onu kasabada, vücudunu sıkmak ve mükemmel küçük kıyafetlerini buruşturmak istememe neden olacak kadar sevimli bir kıyafet olmadan hiç görmemiştim. Ama bugün üzerinde bol bir eşofman vardı ve parmakları eşofmanın paçalarını kıvırıyordu. Saçları gevşekti, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve kokusu sıkıntıdan dolayı güçlü ve asidikti. Göğsüm sıkışmıştı ve dünya kararmış gibiydi. Olive mutsuzken güneş ışığı yoktu.

Lucy genişçe gülümsemeden önce bir an bocalar gibi oldu. "Hey, Oli. Umarım sizi rahatsız etmiyoruzdur. Sadece sana hoş geldin sepetini getirmek istedik." Tekerlekli arabanın üstünde duran büyük sepeti çılginca işaret etti. "Bunlar da Ivy ve Summer. Ivy okulda öğretmenlik yapıyor." Olive bir şey söylemeyince devam etti. "Ve Summer harika bir aşçıdır. Sepete biraz yiyecek ekledi, böylece iyi olacağını biliyorsun. Benim pişirdiğim gibi değil." Lucy zoraki bir kahkaha attı.

Olive'in gözleri yere bakmadan önce yüzüme kayd.

"Oh, bu da Easton," dedi Lucy, neşeli tonu biraz gergin bir şekilde. "O Karşılama Komitesi'nin bir parçası *değil*."

Olive'in omuzları daha da kamburlaştı ve zorlukla yutkundu ama yine de hiçbir şey söylemedi. Omegalar rahatsız bir şekilde yer değiştirdi ve Lucy'nin gözleri benimkilere kayd.

Boğazımı temizledim. "İyi misin, Olive?" diye sordum. *Bana sorunun ne olduğunu söyle, bebeğim. Senin için düzelteceğim.*

Olive derin bir nefes aldı. "Ben iyiyim," dedi, sesi sertti ve gözleri yerdeydi. "Sadece herhangi bir müdahaleye ihtiyacım yok."

Ve böylece içeri girip kapıyı üzerimize kapattı.

Dördümüz de az önce olanları anlamaya çalışırken uzun bir sessizlik oldu.

"Ben sana söylemiştim' demeyeceğim," dedi Summer. "Bekle, hayır. Aslında söyleyeceğim. *Sana söylemiştim*. Herkes kapısında koca bir karşılama komitesi istemez."

"Söylediğim bir şey yüzünden mi?" Lucy sessizce sordu.

Ivy Lucy'nin omzunu ovuşturdu. "Ben öyle düşünmüyorum. Ama belki de bu çok bunaltıcıydı. Sepeti bırakabilir ve belki başka bir zaman kalabalık bir grup olmadan deneyebiliriz." Bana baktı ama benim gözlerim hâlâ kapalı kapıya sabitlenmişti. İçgüdülerime karşı koymaya çalışıyordum - alfam Olive'in peşinden gitmem için bana bağıırıyordu.

Omegalar sepeti kapının eşiğine bıraktılar. Ben onlarla birlikte gitmek için hareket etmeyince Lucy konuştu. "Geliyor musun Easton?"

Boynumu ovuşturdum. "Sanırım kalacağım. Okyanusa bakacağım."

Summer kaşlarını kaldırdı ve Ivy gülümsemeye benzeyen bir ifadeyi elinin arkasına sakladı.

"Okyanusa bakmak mı?" Lucy sanki bu şekilde daha anlamlı olacaktı gibi kelimeleri yavaşça söyledi.

"Bilirsin işte, dalgalar." Boğazımı temizledim. "Kum." Kıyıyı işaret ettim.

"Hadi ama Lucy," dedi Summer, benim hoşuma gitmeyecek kadar anlayışlı bir bakışla beni süzerek. "Balkabağı baharatlı latte almaya ne dersin?"

Lucy bunun üzerine canlandı ve arkadaşlarını patikadan aşağıya doğru takip etti, virajı dönene kadar birkaç kez dönüp bana baktı.

Derin bir nefes aldım ve kapıya döndüm. Daha az insan varsa Olive'in cevap vereceğini umarak kapıyı tekrar çaldım. Ama hâlâ cevap yoktu.

Çaresizlik dalgalı okyanus dalgaları gibi üzerime çöktü. Eğer kapıyı kapalı tutarsa ona olanları nasıl düzeltebilirdim? Kalbim çarpıyordu ve terapide öğrendiğim nefes egzersizlerini uygulamak zorunda kaldım.

Kapısını kırmak muhtemelen çok fazlaydı, bu yüzden ayaklarımı suya doğru gitmeye zorladım. Büyük, düz bir kayanın üzerine oturdum.

Çocukken saatlerce oynardım. Hatta evimde işler çok kötü gittiğinde birkaç gece üzerinde uyumuştum. Carina bir sabah beni dehşete düşmüş bir halde bulmuş ve onlarla birlikte içeride uyuyacağımı söylemişti. Tartışmaya gerek yok.

Onu ve Fredrik'i özledim. Finn'le onlar hakkında konuşabilmeyi isterdim ama ne zaman onlardan bahsetsem çenesini kapatıyordu. Parmaklarımı kazağımın içinde büktüm. Hayatımdaki tüm insanların mutlu olmasını istiyordum, bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapardım.

Güneş ufku altına batarken yıldızlar gökyüzünü süslüyordu. İçimi çektim ve ayağa kalkarak deniz fenerine giden patıkaya doğru ilerledim. Evin önüne geldiğimde hoş geldin sepetinin yerinde olmadığını görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Olive içerideydi ve akşam yemeği için yiyecekleri vardı.

Belki de hediyeler onu kazanmanın anahtarıydı. Omegalar hediyeleri severdi, en azından internette okuduğum makalelere göre. Kasabaya doğru koşmaya başladım. Ona ne alabilirdim? Kesinlikle daha fazla yiyecek ve sadece her zaman aldığı temel gıdalar değil. Tüm ikramları hak ediyordu. Peki ya rahat şeyler? Ona battaniye ya da kış için yeni bir ceket alabilirdim. Benim gibi kokan bir tane.

Ana Cadde gözümün önüne geldi ve Lucy'nin dükkânı Spring in Your Stitch'e koşarken ayağım takıldı. Terzilik ve dikiş yapıyordu ve Olive'e bir ceket bulmama yardım edecek mükemmel kişiydi. Dükkânının kapalı olduğunu görünce homurdandım. Etrafımda dönerek sokağı taradım. Neredeyse her yer kapalıydı. Lanet olsun bu küçük kasaba saatlerine.

Markete doğru yürüdüm. En azından ona yiyecek alabilirdim. Omegalar tatlı şeyleri severdi, değil mi? En sevdiği şeyin ne olduğunu bulana kadar her şeyden bir tane almalıydım.

Marketin kapısı açıldı ve Carmen dışarı çıktı, elleri kâğıtlarla doluydu. Ona kapıyı açık tutabilmek için adımlarımı hızlandırdım.

"Sağ ol tatlım," dedi. "Stanley'e bir şey alacağımı söylediğimi hatırladım.

bu evrakları saat 17:00'ye kadar ona götür."

"Saat neredeyse yedi," dedim alaycı bir sırıtışla, Carmen de bana karşılık verdi.

"Bu onun için iyi. Gevşemesine yardımcı olur. Harry o adamla nasıl başa çıkıyor bilmiyorum-" Felix önüne fırlayınca Carmen'in ayağı takıldı. Düşmesini engellemek için kolumu uzattım ama tüm kâğıtlar elinden uçtu.

"Felix!" diye bağırdı. Kedi keskin bir ifadeyle ona baktı,

miyavladı ve koşarak uzaklaştı.

Carmen kâğıtları toplamak için çömelirken oflayıp pufladı. Ben de ona katıldım ve rüzgârın sürüklediği bazı kâğıtların peşine düştüm.

"Son zamanlarda Felix'e ne oldu anlamıyorum," dedi. "Onu artık kasabada çok az görüyorum ve şimdi bunu mu yapıyor?"

Şimdi o bahsettiğine göre, Felix'i haftalardır ortalıkta görmemiştim. Starlight Grove'un müdavimlerinden biriydi, her şeye göz kulak olur ve her gece uyumak için şanslı bir kişinin evini seçerdi.

Elimdeki kâğıtlara baktım ve kaşlarımı çattım. "Tarihi Deniz Feneri Restorasyonu Hibe Başvurusu mu?"

"Evet, deniz fenerini restore etmek için bir devlet bursu kazandık. Sürünüzün buna başvurmamasına şaşırdım."

"Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum." Kalbim hızla çarpıyordu ve her şeyin sihir gibi, *kader* gibi bir araya geldiğini görebiliyordum. "Son başvuru tarihi ne zaman?"

"Bugün saat 17:00'de," dedi Carmen.

En çekici gülümsememle onu düzelttim. "Ne kadar ışıltılı görüldüğünüzden bahsetmiş miydin?"

Carmen dudaklarını büzdü ama gözlerinde bir pırıltı vardı. "Ne, başvurmakla ilgileniyor musun?"

"Deniz fenerini ne kadar önemsemişimi biliyorsun." *Ama özellikle deniz feneri bekçisini.*

Carmen söylenmemiş sözlerimi duyuyormuş gibi delici bir ifadeyle bana baktı. "Şuna ne dersin, bunları **b ı r a k ı p** akşam yemeği için Rosie'ye gidecektim ama onları ofisimde bırakmam uygun olmaz, yemekten sonra Stanley'e vermek için buraya dönmek zorunda kalırım."

"Sen bir meleksin Carmen." Elindeki tüm kâğıtları aldım ve mağazanın içindeki ofisine koştum.

İşte bu kadar. Hibe için başvuracaktım. Alacaktık *elbette*. Finn gerçek anlamda bir restorasyon mimarıydı, Lars ve ben de ahşap işleri ve elektrikle ilgileniyorduk.

Ellerim titreyerek formları doldurmaya başladım. Finn'in bu başvurudan haberdar olmadığına inanamıyordum. Sürüdeki kardeşlerime bu bursu bizim için kazandığımı söylediğimde çok heyecanlanacak ve benim gibi Olive'e aşık olmaları için onları mükemmel bir şekilde konumlandıracaktım. O zaman bir sürü olacaktık ve her şey mükemmel olacaktı.

ZEYTİN

KAZAĞIMI ÇEKERKEN OFLAYIP PUFLADIM. BUGÜNDEN NEFRET EDİYORDUM.

Takvim uygulamam bana kabaca bu akşamki etkinliği hatırlattı: *Kasaba Toplantısı, saat 8'de.*

O adam -Stanley- kapıma geldiğinden beri bunu görmezden gelmeye çalışıyordum. Kendisini Starlight Grove'un belediye başkanı olarak tanıttıktan sonra kasabanın deniz fenerinin restorasyonu için devletten bir hibe aldığını ve işi hangi şirketin alacağına yaklaşan kasaba toplantısında karar vereceklerini söyledi.

Ona işi kendim yapabileceğimi söyledim, ancak önerimi elinin tersiyle itti. Görünüşe göre tarihi bir restorasyonu üstlenmek için uygun niteliklere sahip değildim. Tamam, bu doğru olabilirdi ama yine de birilerinin benim alanıma girmesi fikrinden nefret ediyordum. Restorasyon deniz fenerinin kendisine odaklanmıştı, ancak kulübem deniz fenerine bağlı olduğu için, kimi işe alırlarsa alsınlar ondan kaçamayacaktım. Alanımı işgal edecekler, her yeri tozlandırıp dağıtacaklar, kokularını etrafa yayacaklar ve muhtemelen benimle *konuşmak* isteyeceklerdi.

Tezgâhın üzerindeki su bardağıma uzandım ve yanlışlıkla onu devirdim. Su kazağımın önüne sıçradı ve cam parçaları yere saçıldı.

Mükemmel.

Kasaba toplantısına katılmak zorunda olup olmadığımı sorduğumda Stanley, toplum katılımı ve kasaba gururu hakkında bitmek bilmeyen bir nutuk atmadan önce kekelemişti. Bunların hiçbirisi umurumda değildi.

Topluluğa dahil olmak istemediğimi söyledim ama aynı zamanda eğer katılmazsam hangi restorasyon ekibini seçecekleri konusunda hiçbir katkım olmayacağını da söyledi. Yani şimdi kendimi yeni evimin güvenliğinden dışarı sürüklemem gerekiyordu.

Dökülen suyu ve cam parçalarını çabucak temizledim, döndüğümde yerleri daha iyi süpüreceğime dair kendime söz verdim. Kapıyı arkamdan kilitledim ve etrafta Sör Kedi'yi aradım. Aptalcaydı ama keşke burada benimle olsaydı, bana kasaba halkıyla yüzleşme cesareti verseydi. Onu bütün gün görmemiştim ve iyi olduğunu umuyordum. Ona beklenmedik bir şekilde bağlanmışım.

Bisikletime bindim, çenemin altında beceriksizce bir el feneri tutuyordum. Deniz fenerinden kasabaya giden yol ışıksızdı ve sonbaharın kısalan günleri karanlıkta bisiklet süreceğim anlamına geliyordu. Kasabanın deniz fenerinin restorasyonuna odaklanırken bu yolu aydınlatmaya bile zahmet etmemesi biraz saçma görünüyordu. Kasabaya doğru ilerlerken el fenerini elime aldım, yoldaki her çukur ve tümsekte dişlerimi sıktım. Karanlıktan *tam olarak* korkmuyordum. Sadece sevmiyordum.

Kasabanın ışıkları netleştğinde rahat bir nefes aldım. İtiraf etmeliyim ki, burası çok güzeldi. Eski moda gaz lambaları Ana Cadde'yi kaplıyordu ve vitrinler, tam da benim doğum gününe denk gelen Hasat Festivali için ip ışıklarla ve süslemelerle aydınlatılmıştı.

Gelip geçecek bir gün daha.

Belediye Binası'nın önüne park ettiğimde frenlerim gıcırdadı ve dışarıda dolaşan insanların meraklı bakışlarını üzerimde topladım. Bisikletimi kilitlerken ter içinde kaldım. Algılanmaktan nefret ediyordum.

Binaya girerken kollarımı kendime doladım ve başımı eğdim. Kasabada kimse bana kötü davranmıyordu -tam tersine- ama sürekli izlendiğimi hissediyordum. Ve deneyimlerime göre, algılanmak eninde sonunda yargılanmaya yol açıyordu. Starlight Grove kasaba halkının nezaketi ne kadar sürecekti?

Belediye binası toplantı salonu saat 8:02'de çoktan dolmuştu, ben de arka taraftaki boş koltuklardan birine oturdum.

Stanley toplantıyı başlattı ve akşamın gündemine geçti. Çoğu, sıcak çikolata standı ve elma şarabı standına ihtiyaç olup olmadığı tartışmaları da dahil olmak üzere Hasat Festivali hazırlıklarıyla ilgiliydi (bence *evet*). I

Etrafımın bu kadar çok insanla çevrili olmasından duyduğum paniğe kapılmayı reddederek nefesimi sabit tutmaya odaklandım. Şimdi, Bayan Cassini adında yaşlı bir kadın daha genç bir beta ile çimler için hangi çim alternatiflerine izin verilmesi gerektiği konusunda hararetle tartışıyordu.

Starlight Grove'un şirin ve büyüleyici olduğunu ailemle ziyaret ettiğim zamanlardan beri biliyordum ama herkesin kasaba işlerine bu kadar dahil olacağını tahmin etmemiştim. Rıhtımda büyürken, ıstakozcular arasında her zaman bir destek ve yoldaşlık duygusu vardı. İçimizden birinin başına bir şey geldiğinde toplanırdık. Ama çoğu gün kendi içimize kapanırdık. Günlerimizi teknede tuzakları kontrol ederek geçirirdik. Belki duş almak, uyumak ve her şeyi yeniden yapmak için eve gitmeden önce hızlıca bir şeyler atıştırırdık. Ancak Starlight Grove'da, birinin çim yerine yonca ekmeye karar vermesi, görünüşe göre tüm kasabanın tartışmasını hak edecek kadar önemliydi.

Stanley tokmağını vurduğunda sarsıldım. "Gecenin son gündem maddesinin zamanı geldi. Birçoğunuzun bildiği gibi, tarihi Yıldız Feneri iki yüz yılı aşkın bir süredir kasabamızın önemli bir parçası olmuştur. Deniz feneri, denizde kaybolan tüm yorgun ruhlar için bir umut ışığıdır. Büyük Amerikan şairi Henry Wadsworth Longfellow'un sözleriyle: 'Yelken açın, görkemli gemiler! Ve yüzen köprünüzle okyanusu açın; bu ışığı tüm tutulmalardan korumak için benim olun, insanı insana yaklaştırmak için sizin olun!'"

Stanley okumasını kollarını havaya kaldırmış, muzaffer bir sesle bitirdi. Seyirciler bazı garip boğaz temizlikleri dışında sessizdi.

Belediye başkanı gözlerini devirdi. "Artık kimse şiiire değer vermiyor mu?" İç çekerek devam etti. "Starlight Grove, Doğu Kıyısındaki Tarihi Deniz Fenerleri için Ulusal Tarihi Deniz Feneri Restorasyon Hibesi ya da kısaca NHLRGHLEC'i alma gibi *prestijli* bir onura sahip oldu. Bu hibe, bir restorasyon ekibinin elektrik, sıhhi tesisat, ahşap işleri ve sıva işleri alanlarında onarımlar yaparak bu muhteşem ışık fenerinin iki yüz yıl daha ayakta kalmasını sağlamasını karşılıyor. Ancak bu projeyi kimin kazanacağını görmek için oylarımızı kullanmadan önce, hepimiz yeni deniz feneri bekçimiz Olive Autumn Harvest'a sıcak bir hoş geldin diyelim!"

Odadaki tüm gözler Stanley'nin uzanan kolunu takip ederek odanın arka tarafına doğru ilerledi.

Hayır.

Ölüm, lütfen beni al.

Birinin, *herhangi* birinin beni bu kâbustan uyandırması için dua ederken yanaklarım yanıyor ve koltuk altlarımdan ter damlıyordu.

Odanın ön tarafındaki hareket gözüme çarptı ve Easton olduğunu fark ettim. Ayaktaydı ve yüzünde kocaman bir sırıtışla bana çılgınca el sallıyordu. Koltuğumda daha da büzülmek istedim. Onu defalarca reddetmekle kalmamış, geçen gün omegalarla geldiğinde de çok kaba davranmıştım. Beni gördüğüne neden bu kadar sevindiğini anlamıyordum. Davranışlarım yüzünden benden nefret etmeliydi.

Bazen kendimden nefret ederdim.

Stanley boğazını temizledi. "İyi kalpli belediye meclisi üyelerimiz başvuru sahiplerini iki işletmeye indirdi. İlki Briar's Landing'den Legacy Corporation." Komşu kasabanın adını söylerken Stanley'nin sesinde bir kınama vardı. "İkincisi ise bizim Moonlight Restorasyon şirketimiz, her ne kadar evleri TP'lemek, arabalara yumurta atmak ve bahçe cücelerini çalmak gibi huyları olan serseriler olsalar da bu proje için doğru niteliklere sahipler."

Dudaklarım neredeyse gülümseyecekmiş gibi kıpırdandı ama sonra Easton tekrar ayağa kalktı ve kalabalığa el salladı. "İddiaya göre," diye seslendi neşeli bir gülümsemeyle.

Ohmygod noooo. Easton takımlardan birinde miydi? Bana göz kırpıp yerine otururken Stanley'nin açıklamasından hiç rahatsız olmamış görünüyordu.

Bunun olmasına izin veremezdim. Onun yanındayken zaten çok telaşlıydım ve omega'm da fazlasıyla ilgiliydi. Kendimi bu işe bulaştıramazdım. Easton etrafımda ne kadar çok zaman geçirirse, benim sıkıcı ve sıkıcı olduğumu o kadar çok anlayacaktı. Onun gibi zeki ve eğlenceli biri için kesinlikle doğru kişi değildim.

İki eski betadan oluşan Legacy Corporation ekibi, niteliklerine ve malzemelerini nasıl tedarik edeceklerine odaklanan hızlı bir sunum yaptı. Sunumlarına Starlight Grove'un çökmekte olan altyapısı hakkında küçümseyici yorumlar ekleyerek biraz iddialı göründüler. Yine de, Easton daha sunumuna başlamadan oyumu onlara verdim - küçük kağıt formu doldurdum ve boş sıramın sonundaki toplama kovaasına attım.

Easton restorasyon önerisini sunarken yanında kimse yoktu ama görünüşe göre ekibinde iki kişi daha vardı. Adamlardan biri olan Finn'in deniz fenerinde büyüdüğünü, çünkü büyükbabasının eski bir deniz feneri bekçisi olduğunu anlattı.

Şimdi onlara oy vermediğim için kendimi kötü hissediyordum. Dudaklarımı çiğnedim, acaba fişlerimi değiştirsem mi diye düşündüm ama endişem galip geldi. Easton'ın kapsamlı tadilatı tamamlamak için haftalarca evimde kalacağı fikri beni çok bunaltmıştı. Tek istediğim kimsenin beni tanımadığı bir kasabaya taşınmaktı. Yalnız kalmak kalp kırıklığından kaçınmanın tek yoluydu ve Easton'ın kalbimi çok kolay kırdığını görebiliyordum.

Herkes oyunu kullanırken kısık bir sesle konuşuluyordu. Carmen tüm kâğıtları aldı ve sonuçları Stanley'e vermeden önce saydı. Stanley'nin yüzüne derin bir kaş çatma ifadesi yerleşti. "Millet, bunu *her seferinde* yapmak zorunda mıyız? Bunu kasıtlı olarak yapmak için işbirliği yaptığınıza ikna oldum." Elini yüzünde gezdirdi. "Görünüşe göre berabere kaldık."

Herkes sanki bir şey arıyormuş gibi etrafına bakarken odada heyecanlı bir konuşma patlak verdi. "Felix" isminin fısıltılarını yakaladım.

"O dışarıda, Stanley," dedi Carmen, yüzünde geniş bir sırıtışla.

"Kapıyı aç o zaman," dedi Stanley, tamamen yenilmiş görünüyordu.

Tokmağını odanın arka tarafındaki kapıya doğru salladı.

Bu *gerçekten çok* garipti.

Biri arka kapıyı açıp Sör Cat içeri girdiğinde oturduğum yerde döndüm. Onun yokluğunda bütün gün taşıdığım endişe hafifledi ama yerini hızla şaşkınlığa bıraktı. Ekose papyon takmıştı ve doğruca odanın önüne doğru ilerliyordu. Başını bana doğru çevirdi ve göz kırptığına yemin edebilirdim.

"Kartları getirin!" Carmen ellerini çırparak söyledi.

On ya da on bir yaşlarında genç bir çocuk, üzerinde koyu harflerle *A* ve *B seçeneklerinin* yazılı olduğu iki lamine kartla dışarı fırladı.

"Burada olduğun için teşekkürler Felix," dedi Carmen. "Deniz feneri restorasyon projesi için iki şirket arasında karar veriyoruz. İlk seçenek Legacy Corporation, ikincisi ise Moonlight Restoration."

Sir Cat restorasyon şirketini mi seçiyor?

Çenem düşmüş bir halde etrafıma bakındım, bunun bir *çılğınlık* olduğunu doğrulamak için ama kimsenin kafası karışmış gibi görünmüyordu. İnsanlar onu dikkatle izledi.

iki karta baktı.

Okaaay. Sanırım *Felix* kaderime karar veriyordu. Belki de bu kötü bir şey değildi. Ne kadar üzücü olsa da, *Felix* beni kasabadaki herkesten daha iyi tanıyordu. Onu sevmeye başlamıştım ve o da en azından bana tahammül ediyor gibiydi.

Başını çevirdi, parlayan gözleri benimkilere sabitlendi.

Alfalar değil. Alfalar olmaz. Ona telepatik olarak mesaj göndermeye çalıştım. Yüzünde sadece kendini beğenmiş olarak tanımlanabilecek bir ifade belirdi. Kartlara döndü ve kararlı bir pençesini B seçeneğine kaldırdı. Ay Işığı Restorasyonu.

İhanet içime işlerken kalbim küt küt atıyordu. Böyle hissetmek çok saçmaydı-*Felix* bir *kediydi*. Neler olduğunu anlamıyordu. Ama koridorda kasıla kasıla ilerlerken, yaptıklarının kasıtlı olduğunu düşünmeden edemedim. Kapıdan kaybolurken sallanan kuyruğuna kaşlarımı çatarak baktım.

Stanley tokmağını vurarak kararı kesinleştirdi. Easton oturduğu yerden kalktı, bakışları üzerimdeydi ve ben artık buna dayanamıyordum. Daha fazla gözün üzerimde olmasına dayanamadım. Daha fazla yargılamayı ya da reddedilmeyi kaldıramadım. Acı kokum koku gidericimi kırdı ve bu beni sonunda dışarı çıkmaya itti.

Belediye binasından koşarak çıkarken *Felix* ortalıkta görünmüyordu. Bisikletimin kilidini açarken ellerim titriyordu.

"Olive!"

Easton bana doğru atılırken dudaklarımdan hafif bir inilti döküldü. Omega'm onun kollarına atılmak istiyordu ve işte tam da bu yüzden uzaklaşmam gerekiyordu.

"Heyecan verici değil mi?" diye sordu, ayağa kalktığımda sabitlemek için bisikletimin gidonunu tutarak.

İri vücudu benimkini sıkıştırıyordu, gözlerim göğsüyle aynı hizadaydı. Geniş, kaslı göğsü. Tanrım, yüzümü onun düğmeli gömleğine bastırmak ve kendimi onun çikolatalı fındık kokusuyla kaplamak istiyordum. Omega'm bu alfaya bir ağaç gibi tırmanmam, onu yuvama davet etmem ve o benimle uğraşırken kokusunu her yerime çekmem için yalvarıyordu.

Sertçe yutkundum ve gözyaşlarına boğulmamak için ağzımdan sürekli nefes alıp verdim. Kendimi saçma bir fantezinin içine bırakıyordum çünkü bunalmıştım.

"Gitmem gerek," diye mırıldandım ve bisikletimi Easton'dan aldım.

EASTON

YINE BENDEN KAÇMAYA ÇALIŞIYORDU.

Çantasından bir el feneri çıkardı ve deniz fenerine doğru bisiklet sürmeye başladı.

Bu sefer kaçmasına izin vermeyecektim. Çok zorba, çok *her şeyi* yapan biri olduğumu biliyordum ama Olive'in bir şeylere üzüldüğü belliydi. Her zaman soğuk ve ürkekti ama bu gece son derece kırılgan görünüyordu. Sürdüğü deodorant her neyse kokusunu maskeliyordu, ama şu anda her şeyin çarpık ve acı olduğuna bahse girerim.

Arkasından koştum, kolayca ayak uydurdum. Bana baktı ve yüz ifadesi kalbimin durmasına neden oldu. Kahretsin, Olive ağlamaya yakın görünüyordu. Hızla caddeye döndü ve daha hızlı bisiklete bindi. Kardiyo yapmayı pek sevmezdim ama Olive'i takip ediyor olsaydım dünyanın öbür ucuna kadar koşardım.

El feneriyle uğraşiyor, onu açıp elinde sıkarken dengesini korumayı başarıyordu.

Neden onda olduğunu anladığımda yemin ettim. "Yol boyunca hiç ışık yok."

Bu bir soru değildi ama yine de başını salladı.

Lanet karanlıkta kasabaya gidip geliyor muydu? Bu kabul edilemezdi. Deniz fenerine giden küçük patıkaya yaklaştığımızda omzuna nazik bir el koydum. Keskin bir nefes aldı ve pedal çevirmeyi yavaşlattı.

"Karanlıkta bisiklete binme fikrinden hoşlanmıyorum. El fenerini alıp senin yanında koşmama ne dersin? Böylece onu tutmaya odaklanmak zorunda kalmazsın."

Gözlerini dikmiş önüne bakıyordu ama konuşurken alt dudağı titriyordu. "Bunu neden yaptın?"

Birine sarılmayı hiç bu kadar çok istememiştim ama onun şu anda böyle bir şefkati kaldıramayacağını hissediyordum.

"Antrenman yapmam lazım," dedim. "Biliyorsun, Starlight Grove Lisesi'nin yıldız kros koşucusuydum."

Gözlerini kırıştırdı, kısa bir süre için bakışlarımla buluştu. "Öyle miydin?"

Homurdandım. "Yok artık. Beden eğitimi dersinden olabildiğince sık kaçtım."

Dudakları neredeyse gülümseyecek şekilde kıvrıldı.

"Seni kurtarması için bir şövalyeye *ihtiyacın* olmadığını biliyorum ama bırak da öyleymiş gibi davranayım. Eve sağ salım döndüğünü bilmek beni çok daha iyi hissettirecek." Kulağı hoş geliyordu, değil mi? Çünkü aslında söylemek istediğim şuydu: *Seni sürekli takip etmeme ve her ihtimale karşı derinin altına bir izleyici yerleştirmeme ne dersin?*

İşleri ağırdan alma olayını öldürüyordum.

Olive küçük bir of çekti ve bu çok şirin bir sestti. "Peki." Ses tonu hiçbir şey ele vermiyordu ama dudaklarındaki küçük gülümsemeyi ve yanaklarındaki pembeliğı fark ettim.

Abartılı bir şekilde eğildim. "Mükemmel, leydim. Hemen gidelim."

El fenerini ondan aldım ve zifiri karanlık patıkaya doğru tuttum. Stanley yarın bu konuda azar işitecekti. Olive'e ayak uydururken, Lars, Finn ve benim çocukluğumuzda bu patıkada birlikte koştuğumuz zamanlar aklıma geldi. Yolu aydınlatmak için yanımızda her zaman bir el feneri bulundurduğumuzu unutmuştum. O zamanlar çok önemli bir şey gibi görünmüyordu ama bu *Olive'di*. O çok değerliydi. Ve evine giden ışıklı bir yolu hak ediyordu.

Sürüdeki kardeşlerimi düşününce göğsüm sıkıştı. Onlara bursu kazandığımızı söylemem gerekiyordu.

Onlara söylemeden başvurduğum hibe.

Bu konuda heyecanlanacaklarından emindim. *Oldukça* emindim. Kafamın arkasındaki o sinir bozucu mantıklı ses, işimizi bu şekilde yürütmediğimizi, kararları birlikte aldığımızı söylüyordu. Ama başlangıçta rahatsız olsalar bile Olive'le tanıştıklarında anlayacaklardı. Bizim için mükemmeldi, beklediğimiz omega. Bu

Restorasyon projesi bizi bir araya getirecekti, buna ikna olmuştum.

Okyanus dalgalarının hafif kükremesi bizi deniz fenerine çağırdı ve çok hızlı bir şekilde oraya vardık. Olive bisikletinden indi ve kendini tutmaya çalışır gibi kollarını kavuşturdu.

Feneri ona geri vermeye çalıştım ama almadı. "Geri dönmek için ona ihtiyacın var," dedi usulca.

Benim için duyduğu endişe karşısında kalbim yerinden çıkacaktı. "Üçümüz yarın restorasyonu planlamaya başlamak için geleceğiz. El fenerini o zaman getiririm."

Ağırlığını kaydırıp ve yere baktı. Gözlerimin onun dolgun, kıvrımlı kalçalarına takılmasına engel olamadım. Parmak izlerimi bastırırsam daha da güzel görüneceklerdi.

Boğazımı temizledim. "Yarın için 11:00 uygun mu?"

Omuz silkti ve aynı anda başını salladı. Kokusuna dair bir ipucu yakaladım -bükülmüş ve stresli- ve parmaklarımı yüzünde gezdirmekten kendimi alamadım. Kıpırdamayınca çenesini nazıkçe yukarı kaldırdım ve bakışlarımla buluşmasını sağladım.

"Tatlı rüyalar, Olive."

Dudakları aralandı ve onu öpmeyi dünyadaki her şeyden çok istedim ama bu gece şansımı çoktan zorlamıştım. Onun için sabırlı olmaya çalışacaktım.

Ona yumuşak bir gülümseme vererek geri çekildim ve kapıyı işaret ettim.

Kapının kilidini açıp içeri girerken sersemlemiş görünüyordu.

LARS

EVDEKİ GERGINLIK O KADAR YOĞUNDU Kİ, HAVADA ASILI KALMIŞ GIBIYDI. Ön kapıdan çıktığımızda rahatlamıştım. Derin bir nefes aldım, havanın hafif tuzlu tonu zihnimi temizledi.

Finn Easton'a kızgındı. İyi bir sebepten dolayı. Easton'ı severdim ama hayatındaki insanların üzerine buldozerle gidebilirdi. Bazen bir şeyler yapmak için gerekli olan itici güç buydu ama bu kez elini fazla zorlamıştı. Finn'in yüzü kalıcı bir kaş çatmayla sabitlenmişti ama ifadesi, hissettiğini bildiğim derin acıyı maskeliyordu. Büyükannesi ve büyükbabası öldüğünde Finn'in kalbi kırılmıştı. Büyükbabası öldüğünden beri deniz fenerine gitmemişti ve şimdi geri dönüyordu ama kendi şartlarıyla değil.

Omzunu tutup sıktım, ona biraz destek olmaya çalıştım ama vücudu kaskatı kesilmişti. İç çekerek elimi çektim.

Easton'ı hibeye teklif vermeye iten ne olabilirdi? Tarihi restorasyon işleri rekabetçiydi ama paraya ihtiyacımız yoktu. Ayrıca Easton bütçe konusunda dünyadaki en kötü insandı. Geçen hafta, artık sık sık yaptığı market gezilerinden eve dört çeşit markalı dondurmayla dönmüştü. Hayır, bu hamleyi başka bir şey motive etmişti.

Finn sanki idama götürülüyormuş gibi hafifçe arkamdan yürüdü.

Easton'ın bunu yapması beni de heyecanlandırmamıştı - bir ekip olmamız gerekiyordu ve o biz olmadan karar vermişti. Ama deniz fenerini seviyordum ve bu proje için heyecanlıydım. Orada Fredrik ve Carina'yı ziyaret ettiğim mutlu anılarım vardı ve bu restorasyonu yapmak için kardeşlerim ve benden daha nitelikli kimse yoktu. Hele ki bizim kadar önemseyen biri hiç yoktu.

Finn'in tüm öfkesine rağmen, bu restorasyonu başka birinin yapmasından asla mutlu olmazdı. Kendi isteğiyle başvuramayacak kadar kederinin içinde kaybolmuştu ama bu işi başkasının yaptığını bilmek kalbini kırardı. Ve bu şekilde, Easton ona bir hediye vermişti.

Virajı döndük ve gökyüzüne doğru uzanan deniz feneri görüldü. Kulübeye yaslanmış hafif paslı bir bisiklet vardı ve ben onu sürmeyi öğrendiğim bisiklet olarak tanıdım. Kahretsin, bu yirmi yıldan fazla zaman önceydi. Pencereilerin altındaki çiçek kutularında yeni çiçekler vardı ve göğsümdeki gerginlik azaldı. Yeni deniz feneri bekçisi hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama evle ilgileniyorlardı ve bu benim için önemliydi.

Easton ön kapıda ona yetişmemizi beklerken neredeyse heyecandan titriyordu. Kapıyı çalmadan önce bana gülümsedi.

İçeriden bir hışırtı ya da hareket duyup duymadığımı anlamak için kulaklarımı zorladım ama hiçbir şey yoktu.

Birkaç gergin an geçti ve Easton kapıyı tekrar çaldı. Hâlâ cevap yoktu.

Finn kollarını kavuşturarak ofladı. "Bunu ne kadar ciddiye aldığını gördüğüme sevindim."

Easton'ın gülümsemesi düştü. "Belki de saatleri karıştırmıştır. Ya da arka tarafta olabilir?"

Üçümüz kulübenin etrafında deniz fenerinin girişine doğru yürüdük ama kapı kapalıydı. Finn'in artan tedirginliğini hissedebiliyordum. "Belki de bugün doğru gün değildir," dedim, üzgün Easton ile öfkeli Finn'e bakarak. "Başka bir zaman gelmeyi ayarlayabiliriz..." Finn arkasını dönüp hışımla Kasaba.

Easton, "Elimizdeki bilgi formunda telefon numarası yok," dedi. "Ama belki de şehirdedir ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştır. Gidip bakacağım."

Ben bir şey söyleyemedim, o çoktan patikadan aşağı doğru koşmaya başlamıştı.

Beklediğim kadar kötü gitti.

Kardeşlerimi takip etmek içimden gelmediği için sahile indim. Geçtiğimiz yıl restorasyon projeleriyle o kadar meşguldük ki, *kendime* ayıracak vaktim bile *olmamıştı*. Suyu yaklaştığım her adım beni rahatlatıyordu; dalgaların sesi, havadaki tuz. Burada sahil kayalıktı ama yine de güzeldi.

Küçükken gittiğim küçük bir koya doğru yürürken çizme giymiş ayaklarım sert kumlara çarptı. Ancak, yaklaştığımda büyük, düz kayanın üzerinde oturan başka birini gördüm. Yaklaştıkça onun bir kadın olduğunu fark ettim. Büyük, kömür grisi bir kazak giymişti, kolları bükülmüş dizlerinin etrafındaydı. Kazağın altından bile ne kadar lezzetli kıvrımları olduğunu görebiliyordum. Çenemi sıktım. Bir sürüngen gibi davranıp bu kadına ereksiyon halindeyken yaklaşmayacaktım. Gitmek için arkamı döndüğümde rüzgârın kabak baharatı kokusunu aldım. Geri döndüm, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki zorlukla dik durabildim.

O buradaydı. Onca yıl önceki Omega. Ve bana bakıyordu.

İçimden daha önce hiç çıkarmadığımdan emin olduğum boğuk bir ses çıktı ve dudaklarını ısırды, endişeli görünüyordu.

Sikeyim.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Onu rahatlatmalıyım. "Merhaba!" Neşeli bir el sallayıyla söyledim.

Hey oradaki??? O da neydi öyle? Ve neden kollarım olduğunu yeni keşfetmişim gibi el sallıyordum?

"Merhaba," dedi usulca.

Kaçacak gibi görünmüyordu - en azından şimdilik.

-Ben de ona doğru yavaş adımlarla yürümeye devam ettim. Yaklaştıkça onun ne kadar mükemmel olduğunu daha iyi görebiliyordum. Koyu kahverengi saçları okyanus esintisiyle dağılıyordu. Kâkülleri koyu renk gözlerini ve altın sarısı tenini çerçeveliyordu. Gözlerim dolgun pembe dudaklarına kaydı, sonra onları koparıp kendimi okyanusa bakmaya zorladım.

Kollarımı iki yana salladım. "Bugün güzel dalgalar var."

Öldür beni.

Şimdi korku içinde kaçmak üzere olan bendim. Son altı yıldır hayallerimin tek odağı olan mükemmel omega üzerinde olabilecek en kötü ilk izlenimi bırakıyordum.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evet, çok güzel dalgalar."

Dudaklarının o küçük kıvrımına bakmaktan kendimi alamıyordum. Beni mahvetti. Beni *yok etti*. Hayatta sahip olduğum diğer tüm amaçlar gitmiş ve yerine hayatımın geri kalanında her gün bu omega gülümsemesini görme ihtiyacı gelmişti.

Boğazımı temizledim. "Ben Lars." Elimi uzatacak kadar yaklaştım. Küçük eli benimkine kaydı ve içimi bir sakinlik dalgası kapladı. Sonra kaşlarımı çattım. "Elin donuyor."

Omuzlarını silkti. "Her zaman soğukturlar."

Alfa'm bundan nefret ederdi. Hafif ceketimi hızla çıkardım, keşke eldiven, şapka, atkı ve battaniye getirseydim diye düşündüm.

Ceketimi ona sardığımda omega'nın ağzı açık kaldı. "Oh, bunu yapmana gerek yok." Ceketini çıkarmaya gitti, ve ben onun elini tuttum.

"Ellerini ceketin altına sok." Ses tonumu hafif tutmaya çalıştım ama hafifçe ürpermesi başarısız olduğumu gösteriyordu. "Eğer istersen," diye ekledim garip bir mırıltıyla.

Ellerini ceketimin altına sokarken yanaklarında pembe bir renk vardı. "Teşekkürler." Dudağını çiğnedi, tekrar konuşmadan önce bir an için kararsız görünüyordu. "Oturmak ister misin?"

Üzerinde oturduğu kaya oldukça büyüktü, ama yine de onu üzerinde sıkıştırırdım.

Oturdum.

Kalçamı bacağına bastırdım ve uzaklaşıp uzaklaşmayacağını ya da başka bir rahatsızlık belirtisi gösterip göstermeyeceğini görmek için nefesimi tuttum.

"Ben Olive, bu arada." Suya bakıyordu ama rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Kolumu ona dolamak çok kolay olurdu. Onu kucağıma çekmek. Tabii ki yapmazdım ama bana karşı ne kadar yumuşak ve mükemmel hissedeceğini hayal edebiliyordum.

"Tatil için mi buradasınız?" Ben sordum.

"Hayır. Ben aslında yeni deniz feneri bekçisiyim."

Tanrım, eğer onun yanında çalışan birden fazla beyin hücrem olsaydı, bu çok açık olurdu. Şimdi her şey anlam kazanıyordu. Olive, Easton'ın gizliden gizliye takıntı haline getirdiği, bu işe başvurmasının nedeni olan kadındı. Eminim Olive'le tanıştığımız anda hepimizin ona aşık olacağımıza inanıyordu ve bunda da sonuna kadar haklıydı.

"Bunu tahmin etmeliydim," dedim.

Bakışlarımla karşılaştı, yüzünde şaşkınlık vardı. "Öyle mi? Çoğu insanın bir omega'nın deniz fenerini yönetmek için doğru kişi olduğunu düşünmediğini hissediyorum."

Omuz silktim. "Atamanın bununla ne ilgisi var bilmiyorum."

Gerçek bir gülümsemeyle ödüllendirildim ve yemin ederim kalbim küt küt atmaya başladı.

Ciddiydim. Tabii ki omegalar istedikleri her şeyi yapabilirler. Kız kardeşim ve annem bunu kanıtladı. Ama onun deniz fenerinde kasabadan izole edilmesi fikri alfamı sinirlendirdi.

"Ben aslında restorasyon ekibindeki adamlardan biriyim."

Gülümsemesi kayboldu ve dalgalara geri döndü. "Ah, doğru ya. Kapıyı açabilmem için mi beni aramaya geldin?"

Kokusunda utanç gibi bir şey vardı ve bundan nefret ediyordum. Elimi omzuna koymaktan kendimi alamadım.

"Hayır, buraya geldim çünkü bugün gerçekten çalışmak istemiordum."

Yüzünü sakladı.

Kahretsin.

"Orada olmamanın bir nedeni var mıydı?" Nazikçe sordum. Omuz silkti. "Özür dilerim. Yeniden planlayabiliriz."

"Hey," dedim, yüzüne nazikçe dokunarak ve çenesini bana doğru eğerek. "Üzgün değilim."

Gözleri benimkilerle buluştu; derin ve karanlık. "Alanımda yabancılarla aram iyi değil," diye fısıldadı.

Kalbim acıyordu. Olive *utangaçtı*. Yeni bir yere taşınmak ve üç alfanın hemen onun alanına girmesi elbette bunalımcı olurdu.

"İyi ki artık bir yabancı değilim."

Sertçe yutkundu ama kokusu tekrar tatlılaştı. "Ve sanırım sürü arkadaşım Easton'la çoktan tanıştın?"

Yanaklarındaki allık geri gelmişti. "Birbirimizi gerçekten tanımıyoruz," dedi. "Onu sadece markette gördüm."

Yüzüme yayılan sırıtışa engel olamadım. Bir gizem daha çözülmüştü. Easton kendini tutmak için bu kadar uğraştığına göre onu gerçekten önemsiyor olmalıydı. Yine de mantıklıydı. Olive ürkekti. Eğer bunalırsa okyanusa atlayıp bir denizkızına dönüşüğünü hayal edebiliyordum.

Ben de onu takip ederdim. Boğulmak anlamına gelse bile.

ZEYTİN

BALIKÇI BİR AILEDE BÜYÜMEK SABAHLARI ERKEN KALKMAK DEMEKTİ.

SABAHIN ERKEN SAATLERİNDE

En yoğun ıstakoz sezonunda, her gün sabah 3:30'da teknedeydik. Gece kuşu, kesinlikle değildim.

Ama bu gece uyuyamadım. Aklım sürekli Lars'la sahilde geçirdiğim o kısa dakikalara gidip geliyordu. Sonunda ondan kaçmışım çünkü görünüşe göre, bana herhangi bir şekilde ilgi gösteren harika kokulu alfalarla karşılaştığımda yaptığım şey buydu.

Kokusu çam ve şenlik ateşi gibiydi, alfanın kendisi gibi topraksı ve erkeksiydi. Kendimi onun büyük kucağına tırmanmaktan ve elimi topuzundan kaçan sarı saç tellerinde gezdirmekten alıkoymak zorunda kalmışım.

Beni anında güvende hissettirmişti.

Kasabaya giden karanlık yolda ilerlerken bisikletimin kollarına yapıştım ve bu saatte etrafta kimsenin olmamasını umdum. Easton ve Lars'ı bulmam, kokularını almam, onları yuvama çekmem ve sonra da düğümlerinin üzerine oturmam için bana bağıırıp duran omega'mı bastırarak bir şeye ihtiyacım vardı. En sevdiğim aşk romanlarından birini yeniden okuyarak dikkatimi dağıtmaya çalışmışım ama aşk karakteri bana Easton'ı hatırlatan bir alfaydı ve kitabı bırakmışım. Taşındığımda evde televizyon yoktu ve henüz bir tane alacak param da yoktu. İşte buradaydım, saat 21:30'da bisikletimi Hollywood Sineması'nın yanına park etmişim.

Tiyatroda gece geç saatlerde 3 dolara gösterim yapıyorlardı, bu yüzden bunun mükemmel bir dikkat dağıtıcı olabileceğini düşündüm.

İçeri girdiğimde küçük lobi aydınlatılmıştı ve sinema patlamış mısırının ezici kokusuyla karşılaştı, ancak tamamen boştu. Küçük bir tabela, sahiplerinin geç saatlere kadar kalmayacağını ve bilet ve ikramlar için tezgahınzerinde duran küçük bir kutuya para atmaları gerektiğini duyuruyordu.

Tabela dudaklarıma bir gülümseme getirdi. Bana birlikte büyüdüğüm huysuz ıstakozcuları ve küçük topluluğumuzda sahip olduğumuz güven duygusunu hatırlattı.

Cebimden birkaç buruşuk banknot çıkardım. Dudaklarımı ısırdım, patlamış mısır ve gazoz için biraz para harcamalı mıydım diye düşündüm. Paramı kutuya atmaya karar verdim ve küçük sinema salonuna girmedennce imtiyazlardan kendime yardım ettim.

Boş olduğunu gördüğümde şansıma inanamayarak küçük bir sevinç çığlığı attım. Bu gece gösterilecek olan filmi (*Tribnlerintesinde*) dahance hiç duymamıştı, ama popüler kültür konusunda pek güncel değildim. Filmncesi fragmanlar oynamaya başladığında koltuğuma geri yerleştim.

FINN

BEN HIŞIMLA ÇIKARKEN EVİN KAPISI ARKAMDAN ÇARPARAK KAPANDI.
Ana caddeden aşağı.

Bir saniye daha içeride kalsaydım, Easton'ı öldürürdüm.

Bunu yaptığına hâlâ inanamıyordum. Üçümüz yıllardır işimizi birlikte yürütüyorduk. Birbirimize danışmadan karar almazdık, hele bu ölçekte bir karar hiç almazdık. Tamamlanması haftalar, *hatta aylar sürecektir* devasa bir devlet projesine başvurmuş ve kabul edilmişti.

Aklımda hiçbir hedef olmadan boş sokakta ilerledim.

Bu sabah deniz fenerine yaptığımız felaket ziyaretten sonra Easton, fener bekçisini bulamadığı için cesareti kırılmış bir halde eve dönmüştü. Ben de kendimi kaybetmiş, işi böyle yürütemeyeceğimizi söyleyerek bağırıyordum. Lars araya girdi ve bana sakin olmamı söyledi. O anda ben de Lars'ı yumruklamak istedim. Odama kaçtım ve günün geri kalanını orada geçirdim.

Davranışımın dolaylı utanmıştım. Easton özellikle bağırıma karşı hassastı. Yaptığı şey yanlıştı ama bunu hak etmemişti. Bağırarak, deniz fenerinde başka birinin yaşadığına yakından tanık olmak zorunda kaldığım için yıkıldığımı itiraf etmekten daha kolaydı.

Büyükbabam öldükten sonra kasaba bana deniz feneri bekçiliği teklif etmişti ama benim bir işim vardı, yürütmem gereken bir işim vardı ve... Orada babam olmadan yaşamamın nasıl bir şey olacağından korkuyordum.

Büyükanne ve büyükbabalar. Her zaman onların hayaletleri koridorlarda dolaşıyormuş gibi mi hissedecektim? Şimdi onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordum. Onların alanında, *benim* evimde başka biri vardı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Lars'ın bu duruma neden benim kadar kızmadığını anlamıyordum ama deniz fenerinden şaşırtıcı derecede iyi bir ruh haliyle dönmüştü. Bu da durumu daha da kötüleştirdi. Kendi sürümde bile yalnızdım.

İkisiyle de konuşmaya hazır değildim ama odamda çıldırmak üzereydim, bu yüzden sessiz kasabada dolaşıyordum.

Hollywood Sineması'nın ışıklı tabelası gözüme çarptı. Saat 22:00'deki gösterim için tam zamanında gelmişim. Umarım bir film sakinleşmeme yardımcı olur ve böylece yarın daha verimli bir sohbet yapabilirdik.

İçeri girdim, lobideki kutuya biraz para attım, bir ton atıştırılmalık yükledim ve Missy ile Herbert'in bulduğu iğrenç filmi izlemek için sinemaya gittim. Daha önce izlenemeyecek filmler bulma konusunda bu kadar yetenekli insanlar tanımamıştım.

Ben içeri girdiğimde ön gösterimler başlamıştı bile. Tiyatronun tam ortasında oturan yalnız bir kadın gördüğümde aniden durdum.

En sevdiğim koltuğumda.

Tam arkamı dönüp çıkmak üzereydim -şu anda kimsenin yanında olmak istemiyordum- ki kadın beni fark etti, küçük bir ciyaklama sesi çıkardı ve elindeki patlamış mısır dolu poşeti devirdi.

Yumuşak "oh hayır" sesi kulaklarıma ulaştı ve sesi o kadar perişan geliyordu ki ayrılamadım. Bir süredir uykuda olan alfam, onun sırasına geçtiğimde canlandı. Büyük patlamış mısır kovamı ve bir yığın şeker kutusunu yere bıraktım.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Size yardım edeyim."

Kadın dökülen patlamış mısırı toplamaya çalışıyordu ama durup bana baktı. Ekrandan gelen ışık yüzünü aydınlattı ve kalbim küt küt atmaya başladı. Göz kamaştırıcıydı. Ağzım kurudu ve zihnimin bir köşesinde ona doğru yaklaştığımı ve hareket etmem gerektiğini biliyordum ama ayaklarım olduğum yere sabitlenmişti.

Doğruldu, elleri patlamış mısırla doluydu. "Bu senin hatan değil. Ben sadece sakarım." Biraz güldü ama zoraki bir gülüştü. "Bunu temizlemek için kullanabileceğim bir süpürge ya da başka bir şey var mı?"

Beynim onun ne söylediğini tam olarak kavrayamıyordu. Karşımda muhteşem bir kadın varken hiçbir şeyin önemi yoktu. Herhangi bir koku alamadım - denemediğim için değil; nefes nefese kalmış bir balık gibiydim - ama onun bir omega olduğundan oldukça emindim.

"Süpürge mi?" diye tekrar sordu, hafifçe bir o yana bir bu yana kayarak. Film perdesinin ışığı azaldı ve yuvarlak kalçalarının, karnının ve göğüslerinin şeklini tam olarak alamadım ve içimde bir hırıltı tuttum. Onu en parlak ışıktaki görmek istiyordum, böylece her kıvrımını, her çilini, her saç telini görebilecektim.

Bakışlarımı karşıladı. Aramızdaki bağı o da hissetti mi? Aramızdaki havadaki elektriği?

"Ya da değil mi?" Göz temasını kesti ve patlamış mısır parçalarını küçük patlamış mısır kovaasına koydu.

Hay sikeyim. Bana bir soru sormuştu. Öfkeyle beynimi tekrar çalıştırmaya çalıştım.

"Lobide bir süpürge var," diye ağzımdan kaçırdım. "Senin için getireyim. Malzeme dolabının nerede olduğunu biliyorum."

Neredeyse koşarak uzaklaşıyordum, alfam her adımda göğsümü tırmalıyordu. Malzeme dolabını bulup süpürge ve farası çıkardığımda nefes nefese kalmıştım. Daha önce hiç kimse beni bu kadar dengesiz hissettirmemişti. Duygularımın gücü beni kapıdan dışarı doğru koşmaya devam etmeye zorluyor ve aynı zamanda o küçük omega'yı kollarıma alıp göğsüme çekmemi istiyordu, böylece kimse onu benden alamayacaktı.

Süpürgenin sapı elimde kırıldı ve küfrettim. Kendimi kontrol altına almam gerekiyordu.

O sadece bir kadındı. Bir omega. Önemli bir şey değildi.

Sinemaya dönerken ölçülü bir adım attım. Kadın süpürgeyi elimden almaya çalıştı ama kırık sapı hakkında yorum yapmasını istemediğim için patlamış mısırları hızla süpürdüm.

"Teşekkürler," dedi, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. Onu rahatsız mı etmiştim? Gitmeli miydim?

Tam o sırada hoparlörlerden yüksek bir ses yükseldi ve ekranda filmin adı belirdi.

"Başlıyor," dedim gereksiz yere.

Kadın oturana kadar yaklaşık üç saat boyunca ikimiz de birbirimize bakarak durduk. Yanına oturmalı mıydım? Yoksa çok çok uzağa mı gitmeliydim? Muhtemelen arkadaş istemiyordu.

Onun yanındaki koltuğa oturdum.

"Patlamış mısırımı alabilirsin," dedim. "Oh, hayır, sorun değil."

Kovayı kucağıma koydum, böylece isterse ona ulaşabilecekti. Tüm kaslarım gerilmişti ama kızgınlıktan değil. Bu gece yalnız kalmak istemiştım ama şimdi kendimi bu omega'yı tanımaktan, ona dokunmaktan alıkoymak zorundaydım.

İçimdeki duygu fırtınası yerine filme odaklandım. İki lise aşığı üniversiteye gitmek için ayrılmıştı. Yıllar sonra, ilişkilerini yürütüp yürütemeyeceklerini görmek için okulda tekrar buluşuyorlardı. Ekrandaki çift futbol tribünlerinin altında öpüşmeye başlarken ben patlamış mısırımı yiyordum. Zihnimin yanımdaki sevimli yabancıyı öpmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmesine kesinlikle izin vermedim.

Prodüksiyon kalitesi berbattı, ama bu kesinlikle en iyisiydi. Bu salonda izlediğim *en normal* filmi.

Ünlü son sözler.

Yüksek mekanik bir sesle çiftin üzerine bir şey inerken yanıp sönen ışıklar ekranı doldurdu. Ekran karardı ve sonra bir uzaylı belirdi. Bir grup yeşil uzaylı. Şaşkınlıkla kaşlarımı çatmıştım ama bilmeliydim. Herbert ve Missy normal bir romantik komedi göstermekten acizdi.

Baş uzaylı çifte birlikte olabilmelerinin tek yolunun zamanda geri gidip hiç ayrılmamaları olduğunu söyledi. Eğer ayrılmazlarsa, dünya üç gün içinde patlayacaktı. Elimi yüzüme sürdüm. Bu filmleri kim yapıyordu ki?

Çift zamanda geri gitmeyi kabul etti ve ardından uzaylılar tamamen koreografisi yapılmış şarkılı bir dansa başladılar.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldadı kadın ve bu aramızdaki gerginliği kırdı. Bir kahkaha attım ve koltuğuma geri yaslandım.

"Buradaki filmler her zaman akıl almaz." Büyük patlamış mısır kovamı uzattım ve o da bir avuç aldı. "Şeker?"

"Evet, lütfen." O da koltuğuna geri yaslandı ve bacaklarını önündeki sandalyenin üzerine koyarak Junior Mints yedi. Onun ihtiyaçlarını karşıladığım için içimden bir memnuniyet geçti.

Uzaylının şarkısını mırıldanmaya başladı. "Bu oldukça akılda kalıcı."

Tekrar güldüm. Göğsüm aydınlık ve hafif hissetti... ve *mutlu* olduğumu fark ettim. Geçtiğimiz altı ay boyunca göğsüm kederden o kadar ağırlaşmıştı ki mutluluğun nasıl bir his olduğunu unutmuştum... onu bir daha hissedebileceğime inanmayı bırakmıştım.

Filmdeki çift, liselerine geri dönene kadar uzayda roketle ilerliyordu. "Dünyayı kurtaracaklarını mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Böyle dans yetenekleriyle mi? Muhtemelen hayır."

Bir kahkaha daha attım ve bu sefer patlamış mısırım etrafa saçıldı.

"Patlamış mısır konusunda bize güven olmaz," dedi bir avuç daha alırken.

Film giderek daha anlaşılmas bir şeye dönüşmeye devam ediyordu ama onun iğneleyici yorumlarını seviyordum. Ne zaman hareket etsem omzum onun omzuna değiyor ve bu bana yanıyormuşum gibi hissettiriyordu. Sonra omzuma bir ağırlık oturdu. Aşağıya baktım ve omega'nın sandalyesine kıvrılmış uyuduğunu gördüm. Yavaşça aşağı kaydım, böylece omzum onun dinlenmesi için daha iyi bir açıya sahip oldu. Kol dayama yeri kaburgalarım battığı için pek rahat değildi ama umurumda değildi. Sırf onun uyumasını izlemek için bütün gece bu pozisyonda donup kalabilirdim. Kirpikleri koyu ve uzun, yanakları pembe ve yuvarlaktı. Kendimi elimi saçlarında gezdirirken, yüzünü öperken ve onu yatağıma yatırırken hayal edebiliyordum.

Bu fantezinin samimiyeti karşısında göğsüm buz kesti ve ondan uzaklaştım. Altı ay önce asla bir omega ile bağ kurmayacağıma karar vermişim. Her zaman büyükannem ve büyükbabam gibi bir aşk istemiştım ama büyükbabamın sonunun nasıl olduğunu gördükten sonra bunu yapamayacağımı biliyordum. Easton ve Lars hâlâ bir omega ve gerçek bir sürü olmak istiyorlardı ama benim bunun bir parçası olamayacağım giderek daha açık hale geliyordu. Bir omega bağlamak çok riskliydi.

Onu omzumdan indirdiğimde irkildi ve dik oturdu, yanakları kızarmıştı. "Özür dilerim." Yüzünü ovaladı. "Genelde yatağı bundan çok daha erken giderim."

"Endişelenme," diye boğuldum. Kahretsin, bunu neden yapmışım? Şimdi başını tekrar bana yaslamasını istiyordum. Tüm vücudunun üzerimde olmasını istiyordum.

"Çok şey kaçırdım mı?" diye sordu.

Gözlerimi kırptım. Filme en ufak bir dikkat bile göstermemişim.

"Hayır," diye homurdandım.

Odağımı tekrar ekrana çevirdim. Çift uzay-zaman sürekliliği tarafından parçalara ayrılıyordu. Kamera ve mikrofon kadrajda belirdiğinde yüzümü buruşturdum.

Filmden sonra Omega'ya veda etme düşüncesi kabul edilemez görünüyordu. Belki sıradan bir ilişkiye açık olabilirdi?

"Oh güzel, başka bir şarkı."

Sırıtişımı bir ağız dolusu şekerin arkasına sakladım. Film partnerim komikti. Uzaylılar ve çift dans ederken bir ileri bir geri sallanıyordu. Sonra zıpladı ve bir patlama patlayıp her şeyi karanlık ve griye çevirirken küçük bir gıcırtı çıkardı. Ekranda kelimeler belirdi: *Her hata düzeltilemez.*

"Son mu?" diye bağırdı kadın, koltuğunda öne doğru oturarak. "Sonu bu muydu?" Bana döndü, dudakları şok içinde ayrılmıştı.

"Sanırım burada ilk kez film izliyorsun?" Son Junior Mints'i çıkarırken başını salladı. "Hollywood Sineması'ndaki her filmin şimdiye kadar gördüğün en tuhaf şey olacağından emin olabilirsiniz. Missy ve Herbert, Hollywood filmine benzeyen herhangi bir şeyin gösterilmesine kesinlikle karşılar."

Sevimli bir homurtu çıkardı. "İlginç bir tiyatro ismi seçimi."

Sırıttım. Onun gözlerinin üzerimde olması sihir gibiydi. Jenerik çalarken ışıklar loştu ve aramızdaki hava elektrikliydi. Burada hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Sadece ben ve o, dramatik elektronik müzik çalarken karanlığa sarılmıştık.

İlk kimin hareket ettiğinden emin değildim ama sonra dudaklarımız birbirine çarptı. Parmakları gömleğimi kavradı, beni daha yakına çekmeye çalıştı ve elim boynunun arkasını kavradı. Bizi ayrı tutan kolçağa homurdandım. Belini kavradım ve onu kucağıma oturtmak için kaldırdım. Göbeği sert sikime bastırdı ve ikimiz de bir inilti çıkardık.

"Buna ihtiyacın var mı, tatlım?" Sertleşmiş aletime doğru bastırırken sordum.

Küçük, tatlı bir inilti çıkardı. "Ne diyebilirim ki? Uzaylılar ve dünyanın sonu beni gerçekten azdırıyor."

Gülümsememi boğazına bastırdım. Ağızım onu ısırma, benim olarak işaretleme isteğiyle sulandı ve hızla geri çekildim. Bu isimsiz bir buluşmaydı, daha fazlası değil. Alfa içgüdülerimin beni istemediğim bir şeyin içine itmesine izin veremezdim.

O pantolonumun fermuarını açarken ben de onun tayıını çekiftiriyordum. Umutsuz hareketler ve soluk soluğa nefesler arasında telaş içindeydik. Parmaklarım onun sıcaklığına batarken küçük eli sikimi sardı ve ikimiz de inledik.

"Sırılsıklam oldum," diye nefes nefese kaldım.

"Hepsi senin için. Sen ve uzaylılar."

Bir kahkaha attım ama sikimi sıkıp şaftıma precum yayarken çabucak kesildi. Utañ verici bir hızla boşalacaktım ama ondan önce boşalmayı reddettim. İki parmağıımı kabaca içine soktum, omega noktasına ulaşana kadar onları kıvırdım. Başını arkaya atarak haykırdı ve lanet olsun, çok güzeldi. Diğer elim kalçasını kavradı, onu sabit bir ritimle sallarken parmaklarım sıkıca içeri girdi.

"İşte böyle, bin bana güzel kız."

Başparmağıını sikimin ucunda gezdirirken yemin ettim, zevk şimşek gibi çaktı içimde.

Şimdi inliyordu, sikimi çalıştırmaya devam ederken klitorisini avucumun içine sürüyordu ve sonra en tatlı çığılığı attı, amı parmaklarımı sertçe kavradı. Gözleri kapalıydı, dudakları ayrılmıştı ve orgazmı dalgalar halinde onu yıkarken bir melek gibi görünüyordu. Onun boşalmasını görmek beni uçurumun kenarına itti, serbest bırakılmamla birlikte zevk içimde sarsıldı. Elini ve kazağıının önünü döllerimle ıslattım.

Alfa'm bizim kokumuzla işaretlendiğı için çok heyecanlıydı.

Göğsüme yığıldı ve zor nefes alarak orada yattık. Parmaklarım hala onun içindeydi ve onları çıkarmak istemiyordum. Diğer kolum sırtına dolanmış, onu bana sımsıkı sarıyordu. Bir tatlılık patlaması duyularımı doldurdu, karmaşık, baharatlı ve ağız sulandırıcıydı. Orgazm sonrası sersemliğimle kokuyu tanımlamam bir dakikamı aldı: balkabağı baharatı.

Omega bakışlarımı karşılayacak kadar geri çekildi, dudaklarında bir gülümseme oynaşırken ifadesi yumuşaktı ama kusacakmışım gibi hissettim.

Bu sadece benim şansımdı. İşte buradaydım, sıradan bir şey yapmaya çalışıyordum.

Bir kadınla takılıyordum ve kadın Lars'ın yıllardır takıntılı olduğı omega idi. Bizim bir sürü olmamızı istiyordu ve ben bunu *yapamıyordum*. Bu omega'nın kasabamızdaki varlığı, kardeşlerimle sürü hayatımın sonu anlamına geliyordu. Onu bana tercih edeceklerdi.

Bu sonucun kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Sadece bu kadar çabuk olacağını fark etmemiştim.

Parmaklarımı içinden çektim. Üzerindeki kayganlığı yalamak istedim ama direndim, onun yerine buruşuk bir peçete almak için uzandım. Ruh halindeki değişikliği hissetmiş olmalı ki kucağımdan kalktı ve taytını yukarı çekti.

Çöplerimi toplamakla meşguldüm, ona bakmamak için elimden geleni yapıyordum ama yine de onu peçetelerle döllerimi silerken yakaladım. Kokusu azalıyordu ama havada kalan kokunun acı bir notası vardı. Alfa'm bunu düzeltmemi, onu kollarıma alıp eve götürmemi istedi. Bunun yerine, tüm çöplerimi topladığımdan emin olmak için etrafıma bakındım.

Boğazımı temizledim. "Sizinle tanışmak güzeldi." Ve sonra bir korkak gibi kaçtım.

ZEYTİN

SİNEMA SALONUNUN IŞIKLARI YANDI VE BEN HALA AYAKTA DURUYORDUM. Ellerin de dölle ıslanmış peçeteler vardı.

Neyin değiştiğini anlamamıştım. Alfa yaptığımız şeyden hoşlanıyor gibi görünüyordu... *benden*. Ama aniden gidişi beni soğuk ve kararsız bıraktı.

Easton ve Lars'tan kaçtıktan sonra hak ettiğim tek şey buydu. En azından bisikletime binerken kendime böyle söyledim, kendimi kesinlikle sallanıyor hissediyordum. Daha önce de anonim ilişkilere girmiştim ama hiçbirini beni böyle hissettirmemişti.

Alfa'nın benimle daha fazla bir şey istememesi önemli değildi.

Önemli değildi.

Önemli değildi.

Işıksız yoldan eve doğru ilerlerken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı.

LARS

FINN'IN AYAK SESLERİ MERDIVENLERDE DUYULDU VE SONRA İÇERİ GİRDİ. ve Mutfak, Başlık düz için ve kahve fincanı vebana bakmaktan kaçınıyor.

Sandalyemde arkama yaslandım ve kahvemi yudumlarken sessiz kaldım.

Finn hazır olduğunda konuşacaktı.

Sonunda kahvesine ekliyormuş gibi yapacağı şeyler tükendi ve bana döndü.

"Nerede-" Boğazına bir şey takıldı ve temizlemek için durakladı, kahvesinden bir yudum aldı. "Easton nerede?"

"Deniz fenerine gitmeden önce Olive'e kahve ve kahvaltı almak için dışarı çıktı."

"Olive?" diye sordu.

Gözlerimi devirmek istedim ama kendimi tuttum. Onun adını öğrenme zahmetine girmemiş olması, deniz fenerinin tepesine tırmanmak ve dünyaya onun benim olduğunu haykırmak isteyen alfam için makul olmayan bir şekilde rahatsız ediciydi.

"Yeni deniz feneri bekçisi."

"Doğru." Yere baktı. "Easton buraya geldiğinde ondan özür dileyeceğim."

Yavaşça başımı salladım. "Güzel." Balkabağı baharatlı latte olmasını dileyerek kahvemden bir yudum daha aldım. Umarım Easton bana bir tane getirmeyi unutmamıştır. "Senden de özür dilemesi gerekiyor."

Finn'in gözleri büyüdü ve ben de derin bir nefes aldım. "Yaptığı şey çok boktandı. Biz böyle çalışmıyoruz. Biz bir takımız."

Finn'in yüzünde bir duygu parıltısı belirdi, sonra kahvesini yudumlayarak bunu örtbas etti. Kardeşlerim berbat durumdaydı. Kendime onların büyürken benim kadar şanslı olmadıklarını hatırlatmak zorundaydım. Birbirine bağlı dört harika annem vardı. Finn'in annesi o küçükken ölmüştü. Fredrik ve Carina adında harika büyükanne ve büyükbabaları vardı ama onları da kaybetti. Easton'ın ailesinin de bir boka yaradığı yoktu. Annesi nihayet şehirden taşındığında bir parti vermiştik.

Ön kapı tıkırdayarak açıldı ve Easton hızla içeri girdi. İçki taşıyıcısını düşürmeden önce elinden almak için sıçradım. Easton alfa olduğunu açıkladıktan sonra bir ay içinde yaklaşık bir metre uzamıştı ve vücuduna tam olarak alışmamıştı.

"Gitmeliyiz," dedi. "Olive'i bekletmek istemiyorum." Finn'in mutfakta olduğunu fark etti ve dondu kaldı.

İkisi de birbirlerine baktı ve ikisi de aynı anda "Özür dilerim" dedi. Easton elindeki hamur işi torbasını bir kenara fırlattı ve Finn'i kucakladı.

"Hibe konusunda heyecanlı olacağını düşünmüştüm. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum" dedi Easton.

"Biliyorum," dedi Finn. "Bağırdığım için özür dilerim."

Birbirlerini sırtlarından alkışladılar ve ayrıldılar.

"Yani bu senin için sorun değil mi? Eğer gerçekten istemiyorsan, belki sözleşmeden cayabiliriz."

Finn yüzünü ovuşturdu. "Hayır. Bir konuda haklısın; Briar's Landing'deki o salakların restorasyonu yaptığını görmek beni öldürür. Bunu atlatacağım."

Easton'ın aldığı lattelerden bir yudum aldım. Başını bana doğru çevirdi ve bana ters ters baktı. "Bunlar Olive için."

Bir kaşımı kaldırdım. "Dördü birden mi?"

"Özel tatlarının dördünü de aldım. En çok hangisini seveceğini bilmiyordum."

Kahve fincanını çevirdiğimde balkabağı baharatlı latte aldığımı gördüm. Mükemmeldi. Uzun bir yudum daha aldım.

Easton ofladı pufladı. "İyi, hadi gidelim."

Bizim için hazırladığım öğle yemeklerinin bulunduğu soğutucuyu aldım, ceketimi giydim ve cebime bir çift eldiven koydum. Olive'in tekrar dışarıda olması ve üşümesi ihtimaline karşı.

Güneş pırıl pırıl parlıyordu ve deniz fenerine doğru yürürken havada hafif bir serinlik vardı ama ben çabucak ısındım. Bu kadar büyük olmanın dezavantajı. Ön kapıya vardığımızda ceketimi çıkarmıştım.

Easton kapıyı çaldı ve bu kez kapı açıldı. Olive oradaydı, üzerinde daha çok crop top'a benzeyen pas rengi bir kazak vardı. Kazakla taytının arasındaki küçük deri şeridine bakmaktan kendimi alamıyordum. Onu bir hediye gibi açmak istedim.

"Sana latte ve kahvaltı getirdim," dedi Easton heyecanla, içecekleri ve hamur işi paketini ona doğru iterek. Balkabağı baharatlı latteyi içecek taşıyıcısına geri koymuştum ve içtiğim bardağı alıp bir yudum aldığında alfam kükredi. Dudakları tam da benimkilerin olduğu noktaya değdi. Yanakları pembeleşti ve teşekkür ederim diye mırıldandı. Sonra gözleri bana kaydı ve kızarması daha da arttı.

"Bunlar benim sürü kardeşlerim," dedi Easton. "Lars ve Finn."

Olive'in gülümsemesi düştü ve Finn'e baktığında gözleri büyüdü. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama o daha söyleyemedi Finn konuştu.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Gözlerini kırıştırdı ve yüzüne boş bir maske düştü. "Doğru." Easton'a geri döndü. "Sana etrafi gösterebilir miyim?"

Göğsümde huzursuz bir his belirdi. Onunla Finn arasında neler oluyordu?

Olive bizi evin yanından deniz fenerinin girişine doğru götürürken grubumuzun arkasından gittim. Easton sohbet ediyordu, utangaç omega'nın sadece tek kelimelik sessiz cevaplar vermesinden rahatsız olmamıştı. Finn'in omuzları kamburlaşmıştı ve sorunun ne olduğunu sormak için onu kenara çekmek istedim ama dürüst bir cevap alamayacağımı hissediyordum. Belki de aralarındaki tuhaflığı sadece hayal ediyordum. Buraya dönmek benim için anıları canlandırdıysa, Finn için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim. Zor olmalı.

Olive deniz fenerinin kapısını açtı ve gitmemizi işaret etti. içinde.

Kaşlarımı çattım. "Onu kilitli tutmalısın. Onu bırakmak güvenli değil açık."

Omega büyük kahverengi gözleriyle bakışlarımı karşıladı. Onların içine gömülmek istedim. "Sadece kilidini açtım çünkü geleceğini biliyordum."

Easton ve Finn deniz fenerinin içinde kayboldular. Girişte durdum ve çenesini avuçladım. "Aferin kızıma."

Yanakları pembeleşti ve kokusunun en hafif kokusunu aldım. Göğsüm, örtmeye bile çalışmadığım bir hırıltıyla gümbürdedi. Beni ne kadar etkilediğini bilmesini istiyordum.

Deniz fenerinin tabanına doluştuk, dördümüzle birlikte alan biraz dardı. Bu ilk birkaç gün tamamen restorasyonun planlanmasıyla geçecekti. Fener yaklaşık on yıl önce büyük bir onarımdan geçmişti, ancak iç duvar ve ahşap işçiliği tuzlu okyanus havası nedeniyle bozulmaya başlamıştı.

"Restorasyon planımıza başlayacağız ama mümkün olduğunca yolunuza çıkmamaya dikkat edeceğiz," dedi Finn, gözleri duvardaki paslı bir patıkaya sabitlenmiş halde. Olive'in omuzları kıvrıldı ve kollarını kavuşturdu.

Gözlerimi kısmıştım. Finn'i bir ömür boyu tanımış olmam bana bunun onun normal soğukluğu olmadığını söylemişti. Alfa'm onu duvara yapıştırmak ve yanımda solan tatlı omega'ya karşı daha nazik olmasını sağlamak istiyordu.

Easton Finn ve Olive'in arasına bakıyordu, belli ki ortamdaki tuhaf gerginliği fark etmişti.

"O zaman sizi yalnız bırakayım," dedi Olive.

Ben cevap veremeden, deniz fenerini kulübenin içine bağlayan kapıdan içeri süzüldü.

Easton ezilmiş, Finn sinirli görünüyordu ve benim tek yapmak istediğim kapının yanında durup Olive'in kokusunu almak için derin derin nefes almaktı.

ZEYTİN

ONDAN NASIL BECERIKSIZCE KAÇTIĞIMI HATIRLAYINCA INLEDİM.

Şu anda deniz fenerinin içinde çalışan üç alfa. Easton, Lars ve *Finn*.

Finn, büyük elleri, köşeli çenesi ve yüzüne tembelce düşen koyu renk saçlarıyla iri yarı, düşünceli bir alfaydı.

Sadece birkaç saat önce parmakları içimde olan Finn.

Beni tanıımıyormuş gibi davranan Finn.

Küçük omega kalbim acınacak haldeydi ve ezilmişti. Oturma odasına koştum, kulübede bulduğum bir dış sandalyeye oturdum ve sadece gözlerim görünene kadar battaniyelere sarındım. Omega'm alfalara daha yakın olmak istiyordu... hatta *ona* bile... Bu da bana onun yargıları hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Dün gece eve gelir gelmez üzerimdekileri çıkarmış, kirli kazağımı çöpe atmıştım.

Ve sonra gözyaşlarına boğuldum.

Omega'm paniklemişti, gizemli alfanın kokusunu üzerimizde hissetmek istiyordu. Ben de kazağı çöpten çıkarıp yuvamın içine soktum. Buraya taşındığımdan beri akçaağaç şekerinin tatlı kokusuyla çevrili olduğumdan daha iyi uyuduğumu itiraf etmek istemedim. Şimdi o alfa sadece birkaç adım ötemdeydi ve benden tek bir kapıyla ayrılmıştı.

Tamamen bir yabancıymışım gibi gözlerimin içine baktığı an beynimde yeniden canlandı ve gözyaşlarım hızla öfkeye dönüştü. Bana böyle davranmaya nasıl cüret eder? Beni bir kenara atıp

istediğini almış mıydı? Omega'm da öfkelenmişti. Sonunda aynı fikirdeydik.

Bacağıma bir şey çarptı. Ve tekrar.

Arayanın benim telefonum olduğunu fark ettiğimde inledim. Arada bir gelen dolandırıcılık telefonları ya da siyasi bağış toplama mesajları dışında neredeyse hiç kimse benimle iletişime geçmezdi. Kolumu cebimden çıkaracak kadar serbest bırakmam bir dakikamı aldı.

BİLİNMEYEN NUMARA

Merhaba Oli. Ben Lucy. Umarım numaranı Easton'dan almış olmam sorun değildir. Geçen günkü karşılama arabası için özür dilemek istedim.

Mesaja baktım. İki numaranın daha olduğu bir grup sohbetiydi.

BİLİNMEYEN NUMARA 2

Evet, muhtemelen çok bunaltıcıydı. (Bu Ivy)

BİLİNMEYEN NUMARA 3

Pho'yu beğendin mi?

LUCY

^ bu yaz

Dudağıma çiğnedim. Neden bana mesaj atıyorlardı? Bunu yapmak zorunda değillerdi. Tabii... tabii Lucy beni gruplarında istediğini söylerken ciddiydi. *Arkadaş* olmak için. Bu konuda hiç tecrübem yoktu. Her zaman acı verici bir şekilde utangaçtım ve çocuklar kötü olabiliyordu. Üçüncü sınıfa geçtiğimde zorbalık daha da arttı. Sınıf arkadaşlarım sessiz olduğum için benimle dalga geçiyorlardı. Eşyalarımı çalıyor, teneffüslerde beni itip kakıyor ve sınıfta bana gülüyorlardı. Haftalarca eve ağlayarak geldikten sonra babam kızının bir saniye daha ağladığını görmeye dayanamadığını ve okula geri dönmeyeceğimi açıkladı. Online bir okul programına katılmışım ve ailem bana öğretebildikleri kadar yardımcı oldu. Birkaç kez tekrar okula gitmek isteyip istemediğimi sordular ama ben istemedim. Online okul, günlerimi teknede geçirmemi sağlıyordu ki bu gerçekten olmak istediğim tek yerdi. Ama bu gerçek arkadaşlarımla pratik yapamadığım anlamına geliyordu.

ZEYTİN

Pho harikaydı. Teşekkür ederim.

Hazır ramenle yaşadıktan sonra Summer'ın bana yaptığı çorba rüyalarım girmişti.

ZEYTİN

Ayrıca özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Kaba davrandığım için özür dilerim.

LUCY

Aman Tanrım, hiç de değil! Umarım bize hala bir şans verirsin. Omegalar bir arada kalmalı!

Tanrım, bu çok güzeldi. Birdenbire yalnız kalmama arzusu beni vurdu. Yoğunluğu beni şok etti. Son beş yıldır berbat stüdyo dairemden neredeyse hiç çıkmamıştım, bu deniz fenerine yalnız kalmak için taşınmıştım ve yine de... belki de istediğim bu değildi. Fikrimi değiştirmeme izin var mıydı?

Grup sohbetine baktım, göğsümde endişe yükseliyordu. Bir şeyler söylemem gerekiyordu. Arkadaşça bir şey. Yıllar önce okuduğum bir araştırmaya göre, insanlar sizinle konuşurken ellerinde sıcak bir içecek varsa sizi daha sıcak bir insan olarak görüyorlardı. Belki de Lucy bu yüzden benden hoşlanıyordu. Kahve dükkanında sıcak bir içecek içmişti. Ama bu strateji mesajla işe yaramazdı. Nasıl arkadaş edinileceğine dair daha fazla ipucu almak için hızlı bir arama yaptım. Bir makale insanlardan bir iyilik istemeniz gerektiğini söylüyordu. Bu bana mantığa aykırı geldi, özellikle de kendi kendine yetmenin bir güç olarak görüldüğü balıkçı topluluklarında büyümüş biri olarak. Ancak makale, insanların sizin için bir şey yaptıklarında size daha bağlı hissedeceklerini söylüyordu.

ZEYTİN

Yardıma
ihtiyacım var.

Kahretsin. Yazmayı bitirmeden mesajı gönderdim.

LUCY

Aman Tanrım, bu da ne? Her şeyi yaparız!

ZEYTİN

İntikam planları

Mesajlarımız aynı anda geldi ve ben ürperdim. Belki de daha normal bir iyilikle başlamalıyım. Kahretsin, daha fazla photo istemeliydim.

Saniyeler cevapsız geçti ve sonra...

YAZ

Bu iş ilginçleşmeye başladı. Ben de varım. İntikam ne?

Tamam, bu umut verici bir başlangıçtı. İlerledim.

ZEYTİN

Finn'den nasıl intikam alacağıma dair fikirlere ihtiyacım var.

IVY

Olamaz, ne yaptı?

Yanaklarım kızardı ve ne söyleyeceğimi bilemedim. Belirsiz tutmaya karar verdim.

ZEYTİN

Dün gece geç saatteki film gösteriminde tanıştık. Bugün tadilata başlamak için deniz fenerine geldi ve beni tanımıyormuş gibi davrandı.

YAZ

Ne pislik ama.

IVY

Bu Finn için alışılmadık görünüyor. Genelde çok tatlıdır. Son zamanlarda zor bir dönemden geçiyor.

LUCY

Bu Oli'ye böyle davranmak için bir bahane değil! Şafakta ata biniyoruz!

ZEYTİN

Nereye gidiyoruz?

LUCY

İntikam diyarına lol. Tamam, Finn'le birlikte büyüdüm sayılır çünkü uzun zamandır kardeşimin en iyi arkadaşı. Turşudan ve Pride and Prejudice filminden nefret eder.

IVY

Çocuklar benden bir üst sınıftaydı ama bir keresinde hep birlikte okul gezisine gitmiştik ve Finn'in çorapları ıslanmıştı ve bu konuda biraz sinir krizi geçirmişti

YAZ

Ne zaman oldu bu?

IVY

2. sınıf. Belki şimdiye kadar atlatmıştır.

LUCY

Kimse ıslak çorap sevmez

Finn'i bir sandalyeye bağladığım ve çoraplarını suyla ıslatıp son ses *Gurur ve Önyargı* çalarken ona zorla turşu *yedirdiğim* görüntüler gözlerimin önünde dans etti. Görüntü aynı derecede komik ve tatmin ediciydi.

ZEYTİN

Umm tamam. Sanırım bununla çalışabilirim.

YAZ

Eğer bu fikirler işe yaramazsa, onu deniz fenerinin tepesinden aşağı atabiliriz.

Bir kahkaha attım, göğsüm uzun zamandır olmadığı kadar hafiflemişti.

LUCY

Yaz! Cinayet yok.

YAZ

Sıkıcı

IVY

Bir ara öğle yemeği yemeliyiz. Oli, Rosie'nin yerine gittin mi?

ZEYTİN

Henüz değil

Pazar dışında şehre adımımı bile atmadığımı itiraf etmedim.

LUCY

Yarından sonraki güne ne dersin?

IVY

Ben de oradayım! Okulda yarım günümüz var.

YAZ

Orada olacağım.

ZEYTİN

Bu benim için çalışıyor.

Kulağa soğukkanlı geliyor, değil mi? Normal bir insanın yemek davetine söyleyeceği bir şey.

Felix kucağıma atladığında irkilerek bir çığlık attım.

"Aman Tanrım, nereden çıktın sen?"

Bana öylece baktı, ben de kaşlarımı çattım.

"Sana kızgıyım. O üç alfa senin yüzünden burada," diye tısladım.

Felix hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Ben ona oflayarak grup sohbetini gösterene kadar elimi dürttü.

"Finn'den intikam almam gerek. Turşuyla ilgili bir şey."

Felix sessiz kalınca devam ettim. "Turşu yemesi için onu nasıl kandırabilirim ki? Bugün öğle yemeklerini getirdiler. Lars'ı küçük bir soğutucu taşıırken gördüm. Ayrıca ben berbat bir aşçıyım. Gerçi... belki de bu durumda bu iyi bir şeydir."

Felix, *bu kız çaresiz ve her şeyi kendim mi yapmalıyım* karışımı bir ifadeyle bana baktı.

Kucağımdan atladı ve zıplayarak uzaklaştı. "Tamam, güle güle," dedim gözlerimi devirerek.

Birkaç dakika sonra dışarıdan bağırışlar duydum. Kaşlarımı çatarak pencereye koştum ve Felix'i görmek için tam zamanında yetiştim. Ağzında soğutucu, evin önünden suya doğru koşarken turuncu ve beyaz bir çizgiydi. Easton arkasından bağırarak koştu, ta ki Felix kumda tökezleyip setten aşağı yuvarlanana kadar.

Easton kumlu ama zarar görmemiş bir halde tepeden geri döndüğünde dudaklarım bir gülümsemeyle büküldü. Felix bir şekilde onun iki katı büyüklüğünde bir soğutucuyu çalmış ve onunla kaçmıştı, hepsi *benim* içindi. Bundan sonra ona kızgın kalamazdım.

Derin bir nefes aldım ve kapıya yöneldim. Üç alfa da dışarıdaydı ve Felix'in ortadan kaybolmuş gibi görüldüğü sahile bakıyorlardı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Easton bana doğru döndü, yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Olive!"

Yanaklarım kızardı. Beni gördüğüne her zaman bu kadar mutlu olduğuna inanamıyordum.

"Felix öğle yemeğimizi alıp kaçtı," dedi Lars başını sallayarak. "Son zamanlarda çok garip davranıyor." Saatine baktı ve ön kolunun ne kadar kalın olduğunu fark etmeden edemedim. Üzerinde kocaman göğsünü sımsıkı saran siyah bir tişört vardı. Eminim onun kollarında kendimi çok küçük hissedirdim ve genelde kendimi küçük hissetmezdim.

"Öğle yemeği için kasabaya gitmemiz gerekecek," diye devam etti Lars. "Bize katılmak ister misin?" Bunu söyleme şekli çok umut vericiydi, sanki gerçekten *benimle* öğle yemeği yemek istiyormuş gibiydi ve neredeyse planımı unutmam için yeterliydi.

Ama şimdi Felix'i hayal kırıklığına uğratamazdım.

"Öğle yemeği hazırlayabilirim," diye ağzımdan kaçırıldım.

Lars'ın dudakları aralandı, Finn kaşlarını çattı ve Easton bir çığlık atarak ayağa fırladı. "Bunu bizim için yapar mısın?"

Lars, "Sizi rahatsız etmek istemeyiz," diyerek sözlerini tamamladı.

"Umm, sorun değil. Yani, süslü bir şey pişiremem."

Lanet olsun. Easton ve Lars onlara yemek yapacağım için çok heyecanlı görünüyorlardı. Muhtemelen benim yaptığım hiçbir şeyi yemedikleri için. Şimdi onlara gerçekten iyi bir şey yaptığımdan emin olmalıydım. Gözlerim Finn'e kaydı. Sessizce duruyordu, yüzünde şok olmuş bir ifade vardı. Beni bakarken yakalayınca gözlerini kaçırıldı.

"Bana sadece otuz dakika verir misin?" Üzerime bir aydınlanma çöktü: Eğer onlara öğle yemeği hazırlıyorsam, onları içeri davet etmek mantıklı olurdu. Benim alanıma. Buna hazır değildim. Evime giren tek kişi Felix'ti.

"Güzel bir gün. Dışarıda yiyebiliriz," dedi Easton. Bana göz kırptığında dudaklarım aralandı ve aklımı okuduğuna dair garip bir hisse kapıldım. Ya da belki sadece beden dilimi fark etmişti. Omega'm, Easton'ın beni bu kadar *görüyor gibi görünmesine* sevinmek istiyordu.

Alfa'nın kollarına koşmak ve onu koklamak gibi saçma bir şey yapmadan önce döndüm ve içeri girdim. Arkama yaslandım

ve derin bir nefes aldım. Bir gün insanlardan kaçmayı bırakacaktım.

ÜÇ ALFAS sahile inen kumlu kıyıda oturuyorlardı. Hepsi bu sabah geldiklerinden biraz daha buruşuk ve terli görünüyordu ve içimde derinlerde bir yerde sıcak bir kıvılcım hissettim. Derin bir nefes aldım, tabakları kollarımın üzerinde dengelerken kendimi çelikleştirdim. Yavaşça ve dikkatlice onlara doğru yürüdüm, böylece onları tanımak için daha fazla zamanım olacaktı.

Lars'ın saçları tepeden topuz yapılmıştı ve Easton'ın söylediği bir şeye güldü. Finn onlardan biraz uzakta oturuyordu. Diğer ikisine sinemadan bahsetmiş miydi? Oturushuna, kambur durushuna ve sessizliğine, rüzgârın her nasılsa mükemmel olan siyah saçlarını karıştırmasına bakılırsa, bundan şüpheliydim.

Ben yaklaştıkça üç adam da başını kaldırdı. Önce Easton'a gergin bir şekilde tabağını uzattım. Sandviçine bakarken gözlerinde yıldızlardan başka bir şey yoktu. Ona ve Lars'a ızgara peynir yapmışım. Süslü bir şey değildi ama içine domates, pastırma ve iki çeşit peynir eklemişim, yani yaptığım en süslü şeydi.

Sonra Lars'a tabağını verdim ve "Umarım beğenirsin" diye mırıldandım.

Sonra Finn'e iki dilim soğuk ekmekten oluşan öğle yemeğini uzattım. Ve arasına sıkıştırılmış? Üç büyük dereotu turşusu mızrağı. Dilimlenmemiş.

Finn önce sandviçe sonra bana baktı ve sonunda bakışlarımla buluştu. Bir kaşımı kaldırdım. Lars ve Easton sessiz bekleyişimizi izlediler.

"Oh, Finn sevmez-" diye söze başladı Easton, ama Lars'ın onu yanından dirseklemesiyle kesildi.

Finn sandviçi aldı ve yavaşça dudaklarına götürdü. Bakışları benimkilerle kilitlendi ve büyük bir ısırık aldı. Turşu yüksek sesle çıtırdadı ve çiğnerken gözleri sulandı. Ve çiğnedi. Görünüşe göre, turşulu sandviç tam olarak yutulmak istemiyordu. Sonunda başardı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

Tatlı tatlı gülümsedim, şeytani bir kahkaha atmama saniyeler kalmış gibi hissediyordum. "Bir şey değil."

Arkamı döndüm ve saçlarımı dramatik bir şekilde omzuma attım.
"Afiyet olsun." Ve kaçarcasına uzaklaştım.

FINN

ÖN KAPIMIZ ARKAMIZDAN KAPANDI VE EASTON İLE LARS yüzüme döndü, kollarını kavuşturdu.

"Bize bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?" Lars sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Cahilmiş gibi davranmak beni çok uzağa götürmeyecekti ama kaçınılmaz olanı ertelemek için çaresizdim. Onlara Olive'in peşinden gitmekle ilgilenmediğimi söylediğim an, benim için her şey bitecekti. Sürünün dışında kalacaktım. Aslında, ona ne yaptığımı öğrenirlerse kovulabilirdim... onu tiyatroda o şekilde yalnız bıraktığımı.

"Olive'le aranızda bir şeyler dönüyordu," dedi Easton. "Neden sana turşulu sandviç verdi? Ve sen onu neden *yedin*?"

Gülümsemek için tuhaf bir dürtüyle savaşmak zorunda kaldım. Dudaklarımın seğirdiğine yemin edebilirim. Turşuya olan nefretimi nasıl öğrendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu ona nasıl davrandığım için uygun bir intikamdı. Aslında çok daha kötü bir cezayı hak ediyordum. Olive asla benim omega'm olamayacaktı ama bu göğsümdeki iğrenç suçluluk duygusunu azaltmıyordu.

"Bunu neden yaptığını bilmiyorum," diye omuz silkerek mırıldandım.

Easton *ungrrr*'a benzeyen bıkkın bir ses çıkardı ve Lars elini yüzüne sürdü.

"Olive yıllar önce kokusunu aldığım omega," dedi. "Alfa'm o zamanlar onun bizim olduğunu biliyordu ve bunu şimdi daha da güçlü hissediyorum."

Easton bir *çığlık* atarak kollarını Lars'ın omuzlarına doladı. "Şaka yapıyorsun. Şaka yapıyorsun. Onun bizim için mükemmel olduğunu biliyordum. Olması gereken buydu!"

Lars, Olive'in kokusunu aldığım da şüphelendiğim şeyi doğrulayınca kalbim sıkıştı. Her şey sona eriyordu ve kalbimin bunu kaldırabileceğinden emin değildim. Büyükbabam ve büyükbabamı kaybetmek bir şeydi, ama kardeşlerimi kaybetmek?

Onlara söylemeliyim. Olive ya da başka bir omega ile bağ kurmakla ilgilenmediğimi söylemeliydim. Bunu *yapamayacağımı*. Alfa'm aynı fikirde değildi. Olive'i istiyordu. Ama büyükbabamın bağlandığı kişiyi kaybettikten sonra yok oluşunu görmenin acısı göğsümde ağır bir taş gibi duruyordu.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Onu henüz *tanımıyorum*. İkiniz de tanı mıyorsunuz, gerçekten."

Easton ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Bu restorasyon onu tanımak için mükemmel bir zaman. Ona kur yapmak için."

Başından beri Easton'ın planının bu olduğundan emin bir şekilde dudaklarımı büzdüm. "Ona iyi davranacak mısın?" Lars sordu, sesi derin ve ciddi.

"Ona bir şans vermek mi?"

Boğazım kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar sıkıca kapandı, bu yüzden üst kattaki odama kaçmadan önce başımı salladım.

Kendimi yatağa attım ve yastığıma doğru *çığlık* attım. Berbat bir haldeydim. Kardeşlerim son altı aydır korkunç ruh hallerime katlanmış, çok anlayışlı davranmışlardı ama sabırlarının sonuna geldiklerini hissediyordum. *Belki de onlarla iletişim kurmalısın, seni aptal*.

Yorgunluk üzerimde ağır bir yükü. Kederin insanı bu kadar yorduğunu kim bilebilirdi?

Kendimi masama oturmaya ve dizüstü bilgisayarımı açmaya zorlamadan önce bir süre orada uzandım. İhtiyacımız olan restorasyon malzemeleri için sitelere bakmaya başladım ama bir şekilde kendimi başka şehirlerdeki kiralık evlere bakarken buldum. İşlere de. Yakında sürü kardeşlerime gerçeği söylemem gerekecekti ve kaçınılmaz olarak beni kovduklarında gidecek bir yerim olması gerekiyordu.

Bir an için, hepimiz Olive'e bağlansaydık nasıl olurdu diye hayal etmek için kendime izin verdim. Uzun bir günün sonunda eve geldiğimde onu buruş buruş ve sıcacık görmek. Sarılacak, kucaklayacak, *sevecek* birine sahip olmak. Bunun görüntüsü o kadar güçlüydü ve içimi o kadar yoğun bir özlemle doldurdu ki nefesimi kesti.

Göğsümü tuttum. Onu da kaybedebilecekken, başka birine kendimden bu kadar çok şey vererek bunu nasıl riske atabilirdim? Yapamazdım. Korkaklığım bana her şeye mal olacak olsa bile.

ZEYTİN

ALFALAR ÇALIŞIRKEN BEN EVİMDE KALMAYA ÇALIŞTIM. I
Gerçekten, gerçekten. Ama dakikalar çok yavaş ilerliyordu ve omega'm onlara yakın olmak istediği için sızlanıyordu.

Sonunda kırıldım.

Saate baktım. Harika, bu sabah geldiklerinden beri kırk beş dakika dayanmıştım.

Kendime kızarak gözlerimi devirdim. Omega'm son birkaç yıldır, o *olaydan* beri sessizdi, ama şimdi çiçek açıyor gibi görünüyordu ve bu alfalarla ne yapmam gerektiği konusunda pek çok fikri vardı. Fantezileri de kalın düğümlerin üzerine oturup sonsuz orgazmlar yaşamaktan ibaretti.

Kapıya yöneldim ama durdum ve dönüp boy aynasında kendimi kontrol ettim. File tayt ve kahverengi ekose bir etek giymiştim, ön tarafına da pas rengi bir kazak sıkıştırmıştım. Bir o yana bir bu yana döndüm. Çok uğraşmış gibi mi görünüyordum? Taytın sevimli olduğunu düşünmüştüm, ama çok açık bir şekilde "*Merhaba, sık avlıyorum*" diye bağılıyor *muydu*? Son ilişkimden bu yana epey zaman geçmişti. Hiç harika olmamışlardı.

-Betalara bağlı kalmıştım ve onlara hiçbir zaman gerçekte ne istediğimi söyleyecek kadar güvenmemiştim ama bir kaşıntıyı kaşımışlardı. Finn'le tiyatroda *yaşadığım şey*, ne kadar berbat biterse bitsin, daha iyi bir kelime bulamadığım için amımı uyandırmıştı.

İç çektim. Sadece iyi hissetmek istiyordum.

Kazağımı çekiştirdim. Yuvarlak göbeğimi saklamakta iyi iş çıkarıyordu ama geniş kalçalarımı ya da kalın uyluklarımı örtmek için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Her zaman kıvrımlı olmuştum ama sağlık durumum kilo vermemi neredeyse imkânsız hale getirmişti. Annem kendi vücudu, benimki ya da bir başkasının hakkında asla kötü konuşmazdı. Gözlerim şöminenin üzerinde duran ailemle birlikte çekilmiş fotoğrafıma kaydı ve gözlerimin dolmasını engellemek için hızlıca gözlerimi kııptım. Ailem bana değerli ve kıymetli olduğumu öğretmişti ve kimsenin beni aksi yönde ikna etmesine izin vermeyecektim.

Saçlarımı omzuma attım ve ön kapıya doğru yürüdüm. Yine parlak, güneşli bir gündü ama hava hâlâ biraz serindi. Kış ben farkına varmadan gelmiş olacaktı ve şömineyi nasıl çalıştıracığımı öğrenir öğrenmez küçük kulübem sıcacık olacaktı.

Deniz fenerinin etrafından dolaştım ve Lars'ın dışarıda kurdukları bir masanın üzerine eğildiğini görünce durdum.

Gömleksiz.

Alfa gömleksizdi.

Gözlerimin önünden gömleksiz Lars'ın dramatik bir slayt gösterisi geçerken beynim tamamen boşaldı. Göğsü o kadar geniş ki kollarımı ona dolayabileceğimi sanmıyordum ama denemek için can atıyordum. Sarı saçları gözlerimi düşük belli kot pantolonuna doğru götürüyordu. Masa daha aşağısını görmemi engelliyordu. Bana daha iyi bir görüş sağlayıp sağlamayacağını görmek için utanmadan parmak uçlarımda durdum. Masanın üzerine eğilirken kolları esnedi. Nefes alışım hızlandı ve sıcaklık midemden merkezime doğru yayıldı. Yemin ederim ağzımın suyu akıyordu.

Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi başını kaldırdı. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı ve gözleri karanlık ve ateşliydi.

"Görmek ister misin, tatlım?"

Dondum kaldım. Göğsünden mi bahsediyordu? Yoksa *daha aşağıda* bir şeyden mi? Kıkırdadı ve masanın üzerindeki kâğıtları işaret etti. "Bu deniz fenerinin bir planı."

Yanaklarım yanıyormuş gibi hissedene kadar ısındı ama Lars'ın önünde durana kadar tökezleyerek ilerledim. Bakışlarıyla buluşabilmek için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. Gözleri o kadar maviydi ki sanki bütün okyanus oradaydı. Rüzgâr saçlarımı yüzüme savurdu ve iki yanağımı da kavrayarak saçlarımı savurdu. Saçlarımdan bir ipucu yakaladım.

rüzgarda parfüm. Kokusuz Deodorant'ın Lars'a karşı hiç şansı yokmuş gibi görünüyordu.

Elleri omuzlarıma gitti ve beni nazikçe çevirdi, böylece taşlarla masaya sabitlenmiş olan plana bakıyordum. Ellerini masanın üzerine koyarak beni vücuduyla hapsetti.

Dudakları kulağımı okşadı. "Herhangi bir restorasyon çalışmasına başlamadan önce orijinal tasarım ve malzemeler hakkında mümkün olduğunca fazla bilgi edinmeye çalışıyoruz."

Süreçlerini anlatmaya devam etti ve söylediklerinin çok önemli olduğundan emindim ama tek bir kelimesini bile özümseyemedim. Göğsü sırtıma değiyor, sıcaklığı bir fırın gibi yayılıyordu. Ağırlığımı diğer bacağıma kaydırdım, bu sırada *yanlışlıkla* biraz geriye kaydım, böylece ona daha sıkı bastırdım. Lars'ın kolları, ben aralarında sıkışıp kalana kadar birbirine yaklaştı. Çok güzel kokuyordu, büyüleyici ormanlar ve serin gecelerdeki şenlik ateşleri gibi. Başımı geriye doğru eğdim ve burnumu boğazının sütununda gezdirdim.

"Bugün nasılsın, tatlım?" Derin sesi göğsünde gürledi.

"Güzel." Dün gece onu *özlediğimi* itiraf edecek değildim. Kollarını bana dolamadan önce beni yuvama sokmasını hayal ettiğimi.

Eli boğazımı arkadan yakaladı, eğilip çenemi öperken beni nazikçe yerimde tuttu. Bu hareket çok yoğun, çok *sahipleniciydi*. Bacaklarım jöle gibi oldu ve ağırlığımı Lars'a daha fazla verdim.

"Çok güzel kokuyorsun, küçük omega. Çok tatlı." Bir şey söyleyecekmiş gibi nefesini içine çekti ama kapının açılmasıyla sözümüz kesildi. Easton tökezleyerek deniz fenerinden çıktı, gözleri bize sabitlenmişti.

"Vay, vay, vay, burada neyiz varmış?"

Sıçradım ve Lars'tan uzaklaşmaya çalıştım ama kolları beni yerimde tuttu. Ve sonra Easton oradaydı, üzerime ağız sulandıran bir çikolata fındığı dalgası getirdi. Lars beni döndürdü, böylece yüzüm Easton'a dönüktü ve vücutlarının arasında sıkışmıştım.

Yutkundum. "Lars bana planları gösteriyordu."

Easton sırtıttı. "Evet, burada gerçekten çok önemli işler yapıldığını görebiliyorum." Elleri kalçalarıma indi ve keskin bir nefes aldım. Onları daha yakın istiyordum, nefis kokuları dışında hiçbir şey soluyamayacak hale gelene kadar aralarında sıkıca sıkışmak istiyordum.

Easton'ın üzerinde bir tişört vardı ve ben onu çıplak ellerimle yırtıp tenini yalamak istiyordum.

Parmakları çenemi nazikçe kavrayana kadar kıvrımlarımı ve kıvrımlarımı izleyerek yan tarafımda ilerledi. "Oh, Olive."

Göğsüm sıkıştı. Adımı değerli bir şeymiş gibi söyledi.

Alnını benimkine doğru eğdi. "Lütfen Olive, sana *yalvarıyorum*. Beni bu ıstıraptan kurtar. Sadece bir öpücük, tatlılığından bir tat. Onsuz yaşayamam."

Dudaklarımı ayırdım ve yanağımı onunkine değdirdim, kirli sakalı tenime sürtünüyordu. Nefesim kesildi. Rüya mı görüyordum?

Eğer bu bir rüyaysa, ben de bundan faydalanabilirim.

"Evet," diye mırıldandım. "Easton, *evet*." Kafamın arkasındaki ses yükseldi, bana bundan pişman olacağımı, bunun bana sadece daha fazla acı ve reddedilmeye neden olacağını söylüyordu...

Easton güçlü parmaklarını çenemde gezdirdi. Çok yavaşça çenemi yukarı kaldırdı ve sonra dudakları dudaklarıma değdi. Easton'ın öpücüğünün alfa kadar coşkulu olmasını bekliyordum ama yavaş, nazik ve tam anlamıyla mükemmeldi. Sanki tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ona doğru eğildim ve parmaklarımı yumuşak kahverengi buklelerine doladım. Uzaklaştığında nefesim kesilmişti ve daha fazlası için çaresizdim, kafamdaki tüm düşünceler sustu.

"Düşündüğümde daha da tatlı." Easton yüzümün yan tarafına küçük öpücükler kondurdu. Dudakları kulağıma indi. "Acaba başka yerlerin de bu kadar tatlı mı?" Zevkle titredim ve sonra Lars'ın elleri belimde, beni kendisine doğru çevirdi. Gözleri gülümsemesiyle kırıştı.

"İşte şimdi yaptın. Sadece bir öpücük istediğini söyleyebilir ama Easton'ın herhangi bir şeyden sadece bir tane istediğini hiç görmedim." Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve saçlarımı elinin etrafında döndürerek kontrolü ona verdi. "Özellikle de bunun gibi mükemmel bir şeyi."

Saçlarımı çekiştirerek içime bir ürperti gönderdi. Hareketlerim üzerinde daha fazla düşünmeden ellerimi Lars'ın göğsünde gezdirdim ve her bir kas çıkıntısını hissettim. İkimiz de inledik.

"Siktir, tatlım," dedi dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce. Onun içinde eridim, öpücüğü derinleştirmek için dudaklarımı ayırdım.

Easton sırtıma bastırmıştı, sert siki bana yaslanmıştı. Ve sonra elleri kıçımı sertçe kavradı.

Lars saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı ve öpüşmemizi kesmek için hafifçe çekiştirdi. Ben sızlandım, o da kıkırdadı. "Bizim küçük muhtaç omega'mız. Onunla ne yapmalıyız, Easton?"

"Bence onu burada soyalım ve içini doldurmadan önce siklerimizin üzerine boşalmasını sağlayalım. Tercihen birden fazla kez."

Dudaklarımdan bir inilti döküldü.

"Bunu istiyor musun? Seni iyi hissettirmemize izin verecek misin?" Lars sordu.

Dudağımı ısırđım ve deniz fenerine baktım. "Finn nerede?"

"Malzeme tedarik etmek için Briar's Landing'e gitti," dedi Lars. "Günün geri kalanında dönmeyecek."

Burada olmadığı için minnettar olmalıydım. Onunla yüzleşmemek daha kolaydı ama Finn'in benden kasıtlı olarak kaçtığı hissinden kurtulamıyordum ve bu beni garip bir şekilde ezilmiş hissettiriyordu. Bundan, onlardan uzaklaşmalıydım. Bu sürüden biriyle en son ilişkiye girdiğimde, kendimi bir kenara atılmış hissetmemle sonuçlanmıştı. Ama etrafımdaki koku girdabı net düşünmemi zorlaştırıyordu ve bedenim onları arzuluyordu.

Easton omzuma bir öpücük kondurdu ve keşke bu kadar kalın bir kazak giymeseydim dedim. "Finn'le aranızda neler oluyor, günüşiğim?"

Başımı salladım.

Olanlar Finn ve benim aramdaydı. İntikamımı kabul etmişti. Turşumu yedi.

Hay sikeyim. Şu anda bu bile kulağa pis geliyor.

"Mmm," dedi Easton, sesi bana inanmamış gibi çıkıyordu. Onlara söylemem için ısrar etmesini bekleyerek gerildim ama parmakları eteğimin altında gezindi. "Bu lanet taytlar. Çok seksi. Bunları sadece bizim için mi giydin?"

Başımı salladığımda Lars inledi, yüzünü başımın üstüne bastırdı ve nefes aldı. Elleri göğüslerimi avuçlamak için aşağıya indi, sıkarken büyük elleri onları kapladı. "Seni iyi hissettirmemize izin verecek misin, tatlım?"

"İstiyor musun?" Sesim yüksek ve güvensiz çıkmıştı.

Easton ve Lars hep bir ağızdan homurdandılar ve ben zorlukla nefes alana kadar vücutlarını bana sıkıca bastırdılar. Buna bayılmışım. İkisi de bana karşı kaya gibi sertti ve kaygan iç çamaşırımı ıslatıyordu.

"Bu soruyu cevapladığımıza göre," dedi Lars, parmakları kalçalarımı yoğururken, "içeri girmek ister misin?"

Onları evime getirme düşüncesi beni beklenmedik bir endişeyle doldururken nefesim kesildi. Bu aptalcaydı. Sadece yapmalıydım. Onları içeri davet etmeliydim. Büyütülecek bir şey değildi.

Büyük bir mesele olmamalı.

Ama kişisel alanım benim için kutsaldı ve eğer onları içeri alırsam ve bu iş yürümezse? Artık o kadar da güvenli hissetmeyebilirdim.

"Bekle," dedi Easton. "Bende tam aradığım şey var." Koşmaya başladı

-Deniz fenerinin kapısını açıp saniyeler sonra elinde büyük bir battaniyeyle geri döndü. "Piknik yapabilelim diye getirdim." Kayarak önümüzde durduğunda nefesi kesilmişti. "Menüde omega olacağını bilmiyordum." Kaşlarını salladı.

Lars ve ben burunlarımızı kırıştırdık.

"Kardeşim, bunu daha iyi ifade edebilirdin."

"Evet, şimdi yamyamlık konusunda endişeleniyorum," dedim.

"Oh, seni yemek istiyorum. Ama hoşuna gidecek," dedi Easton battaniyeyi yere sermeye çalışırken abartılı bir göz kırpmayla.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Lars. "En azından benim ondan daha iyi bir oyunum var." Eğildi ve battaniyenin köşesini düzeltti.

Gülümsememi elimle kapattım. Deneyimlerime göre seks ciddi ve stresliydi. Bu şimdiden çok farklı hissettiriyordu.

Easton beni aşağı çekerken bir çığlık attım ve onun üstüne düştüğümünden emin oldum. Göğüslerim onun sert göğsüne bastırdı ve kalçalarım genişçe açılınsın diye bacaklarını benimkilerin arasına aldı.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi manzara." Lars'ın arkamdaki derin sesi, eteğimi yukarı kaldırıp kıcımlı avuçlamadan önceki tek uyarıydı. İri elleri beni sertçe kavradı. "Sanırım bizi öldürmeye çalışıyor. Hiçbir şeyi örtmeyen bu küçük tangayı giyiyor."

Easton küfretti. "Buradan manzarayı görmelisin," dedi, gözleri göğüslerime sabitlenmişti.

Omega'm kontrolü ele geçirmeye başladı, tenlerini tenime karşı hissetmek için çaresiz hale geldiğimde boğazımdan bir sızlanma daha yükseldi.

"Tamam bebeğim, ipucunu aldım." Easton çaresiz ellerimi kenara iterken güldü ve beni kucağına yaslayarak oturur pozisyona geçti. Pozisyon değişikliği amımın onun sikine doğru bastırılması anlamına geliyordu. Nefes alışım hızlandı ve kalçalarımın içi kaygan bir sıvıyla ıslandı. Lars'ın elleri oradaydı, eteğimin altından kayıyor ve iç uyluklarımı ve kaygan sıvıyı kavırıyordu.

"Bunları çıkarmam lazım." Sesi hırıltılıydı, istekten vahşileşmişti ve nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Easton ve Lars beni bir oyuncak bebekmişim gibi hareket ettirdiler, üçümüz de battaniyenin üzerinde çıplak bir şekilde yan yatana kadar tüm kıyafetlerimi çıkardılar. Vücutlarının çoğunu göremeyecek kadar sıkı bir şekilde aralarına sıkışmışım ama tenlerinin benimkine karşı verdiği his *her şeydi*. Ellerini vücudumda gezdirdiler ve beni çıplak görmeye nasıl tepki vereceklerini merak ederek gerildim.

Easton bir inilti çıkardı ve boynuma sıcak öpücükler kondurdu. "Sen mükemmelsin. Rüyalarımından fırlamış gibisin."

Göğüslerimi öptü ve sonra bir meme ucunu ağzına aldı. Yavaşça ısırıldığında düşük bir inilti çıkararak ona doğru eğildim. Acının kıvılcımı doğrudan merkezime gitti. Başımı geriye attım ve Lars'ın göğsüne yasladım. Arkamda derin bir titreşim başladı ve bunun ne olduğunu anlamam bir anımı aldı - Lars mırıldanıyordu. Bu ses tüm gerginliğimi eritti ve beni macun haline getirdi.

Elleri Easton'ın öpücüklerinin izini takip etti, avuçladı ve sıkı. "Bunu seviyorum," diye inledi, eli karnımın üzerindeydi. Biraz kıpırdandım ama o beni daha sıkı tuttu. "Sen lanet olası bir tanrıçasın." Kulağımın arkasındaki noktayı öptü ve tekrar kıvrıldım, ama bu sefer öz-bilinçten değil.

Easton yüzü amımın hizasına gelene kadar hareket etti. Bir an durdu, parmaklarıyla dudaklarımı araladı ve öylece *baktı*.

"Easton," diye sızlandım.

"Seninle ilgili her şeyi ezberlemek istiyorum. Senin şeklini, seni hissetmeyi bilmek istiyorum. Sen benim saplantımsın, Olive." Ben cevap veremeden içeri daldı, klitorisimi ağzına alıp emmeden önce amıma doğru uzun bir çizgi yaladı. Lars bacağıma onunkinin üzerine çekerek beni Easton'a daha fazla açtı.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Lars. "Sadece rahatla ve Easton'ın seni iyi hissettirmesine izin ver." Sıkı kavrayışı beni yerimde sabitledi ve hareket etmemi imkânsız hale getirdi. Serin bir esinti ateşli tenimi öptü ve havadaki tuz, alfaların kokularına katılarak toprak ve tatlılığın sarhoş edici bir karışımını oluşturdu.

Easton beni yemeye devam etti, bir elini uzatıp meme uçlarımla oynarken klitorisimi diliyle daire içine aldı. Orgazmım artmıştı ve ben de Lars'a sürtünüyordum. Sert siki kalçalarımın arasından kaydı. Göbeğim sıkıştı, çok boş hissediyordum ve doldurulmak için çaresizdim. Arkama uzanıp Lars'ın sikini tutmaya çalışırken tutarsız bir şeyler mırıldandım.

"Muhtaç küçük omega," dedi. "Seni doldurmamı mı istiyorsun? O küçük tatlı amcığını germemi ve seni dölleriyle doldurmamı mı?"

Başımı salladım ama Easton meme ucumu sıkıştırıp aynı anda klitorisimi sertçe emerek bir anda boşalmamı sağlayınca tüm kelimeler kesildi. Jöle gibiydim, tamamen tükenmişim ama daha fazlası için açgözlüydim.

Lars inledi. "Boşaldığında çok güzel oluyorsun. Siktir." Aletinin başı girişime doğru bastırdı. Yüzümün yan tarafına sokuldu, sakalı tenime sertçe değiyordu. "Emin misin, tatlım? Durabiliriz."

Bir hırıltı çıkardım. Yanaklarım anında kızardı. Daha önce hiç böyle bir ses çıkarmamışım.

Easton, "Sanırım sana işinin bitmediğini söylüyor," dedi. Tekrar vücuduma doğru ilerledi ve yüzümü avuçladı. "Bu doğru değil mi bebeğim? Alfaların tarafından doldurulmaya ihtiyacın var?"

"Evet. *Lütfen*."

"Onu yalvartma kardeşim," dedi Easton. "Tabii bu tür şeylerden hoşlanmıyorsan."

Ben kıkırdadım, Lars inledi ve sonra içime bastırmaya başladı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Aleti o kadar büyüktü ki beni ikiye ayıracakmış gibi hissediyordum. Bir an için bunu yapıp yapamayacağımı, hepsini alıp alamayacağımı merak ettim ve sonra Easton'ın parmakları klitorisimin üzerindeydi.

"Sakin ol bebeğim. Onunla başa çıkabilirsin. Sen bizim için yaratılmışsın."

Derin bir nefes aldım ve rahatlardım, onlara teslim oldum. Başka bir hamleyle Lars tamamen oturdu. Aleti içimde, haykırmama neden olan bir noktaya çarptı. Elektrik zevk kıvılcımları içimden geçerek beni titretti. Kıkırmamı alfaya doğru bastırdım, düğümünün kıkı yanaklarıma doğru şiştiğini hissettim.

"Bu iyi mi, tatlım?"

Soruya gülümsedim, bu iki alfanın yanında kendimi çok güvende hissediyordum. Dur dediğim anda bunu yapacaklarını biliyordum, hiç şüphe yoktu. "Evet," diye nefes nefese kaldım. Tekrar Lars'ın içine girmeye çalıştım ama ikisi arasında çok sıkı bir şekilde sıkışmışım.

"Ne kadar iyi bir kız. Ne kadar iyi bir kız," dedi Lars. "Küçük dar amcığın beni çok sert kavırıyor." Sonra dondu kaldı. "Kahretsın. Prezervatif mi?"

"RİA," diye nefes nefese kaldım.

Vahşi bir hırıltı göğsünü doldurdu. Hiçbir uyarıda bulunmadan, neredeyse sonuna kadar çekti ve sonra sertçe bana geri çarptı. Ben

Easton'a doğru ittim, o da parmaklarını saçlarımda dolaştırdı ve morartıcı bir öpücük için beni kendine çekti. Lars içeri ve dışarı itmeye devam etti, amımı büyük horozunun şekline göre şekillendirdi ve tekrar boşalmanın eşiğine gelene kadar içimden daha fazla zevk şoku gönderdi. Easton'ın siki karnıma precum sızdırıyordu ve bu beni vahşileştirmeye yetti. Elimle sikini kavrayabilmek için elimi aşağıya doğru kaydırmayı başardım. Küfrederek kalçalarını elime doğru itti.

"İkimizi de mi istiyorsun bebeğim?"

Sikini daha sıkı sıktım, kelimeler ağzımdan kaçıyordu. Ve sonra tekrar hareket ettirildim, bu sefer ellerimin ve dizlerimin üzerine. Lars bir şekilde tüm bu süre boyunca içimde kaldı. Tekrar içime girdi ve kollarım neredeyse bükülüyordu. Bu pozisyonda çok daha derindi. Bağurdım, nefes nefese kaldım ve sızlandım ve sonra Easton önümde diz çöktü, siki ağzımla aynı hizadaydı.

Eli çeneme geldi ve sıkı. "Bizim küçük omega'mız, bizim için çok iyi. Benim için açıl, bebeğim."

Sikinin ucunu hevesle ağzıma aldım ve tatlı prekumunu emdim. Lars tekrar iterek beni Easton'ın sikinin üzerine daha da itti. Gözlerim yaşardı ama bir sonraki hamlesinde ona hazırdım, boğazımın arkasına bastırmadan önce derin bir nefes aldım.

Her iki alfa da küfür etti ve hızını artırdı ve bunu yaptığımı bilmek hoşuma gitti, kontrollerini kaybetmelerine neden olan *bendim*.

Lars sırtıma eğildi ve göğüslerimi avuçladı. "Bizim için boşalacak mısın, tatlım? Sikimi boğduğunu hissetmek istiyorum."

Bedenim uyarılma, zevk ve tüm bunların etkisiyle titriyordu. Boşalmaya çok yaklaştım, orgazmım ulaşamayacağım bir yerde geziniyordu. Sonra Lars'ın parmakları klitorisimin üzerindeydi ve bu beni uçurumun kenarına itmek için yeterliydi. Kollarım yere yığıldı ve ben orgazmımın dalgalarını sürerken Easton'ın siki ağzımdan kaydı.

"Kahretsin, içine boşalmak istiyorum," dedi Easton. Lars beni yukarı çekti, ben de onun kalın kalçalarının üzerine oturdum, siki hâlâ içimdeydi.

"İçime gel," diye inledim. "İkiniz de."

Her iki alfa da lanet okudu. Easton'ın sikinin başı amımın içine girip Lars'inkinin yanında yer kapmak için savaşıırken aklım zevkten bulanıklaştı, etrafımdaki dünya neredeyse gerçek dışı bir nitelik kazandı. Basınç muazzamdı ve Lars'inkiyle yan yana yer kapma mücadelesi verirken

bastırmaya devam etti, ama ben bunu memnuniyetle karşıladım. Acı çekmek, tüm bunların hayal ürünü olmadığını kanıtını hissetmek istiyordum.

Lars boğazımı sıkarak beni dik tuttu. "Boşalacağım." İçime girerken göğsü bir hırıltıyla gümbürdedi. *Bir kez. İki kez.* Ve sonra iki alfa aynı anda boşaldı, sıcak dölleri içimi doldurdu.

Orada kaldık, deniz fenerinin dışındaki battaniyenin üzerine diz çöktük, zor nefes aldık.

"Vay anasını." Easton sonunda sessizliği bozdu. "Bu az önce mi oldu?"

Lars kıkırdadı ve içimden çıkmadan önce yüzümün yan tarafını öptü. Easton da onu takip etti ve omega'm dölleri kalçalarımın aşağı damlarken sızlandı. Hiçbirini kaybetmek istemiyordu.

Easton iki parmağını içime sokarak beni sıkıştırdı. "İhtiyacın olan bu mu bebeğim?"

Boynundaki bir deri parçasını emerken memnun bir ses çıkardım. Alfalar beni tekrar uzanacak şekilde düzenlerken gözlerimi kapalı tuttum. Lars beni göğsünün üstüne çekti ve sıkıca tuttu. Easton yanıma uzandı ve parmaklarını amımda tutmaya devam etti.

Lars ellerini omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "İyi misin, Olive?"

Başımı salladım ve yüzümü boğazına bastırarak kokusunu içime çektim. "Mmm, kendini pek sözlü hissetmiyor musun, tatlım?" diye sordu.

Başımı salladım ve kendimi onun göğsüne daha sıkı bastırdım, topraksı çam ve deniz kokusunu ciğerlerime çektim. Rüzgâr hızlandığında titredim, tüylerim diken diken oldu.

"Buraya gel bebeğim," dedi Easton. Üzerime sıcak bir kazak geçirirken gözlerimi kapalı tuttum. Çikolata, fındık, sıcak hamur işleri ve güzel olan her şey gibi kokuyordu. Küçük mutlu bir ses çıkardım, kıpırdandım, böylece onların arasında sıkıca sıkıştım. Uykuya dalmadan önceki son düşüncem buradan hiç ayrılmak istemediğim oldu.

LARS

OLIVE GÖĞSÜME YASLANMIŞTI, TAMAMEN ÇIPLAKTI.

Easton'ın başının üzerine çektiği kazağı. Easton amını dölllerimizle doldurmaya devam ederken elimle kışını avuçladım.

Olive Olive Olive.

Başımı boynuna doğru eğdim ve onu kokuyla işaretledim. Zihinsel olarak zaten benim kokumla kaplı olduğunu biliyordum ama tüm dünyanın Olive'in benim olduğunu bilmesini istiyordum. *Bizim olduğunu.* Beni bu noktadan ayıracak, onu kollarımdan kurtaracak hiçbir şey yoktu.

Sudan esen bir rüzgâr piknik battaniyemizin köşelerini dalgalandırarak Olive'in ürpermesine neden oldu.

Sikeyim.

Omega'mın soğuk olması dışında hiçbir şey beni bu noktadan ayıramaz.

Oturur pozisyona geçtiğimde itiraz etti, bana yapıştı ve yüzünü göğsüme gömdü. Benim alfa sikim *hazırlandı*. Benim ona bağımlı olduğum kadar onun da bana bağımlı olmasını istiyordu.

"Hadi tatlım. Burası senin için çok soğuk." Kalçaları kalın ve tatlı, vücudu kıvrımlı olabilirdi ama bana kıyasla hâlâ çok küçüktü. Easton'a işaret ettim ama o çoktan ilgilenmeye başlamıştı. Tatlı, uykulu omega'yı bırakmak zorunda kalmamak için kalkmama yardım etti, sonra da battaniyeyi silkeleyip ona sardı.

Deniz fenerine döndüm ve tereddüt ettim. Olive bizi kulübeye sokmakta tereddüt ediyor gibiydi. Bir sürüde büyüdüğüm için omegaların kendi alanları konusunda çok korumacı olabileceklerini biliyordum. Bir gün bizi içeri alacak kadar güvende hissedeceğini umuyordum ama şimdilik deniz fenerinin kapısına yöneldim ve servis odasına giden dolambaçlı merdivenleri tırmanırken elimi kışının altına koyarak ona destek oldum. Burası sıcaktı ama yine de onu yatırabileceğim rahat bir yatağım olmasını isterdim. Yumuşak olan her şeyi hak ediyordu.

Dikkatlice yere oturdum, sırtım duvara dönüktü. Olive hâlâ bana sarılmıştı; kolları ve bacakları etrafıma dolanmış, yüzü boynuma yapışmıştı. Uyurken bile beni koklayarak işaretlediğini bilen alfam yumruklarını sıkı.

Easton'ın kazağına baktım ve kaşlarımı çattım. Alfa'm, onu *benim* kıyafetlerimin içinde görmek istediği için mızızlanan iki yaşında bir çocuk gibiydi.

Easton odaya girdiğinde merdivenlerde ayak sesleri yankılandı. Giyinmişti ve elinde büyük bir soğutucu tutuyordu. "Bu sefer Felix'in eline geçmesin diye bunu sakladım ama hepimiz için öğle yemeği getirdim."

Olive bir kahkaha attı ve ben de gözlerinin açık olduğunu görmek için aşağıya baktım.

"Oh, bunun komik olduğunu düşündün, değil mi?" Easton sordu.

Daha dik oturdu ve ben de onu kendime doğru çekmemek için kendimi zor tuttum. Bunun yerine, sırtını göğsüme yaslaması için manevra yapmasına yardım ettim ve hala battaniyeyle örtülü olduğundan emin oldum.

"Felix bana bir iyilik yapıyordu."

Easton, paketlerinin üzerinde Rosie's Cafe yazan sandviçleri, cipsleri ve kurabiyeleri çıkarırken kaşlarını kaldırdı.

"Felix senden hoşlanıyor olmalı o zaman." Olive'e bir sandviç uzattı. "Yanına fazladan turşu koydum, istersen biraz alabilirsin."

Olive kızardı ve parmağımı yanağında gezdirmekten kendimi alamadım.

"Bekle," dedi Easton, sandviçini ağzına götürmek üzereyken duraklayarak. "Felix bunca zamandır seninle miydi? Herkes onun nerede olduğunu merak ediyordu." Sandviç malzemelerinin yarısı alttan dökülürken küçük bir ses çıkardı.

"Ah," dedi Olive, kaşları çatılmıştı. "Yanlış bir şey mi yaptım? Ben taşındığımda buradaydı ve bir şekilde buralarda takıldı. Gerçi son zamanlarda pek sık gelmiyor."

Onu sıkıca sarıldım. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Felix'i kimse

kontrol edemez."

Üçümüz öğle yemeğimizi yerken rahat bir sessizliğe gömüldük, deniz fenerinin uğultusu hafif müziğimizi oluşturuyordu. Olive sandviçinin yarısını yedi ve sonra tekrar katlayıp kucağına koydu. Yeterince yemiş miydi? Belki birkaç cips ya da kurabiye daha yemesi için onu ikna edebilirdim...

"Ee..." dedi düşüncelerimi bölerek. "Gerçekten az önce dışarıda DVP mi yaptık?"

Sandviç lokmam boğazımda kaldı ve Easton bir kahkaha patlattı.

"Kahretsin, Olive. Bunu beklemiyordum," dedim ve bir kahkaha attım.

boğuk bir nefes.

Sırıttı ve sırtımı sıvazlayabilmek için döndü. "Yani, ben de değildim," dedi kuru bir sesle.

Easton yaklaştı ve Olive'i yanağından öptü. "Bunun rüyalarımından biri olmadığına hâlâ tam olarak ikna olmuş değilim. Hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye cevap verdi kibarca.

Onu kucağımda salladım ve o da güldü. Kahretsin, onun bu kadar ilkel ve düzgün olmasına bayılıyordum, özellikle de az önce yaptıklarımızdan sonra.

"Performansın tekrarlanma ihtimali nedir?" Easton sordu.

Kalbim küt küt atıyor, onun cevabını bekliyordum. "Oldukça iyi," dedi yüzünde muzip bir gülümsemeye.

Easton duvara yaslanarak rahatladı ve onun yüzünün yan tarafına sokuldu. "Lars'ın canavar aletinin seni korkutmamasına sevindim."

Kafasına vurmak için uzandım ama benden kaçtı. "Mmm, hiç de değil." Olive dondu kaldı, sonra dönüp bana baktı. "Bekle, hala çıplak mısın?"

Homurdandım. "Onu bırakmama izin vermeyen çok yorgun bir omega vardı."

Küçük bir gıcırtı çıkardı ve kucağımdan inmek için hareket etti. Ona daha sıkı sarıldım. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Görmek istiyorum," dedi ve beni daha da şaşırttı.

"Ne?" Kekeledim.

"Daha önce göremedim," diye sızlandı, omega'sı ön plana çıkıyordu. "Sen benim arkamdaydın." Gözleri, x-ray görüşü geliştirmeyi umuyormuş gibi battaniyeyle örtülü kasıklarına sabitlenmişti.

"Evet, Lars." Easton boktan bir sırıtışla duvara yaslandı. "Bize küçük bir gösteri yap."

Onu tersledim ama sonra Olive'in hevesli bakışlarıyla karşılaştım ve alfam beni ona gösteriş yapmaya teşvik etti.

"Baş belasısın," dedim, onu belinden kavrayıp kucağımdan kaldırarak.

Ayağa kalktım. Aletim yine kaya gibi sertleşmişti ve ani bir gerginlik dalgasına kapıldım. Olive gördüklerinden hoşlanacak mıydı? Kollarımı büktüm.

"Woah."

Omega'mın dudaklarını ayırmış sikime baktığını görmek için aşağıya baktım. O pembe dudakların etrafımda gerildiği, sikimi tatlı küçük ağzına aldığı görüntüsüyle inledim.

"Bu... vay canına. Bu içimde miydi?" Tatlı parfümü odayı doldurdu ve göğsüm guruldadı.

Easton alay etti. "Demek istediğim, eğer canavar yaraklarını seviyorsan o *iyidir*. Ama boyut her şey demek değildir." Zıpladı ve soyunmaya başladı.

Elimi yüzüme sürerek inledim. Nasıl oldu da bu duruma düştük?

Easton yanımda durdu ve sikini yumrukladı. "Oldukça etkileyici, değil mi?"

Olive'in gözleri iki sikimiz arasında gidip geliyor, hızlı hızlı nefes alıyordu. Dudaklarından küçük bir mırıltı döküldü ve elleri ve dizleri üzerinde sürünerek yaklaştı.

Easton küfretti ve başını eğerek tavana baktı. Onun nasıl hissettiğini biliyordum. Çenem o kadar sıkılmıştı ki boşalmamak için dişlerimin kırılacağına inanıyordum, özellikle de Olive'in kazağı kayarak küçük tatlı kıcını ortaya çıkardığında.

"Yapabilir miyim?" Tatlı sesi uyarılmışlık hissimi yarıp geçti. "Bizi ağzına almak ister misin bebeğim?" Easton sordu.

Tanrıya şükür içimizden biri hâlâ konuşabiliyordu. Kelimeler beni terk etmişti. Tüm dünyam önümde duran, sikime bakıp dudaklarını yalayan muhteşem, kıvrımlı omega'ya indirgenmişti.

Olive başını salladı. "Ama bana ne yapacağımı söylemen gerekebilir. Neyi sevdiğini."

Easton ve ben aynı anda inledik. "Aç kapıyı, günüşiğim."

Olive'in Easton'ı ağzına almasını izledim. Onu derinlere çekti, sertçe emerken gözleri kapandı. Elini onun saçlarına sardı. "Siktir," diye tısladı. "Uzun süre dayanamayacağım." Bir inilti ile Olive'i sikinden çekti ve onu benimkine yönlendirdi.

Olive dudaklarını etrafımda germeye çalışırken inledi. Elimle boğazını sıkarken sesimi buldum. "Sakin ol.

Çene, tatlım. Beni alabilirsin."

Derin bir nefes aldı ve tekrar denedi, bu sefer ucumu ağzına alabilecek kadar geniş açtı. Boğazının kenarlarını hafifçe sıktım. "Siktir, tatlım, çok iyi gidiyorsun. Çok ateşli ve sıkı."

Biraz hoşnutsuz bir ses çıkardı ve sikimi daha fazla almaya çalıştı. Gözleri sulandı, beni yutarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Nefeslerim kesik kesik geliyordu. Boşalmamak için çenemi sıkarak onu üzerimden çektim ve Easton'ın üzerine geri ittim.

"Çok iyi bir kız oluyorsun," dedi, kızın ağzına girerken kontrolü ele aldı. "Her iki alfanız için de çok iyi. Mükemmel küçük omega." Olive bir zevk iniltisi çıkardı ve Easton yemin etti. "Boşalacağım bebeğim. İyi bir kız ol ve sana verdiğim her damlayı yut."

Easton boşalırken Olive'in saçlarını okşadım. O kadar *sıcak* bir şey vardı ki

Onun sürü arkadaşımı almasını izlemekten çok hoşlanıyorum.

Olive sikini çekerken, "Çok iyi yaptın bebeğim," diye mırıldandı. "Çok, çok iyi. Şimdi iyi bir kız gibi Lars'ın işini bitirecek misin?"

Başını salladı ve onu sikimin üzerine itmesine izin verdi. Beni biraz daha derine alırken yanağını okşadım. Zevk vücuduma yayılıyor, omuriliğimin tabanını karıncalandırıyordu. "Geliyorum," diye homurdandım, boğazından aşağı boşalmadan önce ona en ufak bir uyarıda bulundum. Birkaç damla döl kaçtı, çenesinden aşağı damladı ve onu topladım, emebilmesi için parmaklarımı ağzına bastırdım.

"İyi misin tatlım?" Yanına çömelerek sordum. "Evet," dedi hülyalı bir şekilde. Göz kapakları ağırlaşmıştı ve kollarını bana doğru uzattı. Onu göğsümde topladım ve üçümüz yerde, Olive'in üstünde, kolları ve bacakları birbirine dolanmış bir halde bulduk kendimizi.

Biz.

Gözlerim kapandı ve uykuya dalmış olmalıyım, sadece sarsıldım boynumu emen dudakları hissettiğimde uyandım.

"Mmm, ne yapıyorsun?" Elimi Olive'in sırtında gezdirerek kıcını avuçladım ve sertçe sıktım. Küçük bir gıcırta çıkardı ve boynumu ısırırdı. Beni ısırması için duyduğum arzu içimde kabarıırken inledim. Dişlerimi ona batırdığımı, onu *benim* olarak işaretlediğimi ve sonsuza dek bağladığımı hayal ederken ağzım sulandı.

"Biliyor musun, işimi seviyorum ama bu kesinlikle iş günümü geçirdiğim en iyi yol," diye mırıldandı Easton. Olive yarı yarıya onun üstünde yatıyordu, eli sıkıca onun kalçasını kavramıştı.

Mırıldandı. "NHLRGHLEC'in aklındaki şeyin bu olduğundan emin değilim."

Göğsüm kahkahalarla sarsıldı. Kahretsin, çok komikti.

Biraz burnunu çekti. "İşlerimi sabah erkenden hallederim."

Kıkırdadım. "Ne kadar iyi bir kız." Mutlu bir ses çıkardı ve bana daha da sokuldu. "Ne yapman gerekiyor?"

"Tüm ekipmanların çalıştığından emin olmak için günlük kontroller yapıyorum. Feneri ve izleme odasını temizliyorum, fırtına için hava raporlarını kontrol ediyorum. Bu tür şeyler."

"Çok zekisin. Çok güzelsin. Çok akıllısın," diye mırıldandı Easton, uykuyla savaşıırken kelimeleri bulanıklaşıyordu.

"Mmm, sanırım seni yordum." Parmaklarını Easton'ın çenesinde gezdirdi. "Ee... aranızda bir *şey mi var*?"

Bir süre sessizlik oldu ve sonra Easton ve ben onun ne sorduğunu anladık. İkimiz de hep bir ağızdan "Hayır," dedik.

Göğsüme bir öpücük kondurdu. "Birbirinizin sıklerine çok aşına görünüyorsunuz."

Homurdandım ve elim kığına indi. "Terbiyeli ol." Easton'ın gözleri açıldı ve gülümsedi. "Biz sadece çok fazla harcadık

YAZLAR yüzme içinde ve Okyanus. Lars
seviyor için yüzmek

Komando. O canavarını göster."

"İsveçliler çıplaklık konusunda siz Amerikalılar kadar telaşlı değiller," diye homurdandım.

"Benim için sorun değil," dedi.

ZEYTİN

SAAT ODASINDAKİ TEKERLEKLİ SANDALYEDE BİR FİNCANLA OTURUYORDUM sıcak ay. Easton'ın kazağını çıkarmadan temizlenip giyinmek için eve geri döndüm ve hepimiz için biraz çay ve kurabiye getirdim.

Vücudum gevşemiş ve rahatlamıştı, hala biraz şokta olmama rağmen amımdaki ağı az önce olanları hatırlatan lezzetli bir şeydi. Bu ne anlama geliyordu? Bana omega demişlerdi ama bu o anın sıcaklığıyla olmuştu. Deniz feneri üzerinde çalışırken bu onlar için sıradan bir şey miydi? Ve Finn tüm bunların neresindeydi?

Bu sabah Lars'ı gördüğümden beri hissettiğim sıcaklık içimden sızdı ve yerini güvensizliğe bıraktı. İnsanlara çok yaklaşırsam, gerçek beni göreceklerdi. Ruh halim, tıbbi sorunlarım... Kimsenin katlanamayacağı kadar fazlaydı.

Easton sanki karanlık duygularım tarafından çağrılmış gibi arkamdan geldi. "Nasılsın, günışığım?" Saçlarımı yana taradı ve beni boynumdan öptü.

Ona doğru geri yaslandım. "İyi," diye yalan söyledim. Bana güneş ışığı demesi hoşuma gidiyordu ama bu lakabı hak etmiyordum. Dünyadaki en az güneş ışığına sahip insandım.

Doğruldu ama ellerini omuzlarımda tutmaya devam ederek parmaklarını tenimde gezdirdi. "Deniz feneri bekçisi olmak neden ilginii çekti?"

Omzumun üzerinden ona baktım. Yüz ifadesi çok açık ve samimiydi, sanki beni gerçekten tanımak istiyor gibiydi. "İnternette ilanı görene kadar bunu düşünmemiştim. Evden çalışıyordum, veri girişi yapıyordum ama farklı bir şeye hazırdım." Hayatımı değiştirme isteğimi neyin tetiklediğini bilmiyordum ama bir gün uyandığımda küçük stüdyo dairem ve evden çalıştığım sıkıcı işim birdenbire dayanılmaz hale gelmişti. "Ben denizde büyüdüm," diye devam ettim. "Annem ve babam istakozcuydu ve bebekliğimden beri tekneydim."

"Gerçekten mi?" Lars yanımda durarak bize katıldı. Finn'in ihtiyacı olan bazı ölçümleri yapmak için kullandığı mezurayı kemerine takmıştı. Saçımın bir tutamını parmağının etrafına doladı ve omega'm mutlulukla iç çekti. Yıllardır dokunulmaya açtım. Bu alfalar böyle devam ederse, sıradan dokunuşlarına, beni bir kol mesafesinden daha uzakta istemiyorlarmış gibi yörüngelerinde tutmalarına bağımlı hale gelecektim.

"Evet. Istakozcu kadın olacağımı düşünmüştüm ama olmadı."

"Neden olmasın?" Easton çömeldi, böylece birbirimize daha yakın ama gözlerimi ufukta sabit tuttum.

"Ailem öldü ve onlar olmadan tekneye çıkmak çok zordu. Belki daha çok çabalamalıydım, bana yardım edecek insanlar tutmalıydım ama param bitmeden önce kendimi yeterince hızlı toparlayamadım. Tekneyi satmak zorunda kaldım." Çok önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim, sanki göz kapaklarım zar zor görebileceğim kadar şişene kadar günlerce ağlamamışım gibi.

"Bebeğim," dedi Easton, sesi çok şefkatliydi.

Ona hızlı bir gülümseme verdim. "Sorun değil. Yıllar önceydi. Ama okyanus kurtarma eğitimi aldım ve babam için her zaman meteoroloji raporlarını okurum ve yalnız kalmaktan rahatsız olmam. Bu benim için çok uygun."

Lars'ın eli nazıkçe omzumda durdu. "Burada olmana sevindim, tatlım."

Koluna yaslandım ve içime biraz sıcaklık geldi. Bu geçici bir durum olsa bile, bu anın tadını çıkarabilirdim.

"Restorasyon işine nasıl girdiniz?" Sandalyemi onlara doğru dönecek şekilde iterek sordum.

"Bu gerçekten Finn'in fikriydi," dedi Easton, yere çöküp çoraplı ayaklarımı kucağına çekerek onlara masaj yaptı. Küçük omega kalbim onun ilgisini emdi. "Açıkça görülüyor ki

Kıyı boyunca tarihi bina sıkıntısı var. Finn'in büyükbabası Fredrik'in mimariyle ilgili büyük sehpa kitapları vardı ve bunlar Finn'i her zaman büyülemişti. Mimarlık diploması almak istediğine karar verdi ve ikimiz de onu okula kadar takip ettik."

Lars, Easton'ın yanına oturdu ve elini kalçama koyup sıkıca kavradı. Şimdi ayaklarımın dibinde oturan iki devasa alfa vardı ve kendimi parfüm sıkmaktan alıkoyamıyordum. Balkabağı baharatı kokum havayı doldurdu ve ben kızardım.

"Sizin de mimarlık dereceniz var mı?" Dikkatimi kokumdan uzaklaştırmak için hızlıca sordum.

"Hayır," dedi Lars. "Üniversitenin bana göre olmadığını biliyordum, bu yüzden elektrik işleri için ticaret okuluna gittim." Gözlerinde bir gerginlik vardı ama sonra gülümsedi ve başını Easton'a doğru salladı. "Ahşap işçiliğinde çıraklık yaptı ve Finn yüksek lisansını ve çıraklığını bitirene kadar ikimiz ona destek olduk."

"Şu anda tüm yüksek maaşlı işleri alan o olduğu için bunu ona hatırlatmayı seviyoruz. Onu alçakgönüllü tutuyor," dedi Easton. Bana yaklaştı ve başını kucağıma koydu. Bu hareket o kadar tanıdık ve samimiydi ki nefesim kesildi. Kupamı diğer elime geçirdim ve parmaklarımı Easton'ın buklelerinde gezdirdim.

Finn hakkında konuştuklarını duymak kalbimin çarpmasına neden oldu. Sürü arkadaşlarını ne kadar sevdikleri açıkça görülüyordu. Finn üçümüzün birlikte olmasından rahatsız olur muydu? Onları bana karşı kıskırtabilir miydi? Sandalyemde kaydım, stresim tekrar yükseldi. Bu kötü bir fikirdi. Aramızda mesafe yaratmak için bir şeyler yapmalıydım ki zarar görmeyeyim.

"Gitmek istemiyorum," dedi Lars iç çekerek.

"Yapmak zorunda mısınız?" Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Gözlerimi devirmek istedim. Görünüşe göre, kararlılığım sadece yarım saniye sürmüştü.

Lars elimi tutup avucumu ve bileğimi öptü. "Ailemle haftalık bir akşam yemeğimiz var. Gelmek ister misin? Orada olmanı çok isteriz ve annemler de seninle tanışmayı çok ister."

"Oh, ben-"

"Lütfen gel Olive," diye yalvardı Easton, kolları belimi sarmış, başı hâlâ kucağımdaydı.

Sesindeki çaresizlik dudaklarıma bir gülümseme getirdi. Lars gözlerini devirdi ve "drama" diye mırıldandı, bu da beni güldürdü. Kısa bir an için, onun gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ettim.

onlarla yemeğe gitmek. Sadece bir akşam için bile olsa yeniden bir ailenin parçası olmanın nasıl bir şey olacağını.

"Ben burada kalacağım ama teşekkür ederim," dedim usulca.

Easton bana daha sıkı sarıldı ama Lars bana anlayışlı bir gülümseme verdi.

"Yarın geri döneceğiz," dedi.

Başımı salladım. Finn de burada olacaktı. Bugün hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaklardı?

Lars sonunda Easton'ı beni bırakmaya ikna etti ve onlarla birlikte deniz fenerinin dibine kadar yürüdüm.

Easton beni kollarına çekti, yüzünü saçlarımin tepesine bastırırken iri vücudu bedenimi sarıyordu. Zengin çikolata kokusu tenimi ve giysilerimi ıslatıyordu ve bu kokuyla sarmalanarak uyumak için sabırsızlanıyordum. "Belki anlaşılmamıştır diye söylüyorum, sana kur yapıyoruz bebeğim."

Dondum kaldım.

"Siktir," dedi Lars, vücudunu sırtıma bastırarak. "Açık değildi."

"Ama... Ne..." Kelimelerim çıkmıyordu.

Easton yüzümü kavrayacak ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorlayacak kadar uzaklaştı. "Bu işte biz de varız, Olive. Seni istiyoruz ve sadece mükemmel bir öğleden sonra için değil. Her öğleden sonra için. Ve sabah. Ve akşam-"

"Evet, bütün gün boyunca," dedi Lars

homurdanarak. "Peki ya Finn?"

Fısıldadım.

Easton, "O da sana kur yapmak istiyor," dedi.

İnanamayarak burnumu kıvırdım. Finn'in davranışlarında *kur yapmaya açık olduğunu* gösteren hiçbir şey *yoktu*. Zaten onu istediğim de söylenemezdi.

Yalancı yalancı.

"Bunu sana kanıtlayacağız," dedi Easton. "Sana karşı çok iyi olacağız, günüşiğim. Senin için en iyi alfalar olacağımızı göstereceğiz."

Beni bir kez daha sıkıca kucakladıktan sonra isteksizce bıraktığında kalbim boğazıma düğümlendi. Geri vermek için kazağını çıkarmaya gittim ama göz kırparak beni durdurdu. "Sende kalsın. Zaten sana daha çok yakışıyor." Lars'a döndü. "Eşyalarımızı dışarıda toplayacağım." Son bir öpücükle uzaklaştı.

Beynim daha ne olduğunu anlayamadan Lars sırtımı duvara yasladı ve geniş göğsüyle odayı görmemi engelledi. Eli boğazıma yapıştı ve bir inilti çıkarmamı sağlayacak kadar hafifçe sıktı.

"Finn'le aranızda ne olduğunu bana anlatmanı istiyorum." Sesi derin ve emrediciydi. Tam bir havlama değildi ama omega'mın *itaat* etmesini sağlamaya yetiyordu.

Ama bacaklarımı kilitledim ve güçlü durdum. "Hayır."

Lars küçük bir hırıltı çıkardı. "O benim kardeşim ve onu seviyorum. Kasıtlı olarak birine zarar verebileceğini sanmıyorum ama dikkatsiz olabiliyor, özellikle de son zamanlarda yaşadıklarından sonra. Seni incitecek bir şey yaptıysa bu hiç hoş değil."

Gözlerimi kırptım. Bu alfaların birbirlerini ne kadar sevdikleri ortadaydı ama Lars burada *beni* savunuyordu.

Başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Anlat bana."

Vücudu, kokusu, bu alfayla ilgili her şey tarafından tamamen hipnotize edilmiş bir şekilde titreyerek iç çektim.

"Sadece duygularımı incitti," dedim. "Hepsi bu."

Lars kaşlarını çattı. "Bu hiç iyi değil. Kimse bunu yapamaz."

Tanrım, çok vahşi, çok koruyucuydu. Omega'm tamamen onayladı. "Her şey kontrolüm altında."

"Ne demek istiyorsun?" Burnu yüzümün yanından aşağı kayarak boynuma bastırdı ve beni koklayarak işaretledi. "Bunun turşuyla bir ilgisi var mı?"

Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim. "Belki. İntikam planım."

Beni duvara daha da sert bastırdı. Nefes almak zordu ama umurumda değildi. Günün herhangi bir saatinde Lars'ın vücudu tarafından ezilmekten mutlu olurdum.

"İntikam planınız için daha fazla fikre ihtiyacınız olursa, bana haber verin. Finn'le uzun yıllar birlikte yaşadım. Ama tatlım, lütfen ona bir şans ver. *Bize bir şans ver.*"

Parmaklarımı sakallarının arasında gezdirdim. "Lütfen kalbimi kırma," diye fısıldadım.

"Kalbin benimle güvende. Söz veriyorum."

Ağızma sert bir öpücük kondurdu ve ben de dudaklarımı aralayarak onu içeri aldım. Şu anda, kolları beni sarmışken, dudakları dudaklarıma değerken, sözlerine inanıyordum.

Çekip gittiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Ona sarıldım, bunun bitmesini istemiyordum.

"Gitmem gerek."

O kadar öfkeli görünüyordu ki gülmek zorunda kaldım. "Huysuz alfa."

"Daha *tadına* bile bakmadım." Elleri vücudumun ön kısmında gezindi ve taytımın üzerinden amımı avuçladı. Yüzünde kararlı bir ifade belirdi. "Seni tatmadan gidemem, tatlım."

Külotumun içinde kaygan bir sıvı patlarken inledim. Lars'ın eli kıyafetlerimin altından kayarak parmaklarını yarığıma bastırdı ve ileri geri hareket ettirdi. "Siktir, *siktir*. Çok ıslaksın. Tanrım, tatlım, bu benim için mi?"

"Hepsi senin için," diye sızlandım, dokunuşuna doğru eğildim.

Avuç içi klitorisime bastırırken kalın bir parmak içime kaydı.

"Belki de seni böyle bırakmalıyım, inleyerek ve isteyerek. Böylece beni tekrar görmek için yanıp tutuşacaksın, çaresiz kalacaksın ve rahatlamak için alfana yalvaracaksın."

Başımı salladım, elini yerinde tutmak için kolunu tuttum. "Bana başka bir intikam planı yaptırma."

Kahkahasının tenimde, ruhumda titreştiğini hissedebiliyordum.

"Çok iyi." İçime bir parmak daha soktu ve o kadar kalındı ki lezzetli gerginlikle inledim. "Şimdi iyi bir kız ol ve benim için gel."

Zaten o kadar gergindim ki, orgazmımın beni ele geçirmesi neredeyse hiç zaman almadı. Başımı arkaya attım ama her nasılsa Lars'ın eli oradaydı ve başımın arkasını kavrayarak duvara çarpmamı engelledi.

"Çok güzel, çok muhteşem. Lanet olsun, çok şanslıyım." Kemiksiz bir yığındım, uzuvlarım zevkten zayıf düşmüştü.

Lars içimden çekildi, parmaklarını dudaklarına götürüp ağzına alırken gözleri benimkilere sabitlenmişti. Yüzündeki zevk ifadesiyle iç çamaşırımı yeni bir kayganlık patlaması ıslattı.

"Bu gece iyi bir kız ol." Amımı okşadı. "Ve biz dönene kadar kendine dokunmak yok."

Keskin bir nefes aldım. "Ne?"

"Bu amcık sadece bizim oynamamız için." Bana sert bir bakış attı ve alnımdan öptü. "Şimdi içeri gir, tatlım. Akşam yemeği için yemeğin var mı?"

Başımı salladım, hâlâ biraz şaşkındım.

"Ne kadar iyi bir kız. Güzel ve büyük bir yemek yediğinden emin ol. Bugün çok çalıştın."

Bana bir öpücük daha verdi ve kulübenin kapısını açmamı bekledi. Kapıyı arkamdan kapatmadan önce ona son bir kez baktım. Kalbim hızla çarparak kapıya yaslandım.

"Yarın görüşürüz, Olive." Hırıltısı ahşap kapıdan bana ulaştı ve ürpermeme neden oldu.

FINN

GÜNÜ TEK BAŞIMA GEÇİRDİM, SAATLERCE ARABA KULLANDIM.
Deniz feneri restorasyonu için ihtiyaç duyacağımız tedarikçiler.

Bu bana düşünmek için zaman kazandırdı ve ileriye dönük yolum netleşti.

Olive'den özür dilemeli ve kardeşlerime itiraf etmeliydim.

Lars'ın ailesinin evinin önüne geldiğimde ne söyleyeceğimi prova ettim. Sürü arkadaşlarıma, Olive'e kur yapmak istiyorlarsa onlara engel olmayacağımı söyleyecektim. Sadece onlara katılmayacaktım. Projeyi bitirecektik ve ben de taşınacaktım.

Arabayı park edip anahtarı kontaktan çıkarırken zorlukla yutkundum. Andersson-Spring'in evi çok güzeldi - bakır süslemeli, okyanus mavisi eski bir Viktorya dönemi. Küçükken burada pek çok gün geçirmiştik, kaşifler gibi davranıp tavan arasını ve kuleleri gezmiştik. Bundan sonra buraya bir daha aile yemeği için gelebilecek miydim? Onlar bensiz kendi ailelerini kurduktan sonra?

Arabadan indim ve Lars ile Easton'ın sokaktan eve doğru yürüdüklerini gördüm. Kendimi çelikleştirdim. Bunu yapabilirdim.

"Hey! Bugün her şey nasıl gitti?" Lars sordu.

"Güzel, çoğu şeyi sipariş ettim-" Balkabağı baharatının ezici kokusu üzerime çöktüğünde konuşmayı bıraktım. Alfa'm hırladı. Grup arkadaşlarım içimde kopan duygu fırtınasından habersiz sırtlıyorlardı. "Görüyorum ki verimli bir iş günü geçirmişsiniz."

boğuldu. Kızgınlığımı ve kıskançlığımı sesimden uzak tutmaya çalıştım ama Easton'ın yüzünün aldığı şekle bakılırsa başarılı olamamıştım.

"Üzgün müsün?" diye sordu.

Cevap veremedim. Ağzımdan ne çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İç çekti. "Tamam, üzgünsün. Bak, gerçekten üzgünüm. Bu planlanmış bir şey değildi ama bunu bir grup olarak konuşmadan hiçbir şey yapmamalıydık. Çok net düşünemiyordum ve şu anda onunla ne durumda olduğunuzdan emin değildim."

"İkinizin arasında ne olduğunu kimse bize anlatmayacağına göre," diye homurdandı Lars.

"Ama onunla birlikte olmak istiyorsun, değil mi? Onunla çıkabilirsin, onu tanıyabilirsin." Easton çok umutlu görünüyordu ve ben bunu mahvetmek istemedim. Dışarıdan bakanlar Easton'ın her zaman ne kadar mutlu görüldüğüne bakarak onun karanlık geçmişini asla tahmin edemezlerdi ama ben biliyordum. Şu anda kardeşim gerçek bir mutluluk saçıyordu.

"Evet," diye boğuk bir ses çıkardım. Siktir. *SIKTIR*.

"Harika, bu harika. Sadece ona kur yaptığını açıkça söyle. Seni sevecek, Finn."

Başımı salladım ama bu hareket bana garip ve robotik geldi.

Neden kendimi toparlayıp *onlara söyleyemedim ki?* Ben bir korkaktım. Acınacak haldeydim ve reddedilmelerinden ve hayal kırıklıklarından korkuyordum.

Ama aynı zamanda bir parçam, kaybolduğunu sandığım bir versiyonum da gülümsüyordu. Bu parçam, *daha önceki* Finn, çoktan Olive'i ve birlikte nasıl bir hayat yaşayabileceğimizi düşünmeye başlamıştı. Onu benimle işlere götürmek. Bir restorasyona nasıl yaklaşılabileceği konusunda onun fikrini almak. Onu günlük küçük şeylerle şımartmak - yeni bir ceket, süslü kahve içecekleri, en sevdiği kahvaltı böreği. Bir yanım gözlerinde lanet olası kalplerle iç çekiyor, deniz fenerinin etrafına ona aşk notları bırakıp bırakmayacağımızı merak ediyordu.

Saçma.

Çok saçma.

Aptalca.

O Finn tam bir aptaldı.

Easton omzumu sıktı ve eve giden yürüyüş yoluna fırladı. Onu takip etmek için döndüm ama Lars beni omzumdan yakaladı.

"İyi misin?" Bana dikkatle baktı, görmesini istediğimden fazlasını gördü. "Değ i l s i n , değil mi?" Ben bir şey söylemeyince

iç çekti. "Olive mi? Onu istemiyor musun? Yoksa çok mu erken?"

Omuz silktim, perişan haldeydim. Yetkili, kendinden emin proje yöneticisi olmaya alışmışım ama hayatımı bir türlü kontrol altına alamıyordum. "Ya bu işe yaramazsa?" Sonunda ağzımdan kaçırmayı başardım.

Lars'ın gözleri yumuşadı. "Gerçekten öyle olacağını düşünüyorum ve eğer olmazsa, hala birbirimize sahibiz. Biz bir aileyiz." Beni kucakladı, bu sadece Olive'in kokusunun daha güçlü bir şekilde üzerime sinmesine neden oldu ve sonra beni evin içine çağırdı.

YEMEK BOYUNCA SURATIM ASIKTİ. Isla, Lars'ın omega annesi ve Lucy benimle sohbet etmeye çalıştılar ama sonunda beni acı düşüncelerimle baş başa bıraktılar.

Kardeşlerimin üzerinde Olive'in kokusunu duymak beni öfkeli bir kıskançlıkla doldurdu... ama bir yanımda bunun *doğru* olduğunu fark etti. Onun tarafından işaretlenmelerini istiyordum. Belki de yanlış hissettiren şey onun kokusunu taşımamamdı. Kimse onun benim olduğunu bilmiyordu çünkü ben buna direniyordum. Ona direniyordum.

Bir saat önce arabada her şey çok net görünüyordu. Her şeyi planlamıştım -tek başıma güvenli, sıkıcı, risksiz geleceğimi- ama şimdi içim karmakarışık. Kardeşlerimi gerçekten terk edebilir miydim? Olive'i bırakabilir miydim? Nasıl olmuştu da kalbimin içine kadar girebilmişti?

Yemek bitip de herkes arka bahçeye çıkınca farkına bile varmadım. Karanlıkta arka verandada oturdum, sadece Lars'ın annelerinden biri olan Frida yanıma oturduğunda kıpırdandım. Alfa elimi okşadı.

"Bu işkence görmüş ruh olayında harika bir iş çıkarıyorsun."

Ona şöyle bir baktım. Gözleri yumuşaktı ve gülümsemesi de öyle. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Neler oluyor? Easton ve Lars'ın böyle kokarak ortaya çıkmasından *bunun* bir omega ile ilgili olduğu *çok* açık." Homurdandı. "Başka hiçbir şey bir alfayı derinden sarsamaz."

Gömleğimdeki bir ipliği karıştırdım. "Olive." Adını söylemek bile bana bir şeyler hissettirdi - göğsüm duygularla aydınlandı.

"Peki, sorun nedir?" Frida her zaman saçma sapan bir alfa olmuştu. Sürüsünün lideriydi ve her zaman iddialıydı.

gerçek bir liderdi. Onun enerjisinde yalan söylemeyi imkansız kılan bir şey vardı. Tek bir bakışıyla, çocukken yaptığımız pek çok yaramazlığı itiraf etmemizi sağlamıştı.

"Yapamam..." Devam etmeden önce boğazımı temizledim. "Bizim bir sürü olmamızı istiyorlar." Lars ve Easton'ın arka bahçede diğer herkesle birlikte takıldıkları yeri işaret ettim.

"Peki sen neden yapamıyorsun?"

"Araştırmaların, bir alfanın bağlı olduğu omega öldüğünde ölme ihtimalinin yüzde yirmi beş olduğunu söylediğini biliyor musun?" diye sordum. Journal of Designation Sciences'da yakın zamanda yayınlanan bir makaleyi okuduğumdan beri bu rakam kafamın içinde dönüp duruyordu.

"Huh," dedi Frida. "Ben daha yüksek olduğunu düşünmüştüm."

Başımı çevirip ona baktım. "Ne?" Kekeledim. "Bu konuda nasıl bu kadar sakınsın?"

İçini çekti ve elimi avuçlarının arasına alıp sıktı. "Acı çektiğini biliyorum Finn. Carina ve Fredrik'i seviyorduk. Onlarsız olmak zordu. Ama o son birkaç hafta Fredrik'le birlikteydin.

-Omega'sı Finn'le birlikte olmak istiyordu. Onsuz bir hayata dayanamazdı."

Haklıydı ama sözleri beni öfkeyle doldurdu. "Ama bu yanlış değil mi? Zehirli değil mi? Başka birine kendinden bu kadar çok şey vermek?"

"Sanırım aradığınız kelime *dehşet verici*. Isla ve Harper'la üniversitedeki ilk haftamda tanıştım ve alfam onların benim olduğunu hemen anladı. Çok korkmuştum. Bektan bir lise ilişkisini yeni bitirmiştim. Bir erkekle."

Bunun üzerine homurdandım. "Ciddi misin sen?"

"Maalesef," diye cevap verdi kuru bir sesle. "Üniversiteye gitmeye, özgür olmaya, kendi seçimlerimi yapmaya ve istediğim kişiyle takılmaya o kadar hazırdım ki. Ve işte oradaydım, birkaç gün içinde sahiplenmek istediğim bir alfa ve omega ile birlikteydim."

"Direndin mi?"

Şimdi alay etme sırası Frida'daydı. "Sanırım taşınmadan önce birkaç gün dayanabildim. Isla birkaç gün sonra sınıfta tanıştıktan sonra Jo'yu eve getirdi ve hepimizin bir sürü olduğunu ilan etti. Bazen evrenin bizim için başka planları oluyor."

"Sanki bu bir kadermiş gibi konuşuyorsun. Kaçınılmaz ya da öyle bir şey."

Omuz silkti. "Belki de öyledir. Koku uyumluluğu üzerine bir sürü araştırma olduğunu biliyorum ama kulağa çok klinik geliyor. Tek bildiğim bunların

üç kadın benim, benim dünyam. Ve onlarsız yaşamak istemezdim."

Elimi onunkinden çektim, öfkem yeniden uyandı. "Bağlandığın kişi öldü diye çocuklarını yalnız mı bırakacaksın?" Hırladım.

Frida öfkeme aldırmadı. Yaklaştı ve yüzümü avuçladı. "Finn, tatlım, Fredrik seni terk etmedi. O öldü. Uzun ve dolu dolu bir hayat yaşadı ve vücudu iflas etti."

"Ama geleceğini biliyordu," diye tükürdüm. "Az önce hissedebildiğini söyledin."

"Muhtemelen yapabilirdi. Ama tatlım, seni yalnız bırakmadı. Seni *ailenle* bıraktı. Şuradaki ikisi senin ailen. Yalnız değilsin. Eğer yalnız olmak istemiyorsan değilsin." Yanağımı okşadı ve ayağa kalktı. "Keder içimize saklanmamıza neden olabilir ama Fredrik hiçbir zaman acıdan ya da *sevgiden* kaçan biri olmadı."

Arka bahçeye yöneldi. Dize ışıkları omega'sının kollarını alfasına uzatışını aydınlatıyordu.

ZEYTİN

ÇOCUKLAR DENİZ FENERİNİN İÇİNDE ÇALIŞIYORDU, BEN DE
SAKLANIYORDUM.

yuvamda.

Bu sabah üçünün gelişini görmek için pencereden dışarı bakmıştım. İş kıyafetleri içinde haksız yere çok sıcaktılar. Aklıma Lars ve Easton'ın ellerinin tenimde ne kadar güçlü ve nasırlı bir his bıraktığı geldi.

Kazağımla -Easton'ın kazağıyla- kıpırdandım, kendime güvenim tamdı. Bende gerçekten ne buluyorlardı? İstedikleri omega'yı alabilirlerdi.

Ve sonra Finn vardı.

Bugün geri dönmüştü; siyah uzun kollu bir gömlek ve düşük askılı bir iş pantolonu giymişti, bu da bana sinemada hissettiğim aynı kıvrınma ve ihtiyaç duygusunu hissettirmişti. Kalın parmaklarının içimde nasıl hissettirdiğini, boşalırken çıkardığı sesi unutabilmeyi diledim. Ellerimle yanan yanaklarımı kavradım. İkimizin konuşması gerekiyordu. Lars ve Easton, Finn'in bana kur yapmak istediğine ikna olmuşlardı ama benim şüphelerim vardı ve aralarına girmeyi reddediyordum.

Bu sabah ne Easton ne de Lars kapımı çaldı. Bunu aşırı analiz etmemeye çalıştım ama başaramadım. Finn onlarla birlikte olduğu için miydi? Yoksa benim hakkımdaki fikirlerini mi değiştirmişlerdi?

Güçlendirici bir nefes aldım ve aynada son bir kez kontrol ettim. Bugün Lucy, Summer ve Ivy ile öğle yemeğimiz vardı. Serin bir gündü, soğuk eski evimin içine sızıyordu ama endişem

terlemeye başlamıştı. Omega'm deniz fenerine koşmak ve alfalarımın güvence almak istiyordu. Beni kollarıyla sarıp sarmalamalarını ve bunu kesinlikle yapabileceğimi, *normal* olabileceğimi ve arkadaş edinebileceğimi söylemelerini istiyordum ama çok muhtaç görünmek istemiyordum. Bu yüzden sessizce ön kapıdan çıktım ve bisikletimi almak için evin yan tarafına yöneldim.

Ve aniden durdu.

Eski, paslı bisikletin yerinde muhteşem, yepyeni, koyu kırmızı bir bisiklet duruyordu. Güzel ve parlaktı ve önüne çok şirin bir sepet ilıştırılmıştı. Felix'in şu anda içinde oturduğu bir sepet.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve hediye verenin orada olup olmadığını görmek için omzumun üzerinden baktım ama kimse yoktu.

Miyav.

Felix dışında kimse.

Çenesini kaşımak için uzandım. "Bunu benim için mi aldın?"

Felix, *ben aslında bir kediye*, der gibi başını eğdi.

Sırıttım. Easton ya da Lars bunu benim için almış olmalıydı ve bu bende dans etme isteği uyandırdı çünkü bu bir kur hediyesi olmalıydı. Değil mi? Öyle olmalıydı.

Parmaklarımı güzel, parlak boyada gezdirdim ve sonra bindim, koltuğun benim için mükemmel yükseklikte olduğunu fark ettiğimde kıcımlı oynattım. Felix sertçe miyavladı ve pençesini kollardan birinden sarkan yepyeni kaska vurdu.

Kaşlarımı çattım. "Felix, bu kesinlikle saçımı *mahvedecek*." Ama o yerinden kıpırdamadı. Bir hışımla kaskı taktım ve kayışı çenemin altından geçirdim. "Şimdi mutlu musun?"

Sepetin içine kıvrıldı, yüzündeki memnun ifade kasabaya olan yolculuğumuz boyunca devam etti.

Rosie's Cafe'nin önüne park ettim ve Felix sepetten atlamadan önce gerindi. Çalılarla uzaklaşırken arkasından, "Bir şey değil," diye seslendim.

Yüzümü restorana döndüm ve Stanley önümde belirince çığlık attım.

"İyi günler, Bayan Harvest," diye bağırdı. Üzerinde örme gri bir yelek vardı ve beyaz saçları geriye taranmış ve jölelenmişti.

Kalbim küt küt atarken göğsümü tuttum. "Umm, merhaba."

"Size rastladığıma çok sevindim. Yaklaşan Hasat Festivali'ndeki rolünüz hakkında sizinle konuşmak istiyordum."

Kaygım ne dediğini takip etmemi zorlaştırıyordu. "Benim... rolüm?"

"Evet, gerçekten de öyle. Starlight Grove'da festivallerimizle gurur duyuyoruz ve Hasat Festivalimiz yılın en önemli on festivalinden biri! Kasaba üyelerinin katılımı çok önemlidir."

"Oh, sanmıyorum-"

"Ve sanırım senin gibi bir isimle, bu kader. Seni el sanatları standı işletmen için yazabilir miyim? Bir zanaat biliyorsun, değil mi? Ve tabii ki Hasat Kraliçesi'nin taç giyme töreni var. Bu festivalin en önemli kısmı ve yine senin gibi bir isimle-"

"Ahh, Stanley! Tatlı Olive'imizi köşeye sıkıştırmıyorsun, değil mi?" Summer yanımda belirince irkildim. Tek yüz yüze etkileşimimiz kapımı kabaca yüzüne kapattığımda olmuştu ama kolunu benimkine doladığına bunu bana karşı kullanmış gibi görünmüyordu.

Stanley monoloğunun kesilmesinden dolayı tedirgin görünüyordu. "Biz de tam Hasat hakkında konuşuyorduk-"

"Hasat Festivali," dedi Summer onun sözünü keserek. "Evet, evet, çok önemli." Boğazını temizledi. "Tüm omegaların kadını el işleri yapmasını sağlamalıyız." Summer bu sözleri beni güldüren robotik bir tonda söyledi. "Ama gerçekten gitmeliyiz." Beni protesto eden Stanley'den çekip aldı ve güvenli bir şekilde lokantaya girene kadar bırakmadı.

"Stanley ve festivalleri," dedi Summer gözlerini devirerek ve beni büyük bir masaya yönlendirerek. "Char! Pencere kenarındaki masayı alıyoruz."

"Sanki umurumda!" diye bağırdı bir kadın.

Kaşlarımı kaldırdım ama Summer otururken hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

"İşin püf noktası, kasabada herhangi bir yerde durmadan önce her zaman etrafınızı kontrol etmek çünkü Stanley her zaman saldırmak için bekliyor. Ve sonra, eğer sizi takip ederse, olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmanız gerekir."

Dudaklarım aralandı ve ne diyeceğimi şaşırdım. Bu kasaba hayal ettiğimden çok daha yabancıydı. Summer yüz ifademden düşüncelerimi okumuş gibiydi çünkü sadece gülümsedi ve elimi okşadı. "Buna alışacaksın."

"Neye alışmak?" Uzun boylu, sarışın bir kadın elinde su bardaklarıyla masamıza yaklaştı ve onun bir alfa olduğunu fark ettim. Sadece birkaç kadın alfayla tanışmıştım. Annemle babamın en iyi arkadaşları, bir erkek ve dişi alfa -Gunnar ve Anna- ile omega Sarah'dan oluşan ıstakozcu bir aileydi.

"Stanley'e ve bu çılgın kasabaya alışacaktır," dedi Summer.

"Bunun mümkün olduğundan emin değilim." Char bakışlarını bana çevirdi, ifadesi nazık ama değerlendirciydi. "Yeni deniz feneri bekçimiz sen misin?"

Başımı salladım.

"Güzel. Bu şehirde daha fazla omegaya ihtiyacımız var." Kaşlarını kazağına doğru kaldırdı. "Bu çocuklar hızlı çalışıyor." Topuklarının üzerinde dönüp tezgâhına yöneldi ve beni yanaklarım yanarken bıraktı.

Kapı açıldı ve Lucy ile Ivy içeri girdi. Lucy'nin üzerinde işlemeli bir saç bandı olan yine çiçekli, güzel bir elbise vardı ve ben endişeyle çok uzun kollarımla oynuyordum. Belki daha şirin bir şey giymeliydim ama omega'm Easton'ın kazağını çıkarma fikrine çok sinirlenmişti.

"Oli!" Lucy bir kez daha bana taktığı lakabı kullanarak haykırdı. Yanıma oturmadan önce beni kucakladı. "Sana işlerin nasıl gittiğini soracaktım ama bu kazak her şeyi anlatıyor gibi hissediyorum." Utanarak yerimde kıpırdandım ama Lucy'nin gülümsemesi zalimce değil, alaycıydı.

"Seni görmek güzel," dedi Ivy. Kısa saçları biraz yana doğru sarkıyordu ama gerçekten çok sevimli görünüyordu. "Olive'i mi yoksa Oli'yi mi tercih edersin?"

"Lucy benim bir Oli olduğuma karar verdi," dedim içten içe sevinerek. Takma adlar *arkadaşların* birbirlerine verdikleri bir şeydi. "İkisi de bana uyar."

"Yeni deniz feneri bekçisinin bir omega olduğunu duyduğumda çok heyecanlandım. Bir omega'nın böyle bir iş yaptığını hiç duymamıştım," diyor Ivy.

Gülümsedim ve bir yudum su içtim, düşüncelerim iş başvurumda söylediğim yalana kayarken midemde kıvrılan rahatsız edici hissi görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Her şey yoluna girecekti. Her şeyin üstesinden gelmek için bir planım vardı.

Char siparişlerimizi almaya geldi. Mali durumum nedeniyle dışarıda pek yemek yemezdim ama bunu bütçeme sığdırabileceğime emin olmuştum ve dört gözle bekliyordum.

Tam Char'a menümü uzatıyordum ki Lucy'nin nefesi kesildi ve hepimiz yerimizden sıçradık.

"Bunlar Ella ve Lincoln!" Heyecanla pencereden dışarıyı işaret etti. "Kahretsin, Luce, bir dahaki sefere bizi uyar," dedi Summer.

İki genç karşıdan karşıya geçiyordu ve kızın -Ella- geçen gün Lucy ile Beans 'n Bliss'te tanıştığım barista olduğunu fark ettim. Yanındaki adam iri yarı, siyah saçlı ve kesinlikle Ella'ya saplanmıştı. Kız ıslıl ıslıl sohbet ederken gözlerini ondan alamıyordu.

"Aşık olduklarını ne zaman anlayacaklar?" Çift köşeyi dönüp gözden kaybolurken Lucy iç çekerek sordu. "Birlikte çok tatlılar."

"Bilmiyorum ama bu seni neşelendirir," dedi Summer. "Şu anda göz alıcı birileri içeri giriyor."

Siyah saçlı, kahverengi tenli, yakışıklı bir alfa içeri girip sipariş vermek için tezgâha yöneldiğinde kapının üstündeki zil çaldı.

Lucy kendini yelpazeleyerek, "Tamam, çok tatlı bir çocuk," dedi.

Ivy dudaklarını büzdü ama ona baktığını fark edince gözlerini kırıştırdı ve ifadesini gülümsemeye dönüştürdü.

Char alfaya iki kahve ve iki çörek getirirken hepimiz ona baktık. Çok çekiciydi, ama omega'mın *meh* dediğini duyabiliyordum, *alfalarımız kadar iyi değil*. Gitmek için döndüğünde Ivy'yle göz göze geldi ve yüzü aydınlandı. Bir an için yanına gelecekmiş gibi göründü ama sonra hepimizin orada oturup baktığını gördü ve fikrini değiştirdi. Elleriyle ona garip bir şekilde yarım el salladı. Ivy'nin yanakları kıpkırmızı oldu ve o da el salladı, adam gidince küçük bir iç geçirdi.

"Affedersiniz. Kimdi o?" Summer gözlerini kocaman açarak sordu.

Ivy sıcak çikolatasından yavaşça bir yudum aldıktan sonra fincanı kibarca yere bıraktı. "O yeni bir öğretmen. Okul yılının başında ortağıyla birlikte buraya taşındı."

"Bir omega ortağı mı?" Summer sordu.

Ivy peçetesini karıştırdı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Bunu halledebiliriz," dedi Summer sırtarak.

Ivy oturduğu yerde kıpırdandı, dikkatlerin üzerinde olmasından rahatsız görünüyordu.

"Sen bir öğretmensin," diye ağzımdan kaçırardım. Şimdi gözler bana çevrilmişti ve sandalyeme geri oturdum. *Evet, mükemmel. Ivy'nin mesleğini yüksek sesle ilan etmek varken neden akıllıca bir soru sorayım ki?*

Ivy'nin dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve bana göz kırptı. "Evet, beşinci sınıf öğretmeniyim."

"O harika bir öğretmen," diye övündü Lucy. "Bütün çocukları ona tapıyor. Onunla şehirde dolaşmak neredeyse imkânsız hale geliyor - her zaman Bayan Winter *şöyle*, Bayan Winter *böyle*."

"Lucy abartıyor," dedi Ivy, ama artık tamamen gülümsüyordu ve arkadaşının sözlerinin onun için ne kadar anlamlı olduğu belliydi.

"Bence bu harika," dedim. "Evde eğitim aldım, bu benim kararım. Günlerimi ailemle birlikte teknede geçirmeyi tercih ettim." Şaşkın ifadeleri üzerine durumu açıklığa kavuşturdum. "Babam ıstakozcuydu. Ailesi nesillerdir bu işi yapıyordu. Annem ve ben de teknede ona yardım ederdik."

"Bu çok havalı," dedi Summer. Sonra sesini alçalttı. "Ama Stanley'nin haberi olmasın yoksa seni her yıl düzenlediğimiz Jumpin' July Rockin' Lobster Roll Yarışması'na alır. İsminden anlamadıysan, ip atlamam, bir rock şarkısı çalman ve ardından jüriye bir ıstakoz rulo sunman gereken üç bölümlü bir yarışma bu."

Çenem düştü. "Kaç tane festivaliniz var?"

"Sınır diye bir şey yok," dedi Lucy. "Stanley her yıl yenilerini icat ediyor."

Char ve başka bir kadın yemeğimizi bırakmaya geldi.

"Kızı normal olduğumuza ikna etmekte iyi bir iş çıkardığınızdan emin değilim," dedi Char. Hamburgerimi ve patates kızartmamı önüme koydu. *Harika* görünüyor ve kokuyordu.

"Bu her zaman imkânsız bir görev olacaktı," dedi yanındaki kadın. "Ben Rosie, bu da omega." Char'a doğru başını salladı. "Kafeye benim adımımı verdi ve şimdi istediği zaman beni çalıştırabileceğini düşünüyor." Char poposunu çimdiklediğinde küçük bir ciyaklama sesi çıkardı.

"Omegalar," dedi alfa gözlerini devirerek. Sonra eğildi ve Rosie'yi alnından öptü. "İstersen kal ve sohbet et hayatım. Gavin yakında burada olacak."

Rosie fazladan bir sandalye çekti. "Partiyi bölmemin sakıncası yok değil mi?"

"Aman Tanrım, sormana gerek yok. Oturun," dedi Lucy. "Küçük ekibimiz için gerçekten bir isme ihtiyacımız var."

Ivy elini kaldırdı. "Eğer Omega Efendileri'ni bir kez daha önerirseniz..."

Lucy parlak gözlerini bana çevirdi. "Ne düşünüyorsun, Olive? Omega Efendileri'nin bir parçası olmak ister misin?"

Gülüşümü bir öksürükle bastırdım ama diğer omegaların yüz ifadeleri pek de inandırıcı olmadığını gösteriyordu. "Derebeyi tipi olduğumdan emin değilim."

Lucy oflayıp pufladı ve koltuğuna geri oturdu. "Omega Su Samurlarını ve Resmi Omega Ekibini reddettiğinize göre benden ne istediğinizi bilmiyorum."

Summer elini kulağına götürdü ve etrafına bakındı. "Evet, bu doğru. *Senden* başka kimse bir grup ismi talep etmiyor."

Rosie sırttı. "Beklediğin rahat öğle yemeği bu muydu Olive?"

"Rahatlatıcı bir öğle yemeği sözü vermediğime eminim," diye burnunu çekti Lucy. "Sadece eğlenceli bir öğle yemeği."

"Kesinlikle öyle," dedim hamburgerimi ve patates kızartmamı mideye indirirken. Hoş geldin sepetindeki pho Summer'dan bu yana yediğim en iyi yemektir. Gerçi mikrodalga yemekleri ve ramenle beslenen beni etkilemek hiç de zor değildi.

"Ketçabı uzatır mısın?" Summer ketçabı Ivy'den alarak sordu. "Stanley buraya geldiğinde Oli'yi köşeye sıkıştırdı, Hasat Festivali hakkında konuşuyordu."

"Aman Tanrım," dedi Rosie, Lucy yüksek sesle ve bıkkın bir şekilde iç çekerken, Ivy hafifçe alnını ovuşturdu.

"Bakın," dedi Lucy patates kızartmasını havada sallayarak, "tüm festivallerimizden keyif alıyorum ama kimse bir festivali Stanley kadar sevemez. Ve her zaman bir tür kız işi yapmamızı ister."

Rosie sırtarak, "Lucy, sen tanıdığım en becerikli insansın," dedi.

Summer'ın yumruğu aşağı indi ve masaya çarptı. "Bu işin *prensibi* böyle. Omega olmamız kadınsı el işleri yapmayı ya da çocuklarla vakit geçirmeyi sevdiğimiz anlamına gelmiyor. Lucy tonlarca kız işi yapıyor ve Ivy çocukları seviyor olsa bile."

"Prensip böyle," dedi Ivy.

"*Prensip*," diye tekrarladı Lucy. "Bu yüzden her zaman Stanley'nin nefret edeceği el işleri yapıyoruz. Geçen yıl bir kanaviçe kursuna önderlik ettim."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Herkese en sevdikleri küfürleri yastıklara nasıl kanaviçe ile işleyeceklerini öğretti," diye açıkladı Ivy, dudakları gülümseyerek büküldü.

"Ben de çocuklar için balondan hayvanlar yaptım," dedi Summer, yüzünde şeytani bir gülümsemeyle. "Hepsinin yılan olması benim suçum değil çünkü balondan hayvan yapmaktan hiç anlamam."

Rosie, "Sonra bütün çocuklar balonlarını kılıç gibi kullandılar ve Stanley'e onlarla saldırdılar," dedi.

"Söyle bize Olive, hangi korkunç yeteneklerini sergileyebilirsin?" Lucy sordu.

Bir festivalde stant yönetmek zorunda kalacağımı düşününce endişenin demir yumruğu göğsümü sıktı. "Hiçbir şey," dedim başımı sallayarak. "Hiçbir yeteneğim yok."

"Mükemmel," dedi Lucy. "Bu *tam* da ihtiyacımız olan enerji." İçimi yudumlarken boğuldum.

"Katılmak zorunda değilsiniz," dedi Ivy içtenlikle. "Bu yıl çocuklara taş boyatmaya karar verdim. Eğlenceli olacak."

"Taşlar mı?" Summer ellerini birbirine sürttü. "Kulağa son derece sıkıcı geliyor. Bu mükemmel."

Rosie gözlerinde muzip bir parıltıyla, "Bu heyecan verici bir sohbet olsa da ben Olive'in kazağını öğrenmek istiyorum," dedi. "Çünkü masanın öbür ucundan Easton'ın kokusunu alabiliyorum."

Yanaklarım öylesine yanıyordu ki alevler içinde kalmanın eşiğindeydim ama omega'm hırlayan, öfkeli bir karmaşaydı ki başka bir omega alfa'mın nasıl koktuğunu biliyordu.

Kızlar yüz ifademde bir şey görmüş olmalı ki Summer öne doğru eğildi ve kolumu sıktı. "Hepimiz Easton'la birlikte büyüdük ama bu hiçbir zaman romantik olmadı."

"Özür dilerim Olive," dedi Rosie, gerçekten pişman görünüyordu. "Bunu söylememeliydim."

Başımı salladım. "Hiç sorun değil."

"O ilk günleri hatırlıyorum, özellikle de Gavin ve Char ile bağ kurmadan önceki günleri. Herhangi bir omega'nın onların yüz adım yakınında olması fikrinden nefret ederdim... ya da belki bin adım. Senin olan bir şeyi sahiplenmek normaldir."

Parmaklarımı kazağın içinde döndürdüm. "Onlar benim değil," diye mırıldandım.

Summer dirseğiyle beni dürttü. "Bence öyleler."

"Ve doğru davranşalar iyi olur," diye burnunu çekti Lucy. "Beş yaşındayken Lars beni oyun parkında ittiğinden beri bir kız kardeşim olsun istiyordum."

"Seni itti mi?" Ben sordum.

"Belki de bilerek değil," dedi ve Summer gözlerini devirdi. "Ama erkek kardeşler çok *ughhh*. Büyük, sinir bozucu ve otoriter. Kız kardeşler çok daha iyi ve hepinizin bunu resmileştirmesi için sabırsızlanıyorum."

Pipetimi içkimin içinde döndürdüm. Göğsümdeki endişeli yumrukla birlikte sıcak, şurup gibi bir his de vardı. Lucy'nin kardeşiyle çıkmamı kabul etmesine. Masadaki tüm omegaların erkeklerin beni istediğini düşünmesi.

Rosie masanın öbür ucuna uzandı ve elimi okşadı. "En iyi tavsiyem, bunun için uğraşmalarını sağlamak. Alfalar meydan okumaya ihtiyaç duyar, bu yüzden işi onlar için zorlaştır. Burada ödöl sizsiniz. Ve bir kez bağ kurduğunuzda bile onları diken üstünde tutun."

"Sen-" Sözlerimi yuttum, kafamın içinde sadece başımı sallayıp sessiz kalmamı söyleyen sesle savaştım. Ama bu, bağlı bir omega ile konuşmak için tek şansım olabilirdi. Char'ın hâlâ kasada olduğundan emin olmak için etrafıma bakındım ve sesimi alçalttım. "Senden bıacaklarından endişelenmiyor musun? Her şeyin çok fazla iş olduğunu düşünmelerinden?"

"Olive," dedi Rosie, gözleri yumuşacıktı. "Doğru alfaları bulduğunda, sana asla fazla olduğunu hissettirmeyecekler çünkü olmayacaksınız. Sadece birbiriniz için yeterli olacaksınız. Eğer sizin çok fazla iş yaptığınızı düşünüyorlarsa, sizin için doğru alfalar değillerdir."

Ona sıkı bir gülümseme verdim ve sözlerinin içime işlemesine izin vermeye çalıştım. Yıllar önce yaşadığım *olaydaki* Alfa'nın benim için doğru kişi olmadığı açıktı ama pek de parlak olmayan kişiliğim ve çok sayıda sorunumla insanları kendimden uzaklaştırmaya eğilimli, yorucu bir insan olduğum gerçeğinden kaçış yoktu.

Öğle yemeğinin geri kalanı çok hızlı geçti ve Summer'ın bize yeni bir tarif olduğunu söylediği kurabiyeleri sunmasıyla sona erdi. Bir fırın açmak istiyordu ve menüde ne olması gerektiğini test ediyordu. Char dışarıda yemekten şikayet etti ama iki tane yedi.

Omega'lar beni bir paket kurabiye, bol bol kucaklaşma ve yakında bir araya gelme sözleriyle eve gönderdiler.

Eve geldiğimde gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu.

EASTON

OLIVE'IN BISIKLETİNİN PATIKADAN GELDİĞİNİ DUYDUĞUMDA CANLANDIM. Tekerleklerin altında toprak ve çakıl çıtırdıyordu. Üzerinde çalıştığım şeyi yere attım ve koşarak deniz fenerinden çıktım. Kulübeyi döndüğümde Olive ön kapının kilidini açıyordu. Onu belinden yakaladım ve havada döndürürken şaşkınlıkla ciyakladı.

"Easton," diye bağırdı gülerek.

"Benden saklanıyordun, Olive." Yüzümü onun güzel saçlarına bastırırken sesim kısık bir hırıltıya dönüştü. *Benim* kazağımı giyyordu ve bu kalbimin kaldıramayacağı bir şeydi. Kafamın arkasındaki endişeli ses, yoğunluğumla onu korkutup kaçıracağım konusunda beni uyarmaya devam ediyordu, ama benim kıyafetlerimi giydiği ve benim kokumla kaplandığı gerçeği? Görünüşe göre omega'sı benim sahipleniciliğimden hoşlanmıştı.

Bana sarılırken nefes alışları hızlandı. "Hayır, yapmadım."

"Küçük yalancı." Onu yere yatırdım ama bırakmadım. Omega'm kaçmayı ve saklanmayı severdi ama onu her seferinde yakalayacağımı bilmesi gerekiyordu.

"Lucy ve arkadaşlarıyla öğle yemeği yedim." Bunu utanıyormuş gibi sessizce söyledi. Kasabadaki herkesin onu kazağımla gördüğünü bildiğim için göğsüm neredeyse mutluluktan patlayacaktı.

Yüzünü okşadım. "Onlar artık senin arkadaşların, günışığım."

Olive dudağını ısırđı, bakışlarını tam olarak karşılayamadı ama sonra "Evet, sanırım öyleler" dedi.

Gölümsedim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Daha dün sikimin etrafında gerilmiş olan, tadına doyamadığım o güzel, yumuşak, pembe dudaklarına. *Şimdi değil, şimdi değil*, diye mırıldandım görüntüyü zihnimden iterek. Odaklanmam gerekiyordu.

"Arkadaş edinmene çok sevindim bebeğim, ama umarım bu gece için bir plan yapmamışsındır."

Başını yukarı kaldırıp yanağını yanağıma sürttü ve ben mırıltımı durduramadım. Göğsümde gürledi, omega'mı yatıştırmak için özel olarak üretilmiş bir sestti. Olive'in nefesi kesildi ve ben de onu göğsüme daha sıkı bastırdım, belki çekip gidecek kadar korkmuştur diye. Ama bana karşı eridi, yanağını tişörtüme sürttü ve kokusunu tişörtüme bulaştırdı. Çok güçlü değildi - o korkunç deodoranttan sürmüş olmalıydı - ama bu gece tişörtümü yastığımın altına sıkıştırarak uyuyacağımı bilmem için yeterliydi.

"Nedenmiş o?" diye sordu.

"Çünkü seni dışarı çıkarıyorum." "Oh."

Başka bir şey söylemesini bekledim ama sessiz kaldı. Yüzünü görebilecek kadar geri çekildim. Benimle çıkmak istemiyor muydu?

"Emin misin?" diye sordu dudağını çiğneyerek. "*Beni...* istediğinden emin misin?"

"Bu nasıl bir soru böyle?" Yüzüne baktım, "*Şaka yapıyorum!*" diye bağırmasını bekliyordum. Olive'in benden neden şüphe duyabileceğini anlıyordum. Beni henüz iyi tanıımıyordu, bu konuda ne kadar ciddi olduğumu anlamamıştı ama kendi mükemmelliğinden nasıl şüphe edebilirdi ki?

"Bu sabah kapıyı çalmadın." Gözleri yerdeydi, sesi emin değildi.

Kalbim göğsümde sıkışmıştı. Bu sabah onu kahvaltıya götürmek istemiştım, böylece kasabadaki herkese *onun benim* olduğunu gösterebilecektim. Sonra da gelip beni deniz fenerinde çalışırken izleyebilirdi. Ona bakabilecek iyi, güçlü bir alfa gibi etkileyici göründüğümünden emin olmak için aynada esneme alıştırmaları yapmıştım. Ama Lars ona baskı yapmamamızı ve bize gelmesine izin vermemizi söyledi. *Bu da Lars'ın ne kadar bilgili olduğunu gösteriyor.* Olive'e ne kadar alan tanırsak, bizden o kadar şüphe duydu.

Daha fazla yer yok.

Onu kucağıma aldım, ellerimle muhteşem kığını kavradım. Onun tatlı vücudunun benimkine yaptığı baskı, sikimin sertleşmesine ve tekrar içine girmek için zorlanmasına neden oldu.

Kolları ve bacakları bana sıkıca sarıldı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni dışarı çıkarmak istediğimden şüphe ettiğin için bu senin cezan."

Onu evin yanından dolaştırarak deniz fenerinin kapısına doğru götürdüm. Burnunu boynumun kenarından geçirdi ve bir öpücük fısıltısını tenime bastırdı. "Bunun bir ceza olduğundan emin değilim."

Dudaklarımdan kısık bir inilti döküldü ve onu deniz fenerinin dış cephesine karşı becermek istedim ama Olive'in bunun benim için sadece seksten ibaret olduğunu düşünmesini istemedim. Ayrıca, Finn tarihi yapının "kırılgan dış cephesini" rahatsız ettiğim için bana kızabilirdi.

Kolum kığının altında olacak şekilde onu kucağıma aldım ve diğer elimi deniz fenerinin kapısını açmak için serbest bıraktım. "İyi bir kız olacaksın, seni koyduğum yerde kalacaksın ve alfalarının çalışmasını izleyeceksin."

Keskin bir nefes alış verışı oldu. Olive bana karşı kıpırdandı, tatlı amcığı sikime baskı yapıyordu. "Easton, beni bütün merdivenlerden yukarı taşıyamazsın."

"Bu komik çünkü öyle olduğuma eminim." Neden bu kadar huysuzlandığımdan emin değildim -bu genellikle Finn'in alanıydı- ama dün Olive'den ayrılmak dayanılmaz olmuştu. Onun yatağında uyumak, ayakları yere değmesin diye onu taşımak, yemek yediğinden ve istediği kadar orgazm olduğundan emin olmak istiyordum. Şimdi tekrar kollarımdaydı ve onu bırakacak gücüm olduğunu sanmıyordum.

"Patron Easton." Nefesi tenimde hafifçe gezindi.

"Evet, doğru." Kapıyı açtım ve Finn ile Lars bize doğru döndüler. Lars sırtıttı, Finn ise rahatsız bir ifadeyle kıpırdandı. Finn'in tüm bunları kabul etmesine ihtiyacım vardı. Olive'le o kadar çok ortak yönleri vardı ki... İkisi de huysuz, çekingen ve tamamen *bana aitti*.

Kardeşim, omega, ailem.

Olive'i bir sandalyeye oturttum ve kollarımla onu kafesledim. "Şimdi uslu bir kız olup olduğun yerde kalacak mısın?"

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. Kaşlarındaki hafif çatıklık düzeldi ve ağzı hafif bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Sanırım görmemiz gerekecek."

Onun alaycılığı, şımarıklığının yeniden ortaya çıkışı beni heyecanlandırdı. Bunu arzuluyordum, buna *ihtiyacım vardı*. Yakınına eğildim, dudaklarımı kulağının kabuğuna değdirdim. "Unutma, yaramaz kızım la uğraşmak için bütün akşamım var."

FINN

OLIVE. OLIVE. OLIVE.

O buradaydı.
Sadece birkaç
adım ötede.

Deniz fenerindeki servis odası sıkışıkta ama odanın büyüklüğü ne olursa olsun onun varlığını görmezden gelemedim.

Easton sohbet ediyor, Olive'e restorasyonla ilgili planlarımızı anlatıyordu. Arkası dönükken, Lars Olive'in oturduğu sandalyeyi sıkıştırdı ve üzerindeki Easton'a ait kazağı çıkardı. Sonra da bu sabah getirdiği çantadan kendi kazaklarından birini çıkardı. Başlı Lars'ın kazağından çıktığında Olive'in yanakları kıpkırmızıydı. Üzerinde yüzüyordu ve o kadar rahat görünüyordu ki. *Göğsümde* bir gümbürtü başladı, alfam onu kıyafetlerimin içinde istiyordu, ama neyse ki bu ses Easton'ın Olive'in artık onun kazağını giymediğini görünce öfkeli bir şekilde bağırmasıyla örtüldü.

Öğleden sonrasının geri kalanı hem çok hızlı hem de çok yavaş geçti. Easton ve Lars Olive'i soru yağmuruna tutuyor, sessiz kaldığımda bana bıkkın bakışlar fırlatıyorlardı. Ellerimi meşgul tuttum ama her bir kelimeye takıldım.

Zeki ve küstahtı ve tüm bunların altında, yardım edemediğim ama fark ettiğim hassas bir kırılganlık vardı.

Ara sıra onun gözlerini üzerimde hissediyordum, oysa benim gözlerim çoktan ezberlediğim planlara bakmaktan yorulmuştu.

Deniz fenerine geri dönmenin karanlık bir hayaletler vadisine inmek gibi geleceğini düşünmüştüm - korkunç ve baskıcı. Kulübeye en son gittiğimde, büyükannem ve büyükbabamın eşyalarını kolilerken de böyle hissetmişim. Ama şimdi, bu alanda bir hafiflik vardı, sanki tüm hayaletler beni eve geri davet ederken dost canlısı olmuşlardı.

Ve sebebinin Olive olduğunu biliyordum.

Bir hayalet değildi ama her düşünceme musallat oluyordu.

Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. En sevdiği dondurma çeşidi neydi? Sabah insanı mı yoksa gece kuşu mu olduğunu. Bisiklete binmeyi nasıl öğrendiğini. Babası onunla birlikte koşup ona tezahürat yapıyor, dizini incittiğinde onu teselli ediyor muydu?

Kokusunun bana ne yaptığı hakkında bir fikri var mıydı? Her şeyin nasıl sakin ve rahat olduğunu, mevsimlerin geçişini hatırlattığını, kışın sessizliğine doğru ilerlediğini? Beni nasıl ortaladığını, uzun bir yolculuktan sonra kendime dönüyormuşum gibi hissettirdiğini?

Easton Olive'e *güneş ışıktı* derken haklıydı. İçinde bir parlaklık vardı, tam da zor kazanıldığı için parlaktı. Ve milyonuncu kez, uzak durmaya çalışarak en büyük aptallığı yapıp yapmadığımı merak ettim. Belki de kardeşlerime karşı dürüst olamamamın nedeni kendime karşı dürüst olamamamdı.

Olive'i istedim.

Sertçe yutkundum.

Ama ona sahip olamadım.

Kapının kapanma sesiyle irkildim ve kâğıtlardan başımı kaldırıp baktığımda Easton ve Lars'ın gittiğini fark ettim. Kendimden geçmişim ve nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama artık sevimli omega'dan kaçış yoktu.

"Finn?" Sesi çok nazikti. Easton'ın kazağını tekrar giymişti; Lars elektrik işleriyle uğraşırken onları değiştirmeyi başarmıştı. "Gitmemi ister misin? Seni rahatsız etmek istemem."

"Hayır," diye düşünmeden ağzımdan kaçırdım. Kendi kendime, eğer giderse kardeşlerimin üzüleceğini, ondan gitmesini istediğim için *bana* kızacaklarını söyledim ama bahane o kadar zayıftı ki *aklıma* bile gelmedi.

ikna edici olmaya yakındı. Okuma gözlüklerimi çıkararak derin bir nefes aldım. "Olive, geçen gece hakkında..."

Kapının açılması ve Lars'ın elinde aşağıda bıraktığı küçük alet çantasıyla yeniden içeri girmesiyle sözüm kesildi. Aniden durdu ve odadaki gerilimi açıkça okuyarak Olive ile bana baktı. "Gideyim mi? Easton bizim için kahve alıyor ama birlikte biraz zaman geçirmek isterseniz dikkatini dağıtabilirim?"

Olive bana baktı ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Özür dilemem gerekiyordu ama özrüm, yaptığım şeyi neden yaptığımı açıklamama yol açacak, bu da ona kur yapmayacağımı söylememe neden olacaktı. Onun duygularını incitme fikri beni öldürüyordu.

Ben sessiz kalınca Lars'a döndü. "Hayır, içeri gel." Kollarını ona doğru uzattı ve Lars onu hızla göğsüne bastırdı. "Özel alet çantası görmek istiyorum," dedi Lars geri çekildiğinde göz kırparak.

Lars bu korkunç imaya bir kahkaha attı ama parmaklarını kızın kıvrımlı kalçalarına bastırırken gözlerindeki sıcaklığı gördüm.

Keşke benim ellerim olsaydı.

Easton'ın kazağını çıkarıp kendi kazağıyla değiştirdi, Olive gülerek dışarı çıktığında saçları elektriklenmişti.

Kıskançlığım beni canlı canlı yemeden önce arkamı döndüm.

EASTON

OLIVE'I BEKLERKEN GÖMLEĞİMİN DÜĞMELERİYLE OYNADIM.

Kapıyı aç. Nadiren şık giyinirdim, bu yüzden takım elbise ceketimi çekiştirip duruyordum. Lucy üzerime tam oturması için dikmişti ama yine de içinde kendimi biraz garip hissediyordum. Olive begenecek miydi?

Kapı açıldı ve işte oradaydı. Omega'm. Yine o lanet file taytları giymişti, bu sefer kalça hizasında botlar, kısa siyah bir etek ve krem rengi bir kazakla. Söyleyecek bir şey, onun ne kadar seksi olduğunu anlatacak herhangi bir kelime bulmaya çalışırken ağzım bir balık gibi açık kaldı. Kendimi tekrar o kalın kalçaların arasına gömmek, parmaklarımı her kıvrımına ve kıvrımına sokmak istedim.

"İyi giyindim mi?" diye sordu, kelimeleri tereddütlüydü. "Üstümü değiştirebilirim."

"Hayır," diye neredeyse bağırıyordum. Onu belinden tutarak evin dışına çektim ve kapıyı arkasından kapattım. "Sakın buna cüret etme."

"Oh." Dudakları aralandı ve ben onları kendi dudaklarımla yakaladım, parmaklarım saçlarında dolaştı, diğer elim kalçasını sıkıca kavradı. Kollarını bana doladı, yumuşak göğüslerini göğsüme bastırdı.

"Zeytinim," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Senin yanındayken sağlıklı düşünemiyorum." Kıçını avuçladım ve doğrudan sikime giden bir inilti çıkardı. Sırtını yatağa yaslayana kadar bir adım öne çıktım.

Kapı. "Kahretsin, vücudun mükemmel. Çok yumuşak. Sanki benim için yaratılmışsın gibi üzerime oturuyorsun."

"Kıyafetimi beğendin mi?" diye sordu boğazına doğru öpücükler kondururken.

"Sevmek hafif kalır, küçük siren. Sırf sana yaklaşabilmek için teknemi denizde parçalayabilirim."

Onun parmakları olan aracılığıyla benim saç. "Bu o ve aldığım en garip iltifat."

Yanağını okşayarak isteksizce geri çekildim. "Alış buna."

Elini tuttum ve kasabaya giden patikaya doğru ilerledik. İnsanlar vitrinlerden bize bakıyordu ve ben Olive'i kendime doğru çekerek dikkatini dağıtmaya çalışıyordum. Ona hava atmayı seviyordum, onun benim olduğunu haykırarak kasabada koşturmak istiyordum ama kendini bilinçli hissetmesini istemiyordum.

"Çin yemeği sever misin?" Restorana yaklaştığımızda sordum. Kahretsin, ya yemediyse? Çok fazla hazır erişte yiyordu ama bu demek değildi ki...

"Evet, bayıldım."

Bana bakarken gülümsemesi ışıltı ışıltıydı.

"Güzel, çünkü işte buradayız."

Bizi Kırmızı Fener'in önünde durdurdum. "Bu restoran aslında Summer'ın ailesine ait."

Başını eğdi. "Summer Vietnamlı değil mi?"

"Evet."

Güldü. "Peki, tamam o zaman."

Olive ilk oturduğumuzda sessizdi ama ben aldırmadım. İkimize de yetecek kadar konuşabiliyordum. General Tso's ve Kung Pow Chicken yerken yavaş yavaş açıldı. Bana ailesinden, ıstakoz avına çıktıklarında babasına yaptığı şakalardan bahsetti. Her kelimesinde ona daha da aşık oldum.

Sunucumuz faturayı getirdi -ki eli ona doğru seğirmeden önce onu yakaladım- ve fal kurabiyelerini masamıza getirdi.

Oturduğu yerde biraz kıpırdandı. "Emin misiniz?" Faturayı işaret etti.

Ona bir fal kurabiyesi uzattım. "Kesinlikle. Şimdi, falına bak. Her zaman biraz eşsizdirler."

Olive dudaklarını büzdü ama söyleneni yaparak kurabiyeyi açtı. "Hayallerinizden asla vazgeçmeyin. Onlar olmadıkça

gerçekçi değil. O zaman evet, bunlardan vazgeçin." Burnunu sevimli bir şekilde kaşıdı.

Kurabiyemi parçaladım ve falı düzleştirdim. "Benimkinde sadece 'Sadece rektal kullanım için' yazıyor."

Olive az önce içkisinden bir yudum almış ve masanın üzerine tükürmüştü. "Öyle *değil*."

O masayı silerken ben de kâğıt fişi kaldırdım. "Aman Tanrım, öyle."

"Yani, bilirsin, olacakların küçük bir önizlemesi." Ona göz kırptım.

Hiç vakit kaybetmeden, "Oh, iğneleme işiyle mi ilgileniyorsun?" diye sordu.

Şimdi içkimi yudumlarken boğulma sırası bendeydi. "Hayır, hayır, kesinlikle olmaz."

Olive sadece gülümsedi. Arsız omega.

Saati kontrol etmek için telefonumu çıkardım. "Oh, kahretsın. Geç kalıyoruz. Randevumuzun ikinci aşamasının vakti geldi." Masaya biraz para koydum ve Olive'in eline uzandım.

"İkinci aşama mı? Yolu göster."

"İKİNCİ AŞAMA DANS MI?" Olive, Starlight Grove Toplum Merkezi'nin dışındaki tabelaya bakarak sordu.

"Marisol ve Carmen bir ders veriyor. Eğlenceli olabileceğini düşündüm."

Olive dudağını çiğnedi. "Bilmiyorum. Dans edemiyorum." "Ben de yapamam. Bu yüzden ders alıyoruz."

Üzerinden bir tutam acı koku yayıldı ve kollarımı ona doladım. "İstemiyorsan gitmek zorunda değiliz bebeğim." Çok mu ileri gitmiştim? Bunun onun kasabanın bir parçası olması için eğlenceli bir yol olacağını düşünmüştüm ama belki de çok erken davranmıştım.

Derin bir nefes aldı. "Sorun değil. Bir deneyebiliriz. Sadece benim berbat yeteneklerimle dalga geçme."

"Asla yapmam." Dudaklarına nazik bir öpücük kondurabilmek için çenesini eğdim. "Benim cesur kızım. Hadi gidip kendimizi aptal yerine koyalım."

Zaten dans eşleriyle dolu olan büyük topluluk odasının arka

tarafına geçtik.

"Biz burada kalacağız," dedim Olive'in bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. Başını salladı ve koluma biraz daha sıkı sarıldı.

"Hepiniz hoş geldiniz!" Marisol ellerini çırparak şöyle dedi. "Herkesi burada görmek çok heyecan verici." Gözleri ikimize odaklandı ve gülümsemesi genişledi.

"Bu gece, çok şehvetli bir dans olan Bachata'nın temellerini öğreneceğiz." Carmen *şehvetli* kelimesinin altını çizdi ve bunu söylerken doğrudan Olive ve bana baktı.

Birkaç ateşli, genç erkek gönüllü yakaladılar ve bize temel adımları gösterdiler. Olive ve ben onları beceremedik ama dans ettikçe o da gevşedi.

"Bachata müziği hissetmektir," dedi Carmen. "Olive, kalçalarını gevşet. Her adımda bir o yana bir bu yana sallanmalarını görmek istiyorum."

Bir sonraki adımları beceriksizce atarken Olive biraz sinirli bir şekilde ofladı.

"Kalçalarını gevşetmelisin," diye takılıyorum.

"*Senin* bana liderlik ediyor olman gerekiyordu," diye tersledi, sesi buz gibiydi. Sırıttım. Huysuz Olive'i severdim.

Elimi belinden aşağı indirip kıcının yanağını avuçladım ve onu kendime doğru çektim. "İşte, şimdi kalça hareketlerinde sana yardımcı olabilirim," diye mırıldandım.

"Bu talimatların bir parçası değildi," diye tısladı. Ama uzaklaşmaya çalışmadı. Her adımında ve kalçalarını salladığında, sıcak küçük amcığı bana sürtünüyordu.

"Bunun ne olduğundan emin değilim. Bachata değil ama şehvetli."

Olive sarsıldı ve ikimiz de döndüğümüzde Carmen ve Marisol'un birkaç metre ötede neşeli göründüklerini gördük.

Boğazımı temizledim ve Olive'e döndüm. "Biliyor musun, sanırım bu dans olayında ustalaştık. Çıkmak ister misin?"

Yanakları kıpkırmızı olmuştu ve kimsenin gözlerinin içine bakamıyordu. "Evet, evet. Kimse bizim gibi hareket edemez."

Kıkırdadım, kız kardeşlere el salladım ve omega'mı toplum merkezinden dışarı çıkardım.

Dışarı çıktığımızda Olive, "Kasabada asla yüzümü gösteremeyeceğim," diye inledi. Gece havası serindi ve sıcak kalmasını sağlamak için onu vücuduma doğru çektim.

"Hayır, sorun olmaz. Eğer olayı büyütürlerse Stanley'nin arabasına yumurta atarım. Kasabaya konuşacak başka bir şey veririm."

Dudaklarını büzdü ama gülümsemeye çalıştığını biliyordum. Çok üzgün olmaması beni rahatlattı. Olive'i herhangi bir şekilde incitme fikrine dayanamazdım.

"Geri yürüylim mi?"

Parmak uçlarında durdu ve parmaklarını çenemdeki kirli sakalda gezdirerek bana bir öpücük verdi. "Evet, lütfen."

ZEYTİN

ÖN KAPIDA DURAKLADIM, EASTON YANIMDAYDI. O KADAR ENDİŞELİYDİM Kİ ama Easton'la olan her şey *eğlenceliydi*. Sakin ol.

Randevu burada bitebilirdi ve Easton'ın bunu kabul edeceğini biliyordum.

Bunun için bana kızmazdı.

Ama randevunun bitmesini istemiyordum.

"İçeri gelmek ister misin?" Ugh. Sorum çok güvensiz ve acınası geldi. Boğazımı temizledim, kendimden daha emin görünmek için hazırlandım.

Easton gözlerini kırptırdı, dudakları aralandı. "Gerçekten mi?" Şimdi boğazını temizleme sırası ondaydı. "Zorunda değilsin," demek için acele etti.

Easton ne kadar ısrarcı olursa olsun, bu konuda hiç ısrar etmemiş, onları neden içeride istemediğimi bile sormamıştı.

"Nereden *biliyorsun*?" diye sordum. Bu kez ses tonuma bıkkınlık karışmıştı.

Kaşlarını çattı ve bir adım daha yaklaştı, eliyle dirseğimi kavradı, başparmağıyla koluma masaj yaptı. "Ne demek istiyorsun?"

"İnsanların alanıma girmesi konusunda gergin olduğumu nereden biliyorsun? Yemin ederim beni bazen benim kendimi anladığımdan daha iyi anlıyorsun."

Yüzüne kendinden memnun bir sırıtış yayılıyor. "Çünkü seni görüyorum, Olive. Seni ilk gördüğüm andan beri benim olman gerektiğini biliyordum." Saçlarımdan bir tutamı parmaklarının arasında dolaştırdı. "Ve seni izliyordum."

"Beni mi izliyorsun?" Nefesim kesilmiş gibi sordum.

"Sadece şehre geldiğinizde, evinizin içine kamera yerleştirmek gibi değil. Çünkü bu uygunsuz olurdu." Sanki bunun yanlış olacağını bildiği için kendisiyle gurur duyuyormuş gibi biraz fazla agresif bir şekilde başını salladı. "Ben sadece... seni gözlemliyordum, günışığım."

"Gözlemlemek," dedim yavaşça, ellerimi göğsünde gezdirerek. "Bugünlerde buna takip etmek mi diyoruz?"

Easton oflayıp pufladı ve beni sımsıkı kucağına çekti. "Umurumda değil, Olive. Bana istediğin kadar kızabilirsin ama ben duramam."

"Yani, sürekli benimle markete geldiğinde bir şeyler döndüğünden şüphelendim." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ona kızgınmış gibi bile davranamıyordum. Benim Easton'ım. Sapığım. "Ama... Beni sadece izlemeni istemiyorum. Seni burada istiyorum." Derin bir nefes aldım. "Burada, benimle, evimin içinde."

Beni d a h a da sıktı. Göğsüne doğru ezildim. Aramızda bir fısıltı bile yok.

"Özel bir insan olduğumu biliyorum. Utangaç, huysuz ve çok sevimli bir şekilde iğneleyicisin. İnsanlara güvenmek için zamana ihtiyacın var ve bunu anlıyorum."

Hareket etmedim, zar zor nefes aldım, büyüğü bozmaktan çok korkuyordum. Easton'ın vücudunun titremesinden, kokusunun acılaşmasından, her ne düşünüyorsa acı verici olduğunu anlayabiliyordum. Kollarım sanki kötü anıları durduracak kadar güçlüymüş gibi onu sardı.

"Bana anlatmak ister misin?"

Yüzünü saçlarıma gömdü, derin derin nefes aldı ve bu bana bugün deodorant sürmemiş olmayı diletirdi. Kokumla başkalarını rahatsız etmemek için dışarı çıkarken hep sürüyordum. Ama şimdi Easton'a kokumu vermek istiyordum.

"Annem iyi bir anne değildi," diye başladı, sözleri saçlarımda hafifçe boğuklaşıyordu. "Evimize her zaman erkekler girip çıkardı ve onlar her zaman benden daha önemliydi. Hiç kimseyi davet etmezdim çünkü utanırdım. Nasıl yaşadığımı görmelerini istemedim - her yerde çöpler ve sigara izmaritleri vardı." Elleri saçlarımda dolaştı ve yüzümü boynuyla omuzlarının birleştiği noktaya daha sıkı bastırdı. "Bana nasıl davrandığını görmelerini istemedim... bana nasıl vurduğunu ve ne zaman bağırıldığını

Kızgındım. Ergenlik çağına geldiğimde eve gelmeyi bıraktım. Önce ormanda kamp yaparak başladım ama bu beni çok korkuttu. Sonra sahilde. Carina bir gece beni buldu ve içeri girmemi istedi, ben de lisenin büyük bir kısmını burada, bu evde geçirdim."

Genç Easton'ın, parlak, tatlı ve *iyi* birinin istismara uğradığı görüntüsü beni mahvetti. Orada sessizce durduk, birbirimize sarıldık. Sonunda boğazımdaki yumru yeterince gevşedi ve gözyaşlarına boğulmadan konuşabildim.

"Bunu hak etmedin." Dudaklarımı tenine bastırdım. Omuz silktiğini hissettim. "İğrenç bir çocuktum."

Öfkeli bir nefes çektim ve yüzünü görebilecek kadar uzaklaştım. "Hayır," dedim şiddetle. "Sen bunu asla hak etmedin. Hiçbir çocuk hak etmez."

Derin, ürpertici bir nefes aldı ve yüzündeki gerginlik azaldı. "Benim vahşi Olive'im. Ben şanslıydım. Lars, Finn ve tüm bu topluluk benimle ilgilendi."

"Bu iyi," diye fısıldadım. Onun yanında olamadığım için nefret ediyordum. Mantıklı değildi - aynı şehirde yaşamamıştık ve aramızdaki yedi yıllık yaş farkı çocukken birlikte vakit geçiremeyeceğimiz anlamına geliyordu. Ama yine de genç Easton'ı sevebilmeyi diledim.

Artık onu sevmek zorundayım.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Easton'ı seviyor muydum? Emin değildim ama göğsümü dolduran hafiflik buna çok benziyordu.

Geri çekildim ve elinden tuttum. "İçeri gel."

Parmaklarımızı birbirine kenetlerken Easton'ın tutuşu sıkılaştı. "Burası senin güvenli alanın, bebeğim. Dünyadaki en sabırlı ya da rahat adam olmayabilirim" -kıkırdadım ve kıçıma bir şaplak attı- "ama seni asla hazır olmadığın bir şeye zorlamam. Sonsuza kadar birlikte olacağız, bu yüzden sen hazır olana kadar bekleyebilirim."

Sonsuza kadar.

Gözlerimi boğazında sabit tutarak düğmeli gömleğinin yakasıyla oynadım. "Easton, benden emin olamazsın."

"Ama ben öyleyim."

Ayağımı yere vurmamak için kendimi zor tuttum. "Ama olamazsın. Beni çok az tanıyorsun-"

Yüzümün yan tarafını a v u ç l a d ı ve kendimi onun avucuna doğru eğilmekten alıkoyamadım. İşinden dolayı pürüzlüydü ve çok sıcaktı.

Soğuk yanaklarıma karşı. "Seni senden daha iyi tanıdığımıza karar verdiğimizizi sanıyordum."

"Ama-"

"Ve eğer durum buysa, birbirimiz için yaratıldığımızı bilmem çok mantıklı."

Sözleri çok içtendi, çok *emindi*.

Alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Seni ısıtmamız gerek bebeğim."

Çantama uzandım, anahtarlarımı çıkardım ve ön kapının kilidini açtım. Ben içeri bir adım atarken Easton geri çekildi. Kendinden tekrar şüphe etmesine fırsat vermedim ve onu içeri çektim.

Bana verdiği gülümseme o kadar parlak ve ışıltılıydı ki sonsuza dek aklımda kalacaktı. Sıcak elleri soğuk ellerimi kavradı ve beni içeri kadar takip etti.

EASTON

YAPMIŞTIM. OLIVE'E GEÇMİŞİMİ ANLATMIŞTIM.

Bunca zaman ve yıllarca süren terapiden sonra bile, bunu düşündüğümde hala midemde o soğuk utanç çukurunu hissediyordum. Annemin beni istismar etmesinin benim suçum olmadığını biliyordum, ama bazen yine de buna neden olacak bir şey yapmış olmalıyım gibi hissediyordum.

Olive beni evine -en azından kısa bir süre için benim evim olan eve- çekerken karanlık düşünceleri zihnimden silkeledim. Ama boş olduğunu gördüğümde aniden durdum.

Tamamen boş.

Bu evi tanıdığımdan beri oturma odası rahat koltuklar ve kanepelerden oluşan eklektik bir ürün yelpazesıyla doluydu. Şimdi ise yorgun görünümlü bir çim sandalyenin yanında içinde battaniye olan tek bir sepet vardı. Duvarlarda hiç süsleme yoktu. Mutfakta tahta bir şeyin köşesini yakaladım.

Ne olduğunu biliyordum; küçük, yıpranmış bir masa.

Biliyordum çünkü üçümüz Carina ve Fredrick'in tüm eşyalarını toplayıp depoya kaldırdığımızda evde bırakmaya karar verdiğimiz birkaç eşyadan biriydi.

Olive, "Biliyorum, şu anda biraz berbat, ama düzelteceğim," dedi, kokusu utançtan acılaşıyordu. "Bir karışıklık olmuş olmalı çünkü bana mobilyalı geleceği söylenmişti ama gelmedi ve benim de bir şeyler alacak param -yani zamanım- olmadı. Ama yapacağım, söz veriyorum." Sesi daha da yükselmişti.

Konuşurken tiz ve çılgındı. Belli ki yüzümde büyüyen dehşeti okuyabiliyordum ve suçu olmadığı halde bunun k e n d i s i n i hedef aldığını düşünüyordu.

Suçlu olan bizdik. Lars, Finn ve ben.

Burada bulunan eşyalar Finn'in büyükanne ve büyükbabasına aitti. Hepimiz bir ev satın alıp daha fazla yerimiz olana kadar eşyaları depoya kaldırmaya karar vermiştik. Ama Stanley ve Carmen o eşyaların deniz fenerine ait olduğunu düşünmüş olmalı. Yani, aslında kime ait olduğunu bilsem neyse-Fredrik ve Carina burada yaklaşık bir milyon yıldır yaşıyorlardı, belki de bazı eşyaları deniz feneriyle birlikte gelmişti.

Alfa'm Olive'i omzuma atmamı ve 7/24 açık bir mobilya mağazası bulup bunu tamir etmek için ne kadar sürerse sürmemi istiyordu. Ya da onu ahşap atölyeme götürür ve bu gece ona mobilya yapardım.

Ayrıca mobilya alacak *parası* olmadığını söylemek üzere olduğunu da gözden kaçırmamıştım. Hmm. Bu biraz zor olacaktı. Olive'imi evini döşememe izin vermesi için nasıl ikna edecektim?

Sakin kalmamı, omuzlarımı silkmemi ve ona gülümseyerek dönmemi sağlamak için şimdiye kadar öğrendiğim tüm terapi başa çıkma becerilerini kullanmam gerekti. Hay sikeyim. Şu anda çok gergin ve üzgün görünüyordu, kendi üzerine kıvrılmıştı. Elimi kolunda gezdirdim. "Görüyorum ki minimalizmi benimsiyorsun. Bir keresinde bununla ilgili bir belgesel izlemiştim."

Şaşkın gözleri benimkilerle buluştu. "Nasıldı?"

"Sana söyleyemem. Birkaç dakika içinde uyuyakalmışım. Finn bu yüzden dağınık olduğum için bana sürekli bağıyor olmalı. Nereye gittiğine dikkat etmemesi benim suçum değil. *Bir keresinde* sırt çantamı merdivenin başında bırakmıştın ve sonunu hiç duymamıştın."

Olive'in dudaklarının köşesi kıpırdadı ve bu midemdeki korkunç batma hissini hafifletti. "Bu konuda Finn'e katılmak zorunda kalabilirim. Biraz takılma tehlikesi var."

"Evet, bunu merdivenlerden düştüğünde anladım."

Olive beni itmeden önce gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Easton! Bu korkunç bir şey."

Omuz silktim. "Çok *iyiydi*." Bileğine bir ay boyunca bir destek taktıktan sonra, ama Olive'in hikayenin bu kısmını duymaya ihtiyacı olduğunu düşünmüyordum. Kendimi çok suçlu hissetmişim ve eşyalarımı nereye koyduğuma çok daha dikkat eder olmuştum... çoğunlukla. "Ayakkabılar açık mı kapalı mı?"

Başını yana eğdi.

"Evin içinde," diye açıkladım. "İçeride ayakkabı giyiyor musun?"

Olive zorlukla yutkundu ve dudağında hafif bir titreme oldu. "Hâlâ içeri gelmek istiyor musun?"

Kalbim küt küt atıyordu. Dünyada pek çok şeye katlanabilirdim ama Olive'i üzgün ya da utanmış görmek bunlardan biri değildi. Elini tuttum, parmaklarını kendiminkilerle birleştirdim. "Ben büyük, güçlü bir alfabım. Beni korkutup kaçırmak için minimalizme radikal bir bağlılıktan daha fazlası gerekir."

Başını eğdi ama memnun ifadesini görmeden önce değil. "Ayakkabılarını çıkar lütfen."

"Lars buna bayılacak," dedim, Olive aynısını yaparken ben de ayakkabılarımı çıkardım. "İsveçliler evde ayakkabı giymekten nefret ederler."

"Sanırım anne tarafımda İsveç kökenli birileri olabilir," diye düşündü. Sonra sustu ve benim dışımda her yere bakmaya başladı.

Başka biri olsaydı benim gitmemi istediğini düşünürdüm ama Olive'i tanıyordum. Sadece utangaç hissediyordu.

"Neden bana etrafı göstermiyorsun, bebeğim?"

Başını salladı. "Doğru, evet. Gerçi... muhtemelen evi benden daha iyi biliyorsunuzdur."

"Yine de göster bana." Eğildim ve alnından öptüm.

Olive'i evin içinde takip ettim. Her odada kaşlarını çatıyor, çay (reddettim) ve Summer'ın son deneyi olan ev yapımı kurabiye (kabul ettim) ikram ederken telaşlanıyordu. Sonunda kapalı bir kapının önünde duruyorduk. "Burası uyuduğum yer." Kapıya bakıyordu, endişesi yüzünden yayılıyordu ve ben artık b ı k m ı ş t ı m . Onu kollarımın arasına aldım, böylece ön tarafı göğsüme yaslanmıştı.

"Olive, bebeğim, eğer beni içeri davet etmekten rahatsız oluyorsan, bu kesinlikle sorun değil. Evime gidebiliriz ya da" -ve bu sözleri dişlerimi sıkarak söyledim- "geceyi burada bitirebiliriz."

Olive'den irkilmiş bir kahkaha patladı ve bu en iyi sestti.

"Geceyi bitirme fikrine çok kızgın görünüyorsun."

"Evet, sana karşı açgözlüyüm. Tüm zamanını istiyorum, her saniyesini."

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Benim sapığım." "Seninki, bebeğim."

Bir kolunu boynuma doladı, sonra yana doğru eğilip diğeriyle kapıyı açtı.

"Yuvama gelmek ister misin, alfa?"

"Yuvanı seviyorum bebeğim." Yüzünün yan tarafına ve boynuna sıcak öpücükler kondurdum. "Bu çok mükemmel. Sen de mükemmelsin."

Yatak altımızda şiddetle hareket edince boğuk ve şaşkın bir ses çıkardım.

Kenara çarpıp yere yuvarlanırken bir kahkaha patlattım.

Tekrar düşmemek için ikimizi de ortaya doğru yuvarladım. "Yatağı yenilememiz gerekebilir, günışığı. Havalı yatakların bu kadar seksiliğe uygun olduğundan emin değilim."

Sözlerini algılamam bir dakika sürdü ama sonra daha sert gülmeye başladım. Kazağını çekiştirerek göğüslerinin üzerine doğru ittim. Siyah dantelli bir sütyen giymişti ve dudaklarımla meme ucunu yakalayarak inledim. Küçük bir inilti çıkardı ve ben de diğerini emdim. "Seni görmem gerek bebeğim. Hepinizi."

Bacaklarını iki yana açtım, nefesinin nasıl kesildiğinin tadını çıkardım ve burnumu yarığından içeri soktum. "Deodorantından nefret ediyorum. Kokunu her zaman üzerimde istiyorum. Buraya gelmeni ve tüm kıyafetlerimin üzerinde yuvarlanmanı istiyorum. Her güne dudaklarımda senin tatlı amının tadıyla başlamak istiyorum."

Bir kahkaha attı. "Aman Tanrım, Easton. Çok gülünçsün." Ama parmakları saçlarımı bükerek beni yerimde tuttu. Sanki geri çekilecekmişim gibi.

Uyluklarının iç kısmındaki kayganlığı yaladım, tatlılığı karşısında inledim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. G-stringini çekiştirerek çıkardım ve bir iniltiyle tatlı amını yaladım. Yakında onu tamamen çıplak bırakacaktım ama bu anının aklına kazınmasını istiyordum, böylece bu taytı her giydiğinde bunu düşünecekti. Yaladım ve emdim, onun tadında kayboldum.

Olive bir çığlık attı. "Tam oraya, tam oraya, lanet olsun, *Easton*." "Aynen öyle bebeğim, hepsini bana ver. Ne iyi bir kızsın."

İki parmağımı içine bastırdım, ıslak sıcaklığı beni içine çekti. Kaya gibi sertleşmiş sikimi rahatlatmak için bu korkunç havalı yatağa vurmama saniyeler kalmıştı.

Klitorisini ağızıma aldım ve her şey bitti. Olive yüksek sesli bir çığlıkla parçalandı ve o titrerken ve inerken ondan fışkıran kayganlığı yaladım.

"Aman Tanrım," diye nefesi kesildi.

Sırıttım ve onu kollarımın arasına alabilmek için vücudunda yukarı doğru hareket ettim. "Çok seksisin amına koyayım."

Boynuma sokuldu, beni koklayarak işaretledi ve ben de alnından öptüm.

"Alın öpücüklerine bayılırım," diye mırıldandı, bana daha sıkı sarıldı ve yanağına ve alnına bir öpücük daha kondurduğumda parfüm sıktı.

"Mmm, ben hiç yemedim," diye düşündüm. "Ama istediğin kadar yiyebilirsin."

Olive yüzümü kavrayabilmek için yana kaydı. "Hiç alın öpücüğü almadın mı? Senin de alın öpücüğüne ihtiyacın var." Elini enseme doladı ve alnıma nazik bir öpücük kondurabilmek için beni aşağı çekti.

Yumuşaklığı içime bir sıcaklık yaydı. Kendimi ne kadar özel hissettirdiğini.

"Teşekkür ederim, bebeğim." Ona duyduğum sevgiden dolayı göğsüm sıkışmıştı. Ona söylemek istedim... ama bu benim türk Olive'im için çok mu fazla olurdu? Bunun yerine, ona olan tüm sevgimi bir öpücüğe döktüm. Öpücük derinleşirken ellerim yüzünü okşadı. Bizi dikkatlice yuvarladım, böylece onun üstündeydim, yatak altımızda tehlikeli bir şekilde kayıyordu.

"Bunu kırma ihtimalimiz nedir?"

"Bilmiyorum, Alfa. Daha sıkı bir faaliyet için planlarınız var mı?"

"Mmm, çok titiz." Hafifçe geri çektim. "Bunu ister misin, bebeğim?"

"Hepinizi hissetmek istiyorum."

Giysilerimizin geri kalanını çıkarmak için beceriksizce bir dans yaptık ve sonra tekrar onun üstüne çıktım.

"Bana karşı hissettiklerini seviyorum," dedi. Parmakları sikimi çevreleyip sıkarken inledim. "Sana içimde ihtiyacım var."

Beni girişine götürdü ve içine bastırdım. Alışması gerekebilir diye yavaş tutmaya çalıştım ama sonra bacakları etrafıma dolandı ve beni sonuna kadar çekti. Sıcaklığı beni sardığında yemin ettim ve boşalmamak için gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Olive kıkırdadı. "İyi misin?"

Gözlerimi açtım ve omega'mın eğlenen ifadesini gördüm. "Sadece kendimi utandırmamaya çalışıyorum," diye boğuk bir ses çıkardım.

Parmaklarını tekrar saçlarımda gezdirdi. "Yapmayacaksın, Easton. Beni zaten *çok* iyi hissettirdin ve şimdi hareket etmene ihtiyacım var." Onu yalvartacak değildim. Neredeyse sonuna kadar çektim ve sonra sertçe içine ittim. Çıkardığı küçük sesleri kaydetmek istiyordum.

Bütün gün onları dinleyebileyim diye yaptı.

Düğümüm şişmeye başladığında bana daha fazla erişim sağlamak için kalçasını yukarı kaldırdım. Her itişte düğümümün klitorisine çarpması için öne doğru eğildim.

"*Aman* Tanrım, yine boşalacağım," diye *h a y k ı r d ı* Olive.

Başka bir hamleyle boşaldı ve ben daha fazla dayanamadım. Bir başka büyük hamleyle düğümümü tamamen içine bastırdım. Şimdiye kadar hissettiğim en güçlü orgazm beni yıkarken, kelimelerimi çalarken, nefesimi çalarken yüzümü saçlarına gömdüm. Tüm dünyam *ona*, Zeytin'ime daralmıştı.

Sonunda dünyaya geri döndüğümde kolları ve bacakları hala bana sarılıydı.

"Seni eziyor muyum?" Mırıldandım.

Altımda kıpırdandı. "Belki biraz."

"Sıkı tutun." Kıçını avuçladım, bizi üstte olacak şekilde yuvarlarken onu kendime bastırdım. Bu hareket karşısında haykırdı, amcığı sıkıca kenetlendi.

"Yine mi geldin?"

Güldü. "Evet, sanırım yaptım."

Yumuşak kıkırdamasının tadını çıkararak onu salladım ve gülümsememi yüzünün yan tarafına bastırdım. "İnanılmazsın."

"Öylesin." Parmaklarını göğsümde gezdirdi. "Beni gördüğün için teşekkürler Easton. Seni uzaklaştırmama izin vermediğin için."

Sözleri karşısında kalbim sıkışmıştı. Hareket edemeyeceğini biliyordum - düğümüm çözülene kadar bana yapışmıştı - ama yine de onu göğsümde tuttum, bir kolum sırtına dolandı ve diğer elim iç uyluğunu kavradı.

"İşte bu, Olive. Beni kovaladın ama seni yakaladım. Umarım gitmene izin vereceğimi düşünmüyorsundur."

Cevap vermedi ve uyuyakaldığını düşündüm, ama sonra kelimeleri geldi, o kadar sessiz ve savunmasızdı ki kalbimi sızlattı.

"Umarım yapmazsın."

ZEYTİN

EASTON'IN İÇİMDE KALMAK GIBİ BİR TAKINTISI OLABILIR.

Her zaman yaptığım gibi güneşin doğuşuyla uyandım ve Easton'ın düğümü hâlâ içimde kilitliydi. Gece boyunca *birkaç kez* sevişmiştik, uykulu anılarım orgazm sisiyle kaplıydı ve her seferinde beni düğümlemişti. Onun içimde olmasını, gerginliğini, acısını ve dolgunluğunu hissetmeyi seviyordum ama şimdi kalkmam gerekiyordu.

Yer değiştirdim ve düğümü bir sıvı fişkırmasıyla dışarı kaydı. Burnumu kırıştırdım. Daha sonra çamaşır yıkamam gerekecekti.

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama kolları beni çelik gibi sardı.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi saçlarımın arasında boğuklaşıyordu.

"Beni beşinci kez düğümlemiyorsun." Güldüm. "Sen uyumaya devam et. Ben biraz yüzeceğim, sonra da günlük deniz feneri kontrollerimi yapacağım. Bir dakika içinde dönerim."

Tutuşu gevşemedi.

"Eastonnnnn."

"Oliveeeeeee."

Onu iterken güldüm. "Hemen döneceğim."

Easton ayağa kalktı, bukleleri her yana doğru uzanıyordu ve gözleri kan çanağına dönmüştü. "Yüzmek mi dedin?"

"Evet." Easton'ın kazağını ve bir çift taytını giydim, o fark etmeden önce hapımı hızlıca aldım. "Her sabah gidiyorum."

Easton kalkıp pantolonunu çekerken homurdandı - iç çamaşırı yoktu. "Kulağa tehlikeli geliyor."

Kollarımı ona doladım. "H a d i , huysuz alfa.
Buna bayılacaksınız. Gün doğumu dalışı gibisi yok."

"Gün doğumu sosunu sadece cipsle yiyebileceksen istiyorum."

Onu evden dışarı ve Felix'in kayamın üzerinde oturduğu sahile sürüklerken güldüm.

"Gördün mü, Felix buranın sıcak bir yer olduğunu biliyor."
Çenesinin altını kaşıdım. "Bizimle gelecek misin?"

Felix yan yattı ve miyavladı.

Kıyafetlerimi çıkardım ve Easton'ın keskin nefesini duydum.
"Gün doğumu yüzmesi çıplak mı? Bununla başlamalıydın."

Bir anda Easton'ın giysileri çıktı ve beni gelin gibi kucağına aldı.
Bu pozisyonda yağ torbalarımın ne kadar teşhir edildiğinin bilincinde olarak çılgılık attım ama Easton umursamadı. Sıcak bakışları vücudumda gezindi ve sonra suya doğru koşmaya başladı.

"Siktir, siktir!" Soğuk dalgalar bacaklarına çarptığında yemin etti.

Kollarından kurtuldum ve suya doğru koşarken güldüm.

"Sen normal değilsin!" Easton bana bağırdı. Titrerken kollarını kavuşturmuştu.

"Normal abartılıyor," diye bağırdım ve anında boğazımda bir yumru oluştu çünkü babam hep bunu söylerdi. Suyun içinde arkama yaslandım, dalgalar beni ileri geri sallarken sırtüstü yüzüyordum.

Sonra bir el kolumu sardı. "Pekâlâ bebeğim, bu kadar yeter."
Beni sudan çıkarırken Easton'ın koluna yapıştım. Kumsalda kayaya doğru ilerlerken dişleri gıcırdıyordu... Felix şu anda Easton'ın pantolonu ağzındayken kayadan atlıyordu.

"Hayır, Felix!" Easton çırılçıplak kedinin peşinden koştu, ben de gülmekten yerlere yattım.

LARS

ÖĞLE TATILINDE KİTAPÇIYA GİRDİM, KENDİMİ

Bilinçli. Deniz fenerinden ayrıldığımda Olive, Easton'ın kucağında kıvrılmış, ona yemek yediriyordu ve Finn de işine dalmış gibi yapıyordu.

Sikeyim. Üçümüzün sürümüz ve ne yaptığımız hakkında gerçek bir konuşma yapmamız gerekiyordu. Easton dün gece Olive ile randevusuna gitmiş ve yatıya kalmıştı. Huysuz kıskançlık damarlarıma sızdı. Her geceyi Olive'le geçirmek istiyordum.

Ama bugün o gündü. Onu bir randevuya çıkarma sırası bendeydi ve ona bir hediye vererek işe başlayacaktım.

Daha önce hiç kitapçıya adım atmamıştım ama Olive için bunu yapardım. Dün servis odasında bize eşlik ederken - kazağımı giyerken - onun hakkında çok şey öğrenmişim; aşk kitaplarını sevdiği de buna dahildi. Bunu söylerken o kadar güzel kızarmıştı ki, ne kadar sevimli olduğunu görünce içimden ulumak geldi ve bu da bana bir kur hediyesi için mükemmel bir fikir vermişti.

Devasa formumu dar kitapçı koridorlarında her şeyi devirmeden sıkıştırmak için elimden geleni yaptım. Farklı bölümleri anlamaya çalıştım ama çok geçmeden dönen harfler karşısında terlemeye başladım. Bunalmaya karşı gözlerimi kapattım ve nefes aldım. Lucy'den tavsiye istemeliydim ama alfam yardım istemeyecek kadar gururluydu. Omega'mıza bakmamızı istiyordu ama ben burada kaldıkça bu fikir daha da aptalca gelmeye başladı. Daha önce

Yıllardır tek bir kitap okumamıştım ve okulda okumaya zorlandığım son birkaç kitabı da ağlayarak bitirmiştım. Dünyadaki tüm özel dersler ve ekstra yardımlar berbat beynimi düzeltmeyecekti.

Lucy'yi kitap seçmeme yardım etmesi için dükkânından çıkarmaya kararlı bir şekilde ayrılmak için döndüğümde, Hank yüzünde sert bir çatık kaşla belirdi.

Görünüşe göre birkaç on yıl önce beni terk ettiği için beni affetmemişti.

"Ne istiyorsun, evlat?"

Yüzümdeki gülümsemeyi engellemek için mücadele ettim. Kardeşlerim ve ben, şimdi otuzlu yaşlarımızda bile, bazı Starlight Grove kasabalıları için her zaman çocuk olmaya mahkumduk.

"Aşk kitapları arıyorum," dedim. Hank alay etti. "Romantizm mi? Zaman kaybı."

Omuz silktim. "Eğer sende yoksa, sorun değil. Briar's Landing'deki kitapçıya giderim."

Hank öfkesini kustu. "Benimle gel," diye adeta hırladı ve komşu kasabanın kitapçısı hakkında hakaretler mırıldanırken beni dar koridorlarda gezdirdi. Artık sırtı bana dönük olduğu için sırtıtmaya cesaret edebildim. Tanrım, bu kasabayı çok seviyordum. Umarım Olive de benim kadar seviyordur.

"Buyurun," dedi Hank, kollarıma bir yığın ağır kitap tutuşturarak. "Bunlar en çok satan romantik kitaplarımız."

Başlığı tanıyamadan en üsttekine baktım. Üzerinde çıplak bir adam vardı, ki bu doğru görünüyordu... her ne kadar altın renginde ve başını tutuyor olsa da. Pek romantik görünmüyordu ama ben ne bilirdim ki?

Paralarını ödedim ve Hank onları bir kese kağıdına sıkıştırdı. Dükkândan çıkarken bana "Bir daha gelme," diye bağırdı.

Kabalığı karşısında gözlerimi devirmiştim ama bu sadece Hank'ti. Havlıyordu ama ısırmıyordu.

Ana Cadde bu güneşli günde özellikle neşeli görünüyordu. Dükkan sahipleri özenle hazırladıkları Hasat Festivali vitrinlerini asmış, hepsi de vitrin yarışmasında birincilik için yarışlıyordu. Beans 'n Bliss'ten gelen balkabağı baharatı kokuları bana ulaştı ve kendimi durduramadım. Şekerli kahve içeceklerinden hiç hoşlanmamıştım ama şimdi balkabağı baharatlı lattem olmadan bir gün bile geçiremezdim.

Birkaç dakika sonra elimde bir latte ve Olive için bir poşet hamur işi ile dükkândan çıktım. Lucy'nin dükkânının önünden geçtim ve onu

süslemeleriyle uğraşıyordu. El salladı, elimdeki kitapçı çantasını görünce gözleri büyüdü. Aceleyle kapıdan çıktı.

"Bunlar Olive için mi?" diye sordu pembe yanaklı ve soluk soluğa. "Bunlar kesinlikle benim için değil." Çantaya baktım, ve aniden, çok küçük ve... yeterli değil gibi göründü. Omega'm daha iyi, daha süslü bir şeyi hak ediyordu.

"Onlara bayılacak," dedi Lucy, gülümseyerek. "E-okuyucusu bozulduğu için çok üzgündü ve okuyacak başka bir şeyi yoktu. Ona en sevdiğim birkaç kitabı ödünç verdim ama çok mutlu olacak."

"E-okuyucu mu?"

"Evet, elektronik ortamda kitap okumayı seviyorum."

Kahretsin. Belki de bu daha iyi bir hediye idi. "Ona yeni bir tane alayım mı?" "Evet," dedi Lucy. "Kesinlikle. Sana linki gönderirim."

Göğsümdeki gerginlik yatıştı. İyi oldu. Bu iyiydi. Ona kitapları verecektim ama başka bir hediyenin geleceğini de söyleyecektim. Ve ondan sonra bir tane daha. Ne kadar isterse, ne isterse. Olive'im hepsini hak ediyordu.

Lucy beni sıkıca kucakladı. "Senin adına çok mutluyum. Bunun gerçekten çok iyi olduğunu düşünüyorum."

Saçlarını karıştırdım ve o da parmaklarını sarı saç tellerinin arasından geçirirken kaşlarını çatı. "Ben de öyle düşünüyorum."

Hızla deniz fenerine geri döndüm. Şimdiden omega'ma altın bir iplikle bağlıymışım gibi hissediyordum. Onu bağlamak için sabırsızlanıyordum... tabii o da isterse. Endişemi bastırmak için nefes aldım. Onunlayken her şey mükemmel hissediyordum. Onu bunaltmak istemiyordum... Sadece benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olmasını diliyordum.

Kulübenin arka tarafına doğru ilerledim ve Olive ile Easton'ı bir battaniyenin üzerinde uzanmış, kolları bacakları birbirine dolanmış halde buldum. Kıskançlık beni ele geçiremeden Olive beni görünce başını kaldırdı ve gülümsemesi tüm şüphelerimi yok etmeye yetti. Easton gözüme takıldı ve Olive'i alnından öpüp ayağa kalkmadan önce bana göz kırptı.

"Sanırım işe geri dönmezsem Finn'in kafası patlayacak. Zaman çizelgesinin dışında olmamızla ilgili bir şey," dedi içeri girmeden önce.

Olive kollarını bana doğru uzattı. "Bana katılmak ister misin? Yoksa işe dönmek zorunda mısın?"

Kendimi battaniyeye bıraktım ve Olive'i bacaklarımın arasına oturması için çektim. "Finn'in gazabından korkmuyorum."

Olive gülümsedi ama gergin bir gülümsemediydi. Saçlarını okşadım, omega'mı rahatlatmak için içimden hafif bir mırıltı geçti. Bana daha sıkı sarıldı, yanağını göğsüme bastırdı.

"Her şey yoluna girecek tatlım," diye mırıldandım.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, biliyorum." Boğazımı temizledim ve iki çantayı ona doğru ittim.

Olive canlandı. "Benim için mi?" Vay be. Çok tatlıydı.

"Büyük bir şey değil, beğenmezsen de sorun değil. Sadece küçük bir kur hediyesi..." Olive kahve dükkânının poşetini açmadan önce tatlı bir gülümsemeyle beni düzelttiğinde sözümü yarıda kestim.

"Çikolatalı kruvasanlara bayılırım, teşekkürler." İkinci çantayı açarken dudakları aralandı. "Kitaplar." Bana gülümsedi.

"Okuyacak romantik bir şeye ihtiyacın olursa diye," diye mırıldandım. "Çok tatlısın. Teşekkür ederim."

Biraz daha dik oturdum, göğsüm kabarmıştı. "Bu gece dışarı çıkmak için müsait misin? Benimle çıkmaya?"

Olive parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Bugün yarısı yukarıdaydı ve onun dokunuşuyla kendimi lanet bir kedi gibi hissettim.

"Gergin misin?" diye sordu. "Çünkü gergin olmana gerek yok. Seni her zaman görmek istiyorum, Lars." Bu itiraf karşısında yanakları pembeleşti ve kollarımı ona dolayarak onu kucağımda salladım.

"Artık başardın, küçük omega. Benden asla kurtulamayacaksın."

Kıkırdaması dünyanın en güzel sesiydi. İşe döndüğümde bu sesi ve onun verdiği hissi tekrar tekrar dinledim.

"KAHRETSİN." Mesajı deşifre etmeye çalışırken kalbim küt küt atıyordu. Paniğim konsantre olmamı zorlaştırıyordu ve her kelimeyi doğru anladığımdan emin olmam gerekiyordu.

"Sorun nedir?" Finn sordu, rüzgâr sözlerinin bir kısmını çalıyordu. Yürüyüş yoluna çıkmış, deniz feneri fenerinin etrafındaki camı kontrol ediyorduk.

"Annem mesaj attı, küçük bir yangın çıkmış." Elimi göğsümün üzerinde gezdirdim. Annemin tehlikede olduğunu düşünmek bile kalp krizi geçirecekmişim gibi hissetmeme yetiyordu.

"Ne? Neredeler? İyiler mi?" Omzumun üzerinden bana bakan Easton'ın sesi panikle doluydu. Titreyen elimdeki telefonu sabitlemek zorunda kaldı.

"İyiler," diye doğruladı. "Yangın sönmüş, sadece çamaşır odasındaymış. İtfaiye orada ama Lars'ın gelip kontrol edip edemeyeceğini soruyorlar."

"Bizim de gelmemizi ister misin?" Finn omzuma sarıldı. "Sadece bize neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Onlara sahip olduğum için çok minnettardım. Finn tüm projelerimizin programa uygun olması konusunda çok titizdi ama aile hepimiz için hâlâ en önemli şeydi.

"Önce bir kontrol edeyim, daha fazla yardıma ihtiyacımız olursa size haber veririm," dedim.

"Elbette, bizi haberdar et," dedi Easton, ben çıkmadan önce omzumu bir kez daha sıkarak.

Merdivenlerden koşarak indim ve kulübenin önüne geldim. Olive'i bulmak için etrafıma bakındım ama içeri girmiş olmalıydı. Nereye gittiğimi açıklamak için kapıyı çalmalı mıydım? Kalbimin panikle çarpması beni annemlerin evine doğru koşmaya devam etmeye zorladı. Olive'i daha sonra arayacak ve daha fazla şey öğrendiğimde neler olduğunu ona bildirecektim.

ZEYTİN

PIKNIK ÖRTÜSÜNÜ KATLAYIP LARS'TAN HEDİYELERİMİ ALIRKEN GÜLÜMSEDİM, ve kulübeye doğru yola çıktım. Easton'ın boş evimi ve yamalı bohça yuvamı görmesinden çok utanmıştım ama o bu konuda çok nazik davranmıştı. Ona daha iyi bir yuva sağlayamadığım için omega'mı yargılamamıştı ve bu beni onun için daha iyi bir şey yaratma konusunda daha da motive etmişti... hepsi için.

Çikolatalı kruvasanı atıştırmaya başladım ve Grove Kitabevi'nden gelen kâğıt torbayı hevesle açtım. Lars'ın kokusu, varlığı ve *diğer şeyler* yüzünden kitapların ne olduğunu fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı ama her birini çıkardıkça kafam daha da karıştı. Sonunda hepsi mutfak tezgâhında önüme serildi.

"Ne oluyor lan?"

Bunu anlamlandırmak için desteğe ihtiyacım vardı. Telefonumu almak için yuvama koştum ve grup mesajımızı açtım, şimdi *Omega Derebeyleri Yeniden Yaşıyor* adını taşıyordu.

ZEYTİN

Kırmızı alarm!

IVY

Ne oldu?

ZEYTİN

Lars bana kur hediyesi olarak birkaç kitap verdi.

YAZ

Bu iyi mi? Okumayı seviyorsun.

LUCY

Onu kitapçıdan çıktıktan sonra
gördüm!

ZEYTİN

Romantik bir şeyler okumak istersem diye bana aldığını
söyledi.

YAZ

Tamam mı? Hala bir sorun
göremiyorum.

Onlara *Atlas Shrugged*, *Dune*, *1984* ve *The Catcher in the Rye*
kitaplarının bulunduğu kitap yığınının bir resmini gönderdim.

LUCY

Aman Tanrım LARS
HAYIR

IVY

Bu harika değil.

YAZ

Lars bunu mu okuyor? Bunlar gördüğüm en kırmızı
bayraklı kitaplar. Google'da "Tüm zamanların en iğrenç
kardeş kitapları" diye mi aratmış?

ZEYTİN

Neden bu kitapların romantik olduğunu düşündüğünü
anlamıyorum!

LUCY

Hayır!

Buna inanamıyorum.

Artık asla bir baldızım olmayacak!!

IVY

Bu yüzden ayrılmayacaklar.

YAZ

Yani...bu korkunç bir kitap seçkisi

LUCY

Bunun her yerinde Hank yazıyor! Lars pek okumaz, bu yüzden Hank'in tavsiye ettiğini tahmin ediyorum.

Hank'le karşılaşmamı hatırlayınca yüzümü buruşturdum. Adam pek romantik birine benzemiyordu.

ZEYTİN

Ne yapacağım ben? Onları okuyup okumadığımı soracak!!

IVY

Bence ona nazikçe gerçeği söyleyin, kitapların sizin için uygun olmadığını söyleyin.

Bu öneri karşısında rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Lars'ı üzmemek ya da benim çok titiz biri olduğumu düşünmesini istemedim.

LUCY

Merak etme. Ben halledeceğim.

ZEYTİN

Bekle, Lucy, ne yapacaksın? Sorun değil, sadece okuyacağım.
Belki iyi olurlar.

YAZ

Eww Olive hayır. Bunu sadece bir erkek için yapma.

IVY

Ona karşı dürüst ol. Lars tatlı bir adam.

Erkeklerle nasıl gidiyor? Eğer bize söylemek istersen

YAZ

BİZE
SÖYLE

Gülümsedim, cevabımı yazmadan önce parmaklarım tereddüt etti.

ZEYTİN

İyi...sanırım. Easton ve ben dün gece bir randevuya çıktık ve gerçekten güzeldi.

LUCY

Marisol ve Carmen bize her şeyi anlattılar bile!

YAZ

Lucy, Olive herkesin onu izlediğini hissetmek istemeyebilir.

Aman Tanrım. İnsanların benim berbat dans becerilerim hakkında neler söylediklerini hayal edebiliyordum.

YAZ

Bu arada ikinizin birlikte çok güzel görüldüğünüzü söylediler.

ZEYTİN

Eminim söyledikleri tek şey bu değildir, ama teşekkür ederim. Lars beni bu gece dışarı çıkaracak.

LUCY

Merak etmeyin!!!! onun randevu planlarını izliyor olacağım. Kız Kardeş Operasyonu devam ediyor!!

Homurdandım ve çikolatalı kruvasanımdan arta kalanlarla birlikte bir fincan kahve yapmaya çalıştım. Lars'la biraz yalnız kalacağım için heyecanlıydım ama Finn sorunu hâlâ devam ediyordu. Dün servis odasında bulunduğum süre boyunca, gitmemi istemediğini söylemesine rağmen, çok gergindi. Sinemadaki durum ve ertesi gün beni tanıımıyormuş gibi davranması nedeniyle onu affetmiştim... çoğunlukla. Ama şimdi asıl mesele, benimle flört etmek istediğine ikna olmamış olmamdı. Bu üçünün bir sürü olduğu çok açıktı. Ben dışlanmıştım, Finn beni istemediğine karar verirse terk edilecek olan bendim.

Kendimi tezgâhın üzerine çıkardım, sırtımı dolaplara yaslayarak kahvemi yudumladım, keşke şu süslü kahve dükkânlarının lattelerinden biri olsaydı diye düşündüm. Bir gün, istediğim sıklıkta bir tane alabilecek param olacaktı.

Telefonum titredi.

LUCY

Annemlerin evinde küçük bir elektrik yangını oldu!

YAZ

Ne oldu? Herkes iyi mi?

LUCY

Evet, kontrol altına alındı ve Lars şu anda elektriğe bakmak için orada.

IVY

Hayır, bu çok korkutucu. İyi misin?

LUCY

Evet. Dükkanda randevularım var ama onlar biter bitmez oraya gideceğim. Sanırım İsla olay başladığında çamaşır odasındaydı ve oldukça sarsıldı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Lars için bundan nefret ediyordum - ailesine çok yakındı. Dudağımı çiğnedim ve yapabileceğim yararlı bir şey olmasını diledim. Çok küçük bir parçam Lars'ın veda etmeden gitmesine üzüliyordu ama bu çok aptalca, muhtaç bir düşünceydi. Ben bundan daha iyiydim. Balıkçı bir aileden geliyordum. Güçlüydük, dirençliydik ve bir şeyler yapardık, özellikle de birinin ihtiyacı olduğunda.

Kurabiyeleri fırından çıkardım. Mariposa Market'e en son gittiğimde, yarı fiyatına dilimlenmiş ve pişirilmiş kurabiye hamuru almıştım. Korkunç bir aşçı ve fırıncıydım ama bunlar oldukça kusursuz görünüyordu.

Birini dürttüm. Bittiğini nasıl anladım?

Dolapta bulduğum küçük bir tupperware'e koymadan önce soğumalarını beklerken onlara baktım. Easton ve Finn'e gideceğimi söylesem mi diye düşündüm ama şimdi gitmezsem endişeme yenik düşecek ve korkup kaçacaktım. Dışarıya, Felix'in bir kez daha sepete kıvrılmış olduğu bisikletime doğru yöneldim.

"Buna ihtiyacım olacak." Sanki ne dediğimi anlayacakmış gibi kurabiyeleri havaya kaldırdım.

Felix gerindi ve sepetten dışarı zıplayarak bacaklarıma sürtündü.

Eğildim ve kulaklarını okşadım. "Bu aptalca mı?" diye sordum, sesim alçak bir fısıltı halindeydi. "Ailesinin evine gidersem ürkütücü olur mu?" Adresi Lucy'den almıştım.

bu fikirden emin. "Muhtemelen meşguldür. Ben sadece ayak bağı olurum."

Felix bacağıma vurarak beni bisiklete doğru itti.

"Tamam, tamam. Sanırım kurabiyeleri çoktan yaptım. Boşa gitmelerini istemem. Onları kapıya bırakıp kaçabilirim." Kurabiyeleri sepete koyup bisiklete binerken kendi kendime başımı salladım. "Evet, ben de öyle yapacağım."

Telefonumu sepete koydum, harita uygulaması yolumu bulmama yardımcı olması için açıktı. Lars'ın ailesinin evi *uzak* değildi - Starlight Grove'da hiçbir şey *uzak* değildi - ama henüz keşfetmediğim bir mahallede, Ana Cadde'nin dışındaydı.

Evin önüne geldiğimde çenem düştü. Ön bahçesinde muhteşem olgun ağaçları olan çarpıcı bir Viktorya dönemi idi. Genç Lars'ın burada büyüdüğünü, Easton ve Finn ile ağaçlara tırmanıp başını belaya soktuğunu hayal edebiliyordum.

Uzun boylu, sarışın bir kadının bana doğru yürüdüğünü fark edemeyecek kadar eve dalmıştım. Gözlerini üzerimde gezdirirken yüz ifadesi beni değerlendiriyordu ama sonra bir gülümseme belirdi.

"Olive sen misin?"

"Um, evet." Sesim tuhaf ve boğuk çıkıyordu.

"Ben Frida, Lars'ın annelerinden biriyim. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Motosikletimin tam önündeydi, sanki uzaklaşmamı kurnazca engelliyordu. Bunu neden yapmıştım ki? Evde kalmalıydım. Bu alfanın önünde kendimi aptal durumuna düşürecek ve sonra Lars onun için yeterince iyi olmadığını anlayacaktı.

"Kurabiye yaptım." Tupperware'i ona doğru ittim. "Muhtemelen çok iyi degillerdir. Yangın için de üzgünüm."

Kabı alırken Frida'nın ağzı seğirdi. "Neden içeri gelmiyorsun? Lars kabloları kontrol etmek için tüm duvarları açmakla meşgul ama biz sana eşlik edebiliriz. Şimdi de kurabiye yiyeceğiz."

"Rahatsız etmek istemem." *Lütfen, lütfen beni zorlama.*

Ama sonra, nasıl olduysa, Frida beni bisikletten indirdi, ayaklığı indirdi ve ön kapıdan içeri girene kadar beni ön bahçede nazıkçe dürttü. Tanrım, giyinik bile değildim. Tayt ve büyük boy bir kazak giymiştim ve kaskım hâlâ üzerimdeydi.

Frida kaskımı çözüp kapının yanına koyarken, "Sanırım şu anda herkes kütüphanede," dedi. Öyle görünüyordu ki

Ŗu anda bir Ŗey yapamayacak kadar sersemlemiŖ olduğumu ya da belki de alfa içgüdülerinin beni ele geçirdiğini anladım.

"Omega'mız Isla çok okur, bu yüzden ona bu kütüphaneyi yaptık," dedi beni kitaplarla kaplı gömme rafları olan koyu yeŖil bir odaya götürürken. "Selam millet, bu Olive."

Üç kadın pelüŖ yeŖil kadife bir kanepeye kıvrılmıŖtı.

"Zeytin mi?" Kadınların en küçüğü koltuktan atladı ve beni kollarına çekti. Beyaz-sarı saçları ve mavi gözleri vardı. "Ben Isla. Seninle tanıştığım için çok heyecanlıyım." Kokusu odunsu ve çiçeksi, bana hem Lars'ın hem de Lucy'nin kokularını hatırlatıyordu ve biyolojik anneleri olup olmadığını merak ettim.

"Olive bize kurabiye piŖirdi." Frida omega'sının yüzünün yan tarafına bir öpücük kondurdu.

"Oh, bu çok tatlı."

Diğer iki kadın kendilerini uzun boylu, geniŖ omuzlu ve koyu renk pixie kesimli bir alfa olan Jo ve kıvrıcık, simsiyah saçlı, neŖeli bir alfa olan Harper olarak tanıttılar ve ben daha ne olduğunu anlamadan kanepede onların arasına sıkıŖmıŖtım.

Frida kurabiyeleri önümüzdeki sehpanın üzerine koydu ve herkes bir tane kapıp teŖekkür etti.

"Muhtemelen iyi değiller," diye mırıldandım ama beni tamamen görmezden geldiler.

"ikolata parçacıklarına bayılırım," dedi Jo mutlu bir Ŗekilde i geçirerek. "Bir tanesini Lars'a ayırsak iyi olur, yoksa çok kızar."

"Olive, çok güzelsin," dedi Harper. "Lars'ın seni hak etmek için alıŖtıđından emin olsan iyi olur."

Ne diyeceğimi bilemedim. Rosie'nin lokantada söylediklerinin aynısıydı ama benim deneyimlerime göre, bir alfanın onayını kazanması gereken kiŖi *bendim*. Isla'nın elime sıkıŖtırdıđı kurabiyeden bir ısırık aldım ve berbat olmamasına çok ŖaŖırdım. Kazanmak için dilimleyip piŖirin.

Lars'ın anneleri sohbeti sürdürüyor, ara sıra beni de aralarına çekiyorlardı ve ben de omuzlarımdaki gerginlik hafifleyerek yavaŖa kanepenin daha derinlerine yerleŖiyordum.

"İŖte burada," dedi Isla, kütüphanenin kapısında aniden duran Lars'a gülümseyerek, gözlerini kocaman açarak beni içeri aldı.

"Olive."

Aman Tanrım. Beni burada istemiyor muydu?

Ben daha dönmeye fırsat bulamadan odanın öbür ucuna geçmiş, beni kanepeden çekip kollarına almıştı. Tutuşu eziciydi ve ben onun içinde eridim.

"İyi misin tatlım? Neden kimse bana burada olduğunu söylemedi?" Annelerine bakarken ses tonu suçlayıcıydı.

Harper oğlunun endişelerini elinin tersiyle iterek, "Meşguldünüz," dedi. "Ve omega'nı tanımak için bir şansa ihtiyacımız vardı."

"Anne," dedi Lars hırlayarak.

"Annenle bu şekilde konuşma," dedi Frida.

Lars nefesinin altından küfretti ve büyük alfanın azarlandığını görmek beni gülümsetti.

Geri çekildi ve iki eliyle yüzümü kavradı. "Ben de tam seni arayacaktım." Parmakları yanaklarımda geziniyordu ve ben daha fazla dokunmasını istiyordum. "Burada bazı işleri bitirmem gerekiyor ve bu biraz zaman alabilir. Randevumuzu yarına erteleyebilir miyiz? Çok özür dilerim."

"Özür dilemenize gerek yok. Elbette taşıyabiliriz." Söylemek istediğim şey, o çalışırken onunla oturmaktan mutluluk duyacağımdı. Sadece ona yakın olmak istiyordum. Ama bu garip, muhtaç bir davranıştı, bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

"Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum," diye mırıldandı. Seyircimiz olduğunu yeni hatırlamış gibi gözleri başımın üzerinde gezindi. Dudakları kulağıma değdi. "Seni annelerden kurtarmamı ister misin?"

"Bunu duyduk," diye bağırdı Jo.

Dudağımı çiğnedim ve belki de kalmak istediğimi fark ettim. Anneleri bana zaten ailenin bir parçasıymışım gibi davranıyordu ve ben de onların tüm ilgi ve alakasını içime çekmek istiyordum. Korkmuş bir yanım şimdi bunun tadını çıkarmanın, benden koparıldığında daha çok acı vereceğini haykırıyordu ama Lars'ın kokusu etrafımı sararken bu sese kulak vermek zordu.

"Oohhh, burada neler oluyor?"

Lucy'nin sesiyle Lars'tan uzaklaştım. Saçları tepesinde toplanmıştı ve kolları hacimli, soluk mavi, hoş bir elbise giymişti.

"Burada olmana çok sevindim." Beni kardeşinin kollarından çekip çıkardı ve göğsündeki alçak gümbürtüyü görmezden gelerek bana sarıldı. "Alfalar," dedi göz devirerek.

Harper kanepeden, "Sadece erkek olanlar iğrenç," diye bağırdı.

Lars elini yüzüne sürdü. "Tam anlamıyla burada kablolarınızı bedavaya tamir ediyorum."

"Olması gerektiği gibi," dedi Jo.

"Kibar olun," dedi Isla alfalarını azarlayarak. "Sana çok minnettarız, Lars. Sen bir meleksin. Şimdi git ve işinin başına dön ki Olive'le takılabilelim."

Lars yüzündeki gülümsemeyi engelleyemiyordu. Beni Lucy'nin elinden kaptı ve burada nasıl olduğumu tam olarak anlayamadım, birden fazla insan benimle zaman geçirmek için kavga ediyordu. Lars herkesin öfkeli bağırışlarını duymazdan gelerek beni odadan çıkardı. Mutfağa geldiğimizde durdu. Beni kaldırıp tezgâhın üzerine koydu ve kokum deodorantımı aşarak parfümledim. Beni hareket ettirmesini ve istediği yere koymasını ne kadar sevdiğimi bildiğini fark ettiğimde yanaklarım yandı.

Elleri kalçalarımıdaydı, aralarına girebilmek için onları iyice aralamıştı. Kaygan iç çamaşırımı ıslatırken kısık bir inilti çıkardım.

"Siktir, seni istiyorum," diye mırıldandı. "Bu gece için çok üzgünüm. Söz veriyorum, senin önemli olduğunu düşünmediğimden ya da sana öncelik vermeyeceğimden değil..."

Üzerinden yayılan kaygının kokusunu aldım ve kollarımı gidebildikleri kadar ona doladım. "Bunu biliyorum. Annenizin evinin yanmasını engellemek bir randevudan daha önemli."

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi, dokunuşu o kadar nazikti ki mırıldanmak istedim.

"Önceliğimin sen olduğunu bilmeni istiyorum, tatlım. Günün bir dakikası bile seni düşünmeden geçmiyor."

Çok savunmasız görünüyordu, sanki onu reddedeceğimden endişeleniyordu. Kaşlarını çatarak bir elimi sakalında gezdirdim. "Ben de aynı şeyi hissediyorum," diye fısıldadım.

Lars ürpertici bir iç çekti, kollarını bana doladı ve beni göğsüne bastırdı. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Yanağımı boynuna sürttüm, keşke deodorant sürmeseydim de üzerinde daha güçlü bir koku bırakabilseydim.

Kıkırdadı, sesi göğsünde gümbürdüyordu. "Biraz sahiplenici mi hissediyorsun, tatlım?"

Boynunu ısırdım. "Belki."

"Güzel." Ve sonra dudaklarımı bir öpücükle yakaladı, dili benimkine bastırdı. Dudakları, hafif ve yumuşak dudaklarının aksine çok yumuşaktı.

Sakalının cızırtılı dokusu. Onu tenimin her yerinde hissetmek istiyordum.

Bir boğaz temizleme sesi bizi ayırdı.

"Mutfakta sevişmenizi engellemek için gönderildim," dedi Lucy.

Lars inledi ve beni tezgâhtan kaldırmadan önce son bir kez sıktı.

Lucy'nin gülümsemesi ıslıl ıslıldı.

"Akşam yemeğine kalabilir misin, Olive?"

Lars'a baktım. "Gidip biraz daha malzeme almam gerekiyor, o yüzden burada olmayacağım," dedi. "Ama istiyorsan kalabilirsin tatlım."

"Sorun olmadığına emin misin?" Lucy'ye sordum.

"Seni burada istiyoruz! Her şey ayarlandı." Elimden tuttu ve beni odadan dışarı çekmeye başladı. "Güle güle, Lars! Elektrik telinle iyi eğlenceler!"

Kıkırdadım ve Lars'ın göz kırpmasını yakalamak için tam zamanında omzumun üzerinden baktım.

ZEYTİN

ANA CADDEDEN AŞAĞI BISİKLETTLE INDİM. GAZ LAMBALARI YANİYORDU VE Pırıltılı ışıklar dükkânları aydınlatıyordu. Lars'ın annesi beni eve bırakmaları için ikna etmeye çalışmıştı ama uzun bir bisiklet yolculuğu değildi ve evimi görmek isteyeceklerinden korkuyordum. Bir gün, gururla gösterebileceğim bir evim olacaktı... ve daha az kaygı duyacaktım, böylece daha fazla insanın içeri gireceğine güvenebilecektim.

"Bayan Harvest!"

Kimin bağırdığını anlamaya çalışarak yavaşladım ve Stanley'nin elinde bir pano ile caddede bana doğru koştuğunu gördüm.

Hay aksi. Summer'ın dediğini yapıp uzaklaşmalı mıyım?

İnledim. Bunu yapamazdım. Yavaşlayarak durdum ve birkaç dakika sonra nefes nefese kalmış bir Stanley karşımda durdu.

"Bayan Harvest, Sonbahar Hasadı el sanatları standınız hakkında ayrıntılı bilgi almalıyım."

"Bakın, el işlerinde pek iyi değilimdir."

Stanley cevabımı duymazdan gelerek elini salladı. "Seni örme ürünler için yazacağım. Eminim bunu kısa sürede öğrenirsin."

"Hayır, öyle değil-"

"Teşekkür ederim!" diye bağırarak hızla sokağa geri döndü, gölgeler onu yutuyordu.

Arkamı döndüm ve bisikletimin sepetinde oturan Felix'i görünce bir çığlık attım. "Aman Tanrım, bir sonraki

zaman."

Felix sanki ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi bakışlarını üzerimde sabitledi. Öfkelendim. "Stanley örgü örmeyi öğrenmemi istiyor."

Felix sessiz kaldı.

"Okaaaay. Deniz fenerine bırakmamı ister misin? Görünüşe göre bu gece tek başımayım."

Bu Sör Kedi'den bir tepki aldı. Dik oturdu ve başını eğdi.

"Lars randevumuzu iptal etmek zorunda kaldı," dedim, sesim biraz fazla soğuktu. Soğuk ve karanlık bir eve geri dönmek istemiyordum. Şömineyi henüz çözememiştim ve akşamlar soğumaya başlamıştı. "Bunu sana neden açıklıyorum ki? Sen bir kedisin."

Felix öne doğru eğildi ve sepetten dışarı sıçramadan önce koluma vurdu.

"Hayır, geri dön," diye arkasından seslendim. "Öyle demek istemedim."

Ama Felix gitmişti ve bu akşam benimle takılmak isteyen tek kişiyi kovduğum için kendime kızgındım. Pedal çevirmeye devam ettim. Deniz fenerine giden patıkaya yaklaştığımda el fenerimi unuttuğumu fark edince küfrettim. Bu kadar uzun süre dışarıda kalacağımı tahmin etmemiştim. Karanlıkta kayalık patıkada ilerlemeye çalışma düşüncesi kendime daha da acımama neden oldu.

Telefonumu kurcaladım, ışık yolu aydınlatmak için pek bir işe yaramayacaktı.

Ama hiç yoktan iyidir.

Patıkaya doğru son dönüşümü yaptım ve tüm endişelerimin boşuna olduğunu gördüm. Yere kısa ışıklar yerleştirilmişti ve kulübeme giden tüm yolu aydınlatıyordu.

"Aman Tanrım."

Gözlerim yaşardı. Easton bu öğleden sonra benim için bunu yapmış mıydı? Adamlara teşekkür etmeyi sürekli unuttuğum yeni bisikletimin kollarını sıktım. Evime doğru yol alırken, yumuşak ışıklar karanlığı kesiyor, ailem öldüğünden beri hiç hissetmediğim bir şekilde önemsendiğimi hissediyordum.

FINN

EASTON ONUNLA AKŞAM YEMEĞİ YEMEK İSTEYİP İSTEMEDİĞİMİ SORMUŞTU. reddedildi. Tamamlamam gereken gizli bir projem vardı, ayrıca zihnim kimsenin yanında olamayacak kadar karışık.

İşimi bitirdikten sonra kasabaya doğru yola çıktım. Güneş batarken sokak lambaları yanıp sönmeye başladı ve kendimi Starlight Grove mezarlığının önünde bulana kadar amaçsızca dolaşım. Büyükanneyle büyükbabamı gömdüğümüz günden beri buraya gelmemiştim. O günü zar zor hatırlıyordum. Sadece ıslak toprak kokusunu, güneşin parıltısını ve Lars ile Easton'ın yanımdan ayrılmayı reddetmesini.

Şimdi metal kapıyı açtım ve aradığım mezar taşını bulana kadar mezar taşlarının arasından geçtim.

Fredrik ve Carina West.

Birlikte gömüldüler. Hayattayken neredeyse bir gün bile ayrı kalmamışlardı.

Sevgili büyükanne ve büyükbabalar ve ebeveynler.

Mezar çıplaktı ve bundan nefret ediyordum. Onlara çiçek götürmeliydim. Yarın getirirdim.

Gözlerim taşın üzerine yazdıkları Federico García Lorca'nın şiirine takıldı.

*Ay, seni sevdiğim gibi
sevmek bana ne kadar
acı veriyor!*

*Seni, havayı, acıyı ve kalbimi
sevdiğim için,
ve şapkam, beni incittiler.*

*Elimde tuttuğum bu
kurdeleyi ve bu pamuk
hüznünü benden kim satın
alır?
beyaz, mendil yapmak için mi?*

*Ay, seni sevdiğim gibi
sevmek bana ne kadar
acı veriyor!*

Büyükannem öldükten sonra büyükbabam bu şiiri seçtiğinde anlamamıştım ama şimdi okuyunca anladığımı düşündüm. Büyükannem ve büyükbabam aşkta çok fazla kayıp yaşamışlardı ama yine de bu şiiri seçmişlerdi.

Acıtacağını biliyorlardı ama yine de bunu seçtiler.
Mezar taşına yaslandım ve ağladım.

FINN

YÜRÜDÜM. VE YOL ITIBAREN VE DENİZ FENERİ AŞAĞI İÇİN
VE SAHİL,

Olive'i orada bulacağımı umuyordum. Lars eve dönmeden önce onun evinde yemek yiyeceğini mesaj atmıştı. Kulübenin kapısını çaldım ama cevap vermedi.

Ayaklarım kuma değdi ve işte oradaydı, büyük, düz bir kayanın üzerinde oturuyordu.

Ona yaklaşırken vücudumun her yerinde bir endişe dalgası vardı. Bana baktı ve sonra tekrar ufka baktı.

"Size katılabilir miyim?" Sesim çakıl taşı gibiydi. "Oh, şimdi de benimle mi konuşuyorsun?"

Göğsüm utançla gerildi. Karışık duygularım ne kadar kafa karıştırıcı olursa olsun, son birkaç gündür Olive'e nasıl davrandığının hiçbir mazereti yoktu.

Ondan birkaç adım ötede durdum ve botumun burnuyla kumları eşeledim. "Özür dilerim. Her şey için. Sinemada sana nasıl davrandığım için." Boğazım o kadar sıkılmıştı ki acı veriyordu. "Bunu hak etmemiştin. Seni yakınımında tutmalı ve iyi olduğundan emin olmalıydım, sonra seni temizlemeli ve eve götürmeliydim. Panikledim ama bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu. Sonrasında seni görmezden geldiğim için de çok özür dilerim." Sözlerim kendimi çok küçük ve yetersiz hissettirdi.

Zayıf ay ışığı, omuz silktiğini görebilmem için vücudunu yeterince aydınlatıyordu. "Sorun değil."

Sesi sessiz ve monotondu. Akşamı sinemada birlikte geçirdiğim canlı omega ya da kardeşlerimle gülüp konuşan omega gibi değildi.

"Hayır Olive, öyle değil. İçim karmakarışık ama bu davranışlarım için bir mazeret olamaz."

Hiçbir şey söylemedi ama kayanın üzerinde biraz yana kayarak bana oturmam için yer bıraktı. Kalbim yerinden fırladı ve o fikrini değiştirmeden hemen oturdum. Kaya buz gibiydi, kot pantolonumdan bile görünüyordu.

"Üşüyor musun?" Gözlerim ışığa yeterince uyum sağlamıştı ki Olive'in Lars'a ait olduğunu anladığım büyük boy bir kazak giydiğini gördüm. Onu benim giysilerim içinde görmek için duyduğum karşı konulmaz dürtüyle alfam guruldadı.

"Ben iyiyim." Gözleri dalgalara sabitlenmişti. Karanlıkta burada tek başına olduğu için onu azarlamak istedim ama sessiz kumsalın cazibesini anlıyordum. Büyükannem evin içinde hastalanırken ben kaç gece aynı yerde oturmuştum?

"Deniz fenerinde olmak benim için çok zor," diye ağzımdan kaçırdım. Bana her şeyi düzgün ve sıkı bir şekilde kilit altında tutmamı, kırılğanlığımın ortaya çıkmasına asla izin vermememi söyleyen tüm uyarı sistemleri çanları çalıyordu. Ama ne kadar inkâr etmeye çalışsam da Olive benim için önemliydi. Ondan hoşlanmadığımı ya da ona yakın olmak istemediğimi düşünmesi fikri? Buna dayanamazdım.

Bana doğru döndü, başı öne eğikti. "Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes aldım. Kendimi ifade etmeye alışık değildim... beni savunmasız bırakacak herhangi bir şey yapmaya. Ama şu anda, Olive'in tatlı kokusu tuzlu havaya karışırken, cesur olma zamanının geldiğini düşündüm.

"Ben burada büyüdüm. Bu evde. Annem bekâr bir anneydi. Tek gecelik bir ilişki sırasında hamile kalmış ve o adamı bir daha bulamamış. Onunla ilgili çok fazla anım yok çünkü ben iki yaşındayken bir araba kazasında ölmüş. Büyükbabam deniz fenerinin bekçisiydi ve beni o ve büyükkannem büyüttü. O deniz fenerinde büyüdüm, çocukluğum bu sahilde geçti." Gözlerim anılarla yandı. Büyükbabamın beni dalgaların arasında kovalayan hayaleti. Büyükkannemin bana yüzmeyi öğretmesi. Deniz fenerinin tepesinde oturup bir fincan sıcak çikolatayla fırtınaları seyretmek ve büyükbabamın derin sesiyle hava durumunu ve kaybolan tekneler için kıyı kurtarma sistemini anlatması.

Sesimin titremesini engellemek için elimden geleni yaparken gözlerimi dalgalardan ayırmama sırası bendeydi. "Easton ve Lars'la ilkokulda tanıştık ve birbirimize uyum sağladık. Çocukluğumuz burada ve Lars'ın evinde geçti. Birbirimizden ayrılmazdık, günlerimizi ve gecelerimizin çoğunu birlikte geçirirdik - genellikle kaosa neden olurduk." Başımızı soktuğumuz onca belayı hatırlayarak homurdandım. "Küçük pisliliklerdik. Ama birbirimizi ve bu kasabayı seviyorduk. Hepimiz aynı zamanda alfa olduğumuzu açıkladık. Sürü olmak hakkında konuştuğumuzdan bile emin değilim - zaten öyleydik. Sürümüzü tamamlayacak bir omega bulacağımız için hepimiz heyecanlıydık ama sonra ben üniversiteye gittim, şirketimizi kurduk ve işler çok yoğunlaştı." Ona Lars'ın yıllar önce artık gizemli olmayan bir omega'ya kafayı taktığını söylemedim; bu onun anlatması gereken bir hikâyeydi.

"Ve sonra, yaklaşık bir yıl önce, büyükannem hastalandı - kanser. Denedikleri ilk iki kemoterapi işe yaramadı ve daha da hastalanmaya devam etti. Tedaviyi bırakmaya karar verdi." Boğazım o kadar sıkıydı ki, her kelime bir jiletin zorlaması gibiydi. Ve sonra Olive'in eli benimkini sardı, beni sabitledi. Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve boğazımdaki ve göğsümdeki gerginlik azaldı.

"Son birkaç hafta onlarla kaldım. Büyükannem ve büyükbabam her dakikayı *hatırlayarak* geçirdiler. Kur yaptıkları ilk günlerden, annemle ilgili anılardan, bazılarını daha önce hiç duymadığım hikayeler anlattılar. Büyükannemin bana söylediği son şeylerden biri, kızını kaybetmenin hayatının en büyük trajedisi olduğuydu ve bunun acısı altında yaşamaya nasıl devam edeceğini bilemediği günler olmuştu. Ama *ben* onun yaşama sebebi olmuşum. Beni yetiştirmenin hayatının en büyük hediyesi olduğunu söyledi."

Gözyaşlarım yanağımdan aşağı yuvarlandı ve utanarak onları hızla sildim. Olive yanıma doğru eğildi. Kokusu etrafımda dönüyor, sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi tenime ve kemiklerime yerleşiyordu.

"Annemle babam aynı gün öldüler," dedi Olive usulca. "Tek başıma evimize geri dönmek zorunda kaldım. Taşınmadan önce birkaç ay dayanabildim. Belki de taşınmamalıydım. Bazen keşke oraya geri dönebilsem diyorum ama onlarsız orada olmaya dayanamıyorum. Bu yüzden hatırlamak istememeni anlıyorum."

Kederim onun kaybını da kapsayacak şekilde genişlerken Olive'in elini daha sıkı tuttum. Benim Olive'im. Dünyada tek başına.

"Ne zaman öldüler?"

"Beş yıl önce," dedi. "Onlarsız bir dünyada nasıl yaşayacağımı bulmak için uzun zamanım oldu. Bazen hâlâ zor geliyor." Bir an tereddüt etti. "Buraya dönmek zorunda kalacağınızı bile bile neden bu projeyi üstlendiniz?"

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "Easton, Lars'a ya da bana haber vermeden başvurdu." Yanımda bu tatlı omega varken, onun davranışlarına duyduğum öfkeden hiçbirini kendimde toplayamadığımı fark ettim.

"Bu çok daha mantıklı," dedi Olive. "Ben de senin neden..." diye merak ediyordum.

"Bir pislik mi?" Ben tedarik ettim.

Olive bana döndü ve sırtıttı. "Belki."

"Easton bunu yapmamalıydı ama hibe için başvurmayı reddedeceğimi biliyordu. Ayrıca bu işi bir başkası yapsaydı yıkılacağımı da bildiğini düşünüyorum. Ayrıca çöpçatanlık yapmaya hevesli olduğunu da düşünüyorum."

Keşke hava daha aydınlık olsaydı da Olive'in yüzünü okuyabilseydim. Kokusunda bir tatlılık patlaması vardı ama bakışlarımla buluşmadı.

"Çok ısrarcı olabiliyor," dedi sonunda. "Ama..." Dudağını çiğneyerek derin bir iç çekti. "Sürü hayatının bana göre olduğunu sanmıyorum. Ailem beni aşk için mahvetti." Sesi alçak bir fısıltı gibiydi.

Kayanın üzerinde yer değiştirdim ve kollarımı omzuna doladım. Bir an için vücudu kaskatı kesildi ve geri çekileceğini sandım ama sonra bana doğru yumuşadı.

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi uzaktaki ufukta, parlak yıldızlarla beneklenmiş kadife mavisi gökyüzünde tuttum. Ona bakmak, yüzünü ellerimin arasına almak istiyordum ama o anı bozmak istemediğim için kıpırdamadan durdum.

"Babam bir alfa, annem ise bir betaydı. Bir keresinde, on yaşındayken, babama daha büyük bir sürü ya da daha fazla çocuk isteyip istemediğini sordum. Teknede yaptığı her şeyi bıraktı ve yüzümü avuçladı. 'Önümde mükemmellik varken neden daha fazlasını isteyeyim ki' dedi." Olive burnunu çekti ve yanağındaki bir damla yaş sildi. Onu daha yakın tuttum, yüzümü başının üstüne bastırdım. "Bir omega olarak ortaya çıktığımda bana hiç farklı davranmadı. Bana asla yapamayacağım şeyler varmış gibi hissettirmedi." Sanki bunu yüksek sesle söylemek acı vericiymiş gibi boğazını temizledi ve ben de bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Bazı sağlık sorunları yaşamaya başladığımda, tam da yoğun

sezonun ortasındaaydım. Aklımı kaçırıyormuşum gibi hissettim. I

tekne de olamazdı. Annem evde benimle kaldı ve asla yalnız kalmamamı sağladı. Çalışamadığım için kendimi çok kötü hissediyordum. Babam ona yardım etmesi için fazladan adam tutmak zorunda kaldı ki bu da paramızın olmadığı anlamına geliyordu. Bir daha kriz geçirdiğimde babam evde benimle kaldı."

Şimdi durmadan ağlıyordu, sesi her kelimede titriyordu. Sağlık sorunlarından bahsedince göğsüm panikle doldu. Ondan daha fazla bilgi istemek, onu en iyi doktorlara yönlendirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım ama bana karşı dürüst olmak için zaten çok çaba sarf ediyordu, daha fazla zorlamak istemedim.

Cebimden öğle yemeğinden kalan bir tomar peçeteyi çıkarabilmek için beceriksizce yer değiştirdim. Onları aldı ama yeterli değildi. Daha fazla düşünmeden onu kucağıma çektim. Onu kollarımla sardım. Vücudumu onunkinin etrafında kıvırdım. Bunun onu kederinden korumaya yetmesini diledim.

Olive beni itmedi. Yüzünü boynumun kenarına bastırdı ve derin bir nefes aldı.

"O gün benimle kaldığı için çok üzgündüm. Ona gitmesi için bağırıp durdum, yapacak daha önemli işleri olduğunu söyledim. Ama o yanımdan ayrılmadı. Dedi ki-" Nefesi kesildi ve tekrar konuşabilmesi için bir an geçmesi gerekti. "Olması gereken yerde olduğunu söyledi. Tekne bekleyebilirmiş. Istakoz bekleyebilirdi. Her şey bekleyebilirdi, çünkü dünyadaki en önemli iş benim babam olmaktı."

Sesindeki acıyla kalbim sıkışmıştı ama içinde minnettarlık da vardı. Olive'in onu seven ebeveynlerle büyümüş olmasına minnettarlık, büyükannem ve büyükbabamın da benim için aynı şeyi yapmasına minnettarlık.

"Gördüğünüz gibi, beni mahvettiler. Dışarıda böyle bir aşk olduğunu bilerek yaşamaya nasıl devam edebilirim? Daha azına nasıl razı olabilirim?"

"Sen değilsin," dedim şiddetle. "Asla yetinmeyeceksin. Bir gün aşkı yeniden öyle hissedeceksin ve o zaman anlayacaksın."

Olive kollarını bana daha sıkı sardı ve çarpan dalgaları ve kalp atışlarımızı dinlerken sessizliğe gömüldük.

"Peki ya sen?" diye sordu, parmaklarını çenemde gezdirirken sesi yumuşaktı.

Çenem sanki kelimelerin çıkmasını engellemeye çalışıyormuş gibi otomatik olarak sıkıldı. Kimseye itiraf etmediğim şeyleri. Ama burada, karanlıkta gizlenmişken, belki de onları serbest bırakmak yeterince güvenliydi.

"Her zaman büyükannem ve büyükbabam gibi bir ilişkim olsun istemişimdir. Onlar lise aşıklarıydı. Büyükbabam büyükanneme on dört yaşındayken kur yapmaya başlamış. Kız ve erkek arkadaş olmalarının yetmişinci yıldönümünden hemen önce öldü. Büyükbabam o öldükten sonra bir ay daha yaşadı ama aslında orada değildi. Geriye dönüp baktığımda, sona hazırlanıyordu ve bu fikir onu hiç de üzmüşe benzemiyordu. Hayatı ona bağlı olmadan yaşamaya değmezdi ve bu beni dehşete düşürüyor. Başka bir insana, kederinin sizi altına alacağı kadar güç vermek? Yaşamak için en iyi yol gerçekten bu mu?"

Olive parmaklarını göğsümde gezdirirken mırıldandı. "Eskiden kederin dünyadaki en kötü şey olduğunu düşünürdüm. En azından başlangıçta öyleydi. Ama şimdi, beş yıl sonra, kederimle arkadaş oldum. Beni dünyada en çok sevdiğim iki insana bağlıyor. Onlarla yaşadığım tüm anılar, küçük bir çocukken bile beni nasıl bu kadar *önemli* hissettirdikleri. Keder, aşk için ödediğimiz bedeldir ve yolun bir noktasında, çirkin yerine güzel hissetmeye başladım, sanki acı veren acının ortasında kutsal bir şey varmış gibi."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Büyükannem ve büyükbabam için duyduğum keder güzel bir şeye dönüşebilir miydi? Belki de büyükbabamı öldüren şey aşk değildi. Belki de ona sonuyla yüzleşmesi için huzur veren şeydi.

"Sanırım Lars ve Easton'ın bana kur yaptığını biliyorsun ama onlarla senin arana asla girmem. Siz kardeşsiniz. Birlikte çok şey yaşadınız. Bunu asla mahvetmek istemem."

"Tatlı kızım, sen hiçbir şeyi mahvedemezsin." Alnına bir öpücük kondurdum ve onu tamamen içime çektim.

Bana sarıldı, parmakları gömleğimin içinde kıvrılıyordu. "Demek istediğim, eğer hazır değilsen Finn, bunu istemiyorsan ya da en azından şu anda istemiyorsan, sorun değil."

Kalbim eridi. "Gerçek olduğuna inanmak çok zor, sevgilim. Hazır olup olamayacağımı bilmiyorum." Kollarımda kaskatı kesildi, ben de hemen devam ettim. "Ama belki de mesele budur. Aşk için kendimizi riske atmaya hiçbir zaman tam olarak hazır hissetmeyeceğiz ve yine de bunu yapmalıyız."

ZEYTİN

FINN, BEN MERDIVENLERİ TIRMANIRKEN ARKAMDAN AYRILMADI.
deniz feneri. Sakin bir geceydi; rüzgâr ve dalgalar neredeyse sessizdi, sanki bu anı beklemek için nefeslerini tutmuşlardı. Kalbim sızlıyordu, göğsüm sahildeki sessiz itiraflarımızla kabuk bağlamıştı.

Finn'in kolları beni arkamdan sarmış, yüzü saçlarıma gömülmüştü. Onun tatlı akçaağaç kokusunda hâlâ bir endişe vardı ve benimkinin de aynı olduğundan emindim. Bu an çok önemliydi, ya olacaktı ya da olacaktı.

"Çocukken çoğu gece buraya gelirdim, en azından yazın," dedi, vücudunun sırtıma değen sıcaklığı beni sıcak tutuyordu.

"Ben de çoğu gece buraya gelirim."

Dudaklarını yüzümün yan tarafına bastırdı ve yüzüm ona dönük olacak şekilde beni çevirdi. "Burada tek başına olmak senin için güvenli mi? Rüzgâr seni alıp götürebilir." Çenemi sıkıca kavradı, tutuşu sahipleniciydi.

Sırıttım. "Benim için yaygara mı koparıyorsun, alfa?"

Kıçımı avuçladı ve beni sert aletine doğru çekti. "Seninle istediğim kadar uğraşacağım, omega."

Kazağının yakasıyla oynadım ve kalbim küt küt atarken derin bir nefes aldım. "Bunu gerçekten deniyor muyuz? Bir ilişki mi?" Sesim fısıltıdan öteye geçmiyordu. Bu alfa tarafından tekrar reddedilmeyi kaldıramazdım.

Parmakları saçlarıma gömüldü. "Evet. *Evet*, Olive. Sana kur yapmama izin vererek beni onurlandırır mısın? Sana karşı çok iyi olacağım. Söz veriyorum."

Vücudunun sert baskısı, parmaklarının tutuşu, tatlı sözleri kalbimin sinemadan beri acı çeken küçük üzgün kısmını iyileştirdi.

"Evet," dedim. Elimi boynunun arkasına doladım ve Finn'in anında derinleştirdiği bir öpücük için onu kendime çektim. Ellerinden biri çenemi kavradı ve ağzıma dalarken beni yerimde tuttu.

"Sen çok iyisin, tatlım. Seni hak etmiyorum."

Kendimi bir kedi yavrusu gibi ona sürtüyor, her şeyini arzuluyordum. Kokusu etrafımda dönüyor, saf akçaağaç olana kadar derinleşiyordu. Evimin, New England sonbaharlarının ve akçaağaç şekerleri yediğim gevrek günlerin kokusuydu.

Ellerimi kazağının altından geçirdim ve ellerimi çıplak göğsüne bastırdım.

Finn inleyerek elini kazağımın altından geçirdi, parmaklarının nasırları sırtıma sertçe vuruyordu. "Daha ileri gitmemize gerek yok, güzel kız. Ama söz veriyorum, eğer bana güvenirsen, senin için çok iyi olacak."

Şimdi kalbim beklentiyle çarpıyordu. "Dokun bana, Finn."

İnledi ve deniz feneri sırtıma yaslanacak şekilde bizi çevirdi. Çok uzun ve genişti, dünyanın geri kalanını engelliyordu.

"Omega'm benim için iyi bir kız olacak mı?"

Başımı salladım.

"Mmm, bu doğru. Alfa'sının kendisini çok iyi hissettirmesine izin verecek."

Sinemada Finn'in baskınlığına dair bir ipucu almıştım ama daha fazlasını istiyordum. Ona doğru eğildim, dokunuşundan daha fazlasını almaya çalıştım. Eli amımı kavradı ve klitorisime sert bir baskı uyguladı. Çok iyi hissettirdi, inledim.

"İşte bu, benim muhtaç omega'm." Taytımı ve iç çamaşırlarımı çıkardı ve sonra parmakları oradaydı, şişmiş klitorisimle oynuyordu. "Hissedebildiğin tek şey zevk olana kadar benim için tekrar tekrar boşalacaksın ve oluşturabildiğin tek kelime benim adım olacak."

Bu kadar büyük bir egoya sahip olduğu için onu azarlamak için iğneleyici bir şey söylemek istedim, ama sonra parmakları içimdeydi, ona vurmak için kıvrılıyordu.

Bacaklarımı güçsüzleştiren bir nokta. Omuzlarını kavradım, elini sürmek için kaldıraç kullandım, kulağıma övgüler mırıldandı.

Çok hızlı bir şekilde inleyerek boşaldım, zevk nefesimi kesmişti.

"Bu çok iyi. Benim için çok iyi gidiyorsun." Ama dokunuşu hafiflemedi. Beni çalıştırmaya devam etti, içime bastırırken üçüncü bir parmak daha ekledi. "Şimdi tekrar boşalacaksın."

Bacağımyı kendi bacağına dolayarak beni ona daha fazla açarken iniltilerimi yuttu ve beni bir orgazm daha yaşamaya zorladı. Boşalırken zevkten titriyordum, yere düşmemi engelleyen tek şey onun beni kavramasıydı.

"Yapamam," diye sızlandım beni çalıştırmaya devam ederken. Kalçalarımı ve elini sırlıslıklam eden kayganlık müstehcen bir ses çıkarıyordu.

"Yapabilirsin." Klitorisimi daire içine aldı. "Bu güzel kayganlığın hepsi benim için. Vücudun alfasına itaat etmeyi ve *boşalmayı* biliyor." Sesi hırıltılıydı ve en ufak bir havlama belirtisi vardı ve omega'm onun ellerinde macun olmuştu. Üçüncü kez boşalırken onun adını haykırdım.

Güçlü kollarıyla gevşek bedenimi kavradı, bacaklarım ona yaslanıp oturana kadar bizi düzene soktu. Ona doğru eğildim, yüzümü boynuna dayadım. Tenini ısırdım, ona işaretimi koyabilmeyi diledim.

Güçlü elleri sırtımda aşağı yukarı gezinerek beni yatıştırdı. "İşte bu, güzel kız. Sen kesinlikle mükemmeldin."

Parmakları içimde olmadan kendimi boş hissediyordum. Amımı ona doğru salladım. Pantolonunu ıslattığımı biliyordum ama umurumda değildi. Onu içimde istiyordum, beni doldurmasına ihtiyacım vardı.

Ona bunu söyledim ve o da küfür etti, parmakları kış yanaklarıma batıyordu. "Daha fazla ister misin, tatlı kız?" Pantolonunun fermuarını açıp sikini çıkardığımda bir kahkaha attı. Elimde sıcak ve kalındı. Parmaklarıma biraz prekum sızdı ve onları ağzıma çektim. "Sanırım bu sorunun cevabını veriyor," diye alay etti.

Beni kaldırdığında bir inilti çıkardım, böylece onun horozunun üzerinde geziniyordum, ucu girişimi kızdırıyordu. Beni kolaylıkla hareket ettirdi ve buna bayıldım.

"Finn, alfa, lütfen," diye yalvardım beni sikinin üzerine indirmedeğinde. "Çok boşum."

"Ne iyi bir omega, alfanın siki için yalvarıyorsun." Ve sonra *nihayet* beni aşağı indirdi. O kadar kalındı ki, onu gererken inledim. "Beni alabilirsin. Evet, iyi kız. Şuna bir bak,

O küçük tatlı amcığın etrafımda geriliyor. İşte böyle, sonuna kadar."

Kucağıyla aynı hizadaydım, sikine gömülmüştüm. Kıpırdandım, ileri geri sallandım ve biraz sürtünme elde etmeye çalıştım. Sonra Finn devrıldı, hızlı bir tempo tuttururken parmakları kalçalarımın gömüldü, beni aşağı çekerken kalçalarını yukarı kaldırdı.

"Hissediyorsun..." Sözlerimi yarıda kestim, kelimelerim çalındı.

"*Finn*."

"İşte böyle, adım haykır, tatlı şey." Sesi gergindi, sanki kendini zor tutuyormuş gibiydi ve bu beni heyecanlandırdı. Bu alfanın kontrolünü kaybetmesini sağlayan kişi olmak istiyordum.

Düğümü girişime baskı yapıyor, her itişinde beni kızdırıyordu. Omuzlarını sıkıca kavradım ve bir dahaki sefere kalçalarını bana doğru ittiğinde, düğümünü içime alarak sonuna kadar bastırdım. Onun şişmesi beni başka bir orgazma itmek için yeterliydi. O da boşalırken göğsüne karşı titredim, sıcak spermi içime aktı, düğümü tarafından mühürlendi. Daha da şişerek bizi birbirimize kenetlerken inledim.

"Siktir," diye soludu Finn. Kollarını sıkıca etrafıma doladı, beni göğsüne sararak korudu. "Benim yaramaz kızım, açgözlü davranıp alfanın düğümünü alıyor."

"Benim" dedim, boynunu koklayarak.

Finn'in kahkahası yanağımda titreşti. "Bu doğru, tatlı kız. Hepsi senin olsun."

ZEYTİN

YATAK ALÇALIRKEN VE BİRİ YATAĞA GIRERKEN INLEDİM.

arkamdaki yatak. Uyku sersemliği içinde paniklediğimi unutmuştum. Ve sonra Lars'ın kokusu etrafımı sardı.

"Ne?" mırıldanabildiğim tek kelimeydi.

"Lanet Finn eve gelmedi. Geceyi seninle geçirecek son kişi asla ben olmayacağım."

Bu saçma bir şekilde tatlıydı.

"Nerede-" Tam bir soru oluşturacak enerjiyi bulamadan yatak tekrar eğildi ama bu sefer yatağın altından Finn'le aramıza bir vücut girmeye çalışıyordu.

Finn beni daha sıkı tutmaya başladı. "Easton, bırak beni," diye inledi.

Easton yüzü amımın hizasına geldiğinde durdu. Kollarını bacaklarıma doladı. "Bu benim için mükemmel bir uyku pozisyonu."

"Bunun rahat olması mümkün değil." Uyku beni yeniden pençesine alırken sesim yumuşaktı.

Boynumun arkasına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Sadece uyu tatlım, tüm sürün etrafında olsun." Lars'ın sözleri çok değerliydi, onları topladım ve kalbime yakın tuttum.

Birbirine karışmış uzuvlarla uyanmaya alışmam biraz zaman alacaktı.

Lars ve Easton'ın gizlice yatağımıza girdiğine inanamıyordum. Belki de evime zorla girdikleri ve yuvama davetsiz geldikleri için onlara kızmalıyım ama omega'm alfalarının etrafında olmasının verdiği ihtişamın tadını çıkarmakla o kadar meşguldü ki herhangi bir kızgınlık duymak istemiyordu. Ayrıca, Easton takip eğilimleri konusunda dürüst davranmıştı.

Alfalarım.

Bu düşünceyle göğsüm sıkışmıştı. Onlar gerçekten benim miydi?

İlk defa üçüyle birlikte bir hayatın nasıl olabileceğini hayal ettim. Her sabah böyle uyanmak, Lars'ın ailesiyle vakit geçirmek, şehre inmek çünkü onlar yanımdayken o kadar da korkutucu değildi... Hatta belki birlikte bir ateşin içinden geçmek.

İçimde bir endişe ipliği dolaşıyor, kalbimi sıkıca sarıyordu. Diğer alfaların sesleri içeri süzüldü.

Çok

muhtaç.

Çok

gürültücü.

Çok

mızımız.

Yeterli değil. Yeterli değil. Yeterli değil.

Benim erkeklerim kızgınlığım sırasında o alfalar gibi olmazdı. Benimle öyle konuşmazlar, bana *onun* gibi davranmazlardı ama bu aynı şeyleri düşünmeyecekleri anlamına gelmezdi. Ve benimle olduklarına pişman olmazlardı.

Ellerimle gözlerimi ovuşturdum. Haftalar sonra olacak bir şey üzerinde durmak için sabahın çok erken bir saatiydi.

Onların sıcak bedenleri bana *s a r ı l m ı ş* halde kalmak istiyordum ama okyanus beni çağırıyordu. Zaten biraz dengesiz hissediyordum ve beni tekrar yola sokmak için sabah rutinine ihtiyacım vardı. Adamların elinden kurtulmak için yavaşça kıpırdanmaya başladım. Onları uyandırmak istemiyordum ama beni kapana kısırmışlardı. Büyük bir el bileğimi kavradığında neredeyse tam olarak kurtulmayı başarmıştım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Lars'ın derin hırıltısı içime bir ürperti gönderdi.

"Sadece yüzmek için çıktım," diye fısıldadım. "Sen uyumaya devam et. Birkaç dakika içinde döneceğim."

Easton bir inilti çıkardı. "Bebeğim, lütfen, *hayır*. Bu *her sabah* olan bir şey mi? Buna bir son vermeliyim. Sabahlar uyumak ve sarılmak içindir, dondurucu soğuk su için değil."

Sesinin ne kadar huysuz çıktığını görünce sııttım. "Gelmek zorunda değilsin. Söz veriyorum hemen döneceğim."

Ama Easton havalı yataktan yuvarlanarak büyük bir gürültüyle yere çarptı. Bir iniltiyle ayağa kalktı, gözleri hâlâ yarı kapalıydı. Söylediği tek kelime "Çıplak" oldu.

"Neden bahsediyor bu?" Finn sonunda kıpırdanarak sordu.

"Bu sabah rutininin tek iyi yanı," diye mırıldandı Easton. "Yine de yatakta çıplak kalabilirsin."

Sarılmak için kollarını bana doğru uzattı ama sonra beni kucağına aldı ve ön kapıya doğru yürümeye başladı.

"Kıyafetlerimizi giymeliyiz." Yarı uykulu alfam kapıya doğru tökezlerken onu kucaklarken güldüm, diğer iki şaşkın alfam da bizi takip ediyordu.

Tek söylediği "Felix," oldu ve bu doğruydı. Geçen sefer pantolonunu Sör Kedi'den geri alması çok uzun sürmüştü.

"Tatlım, *sabahın altı* buçuğunda ne yapıyoruz?" Kapıdan çıkarken Lars sordu.

"Sabahlarıma okyanusta yüzerek başlıyorum. Bu benim rutininin bir parçası."

Finn, "Bazı insanlar sabah rutinleri için kahve içiyor ve yatakta kahvaltı ediyor," diye mırıldandı.

Sahile doğru ilerledik, sabahın erken saatlerinde hava keskin ve soğuktu. Easton'ın kollarını ittim ve o da beni dikkatlice yere bıraktı. Kum ayaklarımın altında buz gibiydi.

Üç adamım yan yana duruyordu. Çıplak ve titriyorlardı.

Tüm bunların saçmalığı göğsümü baş döndürücü bir mutlulukla doldurdu. Nasıl oluyordu da onlar için çok erken ve çok soğuk olmasına rağmen beni dışarıda takip eden üç adamım oluyordu? Bu beni güçlü hissettirdi.

Ve sevdim.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve kollarımı kaldırıp havada dönerek suya doğru yöneldim. "Sizin büyük, güçlü alfalar olduğunuzu sanıyordum," diye alay ettim.

"Bu hiç doğal değil," diye bağırdı Finn.

"Lars, sen İsveçlisin." İlk dalga tenime çarptığında ciyakladım.

Ben suyun içine doğru koşarken homurdanarak verdiği yanıt rüzgârda kayboldu. Su o kadar soğuktu ki *canımı* yakıyordu ama kendimi topraklanmış ve *canlı* hissettirdiği için çok seviyordum.

Arkamı döndüğümde alfalarımın hâlâ kıyıda olduğunu ama suya yaklaştıklarını gördüm.

"Bunun güvenli olduğunu sanmıyorum," dedi Finn. "Buraya geri dön, Olive. Hasta olacaksın." Sesine öyle sert bir ton katmıştı ki kalçamdan aşağı kaygan bir su aktı, ama ben sadece sırtüstü suya düştüm, dalgalar aşırı ısınmış tenimi serinletiyordu.

"Sanırım kimse sakso istemiyor!" Ben seslendim.

"Bekle, ne?" Easton suya doğru beceriksizce birkaç adım attı, bir dalga ona doğru yaklaşıp yan tarafını ıslatırken bolca küfretti.

"Buraya gelen ilk alfa sakso çeker."

Daha hızlı hareket eden birini hiç görmemiştim. Lars, Finn ve Easton dalgalara doğru koştular. Lars Finn'i itti, Finn geriye düştü ve kırmızı kartla ilgili bağırmaya başladı ve Easton kendi ayaklarının üzerine düşüp suya çakıldı. Gülmekten yüzümden yaşlar süzüldü ve sonra Lars'ın güçlü kolları beni sarıp kaldırdı.

"Görüyorum ki seni çok yakından izlememiz gerekecek, yaramaz kız." Beni kıyıya doğru taşımaya başladı. Göğsüne sokuldum, sıcaklığını içime çekerken kollarım ve bacaklarım ona sarıldı.

"Bu oral seks istemediğin anlamına mı geliyor?" Boğazını kemirdim, teni tuzluydu.

Boğazını temizledi. "Öyle demedim."

Diğer çocuklar da bize katılınca gülüşümü göğsüne bastırdım.

Hepsi etrafımı sardı; uzun zamandır hissettiğim yalnızlık denize döküldü.

EASTON FIRINIMA BAKTI, yiyecek yokluğundan homurdanıyordu.

"Ev sahibi olacağımı bilmiyordum," dedim, bacaklarımı sallarken topuklarım dolaplara çarpıyordu. Günlük deniz feneri kontrollerimi yaptıktan ve giyindikten sonra (Finn'in kazağıyla, pantolonsuz) beni mutfak tezgahının üzerine yerleştirdi ve onlar kahvaltı hazırlarken "uslu bir kız gibi orada kalmamı" söyledi.

Evet efendim.

Bu sabah Kokusuz Deodorantımı sürmemiştim, b u yüzden onun sözleriyle parfümlenirken hepsi beni koklayabilirdi.

"Ev sahipliğini unut. Bu *senin* için yeterli yiyecek değil." Easton öfkeyle buzdolabını kapattı. Açılmış bacaklarımın arasında durmak için hareket etti ve ben de kollarımı ona doladım.

"Daha fazla alacağım, tamam mı?" Dedim. Easton'ın kokusu bana gerçekten tedirgin olduğunu söylüyordu.

"Senin için satın alacağım." Yanağını yanağıma sürüp beni koklarken sesi saf bir huysuzluktan ibaretti.

Benim için para harcamasına itiraz ederdim ama bu onun için gerçekten önemli görünüyordu. Easton büyürken gıda güvensizliği yaşamış mıydı? Bu düşünce ona daha sıkı sarılmama neden oldu.

"Sanırım bu kremayı kahvene istiyorsun, tatlı kız?"

Finn paraya kıyıp aldığım balkabağı baharatı aromalı kremayı uzatırken yanaklarım kızardı. "Evet."

"Mükemmel," dedi Lars ellerini birbirine sürterek. "En sevdiğim lezzet." Bir kâsede bir şeyler çırparken müstehzi bir kaşını kaldırdı ve ben tezgâhın üzerinde kıpırdandım.

"Ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"İsveç krepleri. Büyürken evimin vazgeçilmeziydi."

"Kulağa çok hoş geliyor. Bunu yaptığın için teşekkürler." Alfalarımın benimle nasıl ilgilendiğine dair o aptal yumru boğazıma geri dönmüştü.

Finn, Easton'ı iterek yolumdan çekildi ve kahvemi bana uzattı. Yere baktım ve dudağımı ısırdım.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedim çabucak. Yüzündeki sert ifadeye bakılırsa çok hızlıydı. Finn'in beni azarlaması beni neden bu kadar ateşlendirmişti? "Biraz daha krema istiyorum," diye fısıldadım.

Sırıttı. "Bilmeliydim." Kahve soluk ten rengi olana kadar biraz daha döktü. "Bu daha iyi mi, güzel kız?"

Bir yudum aldım. "Mükemmel."

Sırıttı ve ellerini çıplak kalçalarımda gezdirdi. "Seni böyle seviyorum," diye mırıldandı kulağıma. "Bizim için çok tatlı oturuyorsun." Ateşli bakışları bacaklarımda gezindi ama eli bacağımda donup kalınca ifadesi hızla öfkeye dönüştü. "Neden her yerin çürük içinde?" Ellerini baldırlarımda gezdirdi. "Ben mi-" Boğazını temizledi. "Bunu *ben* mi yaptım?"

Üç alfa da bana doğru yaklaşırken odadaki hava değişti.

"Ha?" Bacağıma baktım ve bir dizi küçük çürük gördüm. "Hayır, bunu yaptığını sanmıyorum. Önemli değil,

Her neyse. Sadece kolayca morarıyorum."

Şimdi Lars'ın elleri diğer bacağımın üzerindeydi, parmakları hatırlamadığım morlukların çizgilerini dikkatle izliyordu. "Olive, eğer şu anda yalan söylüyorsan-"

"Hayır, değilim, yemin ederim." Lars'ın bileğini tuttum ve başparmağımı nabzında gezdirdim. Kahretsin, onlara söylemem gerekiyordu. "Kan inceltici kullanıyorum ve bu da kolayca morarmam anlamına geliyor. Nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum. Birden ortaya çıkıveriyorlar. Çok çekici olmadıklarını biliyorum."

Easton oflayıp pufladı ve Lars'ı iterek önümden çekildi, iki yana açılmış bacaklarımın arasına girdi. "Sanki umurumuzda da. Neden kan inceltici kullanıyorsun?"

Dudağımı çiğnedim. Bu, korktuğum andı; yeni aşkımızdaki ilk engel onları kaçırtmaya yetebilirdi.

Finn, Easton'ı geri itti, böylece o ve Lars etrafımda kalabalıklaşmak için biraz daha fazla alana sahip oldular. Kulübenin iyi büyüklükte bir mutfacı vardı, ama bu alfalar içindeyken çok küçük görünüyordu.

"Dün gece sağlık sorunlarınız olduğunu söylemiştiniz," dedi Finn yumuşak bir sesle. "Bize onlardan bahsedecek misin?"

Başımı salladım, gözlerimi kazağımdaki -Finn'in kazağı-yıpranmış bir noktaya diktim.

"Omega hormonu omestrojeni etkileyen ve aynı zamanda kan pıhtılaşması riskini artıran genetik bir hormonal rahatsızlığım var." İşte. Basit. Kolay.

Finn yüzümü kavradı ve dokunuşu o kadar nazikti ki gözyaşlarımı yutmak zorunda kaldım. "Özür dilerim meleğim. Bir doktorun var mı? Eminim senin için birini bulabiliriz."

Omuz silktim. "Sadece yılda bir kez hematoloğuma gidiyorum ve reçetemi yeniliyorlar. Bu durum gerçekten takip gerektirmiyor."

"İlaçlarını aldığın sürece iyi olacak mısın?" diye sordu.

Ughh. Takip soruları için onlara lanet olsun.

"Oldukça fazla." Sesim o güne kadar duyduğum en inandırıcı olmayan tiz gıcırtyla çıkmıştı. Mutfakta bir sessizlik oldu ve sonra hepimiz bir kahkaha patlattık.

Lars kolunu bana doladı ve beni yanına yatırdı. "En azından senin boktan bir yalancı olduğunu biliyoruz."

Tereddütlü gülümsememi göğsüne bastırdım ve onu içime çektim. Bu sabahki toprak kokusunda tuzlu bir ton vardı.

"Birkaç şeyi daha etkileyebilir," dedim iç çekerek. "Ruh halim gibi." Gözlerimi sıkıca kapattım. Bunu görmek istemiyordum - hepimiz bunun önemli olduğunu bildiğimiz halde onların garip bir şekilde ağırlıklarını kaydırıp bana bunun önemli olmadığını söylemelerini. "Ben onlara karanlık günlerim diyorum. Zamanlamasında herhangi bir mantık ya da neden yok gibi görünüyor; aniden ortaya çıkıyorlar, bazen bir ya da iki gün, bazen de bir hafta kadar sürüyorlar."

Birinin eli bacağımı hafifçe sıktı ama ben gözlerimi kapalı tuttum. "Geldiğini hissedebiliyorum. Sanki... sanki durgun bir okyanusun ortasındaymışsın da birden bire bir dalga oluşmaya başlamış gibi. Yapabileceğiniz hiçbir şey yok, saklanabileceğiniz hiçbir yer yok. Yapabileceğiniz tek şey, dalga aşağı düşerken kendinizi korumaktır. Üzüntü o kadar baskın ki sanki sıırılsıklam olmuşum ve nefes nefese kalmışım gibi. Ne yaparsam yapayım, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kuruyamıyorum ya da ısınamıyorum. Bunun daha önce de yaşandığını ve o zamanlar bir şekilde fırtınadan kurtulmayı başardığımı bilsem de, o an sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor."

"Bebeğim." Easton'ın sesi yıkıcı derecede şefkatliydi. Bir hareketlilik oldu ve sonra tekrar önümdeydi, alnıma bir öpücük kondurdu. Kendimi onun göğsünde erimeye bıraktım. "Karşılama komitesiyle geldiğin o gün mü?" diye sordu usulca.

Başımı salladım. Tabii ki o günkü berbat davranışlarımı bir araya getirdi. Ondan hiçbir şey saklayamazdım. Artık onun güneş ışığı olmadığını bildiğine göre beni hâlâ istiyor muydu?

"Eninde sonunda geçer," diye devam ettim. "Ve mutlu olmalısın ve bir dereceye kadar mutlusun da. Ama sonra evinize girip yaptığınız dağınıklığı ve ilişkilerinizde yaktığınız köprüleri görüyorsunuz ve bu sizi hayatınızın bundan ibaret olacağına ikna ediyor. Etrafınızdakilere çok fazla yük oluyorsunuz ve zaten onları karanlığa maruz bırakmak istemezsiniz."

Easton beni tezgahın üzerinden kaldırdı, kollarım ve bacaklarım ona sarılmıştı. Beni Lars ve Finn'in etrafımı sarabileceği şekilde hareket ettirdi. İri bedenleri beni hapsediyor, koruyor, kolluyordu.

Easton, "Karanlıktan korkmamam iyi bir şey," dedi.

Kafamın içindeki ses, *onlara her şeyi anlatmamı* söyledi. Ama belki de arayı açmak daha iyiydi. Omega'larının huysuz, sinirli bir karmaşa olduğunu bilmek bugün için yeterli bir bilgiydi.

"Böyle hissettiğinde ne yardımcı olur?" Finn sordu, sesi sertti. "Ailenin seninle oturacağını mı söylemiştin?"

"Evet, söylediler. Ama bunu düzeltecek bir ilaç ya da başka bir şey yok."

"Anlıyorum, tatlı kızım. Ama böyle hissettiğinde sana yardım etmek istiyoruz."

"Sadece depresyon değil," dedim. "Sinirliyim ve etrafta olmak çok kötü. Bir dahaki sefere hepinize haber verebilirim ve siz de bitene kadar mesafenizi koruyabilirsiniz."

"Huh," dedi Easton beni kollarında sallayarak. "Siz ikiniz omega'mızın böyle bir komedyen olduğunu biliyor muydunuz?"

Lars elini saçlarımda gezdirerek, "Kesinlikle yapmadım," dedi.

Finn çenemi kavrayarak beni ona bakmaya zorladı. "Bir dahaki sefere yaklaştığını hissettiğinde bize söyleyeceksin ve biz de seni yalnız bırakmak dışında işini kolaylaştırmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Bunu şimdi söylüyorsun..."

"Evet, istiyorum." Bakışları sertti, tereddütsüzdü ve bende ona boyun eğme isteği uyandırdı.

Yanan bir şeyin kokusunu aldığımında burnumu kırıttırdım ve bu mutfaktaki gerginliği bozdu. Lars tüten tavayı ocaktan indirirken küfretti, Finn bana bir şaplak atılması gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı ve Easton beni tezgâhın üzerine geri koydu, vücudu hâlâ benimkine bastırıyordu.

"Senin için buradayız bebeğim," dedi. "Ve gitmiyoruz."

Sözlerine inandığına inanıyordum ama işler değişebilirdi. Omega'mla başa çıkmak *çok* zordu ve iyi anlamda değil. Ama Lars bana bir tabak dolusu tarçınlı şekerli İsveç krebi uzatırken bunun tadını çıkarmaya karar verdim. Uzun sürmese bile, şu anda hiçbir şey bu mutluluk dilimini elimden alamazdı.

EASTON

HIÇBİRİMİZ OLIVE'DEN AYRILMAK İSTEMEDİK, AMA GERİ DÖNMEK ZORUNDAYDIK. iş ekipmanlarımızı ve malzemelerimizi almak için eve gidiyoruz.

İş zaman çizelgelerimize sadık kalma konusunda çok titiz olan Finn bile yavaş hareket ediyordu. Özellikle de Olive'in bize sağlığı hakkında söylediklerinden sonra. Şu anda bile kulübeye koşarak gitmemek için kendimi zor tutuyordum. Ya gittiğimiz on beş dakika içinde bana ihtiyacı olursa?

Dün gece Lars annesine ev tamiratında yardım etmekten döndüğünde beni verandada oturmuş Finn'in dönmesini beklerken buldu. Bana şöyle bir baktı ve kulübeye gideceğimizi söyledi. İyi ki o önermişti de ben yapmak zorunda kalmamıştım. Ona bir kez olsun takipçi olma şansı verdim.

Evimize giden yolda onu takip ederken Finn'in omuzları gerilmiş ve kasılmıştı. Ona soracak o kadar çok sorum vardı ki - omega'mızdan korkuyormuş gibi davranırken nasıl olup da onun yatağına girebildiği gibi - ama içeri girene kadar dilimi tuttum. Olive özel bir insandı ve meraklı komşularımızın bizi duymasını istemiyordum. Şu anda bile Bayan Cassini zaten tertemiz olan çiçek tarhını ayıklıyormuş gibi yaparken bize meraklı bakışlar atıyordu.

Ön kapı arkamdan kapandı. Finn yüzünü bize döndü, gözleri biraz çılgına dönmüştü ve saçları arkaya doğru dikilmişti. "Eşyası yok," diye ağzından kaçırıldı.

Hah. Onunla başlamasını beklemiyordum ama olsun.

"Evet, biliyorum," dedim. "Yavaşça sızdıran bir havalı yatak yüzünden gecenin yarısını yerde geçirdim."

Finn benimle sessiz Lars'ın arasına bakarken homurdandı. "Nasıl olur da bu konuda daha fazla üzülmezsin? *Hiç mobilyası yok.*" Sertçe yutkundu, kederli görünüyordu. "Ve bu benim hatam."

Lars kollarını kavuşturdu. "Yani şimdi Olive'i önemsiyor musun?"

Bu Finn'i kısa bir süre için durdurdu. "Ben... evet. Ona kur yapmak istiyorum."

Lars, "Bunu daha önce de söylemiştin ama sanki ciddi değilmişsin gibi geliyor," dedi. "Ne değişti?"

"Daha önce emin değildim." Finn yere baktı. "Aslında bu bir yalan. Emindim. Ona kur yapmayacağımdan emindim. Sürüyü terk edecektim."

Göğsüm sıkıştı ve oda etrafımda döndü. Finn bizi terk mi etmek istiyordu? Oda karardı ve sanki bir pipetin içinden nefes alıyormuşum gibi hissettim.

"Easton, hey. Sadece nefes al." Karanlık görüş alanıma girerken kollar beni kanepeye doğru yönlendirdi. Sonra o kollar beni sarıp sarmaladı. "Bir yere gitmiyorum. Özür dilerim. Çok üzgünüm. Seni seviyorum."

Ona sarıldım, konuşamıyordum. Hayatımın başındaki herkes beni terk etmişti; bir yaşıma girdiğimi bile göremeyen babam ve oğlu yerine tacizci erkekleri seçen annem. Fredrick ve Carina bana vekil ebeveynlik yapmışlardı ve artık onlar da yoktu. Hayatımdaki tek sabitler Lars ve Finn'di. Bunu onlarsız yapamazdım. Yapmak da istemedim. Bizim bir sürü, bir *aile* olmamız gerekiyordu. "Bizden memnun değil misin?" Sesim kısıktı, kelimeler zar zor Anlaşılabilir.

Lars diğer tarafıma oturup kolunu bana dolayınca kanepede kaydı.

"Hayır. *Hayır*. Siz benim kardeşlerimsiniz, hayatımın en iyi parçasısınız. Sizi asla terk etmeyi seçmem."

Nefes alışım biraz duruldu. "Ama?"

"Ama büyükannemin vefatının büyükbabamı nasıl etkilediğini görmek beni gerçekten sarstı. Sonunda pes etti çünkü onsuz yaşayamıyordum ve bu beni çok korkuttu. Ve kendime karşı dürüst olursam, bu beni öfkeli yaptı. Neden benim için kalmadı ki? Neden bağlı olduğun kişiye senin üzerinde böyle bir güç veriyorsun? Ben de bir omega ile bağ kurmamaya karar verdim. Sadece bu kadar hızlı birini bulacağını beklemiyordum... ve onu bana tercih edeceğini biliyordum."

"Ne oluyor lan?" Lars sesinde öfkeyle sordu. "*Seni reddedeceğimizi mi sandın?*"

"Beni Olive'e tercih edeceğini mi söylüyorsun? O senin *Omega*."

"O senin de omega'n," diye mırıldandım.

Finn beni bir kez daha sıktı. "Bunu artık biliyorum. Kederimin ve korkumun hayatımla ilgili kararlarımı belirlemesine izin vermek istemiyorum ama sanırım şimdi daha iyi anlıyorum. Büyükanнем ve büyükbabamın birbirlerine olan sevgisi, onlara sonunda huzur veren şeydi."

Sessizce oturduk ve ben onun sözlerini gözden geçirdim. Ne kadar düşüncesiz olduğumu fark ettim. Finn'in ne kadar acı çektiğini fark etmemiştim. "Bursu almanın senin için bu kadar zor olacağını fark etmemiştim. Geleceğimize dair bu görüntüye takıldım ve düşünemedim. Özür dilerim."

Bir kahkaha attı. "Kahretsin, sana kızgındım. Ama sana kısmen kızgındım çünkü burs için başvurmakta haklıydın. Yine de bunun kafana girmesine izin verme." Finn göz kırptı ve göğsümdeki gerginlik gevşedi.

"Bütün bunları Olive'le mi konuştun?" Lars sordu. "Ona kur yaptığını biliyor mu?"

"Evet. Dün gece konuştuk. Dün gece konuştuk."

"Peki o ilk gün ikinizin arasında neler oluyordu? Bize hiçbir şey anlatmadı."

Finn boğazını temizledi ve bize Hollywood Tiyatrosu'nda Olive'le tanışmasını anlatırken *yüzü kızarıyordu*.

Ona vurmaya hazırdım. Zeytinime böyle mi davranmıştı? Ama Lars kahkahayı bastı. "Bir turşu sandviçinden çok daha kötüsünü hak ettin."

"Evet, biliyorum."

Finn'in koluna yumruk attım. "Bunu bir daha yapma."

"Yapmayacağım," dedi ciddi bir şekilde. "Olive beni affetti ve bunu hafife almıyorum."

Lars ayağa kalktı ve gerindi. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, onu yarın dışarı çıkaracağım."

Bunun adil olduğunu tahmin ettim. Olive'le henüz bir randevusu olmamıştı. Ama neden onu cumartesi günü dışarı çıkarıyordu? Piç herif belli ki bütün gün uzatacaktı.

"Üzerimi değiştireceğim, sonra da balkabağı baharatlı latte alacağım." Açıklamadan önce merdivenlere doğru birkaç adım attı,

"Latte. Çoklu. İsteyen herkes için. Sadece benim için değil."

Uh huh. Sanki çöpteki boş bardakları görmemişim gibi.

"Ya Finn?" dedi. "Seni asla sürüden atmazdık. Sen bizimsin ve bir yolunu bulurduk."

Lars üst kata çıkarken Finn kanepeye yığıldı. "Seni korkuttuğum için gerçekten özür dilerim," dedi.

"Her zaman kafanın içinde kayboldun."

"Evet." Kolunu tekrar bana doladı. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum East. Yaşadığın onca şeye rağmen nasıl bu kadar pozitif kalabiliyorsun?"

Kanepede kayarak ona yaslandım. "Çünkü sen ve Lars varsınız. Dünyama hafiflik getirdiniz."

Finn gözlerini ovuşturarak, "Lanet olsun," dedi.

"Ve şimdi Olive var." Onun dünyasına tüm ışığı getirmek istedim. Benim dünyamdaki saf güneş ışığı olduğu için bunu hak ediyordu.

"Evet, var. Ve lanet bir mobilyaya ihtiyacı var."

Sırıttım. Sonunda bir sürü olarak birlikte çalışıyorduk ve omega'mızın ayaklarını yerden kesecektik.

LARS

"EN SEVDİĞİN KİTAPLAR HANGİLERİ?"

Olive'in tatlı sesi, yolcu koltuğunda kıvrıldığı yerden bana doğru ulaştı. Bu sabah evden çıkarken zaten gülümsüyordu, randevumuz için hazırdı, ama ona farklı aşk kitapçılarına yolculuk yapacağımızı söylediğimde? Bir çığlık attı, kollarıma atladı ve dudaklarımda hâlâ hissedebildiğim derin bir öpücük için beni kendine çekti.

Onu memnun etmek çok kolaydı ve bu da onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapmama neden oluyordu.

Olive onun zor bir omega olduğunu düşünüyor gibiydi... tıbbi sorununun bizi korkutacağını düşünüyordu. Bu büyük bir saçmalıktı. Onu henüz kötü günlerinden birinde görmemiştim ama beni caydıracak hiçbir şey yoktu ve hiçbir yere gitmediğimi kanıtlamak için elimden geleni yapacaktım.

Ona bir göz attım. Kahretsin, çok güzeldi. Bugün uzun kollu ekose bir elbise ve örme tayt giymişti ve onu kucağıma çekebilmeyi diledim. Gözlerimi tekrar yola çevirdim ve elimi kalçasına koydum. O da hemen elimi kendi eliyle sardı ve bileğime yapıştı, sanki o da benim dokunuşumu en az benimki kadar istiyordu.

"Peki... sende var mı?" diye sordu.

Soruyu hatırlamaya çalışırken beynim uğuldadı.

Kahretsin, bana *kitaplar* hakkında soru soruyordu.

Bunun bugün gündeme geleceğini biliyordum. Randevumuz tamamen kitaplarla ilgiliyken nasıl olmasındı ki? Göğsüm o tanıdık utançla çalkalandı ve onu temizlemeye çalışırken boğazım düğümlendi. Ona söylemek neden bu kadar önemli bir şeymiş gibi geliyordu? Olive beni yargılamazdı. Bunu *biliyordum* ama göğsümdeki sıkışma hissini durduramıyordum.

"Ben pek okumam," diye geçiştirdim.

"Öyle mi?" Parmaklarını ön kolumda aşağı yukarı gezdirdi, ben de bacağındaki tutuşumu sıkılaştırarak parmaklarımı gür kalçasına geçirdim. "Okuduklarından favorin yok mu?"

Şerit değiştirip yavaş bir traktörü geçerken sessiz kaldım. "Ben disleksiyim," dedim sonunda sessizlik çok uzadı ғında. "Okulda kitap okumak zorundaydım ama bundan nefret ederdim. Her zaman imkansız geliyordu." İri cüssem okulda okuyamadığım için zorbalığa maruz kalmamı engellemişti ama omega'm kitapları severdi. Acaba o Bu hobiyi asla paylaşamayacağımızı bile bile beni farklı mı görüyorsun?

Bana olan tutumu daha da sıkılaştı. "Hiç yardım ya da destek almadın mı?"

"Annelerim beni savundu." Yüzyılın yetersiz ifadesi. Öğretmenlerimin eğitim planıma uyduklarından emin olmak için sürekli okula girip çıkıyorlardı. "Ama özel derslerin hiçbirisi işe yaramadı." Asıl sorun da buydu, değil mi? Ne kadar uzman çalıştırsınlar, ben çözemiyordum. Yeterince zeki değildim.

Olive elimi sıktı. "Kulağa çok zor geliyor. Özür dilerim."

Gözlerimi yoldan ayırmadım. Ona bakamadım, gözlerindeki acıma duygusunu görmek istemedim.

"Bekle," dedi daha dik oturarak. "Yani bana verdiğin kitaplar hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

Neden sorduğunu bilmediğim için kaşlarımı çatmıştım. "Hayır mı?"

"Tanrıya şükür," diye gülerek nefes verdi. "Bir an için gerçekten endişelendim."

Ona bakmaya cesaret ettim. Gülümsüyordu. "Ne demek istiyorsun?" "Bana bir kur hediyesi vermene bayıldım," dedi çabucak.

Hı hı. "Ama?"

"Ama onlar hayatımda gördüğüm en büyük kırmızı bayraklı kardeş kitaplarıydı." Kıkırdadı ve sanki elimi çekecekmişim gibi elimi sıkıca tuttu. "Bilmediğin için rahatladım. Ama onları bana getirdiğin için sana gerçekten minnettarım."

Görünüşe göre boktan kur hediyem için bana defalarca teşekkür eden bu kadar tatlı bir omega'ya sahip olduğuma inanamıyordum. Elini yakaladım ve ağzıma götürüp öptüm. "Siktiğimin Hank'i," diye mırıldandım. "Kanka kitabının ne olduğunu gerçekten bilmiyorum ama söz veriyorum bugün sana daha iyilerini alacağım." Lucy bana yakın kasabalardaki romantik kitapçıların bir listesini vermişti, böylece bu işi berbat etmeyecektim.

Olive elimi bıraktı ve teması kaybettiğim için göğsüm sıkıştı. Emniyet kemerinin klik sesini duyduğumda ve onun *kemerini* çözüp orta konsolun üzerinden bana doğru eğildiğini gördüğümde endişem öfkeye dönüştü. Direksiyonu sıkıca kavrayarak küfrettim. "Ne yapıyorsun sen? Kemerini bağla." Sesimdeki hırıltıya engel olamıyordum, kalbim onun korumasız bir şekilde kaza yapma fikriyle çarpıyordu. Olive tereddüt etti, kısa bir süre koltuğuna oturdu ama sonra tekrar konsolun üzerine geçti.

Tam kenara çekmeye hazırlanıyordum ki yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bana disleksinden bahsettiğin için teşekkürler." Sözleri yumuşak ve tatlıydı ve yardım edemedim ama eridim, alfam omega tarafından anında yatıştırıldı.

Boğazımı temizledim. "Kemerini bağla. Güvenli değil." Sözlerim bu kez daha yumuşaktı.

Olive dediğimi yapmadan önce yanağıma bir öpücük daha kondurdu. "Evet, alfa."

Elimi tekrar bacağına koydum, bu sefer daha yukarıdaydı, böylece serçe parmağım tehlikeli bir şekilde tatlı amını okşamaya yaklaşmıştı. "Bunun için seni cezalandırmalıyım, yaramaz kız. Araba güvenliği çok önemli."

Onun tatlı parfümünden bir parça yakaladığımda sıırıttım. Bugün koku giderici deodorant sürmüştü ve sürmemiş olmasını dilesem de bunu anlıyordum. Lucy de her zaman kullanırdı. Toplum içinde kendini daha az açıkta hissettiğini söylerdi.

"Anladığım kadarıyla yol kafası hayranı değilsin?" diye sordu.

Beynim kekeleydi. Durdu. Sikim sertleşirken muhtemelen kafatasımın dibinden eriyordu. Elim başının üstünde, beni daha fazla içine almak için onu aşağı iterken, ben sürerken onun dudaklarının sikimin etrafına sarıldığı görüntüler aklımdan geçerken göğsümden alçak bir homurtu yükseldi.

"Bu güvenli olmaz." Sesim boğuk çıkmıştı.

Sadece mırıldandı.

İlk kitapçının otoparkına döndüğümde flaşörün sabit sesi kamyonu doldurdu.

"Şuraya park eder misiniz?" Otoparkın en arka tarafındaki boş bir alanda gölgelik bir yeri işaret etti.

"Emin misin? Daha yakın noktalar var."

"Evet, eminim."

Otoparkın arkasına gitmek için sola döndüm. Bugün onun günüydü. Omega'm ne istediye aldı.

Kamyoneti park ettim ve derin bir nefes alarak sertliğimin geçmesini diledim. Olive'in yanında her zaman sert olduğum için bu imkânsız bir istektir. Elimden gelenin en iyisini yapmalıydım. Yürüyüşümü sınırlandırmalıydım. Olive'i önümde tutmalıydım.

"Hazır mısın, tatlım?" Kapıya doğru uzanmadan önce bacağını son bir kez sıkarak sordum.

"Bekle." Yine orta konsolun üzerine eğilmişti, gözlerinde muzip bir bakış vardı. "Dün bir şey kazandın." Eli göğsümde geziniyordu. Pantolonumun üzerinden ağrıyan sikimi avuçlayana kadar *aşağıya* doğru. "Alfa'm da beni cezalandırması gerektiğini söyledi." Sesi boğucu bir fısıltı gibiydi. "Ama ben iyi bir kızım. Cezalandırılmayı hak ettiğimi sanmıyorum."

Eğildiğinde poposu havadaydı ve kendimi onu avuçlamaktan, sertçe sıkmaktan alıkoyamadım. "Yaramaz küçük omegalar ne zaman cezalandırılacaklarına kendileri karar veremezler. İşte bu yüzden sizi hizada tutacak bir alfaya ihtiyacınız var."

Gözbebekleri büyümüşü, göğsü hızla inip kalkıyor, kendini alçaltıyor ve kıyafetlerimin arasından sikimi öpüyordu.

"Bir gün bana kalp krizi geçirteceksin tatlım," dedim inleyerek. "Sikimi çıkar."

Emrettiğim şeyi yaparken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Çünkü o gerçekten iyi bir kızdı. *Benim* iyi kızım.

Ama şu anda benim yaramaz kızım olmak istiyorsa? Ben kimdim ki reddedeyim?

Küçük eli sikimin tabanını kavradı.

"İşte bu," dedim dişlerimi sıkarak. Saçlarını elime doladım ve onu *aşağıya* doğru yönlendirdim. Konsolun üzerinde dengede dururken kıcı havaya kalktı ve sikimin ucunu ağzına aldı.

Saçlarını sıkıca kavradım. "Bunu sert mi istiyorsun, tatlım? Alfa'nın kontrolü ele almasını mı istiyorsun?"

"Evet" diye inlemesi içimde titreşimler yaratarak kalçalarımın sarsılmasına neden oldu. Kahretsin, uzun süre dayanamayacaktım.

Başını aşağı doğru iterek beni daha derine alması için zorladım. "Boğazını benim için gevşet." Ağzı çok ıslak ve sıcaktı. Şimdiye kadar hissettiğim en iyi şeydi. Biraz boğuldu ve onu geri çektim. "Bir nefes al. İşte böyle. Çok iyi gidiyorsun." Sonra onu tekrar aşağı ittim. "Benim için tekrar rahatla. İşte böyle."

Sikimin ucu onun daracık boğazına zorla girdi. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu ama olduğu yerde kaldı, beni yuttu. Küfrettim ve onu üzerimden çektim. "Nefes al." Nefes alır almaz onu tekrar aşağıya doğru ittim ve boğazını sıkmaya başladım. Onu incitmekten, çok sert davranmaktan endişe ederdim ama kokusu kamyonu dolduruyordu, yoğun bir uyarılma hissi vardı ve zevk iniltileri beni daha da teşvik ediyordu.

"Yutmaya hazır ol." Boğazından aşağı sert ve hızlı bir şekilde boşalmadan önce uyarı sözcüklerini zar zor söyleyebildim. Onu tutuşum hemen gevşedi ve nefesini yakalayıp dökülen döllerini yutarken saçlarını nazikçe okşadım.

Birkaç dakika sonra, yolcu koltuğunda topuklarının üzerinde oturana kadar yavaşça hareket etti. "İyi yaptım mı?" diye sordu hafifçe zıplayarak.

Homurdandım. Sanki az önce ruhumu bedenimden söküp çıkardığını bilmiyormuş gibi. "Şu haline bak, orada öyle gururla oturuyorsun." Çenesini kavradım. "Çok iyiydin, küçük omega."

"Pratik yapıyordum," dedi, yanakları kızarmıştı.

Kalbim hızlandı. "Pratik mi yapıyorsun?"

Hırladım. "Dildo ile," diye açıkladı.

Göğsümdeki hırıltı şiddetlendi. "Orada kal."

Kamyonetten indim ve çevremizi kontrol ettim. Otoparktaki alanımız hâlâ boştu ve bedenim herhangi birinin omega'mı görmesini engelleyecekti.

Kapısına ulaşmam için gereken birkaç saniye boyunca ondan uzak kalmak çok uzundu. Yolcu kapısını açarken içimde bir sahiplenme duygusu kabardı.

Büyük kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Eğildim ve elimle boğazını sıktım.

"Pratik yapmak için bir alete ihtiyacın varsa, gel beni al, tatlım. Anladın mı?"

Dudakları aralandı ve başparmağımı ağzına bastırdım. Başını sallarken hemen emmeye başladı.

"Güzel. Şimdi senin yaramazlığınla ilgilenmemiz gerekiyor."

Yüzünde kızgın bir ifade belirdi ve o bir şey söyleyemeden parmağımı ağzına daha da soktum.

"Tartışmak yok. Bana çok iyi bir kız gibi oral seks yaptın ama yine de hareket halindeki bir arabada emniyet kemerini açmanla uğraşmak zorundayız. Bunu çabucak halledeceğiz ve sonra kitapçıya girebiliriz ve sana ne istersen alırım. Tamam mı tatlım?"

Başparmağımı ağzından çektim. Dudağında hâlâ bir somurtma vardı ama itiraz etmedi.

"Etrafında dön ve orta konsola bak."

İstedigimi yaptı ve bana lezzetli kıcını gösterdi. Bir parçam bugün evde kalmamızı diledi, böylece onu bütün gün boyunca becerebilirdim, ama randevulara götürülmeyi ve şımartılmayı hak ediyordu.

Sadece içeri girmeden önce kime ait olduğunu bilmesini istedim.

Elbisesinin eteğini yukarı kaldırdım ve taytını hızla aşağı çektim. Kalbim tekledi. "İç çamaşırı giymiyor musun?" İki elimle kıcının yanaklarını sıktım, avuçlarımı nasıl doldurduğunu, kıvrımlarının ne kadar güzel olduğunu gördükçe sikim yeniden sertleşiyordu.

Kıcını oynattı. "Bugün canım istemedi." "Uh huh.

Sanırım alfani kızdırmak istedin."

Elim, pembeleşen ve elimin altında sallanan kık yanağına indi. Diğer yanağına da aynı şekilde bir şaplak attım. Sürünerek uzaklaşmaya çalıştı ama elimi kalçasına koyarak onu sabitledim. "Bunu istediğin zaman durdurabilirsin, tatlım."

"Durma." Sesi tam bir omega sızlanmasıydı.

"Kahretsin, sen benim için mükemmelsin."

Onu tekrar tokatladım, bu sefer yanakları parlak kırmızı olana kadar daha sert, ritmim sadece parmaklarımı damlayan amının içine sokarak kırıldı. Parmaklarımı dudaklarıma götürürken inledim.

"Tadın çok güzel." "Alfa, lütfen," diye yalvardı.

Kıçına bir şaplak daha attım ve sonra acısını ovuşturdum. "Ne istiyorsun?"

Omzunun üzerinden arkasına baktı. "Gelmem gerek."

Amını avuçladım. "Ne kadar açgözlü bir kızsın. Benim için damlıyorsun." Sürtünmeyi arttırmak için içime doğru sallandı, ama hemen geri çekildim ve taytını tekrar yerine yerleştirdim.

"Yaramaz kızlar

Gel. Ama bugün çok iyi bir kız olursan, belki alfan bu akşam gelmene izin verir."

Olive arkasını döndü ve bana öyle sert bir bakış attı ki, bir kedi yavrusu kadar sevimli ve zararsız görünmese kalbime korku salardı.

"Beni bu şekilde bırakamazsın," diye inledi.

Onu kamyonetten kaldırdım ve vücudunun benimkine yaslandığından emin oldum. "Yapabilirim." Saçlarını okşayarak başını geriye yatırdım. "Her adımda amının benim yüzümden pembeleştiğini, kabardığını ve damladığını hatırlamanı istiyorum."

Göğsüm guruldadı ve Olive sızlandı.

Nazikçe kıcını okşadım. "Hadi tatlım. Biraz kitap alalım."

LARS

ZEYTİN SOMURTTU İÇİN HAKKINDA BİR DAKİKA SONRA
BİZ GIRILDI VE

kitapçıya girdi ve sonra kitapların cazibesi, reddedilen orgazminin yarattığı hayal kırıklığını bastırdı. Kullanılmış kitapların satıldığı devasa bir depodaydık. Olive mutlu bir şekilde arabalara doğru zıpladı ve bir tane kaptı, ama ben onu kenara ittim ve elinden aldım.

"Sen sadece kitaplara odaklan, tatlım."

Bana bir öpücük vermek için parmak uçlarında durarak sıırttı.

Romantizm bölümüne gelene kadar onu koridorlar boyunca takip ettim. Gözlerim kışına doğru kaymaya devam etti ve alfam tatmin olmuş bir şekilde gürlledi. Raftan kitapları çekmeye başladığında bakışlarımı tekrar yüzüne çevirmeye zorladım. Her aldığı kitabın başlığını ve açıklamasını bana okumak için zaman ayırdı.

Bana bu kadar kolay uyum sağlaması boğazımı düğümledi. Onu göğsüme çektim ve alına bir öpücük kondurdum. "Bu gece çok fazla orgazm oluyorsun."

Yanakları zevkten kızarmıştı. Gözlerimiz kilitlendi ve bir an için ikimizin de bu randevunun geri kalanını atlamayı düşündüğümüzü anladım. Ama ben bunun olmasına izin vermeyecektim. Kışını sıktım. "Alışverişe devam et, tatlım. Doldurman gereken bir sürü raf var."

Kulübede şöminenin her iki yanında şimdi boş duran büyük gömme kitaplıklar vardı ve onları ona alacağım tüm kitaplarla dolu görmek için sabırsızlanıyordum.

"O kadar çok kitap alamam," diye mırıldandı.

"Meydan okuma kabul edildi," dedim bir öpücükle daha.

Kullanılmış kitapçıdan sonra, Summer'ın tavsiye ettiği küçük bir ıstakoz kulübesinde öğle yemeği yedik. Menü basitti ama Olive karar verirken yüksek sesle okumuştı, böylece seçenekleri bilmem kolaylaşmıştı. Boğazıma bir yumru oturdu.

"Bu oldukça iyi bir ıstakoz rulo," dedi Olive. "Ve ben bir ıstakoz uzmanıyım, yani biliyorum."

Sırıttım. "Doğru ya. Büyürken çok mu yedin?"

"Aslında pek sayılmaz," dedi sodasından bir yudum alarak. "Para her zaman sıkıntılıydı, özellikle de yeni balıkçılık düzenlemeleri yürürlüğe girdiğinde. Bunlar çevreyi korumak için ama geçimimizi zorlaştırıyor. Çok ıstakoz yemek kârı azaltıyor." Omuz silkti. "Ama babam her zaman büyük bir yaz yemeği düzenlerdi ve insanlar ıstakoz ruloları, mezeler falan getirirlerdi."

Yüzünde hüznü bir gülümseme vardı. "O öldükten sonra durdu mu?"

Peçetesiyle oynadı, onu eşit dilimler halinde yırttı. "Hayır. Babamın en yakın arkadaşlarından biri, Gunnar, organizasyonu üstlendi. Aslında onlar öldükten sonra teknesinde çalışmam için beni tuttu, ki bunu kesinlikle yapmak zorunda değildi. Ayrıca satmam gerektiğini anladığımda babamın teknesini satın alan kişi de oydu."

Pencereden dışarı baktı. Gökyüzü giderek kararıyordu ve birkaç damla yağmur cama düşüyordu. "Ailem olmadan suya açılmak acı veriyordu. Bizim rengimiz olmayan şamandıraları kontrol etmek." Sorgulayan yüz ifadem üzerine ekledi: "Herkesin ıstakoz tuzaklarına bağlı belli renklerde şamandıraları vardı. Benim ailemin şamandıralarında kırmızı, açık mavi ve koyu mavi şeritler var. Bu renkler nesillerdir aynı."

Uzandım ve elini sıktım, aileme sahip olduğum için ne kadar ayrıcalıklı olduğumu, para konusunda hiç endişelenmediğimi hatırladım.

"Her neyse," dedi Olive üzüntüsünü üzerinden atarak. "Gunnar'la geçirdiğim o sezondan sonra internette bir veri giriş işine girdim ve topluluktan uzaklaştım. Tek başıma olmak kendimi daha güvende hissettirdi."

Sandalyesini benimkine doğru sürükledim, gürültüyle çıkan ses birkaç kişinin bize doğru bakmasına neden oldu ve onu kucağıma aldım.

"Lars," diye tısladı. "Sandalyeyi kıracağız."

Homurdandım. Haklı olabilirdi. Bu sandalyeler dayanıksızdı ama ona kollarımda ihtiyacım vardı. "Artık yalnız değilsin tatlım. Bir daha asla olmayacaksın, tamam mı?"

"Yani, bir noktada yalnız kalmaya ihtiyacım olabilir," diye mırıldandı.

Gülümsememi saçlarına bastırdım. "Eminim bu ayarlanabilir. Belki."

Öfkelendi ama vücudu benimkine karşı gevşedi.

"Daha fazla kitap alışverişine hazır mısınız?"

Bunun üzerine canlandı ve kucağımda kıpırdandı. "Evet."

OLIVE'IN BİR SORUNU VARDI. Yeni bir kitapçıdaydık - bu sefer yeni kitapların ve süslü vitrinlerin olduğu daha küçük bir kitapçıdaydık - ama Olive sadece iki kitap seçmişti. Kitapları tutabilmek için yavaşça elinden aldım.

"Bu mağazada iyi bir seçim yok mu, tatlım?"

Dönüp bana baktı, sanki orada olduğumu unutmuş gibi gözleri kocaman açılmıştı. "Ne?"

"Bir süredir buradayız ve sen o kadar çok kitap seçmedin."

Kıpırdandı ve yere baktı. "Çok mu yavaş davranıyorum?"

Kaşlarımı çattım. "Hiç de bile. Bugün senin günün."

"Ama bu senin için eğlenceli değil. Başka bir şey yapmak ister misin?"

Huzursuz ya da rahatsızmış gibi yer değiştiriyordu. Üzerine çıkmamak için biraz çömeldim. "Sorun ne tatlım? Sıkılmadım. Seni kitaplar hakkında heyecanlı görmek hoşuma gidiyor."

Dudağını çiğnedi. "Ama bunlar çok daha pahalı."

Yüzünü avuçladım. "Bunun bir önemi yok. Ne istiyorsan onu al."

Olive raflara geri döndü ve yarım ağızla birkaç kitaba daha bakıp raflara geri koydu. Kullanılmış kitapların ve öğle yemeğinin parasını ödediğimde karşı koymuştu ama daha fazlası olup olmadığını merak ediyordum. O kadar mutluydu ki

Şimdi ise *bok* gibi görünüyordu. Bu Olive'in karanlık ruh hallerinden biri miydi? Yoksa onu üzecek bir şey mi yapmıştım?

Deodorantının arasından sızan acı kokusuna dair bir ipucu yakalayana kadar onu mağazada biraz daha takip ettim. İşte bu kadar. Etrafta üzgün dolaşmasına dayanamazdım.

Elimi sırtının alt kısmına koyup hafifçe ovuşturdum. "İyi misin?"

"Sanırım eve gitmek istiyorum."

"Tamam, tatlım." Onu kucakladım. "Kendini iyi hissettiğinde geri geleceğiz."

"Öyle mi? Ben mahvetmedim mi?" Fısıltıyla sorduğu soru kalbimi kırdı. "Hiçbir şeyi mahvedemezsin. Eve dönebiliriz ve biraz sarılalım, tamam mı?"

Bakışlarımı tam olarak karşılayamadı ama başını salladı. Ben kitaplarının parasını öderken sessiz kaldı.

Dışarıda yağan yağmura bakarken yüzümü buruşturdum. "Bunlar sende kalsın." Kitap dolu çantayı ona uzattım. "Ben de kamyonu çekeyim."

Kamyona vardığımda yağmur tişörtümü ıslatmıştı ama umurumda değildi. Tek umursadığım Olive'im ve onu daha iyi hissettirmektir.

LARS

RÜZGAR DENİZ FENERİ KULÜBESİNİ SALLADI VE İÇERİDEKİ HAVA havayla eşleşti. Gerginlik mutfağı doldurmuştu, kesip geçecek kadar keskin. Olive bütün gün parlak ve güneşliydi, ama fırtınanın gelişiyle birlikte karanlık ruh haline bürünmüş gibiydi. Ya da belki hava durumu da benim gibi Olive'e takıntılıydı ve onun ruh haline uyacak şekilde kendini değiştiriyordu.

Deodorantının etkisi geçmiş olmalıydı çünkü kokusu tamamen yanmış kahveydi -acı ve asidik- ve her zamanki tatlılığı yoktu. Mutfakta dolaşırken dolap kapakları çarparak kapanıyor, ardından küçük hayal kırıklığı sesleri geliyordu. Ve bu kalbimi kırdı. Bunca yıldır yalnız olduğunu, tüm bunları tek başına idare ettiğini düşünmek. Vücudunun bir anda zihnini ona karşı çevirmesi. Bunun ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu hayal bile edemezdim.

"Gel buraya tatlım," dedim daha fazla dayanamadığımda. Olive bana döndü, gözleri donuklaşmıştı ve ifadesi sıkışmıştı.
"Ne?"

Parmağımı büktüm. "Bir dakikalığına buraya gel." "Ama bize çay yapmam lazım."

Kaşlarımı kaldırdım, alfamı zar zor zapt ettim. Aramızdaki mesafeyi kapatmak ve onu kollarıma çekmek istedim. Ama omega'm ürkekti ve her zaman koşması gereken kişinin ben olduğumu bilmesini istiyordum.

Olive önce dolaptan çıkardığı fincana, sonra da bana baktı. Acı verecek kadar yavaş adımlarla bana doğru yürüdü, ayağındaki kalın yün çoraplarım adımlarının sesini azaltıyordu. Yaklaşık bir adım ötemde durdu, yere bakıyordu. Elimle çenesini kavradım ve yüzünü kaldırdığımda dudağının titrediğini ve gözlerinin cam gibi olduğunu gördüm.

Daha fazla bekleyemedim. Onu göğsüme doğru çektim ve kendimi ona sardım. Kollarını bana sarıp sıkıca tutarken nefesleri hızla geliyordu.

Elimi sırtına sürttüm. "Zor zamanlar mı geçiriyorsun, tatlım?"

Çıkardığım tek ses küçük bir hıçkırık oldu.

"Sorun değil. Ben yanıdayım."

"Her şeyi mahvediyorum." Sözleri tişörtümde boğuklaşıyordu.

"Nasıl bir şeyi mahvediyor olabilirsin ki?"

"Çok güzel bir gündü," diye hıçkırdı. "Neden şimdi böyle hissediyorum?"

Yanağımı onunkine sürterek kokusuyla onu işaretledim. "Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Ama bu senin hatan değil ve hiçbir şeyi mahvetmiyor."

Yuvasının rahatlığına ihtiyacı vardı, bu yüzden kışını avuçladım ve onu kaldırdım. Ben koridora doğru ilerlerken bacaklarını belime doladı. Kapının önünde durakladım. "Beni içeri davet eder misin, küçük omega?"

"Gitme," diye cevap verdi.

İçeri ittim ve onu yatağa yerleştirdim, havalı şilte altında kayıyordu. Sonra aklıma bir fikir geldi. "Hemen döneceğim."

Sızlanarak koluma yapıştı. "Özür dilerim," diye fısıldadı, kendi içine doğru kıvrıldı.

Alnından öpmek için eğildim. "Otuz saniye içinde döneceğim. Bana zaman tutabilirsin."

Oturma odasına koştum ve bugün aldığımız kitapları aldım. Döndüğümde Olive tamamen battaniyenin altına saklanmıştı.

"Bir şeyler okumak istersen kitapların bende."

Başı battaniyenin altından dışarı çıktı. Burnunu çekti, yanağındaki bir damla yaşı sildi ve çantasından bir kitap çıkardı.

"Kalmak zorunda değilsin," dedi benden uzaklaşarak.

Ofladım ve onu göğsüme doğru çekerek arkasına uzandım.

"Endişelenmeyi bırak," diye mırıldandım, yüzümü saçlarına bastırdım, böylece birazcık tatlı hale gelen kokusunu içime çekebildim. "Sıkılmadım. Beni eğlendirmek zorunda değilsin. Sadece rahatla."

Olive hoşnutsuz küçük bir ses çıkardı ve ben de sııttım. Kızım kendisine ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmıyormuş gibi davranmayı severdi ama bana tamamen yaslandığında vücudundaki gerginlik sonunda kayboldu. Bir kolumu beline doladım ve bir bacağımı onunkinin arasına sıkıştırdım. Yer değiştirdi, kıvrımlı poposu hızla sertleşen sikime yaslandı. Seks için zorladığımı düşünmesini istemediğim için kalçalarımı ondan uzaklaştırdım ama o da hemen geri çekildi.

Sııttım. Tamam o zaman.

Hangi kitabı seçtiğini görmedim ama kitabı benim temin etmiş olmam alfamı gülünç bir şekilde gururlandırdı. Omzunun üzerinden okuyabilmek için dirseğimin üzerine çıktım ama kelimeler yüzüyordu ve sayfayı benim yetişemeyeceğim kadar hızlı çeviriyordu.

"Ne okuyorsun?" Muhtemelen sessiz kalmalıydım, muhtemelen şansımı deniyordum ama Olive hakkında her şeyi bilmek istiyordum, ne okumaktan hoşlandığı da dahil.

"Bu bir mafya romantizmi."

Bir kahkaha attım ama Olive'in ciddi olduğunu fark edince hemen ayıldım. "Mafya romantizmi nedir?" Mafya ile ilgili tek referansım *Baba filmini* izlemektir ama Olive'in aklındakinin bu olduğunu sanmıyordum.

"Ana karakterler rakip mafyaların bir parçasıdır ve bir ittifak için evlenirler."

"Ve... bundan hoşlandın mı?"

"Beni yargılamak istiyorsan, defolup gidebilirsin," diye tersledi Olive.

Kendini kurtarmaya çalıştı ama ben daha sıkı tuttum.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, kedicik. Yargılamıyorum, sadece merak ediyorum."

Bana yüksek sesle okumak ister misin?"

Bu onun kıvrınmayı bırakmasını sağladı. "Bana kedicik diyemezsin."

Mırıldandım, elimi onun yanında gezdirdim. "Sevimli ve küçüksün, ara sıra pençelerin de oluyor. Uyuyor gibi görünüyor."

"Ben küçük değilim," diye homurdandı.

Onu yüzüstü yatırdım ve tüm ağırlığımı üzerine verdim.

"Aman Tanrım!" Olive ciyakladı, beni uzaklaştırmaya çalıştı.

Güldüm ve onu gerçekten ezmeden önce hızla üzerinden yuvarlandım. Yanakları kızarmıştı ve saçları her yere uçuşuyordu. "Bana oldukça küçük görünüyorsun," dedim göz kırparak.

"Hepimiz büyük Viking alfaları olamayız." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

"Hayır, bazılarımız mükemmel olmak zorunda, değerli omegalar." Elimi yan tarafında gezdirdim ve kalçasını sıktım. Sıkmak istediğim çok daha fazlası vardı ama şu anda zorlamayacaktım. Burnumu yüzünün yan tarafında gezdirdim, dudaklarım yumuşak teninde gezindi. "Herhangi bir karışıklık olması ihtimaline karşı, vücudunun her parçasını seviyorum."

Kızardı ve bakışlarımı tam olarak karşılayamadı. Gülüp beni itene kadar sakalımı yanağına sürttüm.

Gülümseyerek sırt üstü uzandım. "Sana taktığım lakabın mükemmel olduğuna ve bunu sevdiğine karar verdiğimizize göre, bana kitabını oku."

O itiraz edemedi Olive'i tekrar kaşıklaşacak şekilde ayarladım, tam istediğim yere gelene kadar uzuvlarını hareket ettirdim.

"Her zaman istediğini elde edemeyeceksin," diye homurdandı.

Elimi saçlarının arasında gezdirerek düzelttim. "Not edildi."

OLIVE'IN KİTAPLARI *KİRLİYDİ*.

Vay anasını.

Ve onu okurken duymak? Beni çok sertleştirdi. Müstehcen sahneyi okurken yüzü kızarmıştı ve o kadar tatlıydı ki uluyabilirdim.

Kitaptaki mafya adamı karısını bağlamak için ip kullanıyordu. Sikim onun kıcına doğru seğirdi.

Omega'm kıpırdanmaya başlamıştı.

Her yeni cümlede nefesi ağırlaşıyor. Yoğun parfümü odayı dolduruyordu.

Ona daha sıkı sarıldım ve dizimi amına daha sıkı bastırdım. "Kızım muhtaç mı hissediyor?" Yüzünün yan tarafına öpücükler yerleştirirken mırıldandım. "Alfa'sının onu bağlamasını mı istiyor?"

Bir hışımla kitabı kapattı. "Beni bağlayacak olanın sen olduğunu mu varsayıyorsun? Belki de her şeyin sorumlusu sen değilsindir.

zaman. Belki de *ben* sorumlu olmak istiyordumdur." Yüzünü görebilmek için onu sırt üstü yatırdım. Kaşlarını çattı ve kollarını kavuşturdu.

Sırtmamak için yanaklarımın içini ısırđım. Huysuz, huysuz Olive'i sevdiğime karar verdim. Sanki hiç şüphem varmış gibi.

Olive'i severdim.

Olive'i severdim.

Farkına vardığım şey tatlı, sıcak bir latte gibi üzerime döküldü.

Çatık kaşlı alnına bir öpücük kondurdum ve duvara yaslanarak doğruldum. "Pekâlâ, kedicik. Yetki sende."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?" O kadar şaşırmıştı ki kaşlarını çatmayı unuttu. Sırttım. "Eğer istediğın buysa. İsteddiğini yap."

Olive bunun bir tuzak olup olmadığını merak ediyormuş gibi dudağını çiğnedi. "Ya seni bağlamak istersem?"

"Mmm, bahse girerim benim kız iyi düğüm atmayı biliyordur. Bir ıstakoz kadınına göre bir beceri gibi görünüyor." Kaşlarımı salladım ve o da ofladı ama *neredeyse* gülümsemesini gizleyemedi.

Diz çökme pozisyonuna geçti, battaniye demeti hâlâ etrafını sarıyordu. "Tamam. O zaman... o zaman kıyafetlerini çıkarmalısın."

İfadesi tam bir meydan okumaydı, sanki o an pes edeceğimi düşünmüş gibiydi. Çok sevimli.

Kıyafetlerimi hızla çıkarıp yatağın kenarına attım. Olive'in ateşli bakışları vücudumda geziniyor, neredeyse kalkacak kadar sertleşmiş olan sikime geldiğinde duruyordu.

"Benim için soyun, kedicik. Bana tüm o güzel kıvrımları göster."

"Yetki bende," diye mırıldandı ama dediğimi yaptı, kıyafetlerini hışımla yere fırlattı. Tek istediğım ona doğru hamle yapmak, tatlı, damlayan amını sikimin üzerine çekmekken kendimi tuttum.

Odadan çıkmadan önce parmağıyla bir işaret yaparak "Burada kal," dedi.

Kovalamak istedim. Karanlıkta onu avladığım, ona yaklaştığım görüntüler zihnimde uçtu.

Sikeyim. Kovalamanın fantezilerimden biri olduğunu bilmiyordum ama artık kesinlikle öyleydi.

Olive elinde bir iple çabucak geri döndü ve mideme bir miktar prekum fıskırdı. Başımı duvara yaslayarak inledim. "Beni bağlayacak mısın, kedicik? Beni tamamen merhametine mi bırakacaksın?"

Kendinden emin bir şekilde bakışlarımı üzerinde tutarak yatağa uzandı. Göğüsleri hareketleriyle birlikte sallanıyordu ve güzel pembe meme uçları beni büyülüyordu.

Olive kollarımı tuttu, küçük elleriyle bileklerimi sardı. "Bu senin için gerçekten sorun değil mi?" diye fısıldadı.

"Evet, tatlım. İyiden de öte. Fazla düşünme, tamam mı?"

"Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana söyleyecek misin?"

"Tabii ki." Hoşuma gitmeyen bir şey yapmak için çok uğraşması gerekirdi.

Üstüme çıktı ve kayganlığı sikimin üzerine damladı. Küfrettim ama bileğime bir halka bağlarken hareketsiz kaldım.

"Bunu bağlayacak bir şeyim yok," dedi kaşlarını çatarak. Ona alacağımız yatağın bir çerçevesi ya da çitası olduğundan emin olmamız gerektiğini not ettim. Çünkü bu, yuvasında son kez ip bulunduruşumuz olmayacaktı. "Ellerini arkadan bağlayabilir miyim?"

Başını ellerimin arasına aldım ve dudaklarını benimkilerden bir fısıltı kadar uzağa götürdüm. "Sana benimle birlikte olmanı söylemiştim, omega." Sesim alçak ve çakıllıydı, alfam yüzeye çıkıyordu. "Ve bunda ciddiye dim."

Gözbebekleri büyüdü ve küçük bir inilti çıkardı. bana karşı. Sikim ağılıyordu, onun sıcak küçük amının içinde olmak için çaresizdi.

Olive ellerimi hızla arkama götürdü ve sabitledi. İpi çekiştirdim ama kımıldamadılar.

"Ne kadar iyi bir iş çıkardın, kedicik. Bunu nasıl yapacağımı bana öğretmen gerekecek." Öne doğru eğildim ve boynu ile omzu arasındaki deriyi ısırdım. Dişlerimi geçirmek istediğim deriyi. "Devam et," diye teşvik ettim.

Ellerini göğsümün düzlemlerinde gezdirirken Olive'in yüzünde kararlı bir ifade belirdi. Biraz kıpırdandı, sikimi kedi dudaklarının arasına soktu ve beni kayganlığıyla ıslattı. Sonra onu eline aldı ve sıkarak beni onursuz bir çığlık attırdı, bu da onun kıkırdamasına neden oldu.

Girişinde çentik attı ama biraz tereddütlü görünüyordu. Üstte olma konusunda çok deneyimi var mıydı? Alfa'm hırladı, tüm *bunları* gören başka birinin ona dokunması fikrinden nefret ediyordu.

Sahiplenme duygumu bastırdım ve omega'ma odaklandım. "Çok iyi gidiyorsun, kedicik. İşte bu, sadece kendini aşağı indir."

Beni daha fazla içine çekerken nefesi kesildi.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inledim. "Küçük amcığın beni almak için çok çalışıyor."

Kendini tamamen aşağıya bırakırken inledi, kayganlığı taşaklarımı ıslattı.

"İyi kız." Sikimi boğarcasına sıktığı için kelimeleri zorlukla çıkarabildim. "Çok iyi bir kızsın."

Kollarını boynuma doladı ve göğüslerini göğsüme bastırdı.

"Bu sen sözde içinolmak konuşmak Bu çok mu?" o nefes nefese sordu.

Boynuna sokuldum. "Konuşmamı istemiyor musun?"

Klitorisi bana sürtünürken inleyerek yer değiştirdi. "Hayır... Sanırım sorun yok."

Gülümsememi gizledim, kontrolü ele alarak ne kadar ileri gidebileceğimi merak ediyordum. Ona dokunabilmeyi dileyerek ipleri çekiştirdim. Onun merhametine kalmış olmanın seksi bir yanı vardı ama ona dokunamamak işkence gibiydi.

Geçici olarak yukarı kalktı ve sonra geri çarptı, horozumu düğümüne kadar aldı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Kahretsin*, Olive'in her zaman üstte olmasını istiyordum. Her itişinde göğüsleri sallanıyor, karnı sallanıyordu ve ben hepsini istiyordum. Beni kaldıraç olarak kullanırken parmakları omuzlarıma gömüldü, gözleri kapalı, başı geriye atılmıştı.

O mükemmeldi.

Topuklarımı şiltenin üzerine koydum ve yukarı doğru iterek ihtiyacı olan ritmi ayarlamasına yardımcı oldum. "İşte böyle, kedicik. Benden ihtiyacın olanı al."

"Düğümünü istiyorum," dedi. "Ona ihtiyacım var, Alfa."

Kokusu çok yoğundu ve kendimi hafifçe bir kızgınlığa doğru çekildiğimi hissedebiliyordum. Eğer Olive ile bir sıcaklık geçirecek kadar şanslı olsaydım, kesinlikle çılgına döneceğime hiç şüphe yoktu.

"Al onu, omega," diye bağırdım. Hafifçe inledi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, ellerini saçlarımda gezdirdi ve *çekiştirdi*. Bu acı beni daha da sertleştirdi.

Ve sonra düğümüm kısmen onun içindeydi. Bir an için geri çekilecek gibi oldu. "Hayır, kedicik, devam et. Çok iyi bir kız olabileceğini ve her şeyimi alabileceğini biliyorum. Sadece o küçük tatlı amcığını rahatlat. İşte böyle. Çok mükemmel."

Düğümümün geri kalanını aldığında konuşma yeteneğimi kaybettim, sıcaklığı beni tamamen çevreledi. Kukusu etrafımda çırpınıyor, boşalırken öpücüklerden şişmiş dudaklarından iniltiler dökülüyordu. Orgazmım içimden geçerken inledim, ipe karşı mücadele ettim. Onu dölleriyle doldurdum ve daha derine itmeye çalıştım. O kadar sıkı kilitlenmek istiyordum ki asla ayrılamayacaktı.

"Ellerimi çöz, kedicik," diye mırıldandım, dudaklarımı saçlarına değdirerek. Çok yorgundu ve ona ihtiyacı olduğu şekilde bakabileceğimden emin olmak istiyordum.

Etrafımdan dolanıp onları çözmeyi başardı. Kollarım hemen ona sarıldı ve onu göğsümde sıkıca tuttu.

"Çok iyi yaptın." Ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdirirken teni o kadar yumuşaktı ki göğsüm mırıltılarla inliyordu. Gözleri dalgalanarak kapandı ve tamamen rahatladı. Olive'in ruh hali kötüye gittiğinden beri taşıdığım gerginlik azaldı. Sanki vücudum bunu, omega'mızın güvende ve emniyette olduğu anı bekliyordu. Omega'm göğsüme yaslanmış uyurken, amcığı düğümüm ve dölümle doldurulurken yatakta kayarak daha rahat bir pozisyon aldım.

Düğümümün aşağı inmesi yaklaşık otuz dakika sürdü. Olive düğümün çözülmesiyle birlikte kıpırdandı, gözlerini kırpıştırarak açtı.

"Uyuyakalmışım," dedi, biraz kafası karışmış bir halde etrafına bakınarak.

"Çok çalıştın," diye mırıldandım, yüzünün yan tarafına bir öpücük kondurarak.

Ayağa kalktı ve bileklerimi inceleyebilmek için kollarımı tuttu. İpin herhangi bir iz bırakıp bırakmadığına baktığını çok geç fark ettim. Sonra üzerimden kayarak bir sıvı fışkırttı ve yataktan kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" Sesim kısık bir hırıltıydı, alfam onu yakalamamı söylüyordu. Omega'mızı yakın tutmamı. Benimle kucaklaşması için ona havlamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

Yine de fazla uzağa gitmedi. Sadece yuvanın kenarına gidip suyunu, fazladan bir battaniyeyi ve bir şişe losyonu aldı. Ne yapıyordu ki? Bir şeye ihtiyacı olursa, *ben* getirirdim. Yatağa geri döndü, ama tekrar kollarıma *kıvrılmak* yerine, *battaniyeyi*

etrafımda. Ne oluyordu? Dudaklarıma bir pipet uzattı. Sudan birkaç yudum aldığımda kaşlarım çatıldı. Sonra bileğimi nazikçe tuttu, battaniyemden kurtardı ve cildime losyon sürdü.

Tıkladı.

Dudaklarım seğirdi.

"Bana bakım mı yapıyorsun, kedicik?"

"Evet," dedi, hâlâ bileklerime odaklanmıştı, ustaca bağladığı bileklerim hiç acımıyordu. Bakışlarımla buluştu. "Sen de bir şeyler atıştırmak ister misin?"

O kadar ciddi, o kadar tatlı görünüyordu ki, başından beri ondan hoşlandığımı söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Onu belinden kavradım ve göğsüme doğru çektim.

"Üzerime titremene bayılıyorum."

Dikkatlice öne doğru eğildim ve başka bir battaniye kaparak onu etrafına sardım. İçmesi için pipeti dudaklarına doğru tuttum. Gözleri kapandı ve ben de elimi yavaşça sırtında aşağı yukarı gezdirerek omega'mla geçirdiğim bu sessiz anların tadını çıkardım. Birazdan kalkıp ona yemek yedirmem gerektiğini biliyordum ama bu mükemmel anı bozmak istemiyordum.

"Lars?" Göğsüme bastırıldığı için sesi uykulu ve boğuk çıkıyordu.

"Evet, kedicik?"

"Tekrar sorumlu olmak istediğimi sanmıyorum."

Beni göremiyordu, bu yüzden gülümserken kendimi güvende hissettim. "Sorun değil. Olmak zorunda değilsin."

Kollarını bana daha da sıkı sardı ve uyuyakaldı.

LARS

UYANDIĞIMDA SESSİZ BİR INILTIYLA GERİNDİM. SIRTIM ÇOK AĞRIYORDU. beni öldürüyor. Olive'in yuvasını dönüştürme planlarımız yeterince erken gerçekleşemezdi.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve büyük kahverengi gözlerle karşılaştım. Büyük, kahverengi, *bitkin* gözler çok üzgün görünüyordu.

"Günaydın, tatlım." Sesim uykudan boğuk çıkıyordu ve omega'mın hiç uyuyup uyumadığını merak ediyordum. Dün gece yemekten sonra deniz fenerinin tepesine çıkmış ve erkenden yatmadan önce bir süre birlikte oturmuştuk. Anında uykuya dalmıştım ve şimdi Olive'in gece yalnız kalmaması için kendimi uyanık kalmaya zorlamış olmayı diliyordum.

Hiçbir şey söylemedi.

Onu göğsüme doğru çekebilmek için yer değiştirdim ve elimi saçlarında gezdirdim. "Hâlâ karanlık bir gün mü?" Dışarıdaki gökyüzü loş ve griydi, fırtınalı hava devam ediyordu.

Olive göğsüme doğru başını salladı. Kokumun onu biraz olsun rahatlatmasını umarak yanağımı onunkine değdirdim. Ona destek olmak için ne yapabilirdim? Keşke tüm karanlığı ortadan kaldırabilseydim.

Göğsümde bir mırıltı başladı ve Olive küçük bir iç çekti, nefesi çıplak tenime değdi. Elimini sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirdim. Ona kahvaltı hazırlayabilirim. Balkabağı baharatlı latte. Kucaklaştık. Sonra aklıma geldi: Olive rutin şeyler istiyordu.

"Suya gitmek ister misin?" Sesim saçlarına karşı bir fısıltı gibiydi.

"Oh." Parmaklarını tenimde gezdirdi ve kendimi sabırlı olmaya ve daha fazlasını söylemesini beklemeye zorladım. "Enerjim var mı bilmiyorum."

"O zaman bana sahip olman iyi bir şey." Tekrar pencereden dışarı baktım. Yağmur yağıyordu ve soğuk görünüyordu. Olive'in yatağından kabarık battaniyelerden birini aldım ve tamamen sarınana kadar etrafına sardım. Kıyafetlerimi yerde buldum ve onu kucağıma almadan önce üzerime geçirdim.

"Benim küçük omega burritom," dedim onu odadan çıkarırken. Ayaklarımı botlarımın içine sokmak için ön kapıda durdum ve sonra dışarı çıktım. Buz gibi hava üzerimize çarptığında irkildim ve Olive'e daha sıkı sarıldım. "İyi misin, kedicik?"

"Evet."

Alnına bir öpücük kondurdum ve hızla sahile indim. Dalgalar sert ve dalgalıydı, kıyıya çarparak beni belirgin bir şekilde tedirgin ediyordu. "Suya girmek ister misin?" *Lütfen hayır de.* Çünkü evet derse, onu suya taşıyan ben olacaktım.

Elini battaniye dürümünden kurtardı ve parmaklarını sakalımda gezdirdi. Şimdi kendimi lanet bir kedi yavrusu gibi hissediyordum, yüzümü okşarken mırıldanıyordum. Dudaklarının köşesi gülümsemek ister gibi kıpırdadı.

"Birkaç dakika oturup dalgaları izleyebilir miyiz?" "Ne istersen yapabiliriz, tatlım."

Bizi büyük düz kayanın yanına götürdüm ve onu dalgalara bakacak şekilde kucağıma oturttum, çiseleyen yağmurdan ve sert rüzgârdan korumak için vücudumu kullanmaya çalışırken kollarım onu demir bantlar gibi sardı. Fırtınalı havaya rağmen, burada olmanın, sadece rüzgâr ve dalgaların bize eşlik etmesinin huzur verici bir yanı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Olive burnunu boğazımın sütununda gezdirebilmek için kucağımda kaydı ve ardından nazik bir öpücük kondurdu. "Böyle olduğum için özür dilerim."

Kaşlarımı çatarak parmaklarımı saçlarına geçirdim ve başını sertçe geriye doğru çekerek bakışlarımla buluşmasını sağladım. "Eğer bir daha özür dilersen, bir hafta boyunca oturamayana kadar kışına şaplak atarım. Anladın mı?"

Dudağı somurtarak dışarı fırladı ve *lanet olsun*, o küçük dudağın üzerimde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu asla öğrenemeyecekti. "Farklı olmamı istemez miydin?"

"Keşke bu acıyı yaşamak zorunda olmasaydın, ama ben *sen* farklıydın. Sen benim Olive'imsin, yavru kedimsin." "Bu isim konusunda hâlâ emin değilim."

Sırıttım ve sevimli burnunun ucuna şefkatli bir öpücük kondurdum. "Hayır, bu konuda kesinlikle eminsin." Onu göğsüme bastırdım ve ayağa kalktım. "Şimdi içeri dönelim ve çocuklardan bize kahvaltı ve balkabağı baharatlı latte getirmelerini isteyelim."

Boynuma sokuldu. "Sanırım bağımlısı olabilirsin."

Derin bir nefes aldım, rüzgârdaki tuzla karışan kokusunu yakaladım. "Buna hiç şüphe yok."

EASTON

"NEDEN AĞLIYORSUN BEBEĞİM?"

Gözyaşları yüzünden aşağı akarken Olive'i sıkıca tuttum. Kucağımdaydı ve öğle yemeğini yeni bitirmiştik ama hâlâ zor zamanlar geçiriyordu. Lars buluşmalarında neler olduğunu bize anlatmıştı ve Finn'le ben de hemen oraya koşmuştuk.

Onu böyle görmekten nefret ediyordum, özellikle de sorun hormonal olduğu ve bunu düzeltmek için burada onunla olmak dışında yapabileceğim bir şey olmadığı için.

Yeterli gelmiyordu.

Belki de yeterli değildim.

Annemin kızgın sesi kafamın içinde yankılanıyor, bana ne kadar işe yaramaz olduğumu söylüyordu. Gözlerimi kapattım ve Olive'i hayal kırıklığına uğrattığım, beni terk edeceği korkusuna karşı derin bir nefes aldım.

Annemin sözleri doğru değildi. Burada bir yerim vardı. Kardeşlerimle birlikte. Olive'in yanında.

"Bilmiyorum," diye hüngür hüngür ağladı. "Sadece üzgünüm. Ve saçlarım berbat görünüyor." Daha sert ağlamaya başladı.

"Saçların çok güzel görünüyor, tatlı kız," dedi Finn, öne doğru eğilip belki *biraz* dağınık ve kıvrıkcık görünen dalgalarında parmaklarını gezdirerek. Önemli olduğundan değil ama Olive onun görünüşüne önem veriyordu.

"Neden birlikte banyo yapmıyoruz?" Ben önerdim. "Hem güzel ve rahatlatıcı olur, hem de saçlarını yıkarız."

"Ama o zaman saçlarımı kurutmam gerekecek," diye hıçkırdı.

İfadesini düzeltmeden önce Lars'ın dudaklarında kısa bir gülümseme parıltısı yakaladım. Omega'mızın sıkıntısı komik değildi ama dramatikliği sevimliydi ve **n o r m a l d e** ne kadar çekingen olduğunun tam tersiydi.

Lars eğildi ve onu alnından öptü. "Buraya gel, tatlım. Daha sonra saçını kurutacağım, tamam mı? Hiçbir şey yapmana gerek yok."

"Gerçekten mi?" diye sordu, gözleri kocaman ve cam gibiydi, sanki onun için her şeyi yapacağımızdan şüphesi varmış gibi.

Lars başıyla onayladı ve onu kucağına alarak banyoya taşıdı. Küçük bir küveti olan sıkışık bir odaydı ve onu hepimiz için yeterince büyük bir şeyle değiştirme hayallerim vardı. Bir daha düşündüm de, bu sadece bir havuz büyüklüğünde olabilirdi. Tamam, en azından ikimize yetecek büyüklükte bir küvet.

Finn banyoyu başlattı ve ben de banyo yağları için dolaplara baktım. Neredeyse boş olduklarını görünce kaşlarımı çattım. Ona banyo bombası gibi bir şey almamız gerekiyordu. Özel hissetmeyi hak ediyordu.

Lars Olive'i banyo halısının üzerine yatırdı ve ikimiz de kazağını (benimkini) nazikçe çıkarıp onu banyoya soktuk.

Suya girdiğinde kokusu daha tatlı hale geldi, omuzlarındaki gerginlik azaldı. Ama sonra küçük bir kaş çatma yüzünü gölgeledi. "Neden tek çıplak olan benim?"

Üçümüz de yerden kalkıp hemen soyunduk. Boxerımı çıkarmadan önce tereddüt ettim. Yarı sertleşmişim ve bir şey beklediğimi düşünmesini istemiyordum. Sikim küvette sadece muhteşem çıplak bir tanrıça görüyordu. Gerçekten bir fırsat duygusu yoktu. Ama bizi çıplak istiyorsa, ben kim oluyordum da karşı çıkıyordum?

Kıçım buz gibi zemine değmesin diye kazağımın üstüne oturdum. Lars şampuanı saçlarına masaj yaparak uyguladı ve gözleri kapandı.

Öne doğru eğildim, dudaklarım kulağına değdi. "Şu haline bak, alfalarını soyundurmak için elinden geleni yapıyorsun."

Yanağını yanağıma değdirip beni koklarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Bu jest, terk edilmekten korkan yanıma yatıştırdı. Onu gülümseten *bendim* çünkü Olive'i tanıyordum. Tıpkı onun bana yaptığı gibi, ben de onun ruhunun en derin kısımlarına bakmıştım.

Parmaklarını benimkilere doladı. "Ben asla o kadar şeytani olamam."

"Elbette, günışığım. Sen nasıl istersen."

GECE OLMUŞTU ve dördümüz deniz fenerinin kontrol odasıındaydık, yine kalın kazaklara sarınmıştık, boş pizza kutuları yan tarafa yığılmıştı. Olive ana koltuğa oturmuş, büyük pencerelerden fırtınaya bakıyordu. Radyonun cızırtısı ve aralıklı anonslar, yağmur ve gök gürültüsünün şiddetli pıtırtilarını kesiyordu.

"Böyle bir fırtına görmeyeli uzun zaman olmuştu," dedim.

"Birkaç yıl önce pazara zarar veren fırtınayı hatırlıyor musun?"

"Kasabanın yarısının elektriğini de kestiler," dedi Finn. "Ne karmaşa ama."

Lars, Olive'in arkasında durmuş, parmaklarını onun kuru saçlarında gezdiriyordu. "Sana birkaç Fransız örgüsü yapmamı ister misin?"

Olive gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Örgü örebiliyor musun?" "Lucy beni iyi eğitti."

"Tamam," diye fısıldadı.

Battaniyesi omzundan aşağı kaymıştı, ben de düzelttim. Bu oda soğuktu.

"Buraya biraz ısıtıcı almalıyız, özellikle de kış yaklaşırken." Olive'imın üşümesi fikri dayanılmazdı. Bu kış ya da başka bir zaman deniz feneri kulübesinde yalnız yaşamasını istemiyordum. Taşınmadan önce onunla ne kadar süre görüşmemiz gerekiyordu? İnternetin bu konuda ne söyleyeceğini görmem gerekiyordu.

Lars Olive'in örgüleri üzerinde çalışmaya başladı. Lars saçlarını şefkatle ayırırken Olive onun dokunuşuna eğildi ve bazı kontrolleri ayarlamak için öne eğildiğinde onunla birlikte hareket etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Üçümüz gençliğimizde Fredrik'le burada pek çok fırtına geçirmiştik ama onun ne yaptığına hiç dikkat etmemiştik. Uzun geceler boyunca Fredrik'e eşlik etmesi için yastıklar, kart oyunları ve müzik getirirdik ve o da bundan hoşlanıyor gibi görünürdü. O ve Carina bizimle vakit geçirmeyi her zaman sevmişlerdi. Bu bana kendimi çok özel hissettirmişti.

"Bunun gibi kötü fırtınalarda, sudaki herkesin güvende kalmasını sağlamak için Ocean Rescue ile irtibat halindeyim. Starlight Grove'un marinası

Küçük olduğu için kurtarma botları genellikle buradan denize açılmaz ama en yakın konum burasıysa açılabilirler. Ayrıca sudaki gemilerle iletişimi takip ediyorum, fenerin flaş sırasını ayarlıyorum, sis düdüğünü kullanıyorum ve hatta bazen kendilerini yönlendirebilmeleri için ışık ve telsiz aracılığıyla Mors alfabesi mesajları gönderiyorum."

Lars cebinden küçük bir saç bağı çıkardı ve Olive'in ilk örgüsünü bağladı. "Bütün bunları nereden öğrendin?"

"On sekiz yaşıma geldiğimde açık deniz kurtarma eğitimi aldım ve ıstakoz teknesi için meteoroloji raporlarını hep ben okurdum." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi, sanki inanılmaz derecede etkileyici değilmiş gibi omuz silkti. "Ama deniz feneri olayını oradan öğrendim." Önündeki masanın üzerinde duran büyük bir klasörü işaret etti.

Finn kâğıdı çevirip açtı ve zorlukla yutkundu. "Bunu büyükbabam yazmış."

"Evet. Fredrik. Tüm bunları okurken onu tanımaya başladığımı hissediyorum. Oldukça da komik. Kılavuzun her yerine bir sürü küçük yorum notu koymuş."

"Keşke büyürken tüm bunlara daha fazla dikkat etseydim," dedi Finn, sesi kalındı.

Olive uzanıp onun elini tuttu ve sıktı. Rahat bir sessizliğe gömüldük, fırtınanın üzerimizden geçmesini izlerken omega'mıza sıkıca sarıldık.

ZEYTİN

"BU MAFYA ADAMINI HIÇ ANLAMİYORUM. FINN'I düpedüz neşeli."

Ona yeni kitabımı okurken Easton'ın eli yanımda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Bacaklarının arasına oturmuş, çıplak göğsüne kıvrılmış ve zengin çikolata kokusunu içime çekiyordum. Bu beni demirlemişti. O çok aşına olduğum derin umutsuzluk çukuru hâlâ oradaydı ve ben hâlâ onun içindeydim ama her zamanki gibi tamamen karanlığın içinde kaybolmamıştım. Adamlarım buna izin vermedi. Ve her nasılsa, onlara kızdığım da ya da onları ittiğimde üzülmediler. Aslında, sadece gülümsediler, bana bir öpücük verdiler ve daha fazla sarılmaya zorladılar.

Kafamı tam olarak toparlayamadım.

Tüm hafta sonu boyunca, içlerinden birinin her zaman yuvamda benimle olduğundan emin oldular. Onlara bunun gereksiz olduğunu, muhtemelen yapacak daha iyi işleri olduğunu söyledim ve derhal görmezden gelindim. Finn'in bir çeşit rotasyon programı oluşturduğunu hayal edebiliyordum. Bugün Pazar olduğu için çocuklar çalışmıyordu ama Lars ve Finn sabahın ortasında evden ayrılmış ve bana Easton'la birlikte yuvamda kalmamı söylemişlerdi. Tabii ki bu bende onlara karşı gelme ve evin geri kalanında duymaya devam ettiğim yüksek seslerin sorumlusunun ne olduğunu görme isteği uyandırdı. Ama Easton tereddütsüz bir gardiyandı, beni kucaklayarak hapsediyor ve bana kendini beğenmiş küçük sırtışlar atıyordu.

Pislik.

Sayılr.

Pek sayılmaz.

Çocuklarım yuvamdayken, hepsi Mafya romantizmimi onlara yüksek sesle okumamı istedi ve *çok* ilgi duymaya başladılar.

"Kolye takip cihazı olayını sevdim. Sana kesinlikle bunlardan bir tane almalıyım," dedi Easton.

"Yapmamalısın," diye homurdandım.

"Bence yapmalıyım. Böylece istediğim zaman seni kovalayabilirim." Sesi alçaktı ve alfalarım tarafından avlandığımı hayal ettiğimde içimi bir ürperti kapladı. Kaçmaya çalışırken içimdeki adrenalinin nasıl yükseleceğini, yakalanıp yere atılmanın heyecanını.

Yıllar boyunca birçok ilişkiye girmiştım ama hiç kimseye sapkınlıklarımı benimseyecek kadar güvenmemiştim. Ama benimkilerle? Hepsini istiyordum.

"Belki bu iyi olur," diye mırıldandım.

Easton inledi. Yanağını başımın üst kısmına sürtmek için kayarken, sertleşmiş aleti kıcıma sürdü ve beni kokladı. Bu hafta sonu hiç deodorant sürmemiştim ve erkeklerim her zamankinden daha fazla ellerini üzerimden çekemiyorlardı.

Odamın kapısı gıcırdayarak açıldığında okumam yarıda kesildi. Lars ve Finn içeri girdiler, heyecanlı görünüyorlardı.

"Her şey hazır mı?" Easton sordu.

"Her şey yolunda mı? Ne yapıyordun sen?" Öfkelendim.

Lars kıkırdadı ve beni Easton'ın kollarından kendi kollarına alarak gelin gibi sarıldı. "Çok iyi ve sabırlı bir kız oldun-"

Easton homurdandı. "Sen kimden bahsediyorsun?"

"Ve şimdi size sürprizinizi gösterebiliriz," diye devam etti Lars, Easton'ı görmezden gelerek.

Kollarımı kavuşturdum. "Tamam."

Tanrım, kaltaklık ettiğimi duyabiliyordum ama ağzımdan çıkan sözcüklere engel olamıyordum. Onlara kendi başıma iyi olduğumu söylememe rağmen Lars ve Finn'in bu sabah yuvamı terk etmiş olmalarına duyduğum mantıksız öfke göğsümü tırmalıyordu. Şu anda sürprizlerle karşılaşacak havada değildim. Sadece kötü bir ruh halinde olmak istiyordum ve onlar buna izin vermiyordu.

Alfam sadece gülümsedi ve elini hâlâ saçımda olan Fransız örgülerinin üzerinde gezdirdi. Kendi saçlarını da aynı şekilde örmüştü ve her nasılsa bu onun vahşi Viking havasına tamamen uyuyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu beni odadan çıkarmadan önce. İlk fark ettiğim şey duvara yaslanmış devasa bir şilte oldu.

"Bu senin yuvan için," diye açıkladı Finn. "Havalı yatağa özellikle bağlı değilseniz tabii."

Göz kırptım. Havalı yatak, hepimiz üzerindeyken biraz sefil bir uyku deneyimi yaşıtıyordu ve ağırlığımız altında patlamadan önce ne kadar zamanımız olduğunu gerçekten bilmiyordum.

"Ve kendini iyi hissettiğinde, yuvan için ne istersen almak üzere Nest Wonderland'e gideceğiz. Omega malzemeleri için en iyi mağaza orası olmalı," dedi Easton ellerini birbirine sürterek.

İçimde bir duygu girdabı vardı. Yuvamla iyi bir iş çıkardığımı düşünmüyorlar mıydı? Ve ben onlara bu kadar kötü davranırken nasıl olur da bana bir şeyler almak isterlerdi?

Finn yaklaştı ve yüzümü avuçladı. "Gel de gerisini gör, tatlı kız."

Lars oturma odasına geçti ve çenem düştü. Tamamen mobilyalıydı. Koyu yeşil kadife bir kesit koltuk, iki çiçekli koltuk, büyük ceviz bir sehpa ve pelüş bir halı odayı dolduruyordu. Şöminenin her iki yanındaki gömme rafları kitaplar dolduruyordu - bazıları eski ve denizle ilgili, ama aynı zamanda tonlarca en sevdiğim aşk kitapları. Gözlerim güzel bir ahşap masanın bulunduğu yemek odasına kaydı. Bakır tencere ve tavalar mutfağın tavanındaki raftan sarkıyordu. Sanki bir dergiden fırlamış gibiydi.

Gözlerimi kırptım. "Ne? Nasıl?"

Finn elini saçlarında gezdirdi, endişeli görünüyordu. "Büyükannem ve büyükbabam öldüğünde eşyalarını depoya taşıdık. Buranın mobilyalı olarak tanıtıldığından haberim yoktu ve bir aydan fazla bir süredir hiçbir şey olmadan yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm." Gerçekten yıkılmış görünüyordu. "Bu yüzden eşyalarını senin için geri taşımak istedik. Zaten onlar gerçekten buraya ait."

Boğazıma bir yumru oturdu ve kollarımı ona uzattım. Finn beni göğsüne çekti ve benimle birlikte kanepeye oturdu. Bu tür şeylerin ne kadar kişisel olduğunu, kederle ne kadar bağlantılı olabileceğini biliyordum ve bunların benim alanımda olmasını istemesi dünyalara bedeldi.

"Emin misin?" Fısıldadım. "Onları kendine saklamak istiyorsan sorun değil."

"Eminim," diye mırıldandı Finn. "Büyükannem, güzel bir omega onların tadını çıkarabilecekken eşyalarını depoda tuttuğum için kafama vururdu." Sertçe yutkundu. "Seni çok severdi. Büyükbabam da öyle."

Finn'i ve daha sonra Easton'ı kabul eden bu iki nazik insanı düşündüm. Şimdi kulübenin etrafına baktığımda, ne kadar sıcak ve rahat hissettirdiğini, sadece genç erkeklerle ve kahkahalarla dolu olduğu zamanların nasıl olduğunu hayal edebiliyordum.

"Keşke onları tanıyabilseydim."

Beni sıkıca yanına çekti. "Ben de."

Easton ve Lars yanımıza oturdular, koltuk hepimizi rahatlıkla alacak kadar büyüktü.

"Yani bunların hiçbiri benim için aldığın şeyler değil, öyle mi?" Ben sordum. "Çünkü paranı harcamamalısın-"

Easton parmağını dudaklarımın üzerine koydu. "Sana ne istersek alacağız." Yüz ifadesi tam bir meydan okumaydı ve kaşlarımı çatıttım. Parmağını dudakımın kenarında gezdirdi. "İhtiyacın olursa sana maddi olarak da yardım etmek istiyoruz."

Bakışlarıyla karşılaştım ve sanki doğrudan ruhuma bakıyormuş gibi hissettim. Kendimi rahatsız hissederek kıpırdandım. Yetersiz.

"Parasızlığın nasıl bir şey olduğunu bilirim," diye devam etti. "Bu utanılacak bir şey değil. Mücadele ediyor olsaydık bunu bana, bize karşı kullanır mıydın?"

Derin bir nefes aldım. Elbette yapmazdım. Ama içimde büyüttüğüm o derin bağımsızlık duygusundan kurtulmak zordu. "Ben iyiyim, gerçekten. Sağlık faturalarım yüzünden biraz kredi kartı borcum oldu ve yavaş yavaş ödüyorum. Ama neredeyse bitirdim."

Lars hemen, "Bize bilgiyi verin, biz de icabına bakalım," dedi.

Başımı salladım. "Hayır, gerçekten çok yaklaştım. Gelecek ay ödeyebilecek duruma gelmeliyim." Takvimimde günleri geri sayıyordum. Üç yıllık ödemelerden sonra neredeyse bitirmek üzereydim.

Lars kaşlarını çatı ama zorlamadı.

Finn bir süre sessiz kaldıktan sonra "Peki," dedi, keskin çenesi sanki bu kelimeyi söylemek ona bir şey kaybettiriyormuş gibi gergindi. "Ama seni şımartmamıza izin *vereceksin*, omega. Korkarım başka seçeneğin yok."

Etrafımdaki muhteşem odaya baktım. "Ama bu çok fazla." "Yeni bir şey almadık. Bunlar sadece depodaki eşyalar."

Bakışlarımı tam olarak karşılamıyordu ve ben de kaşlarımı kaldırdım.

Şüpheli.

"Hadi gidip geri kalanına bakalım," dedi Lars, ayağa kalkıp dikkatimi dağıtmaya çalışır gibi beni koltuktan çekti. "Bakalım değiştirmek istediğin bir şey var mı?"

Kulübenin geri kalanını trans halinde gezdim, buranın gerçekten benim alanım olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Çocuklar hevesle her şeyi gösterirken, içimi muazzam bir *yuva* duygusu kapladı. Bunun eşyalarla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey temsil ettikleri şeyle ilgiliydi - bu üç alfadan hissettiğim muazzam sevgi ve özen.

Parmaklarımı yemek masasının pürüzsüz üstünde gezdirdim. Zengin, koyu kahverengiydi ve organik kenarları vardı, sanki dalgaların sürüklediği odundan yapılmıştı. Ona baktıkça, ahşaptaki budakların ve dalgaların onu nasıl canlı hissettirdiğini daha çok fark ettim.

"Hiç böyle bir masa görmemiştim," dedim.

Başımı kaldırdım ve Easton'ın yanakları kızarmış bir şekilde yana baktığını gördüm. Yavaşça farkına vardığımda gözümü kırptım.

"Easton?" Neredeyse göğsüne dokunana kadar ona doğru adım attım. "Bunu sen mi... sen mi yaptın?"

Boğazını temizledi. "Dükkanında odun olabilirdi, ben de bilirsin işte"-Elini havada salladı-"bir araya getirdim."

Parfümüm odayı doldurdu, parlak ve mutlu. "Bana bir masa yaptın."

Easton sonunda dönüp bakışlarımı karşıladı ve bana hafifçe başını salladı. Göğsüm, yeterince iyi olma konusunda hâlâ endişeleri olan bu coşkulu alfaya duyduğum mutluluk ve şefkatle kabardı. Yüzünü avuçladım, başparmağım çenesindeki kirli sakallara sürtündü.

"İnanılmazsın," diye mırıldandım. "Bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

"Senin için her şeyi yaparım."

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve yüzümü göğsüne bastırdım, tatlı pasta kokusunu içime çektim ve dişlerimi tenine geçirip onu sonsuza dek benim yapmayı diledim.

ZEYTİN

KAPIDA GARIP BİR TIRMALAMA SESİ DUYUNCA BAŞIMI EĞDİM. BEN günlerdir ilk kez yalnızdım. Adamlarım bu Pazartesi sabahı isteksizce işe dönmüşlerdi. Restorasyonun bu aşamasında yapılması gereken ve hepsinin üstesinden gelmesini gerektiren karmaşık bir şey vardı.

İstemeye istemeye koltuktan kalktım -hâlâ büyük battaniyemin içindeydim- ve gürültüyü neyin çıkardığını görmek için kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda yüksek sesle miyavlayan ve daha geniş açılması için kapıya kafa atan Felix'i görünce şaşırmadım.

"Tabii, rahatına bak," dedim, kızgın görünmeye çalışarak ama içten içe dostumu yeniden gördüğüme sevindim. Başını kaşımak için eğildim. "Son zamanlarda nerelerdeydin?"

Bir cevap alamadım ama Felix kucağıma çıkmaya çalışırken dengemi kaybedip kırımın üstüne düştüm.

"Bunun için teşekkürler." Başımı kapı çerçevesine yaslarken çenesinin altını kaşıdım. Burada kapı açık oturup tüm soğuk havayı içeri almak yerine içeri geçmeliydik ama enerjim tükenmişti.

Onu okşamayı bıraktığımda Felix telaşlandı ama patikadan bana doğru gelen iki figür dikkatimi dağıtmıştı. Yaklaştıkça onların Lucy ve Summer olduğunu fark ettim. Felix'e ters ters bakmadan önce donakaldım. "Geleceklerini biliyordun, değil mi?"

Felix kendini bana sürttü.

Harika. Sadece harika. En azından Fransız örgülerimin üzerinde uyuduktan sonra saçlarım hala iyi görünüyordu, ama erkeklerin kıyafetlerini giymiştim ve bir battaniyeye sarılmıştım.

Lucy beni fark ettiğinde el salladı. Yakalarında muhteşem çiçek işlemeleri olan yeşil bir ceket giyiyordu ve bunu kendisinin yapıp yapmadığını merak ettim. Summer hardal sarısı bir ceket ve pembe çizgili bir eşarpı harika görünüyordu. Her iki omeganın da kollarında yeniden kullanılabilir büyük market poşetleri vardı.

"Hey, Oli," dedi Lucy, benden bir metre kadar uzakta durarak. "Biz de tam sana öğle yemeği ve şekerleme bırakmaya geliyorduk. Lars kendini biraz kötü hissettiğinden bahsetti."

"Buraya izinsiz girmeye falan gelmedik," dedi Summer, rüzgâr etrafımızda savrulurken saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Ama o çocuklar berbat aşçılar ve senin açlıktan ölmeni istemedik."

Sertçe yutkundum. Burada olduklarına inanamıyordum. Hoş geldin sepetiyle ilk geldiklerinde çok kaba davranmıştım. Ve işte buradaydılar, tekrar deniyorlardı.

Felix çeneme kafa attı ve ben de anladım.

"Çok nazıksınız," dedim, sesim çok kısık çıkmıştı. Boğazımı temizledim ve daha yüksek sesle, "İçeri gelmek ister misin?" diye sordum.

Lucy gülümsedi. "Oh, emin misin?"

Hayır, pek sayılmaz. Hâlâ kendimi tam olarak kendimde hissetmiyordum ve yeni arkadaşlarımı uzaklaştıracak bir şey söylemekten korkuyordum. Ancak arkadaşlarımın tüm ilgisinden ve geçen zamandan sonra, fırtınanın en acımasız kısmı geçmiş gibi görünüyordu. Mecazi anlamda ve gerçek anlamda - bugün hala hava kapalıydı ama yağmur bu sabah durmuştu.

Felix kucağımdan atlayıp evin sahibiymiş gibi kasıla kasıla içeri girdi ve ben de beceriksizce ayağa kalktım.

"Evet, tabii ki. Lütfen içeri gelin." Önümden gitmeleri için elimle işaret ettim.

"Oh, burası çok güzel görünüyor, Oli!" dedi Lucy. "Aman Tanrım, bu yeni kanepeye bayıldım." Elini kanepenin arkasında gezdirdi. "Yeşil kadife mi? Çok şık."

Kaşlarımı çatmıştım. *Yeni seksiyonel mi?*

"Bu koltuğa ve yeni yemek masasına bayıldım," diyor Summer. "Eski mobilyalarla bu yeni parçaların harika bir karışımı. İç tasarım konusunda gerçek bir gözünüz var."

"Hayır, bilmiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. İkisi de bana şaşkın şaşkın baktı. Dudaklarımı büzdüm ve koridordan aşağıya, deniz fenerinin kapısına baktım. Alfalarım inanamıyordum. "Bana kulübenin dayalı döşeli olacağı söylenmişti ama buraya geldiğimde boştu," diye açıkladım. "Çocuklar bunu öğrendiklerinde çok üzüldüler. Görünüşe göre ben taşınmadan önce Finn'in büyükanne ve büyükbabasının eşyalarını depoya koymuşlar, bu yüzden dün mobilyaları geri taşıdılar. Onlara bana yeni bir şey almamalarını söyledim ve onlar da bunların hiçbirinin yeni olmadığına *ısrar ettiler*. Easton'ın yaptığı masa dışında." Bunun üzerine biraz şiştim, böyle yetenekli bir alfaya sahip olduğum için kendimi gülünç derecede gururlu hissettim.

Summer bir kahkaha attı ve çantasını mutfak tezgahının üzerine bıraktı. "Ne yalancılar. O alfalar sana kafayı takmış. Bırak seni şımartınsınlar. Bunun için iyiler."

Kanepeye baktım - tam da benim seçeceğim yumuşak, rahat kanepeye. Bana yalan söyledikleri için alfalarımı azarlamak mı yoksa ben suçlu hissetmeden bana yeni mobilyalar sokmanın bir yolunu buldukları için onları öpmek mi istediğimi bilmiyordum.

"Hayır," dedi Lucy, yan tarafımı dürterek. "Bu ifadeyi biliyorum. Gözlerinde alfalarının peşinden koşmak üzere olduğunu söyleyen omega bakışı var. Bu sadece kızlara özel bir öğle yemeği." Sonra gözleri yumuşadı. "Tabii onlara ihtiyacın yoksa?"

Eğer alfalarım ihtiyaç duyarsam ikisinin de beni yargılamayacağını fark etmek beni tam göğsümden vurdu. Gerçekten sadece *önemsedikleri* için buradaydılar.

Başımı salladım. "Bekleyebilirler." Ağlamamak için hızla gözlerimi kırptım. Karanlık günlerimde hep fazladan ağlamaklı olurum ama artık bundan yorulmuştum.

"Kızarmış domuz banh mi getirdim," dedi Summer, kahverengi kâğıda sarılı Vietnam sandviçlerinden büyük bir yığın çıkarırken duygusal gerilimi keserek. "Tarifimi mükemmelleştirmeye çalışıyorum, bu yüzden dürüst eleştiriler ve bolca övgü bekliyorum. Tatlı olarak da browni getirdim. Serpiştirilmiş çünkü... neden olmasın?" Sandviçlerin yanına bir kilitli poşet içinde hafifçe ezilmiş brownieler koydu.

Felix onun için yaptığım sepet yatağa kıvrılmıştı ama Summer'ın sözleriyle koşup onun bacaklarına sürtündü. Summer gözlerini devirdi ama neredeyse boş olan çantayı yere indirdi. "Bir banh mi kaybımız oldu. Bir tanesi açılmıştı, ben de

Sanırım bunu alabilirsin." Ödülünü arkasından sürükleyerek sepetine doğru koşmaya başladı.

Ne küçük bir beleşçi.

Midem guruldadı ve elimle karnımı kapattım. Son birkaç gündür pek iştahım yoktu ama birden açlıktan ölüyordum. "Kulağa harika geliyor."

"Ve sana bir battaniye getirdim," dedi Lucy. Çantasından beyaz, kabarık bir battaniye çıkardı. "Yeni yıkanmış olduğu için üzerinde başka kokular da olmamalı."

Bu çok fazlaydı. Karşılığında onlara verecek hiçbir şeyim yoktu. Hediyelerini reddetmeli, onlara bunun gerekli olmadığını söylemeliydim ama omega'm battaniye kollarıma gelene kadar beni ileri itti.

"Bayıldım," diye nefes aldım. "Teşekkür ederim." Battaniyeye baktım. "Sana verecek bir şeyim olmadığı için üzgünüm."

Summer küçümseyici bir ses çıkardı. "Arkadaşlık böyle yürümez."

Sertçe yutkundum ve başımı salladım. Belki de bu doğrudu. Arkadaşlarla fazla deneyimim yoktu ve bu omegaların neden *benimle* zaman geçirmek istediklerinden hâlâ tam olarak emin değildim.

"Ivy nerede?" Ben sordum.

"İşte," dedi Lucy, Summer'dan bir tabak alıp bana uzatırken.

"Ah, doğru." Yanaklarım kızardı. "Bugünün okul günü olduğunu unutmuşum." Dokuzdan beşe sıkıcı veri girişi işimin ritmi olmadan, takip etmek zordu.

"Zaman bir kurgudur." Summer omuz silkti. "Benim de işte olmam gerekiyordu, ama Harry bu hafta bana yeterince iş vermedi."

Başımı eğdim. Summer'ın bir işten bahsettiğini duymamıştım, sadece açmak istediği pastaneden bahsetmişti.

"Stanley'nin kocası Harry'ye muhasebe işlerinde yardım ediyorum. Ama saatlik bir iş ve yeterli saatim yok. Ayrıca ailemin restoranına da yardım ediyorum. Ticari bir fırın yeri için yeterince para biriktirmem gerekiyor."

"Açtığınız anda her şeyi satacaksınız," dedim.

Summer'ın şimdiye kadar bana yaptığı her şey inanılmazdı.

Bana gülümsedi. "Canavar olup süslü koltukta mı yiyelim yoksa medeni olup masada mı oturalım? Sen seç, Oli. Burası senin evin."

Dudağımı ısırdım. Seksiyonel kanepeyi dağıtmak istemiyordum ama yeni battaniyemin altına kıvrılmak için can atıyordum. "Kanepe."

"Canavarlar o zaman," dedi Summer.

Lucy birkaç kâğıt havlu aldı ve hepimiz yemeğimizi alıp oturduk. Lucy ve ben kanepedeydik, Summer da koltuktaydı. Yeni battaniyemi üzerime serdim ve banh mi'den bir ısırık almadan önce tabağımı kucağımda dengeledim. Domuz etinin yapışkan tatlı bir sosu vardı ve sebzeler taze ve çıtır çıtırdı. "Aman Tanrım. Summer, bu yediğim en güzel şeylerden biri."

"Evet, bu kesinlikle şimdiye kadarkilerin en iyisi. Bu seferki geçen haftakilerden daha sert," dedi Lucy.

"Çok baharatlı olmasın ama" dedim.

Summer gülümsedi. "Mükemmel. Acı biber miktarıyla oynuyorum, bu yüzden bunu bir başarı olarak işaretleyeceğim."

"Kesinlikle," dedim ağızım yemekle doluyken.

Lucy ve Summer fırın için olası yerler hakkında k o n u ş m a y a başladılar ve ben sadece dinlemekle yetindim. Yemek yerken battaniyemin altında daha da kıvrıldım, üzerime bir yorgunluk dalgası çöktü. Karanlık günlerimle ilgili bir şeydi bu; sis dağıldığında bile bitkin kalıyordum.

Kulübenin arkasından gelen gümbür gümbür adım sesleri çocukların aşağıya indiğini haber veriyordu. Finn kapıdan ilk giren oldu ve doğruca bana yöneldi, kanepenin arkasına eğilerek bana bir öpücük verdi. "Selam güzel kız. Nasılsın bakalım?"

"Güzel. Summer öğle yemeği getirdi."

"Olive için," dedi Summer. "Çocuklar için değil."

"Bizi böyle mahrum bırakmazsın, değil mi Summer?" Easton yanıma sokulurken sordu. Eli tabağıma doğru ilerledi ve kaşlarımı çatarak tabağımı kendime doğru çekti. Sadece birkaç ısırık sandviçim kalmıştı ve onlar da *benimdi*.

"Ohh, çok soğuktu," dedi ama gülümsemesinden aslında üzgün olmadığı anlaşılıyordu.

"Omega'ndan yiyecek çalamazsın," dedi Lucy öfkeli bir sesle.

Lars kanepenin arkasında Finn'e katıldı ve eğilerek yanağımdan öptü. "Bu doğru, Easton. Omega'mızın aç kalmasına izin veremeyiz."

Easton uzanıp Lars'ın yüzünün yan tarafına bir şaplak attı.

Summer gözlerini devirdi. "Herkeseye yetecek kadar getirdim. Bunu hak ettiğinden değil."

"Sen bir meleksin," dedi Easton. Beni bir öpücük için kendine çekti ve sonra zıplayarak mutfığa gitti.

Finn yanıma yerleşti ve ben de onun yanına sokuldum. "Seni özledim," diye mırıldandı. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Yeterince sıcak mısın?" Battaniyeme göz attı. "Ateş yakabilirim."

Odun sobasına özlemle baktım. Ateş kulağa çok sıcak geliyordu ama bir şeyleri karıştırıp kulübeyi yakmaktan korkuyordum. "Eğer çok zahmetli değilse?" Fısıldadım.

Finn beni azarlamaktan çekindiğini belli eden sert bir ifadeyle bana baktı. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve ateşi yakmak için ayağa kalkmadan önce yanağını yanağıma değdirdi.

Ben odun sobasıyla büyümüştüm, ama onu çalıştıran hep babam olmuştu. Ve şimdi Finn'in şöminenin yanındaki yığından odun toplamasını izlerken, benimle ilgilendiği için ne kadar mutlu olacağını düşündüm.

Şimdi sıra Lars'ın elinde bir tabak yemekle yanımdaki koltuğa sıkışmasına gelmişti.

"Yeterince yedin mi tatlım?"

Başımı salladım ama o sırada gözüm tabağındaki brownie'deydi. Ben kendiminkini çoktan bitirmiştım ve *çok* güzeldi. Lars kıkırdadı ve brownie'sini tabağıma koydu, dudaklarını yanağıma değdirdi. Sakalları tenimi gıdıklıyordu ve ben de onun yanına doğru daha da eğildim.

"Emin misin? Yapmak zorunda değilsin." Dedim ama brownie çoktan ellerimdeydi. Lars'ın göğsü kahkahalarla sarsıldı.

Bu şekilde şımartılmaya alışmamalıydım. Ben bu beş uzun yılı tek başına geçirmiş, kendi kendine yeten, bağımsız bir omega idim. Ama... belki de artık bunu istemiyordum. Şımartılmak istiyordum. Bunu arzuluyordum.

Easton önümde yere oturdu, başı bacaklarıma sürtünüyordu. Parmaklarımı buklelerinin arasında gezdirebilmek için brownie'nin kalanını ağzıma tıktırdım. Oda parlak bir sohbetle doluydu, kızlar ve erkekler sadece birlikte büyüyen insanların yapabileceği gibi birbirlerine takılıyorlardı. Kimse bana katılmam için baskı yapmadı ya da neden sessiz olduğumu sormadı. Beni kolayca kabul etmeleri, son yıllarda kendimi nasıl gördüğüme meydan okuyordu. Kendi zihnimde, soğuk, huysuz, sinir bozucu ve *çok fazla olmuşum*. Ama belki de bu başından beri yanıltı.

Finn diğer tarafıma oturduğunda uykuya dalmak üzereydim. Gözlerimi uykulu bir şekilde kıptım ve Lucy'nin Summer'ın bir şeyler toplamasına yardım ettiğini fark ettim.

mutfakta.

"Kızım yorgun mu?" diye sordu. "Birazcık."

Finn konuşmadan önce tereddüt etti. "Fenerin etrafındaki camlardan birinin değiştirilmesi gerekiyor ve tedarikçimiz az önce hazır olduğunu bildirdi. Sorun şu ki, şehir dışına çıkacağı için haftanın geri kalanında kapalı olacaklar, bu yüzden bugün almamız gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. Finn'in omuzları çökmüştü ve dikkatle konuşuyordu. "Tamam mı?" Lars'a baktım. "Bu neden bu kadar önemli?"

Lars saçlarımın uçlarıyla oynadı. "Bu, onu almak için bir saat yol gitmemiz gerektiği anlamına geliyor ve çok büyük olduğu için üçümüzün gitmesi gerekiyor."

"Bizimle gelebilirsin," dedi Easton, yerdeki yerinde dönüp bana bakarak. "Arabadaki şarkı listesini seçmene bile izin vereceğim."

Hmm. Adamlarımdan saatlerce ayrı kalma fikrinden hoşlanmadım... ama aynı zamanda kanepedeki yerimden ve sıcacık ateşten de ayrılmak istemedim.

"Sanırım burada iyi olacağım," dedim sonunda.

Adamların kokuları hafifçe acılaştı ve içimde dikenli bir savunmacılık yükseldi, hayali tüylerimi kabarttı. "Yıllardır yalnız yaşıyorum."

Ben zorlukla nefes alana kadar tüm adamlarım bana daha da yaklaştı. "Kendi başının çaresine bakamayacağını düşündüğümüzden değil," diye yatıştırdı Finn. "Ama zor birkaç gün geçirdin ve biz de seninle ilgilenmek istiyoruz."

"Ben burada kalabilirim," dedi Easton. "Camı taşımakta yardımcı olamam. Çok güçlü değilim." Az önce ne dediğini fark ettiğinde gözleri büyüdü. "Yani, hayır, ben *güçlüyüm*. Çok güçlüyüm. En güçlüsü. Sadece iş camları kaldırmaya gelince değil."

Lars çenemi tutup yüzümü ona çevirmeden önce homurdandı. "Eğer burada kalmak istiyorsan, sorun değil. Bizi düzenli olarak kontrol etmen gerekecek." Tartışmak için ağzımı açtığımda başparmağını içeri soktu. Kaşlarımı çattım ama geri çekilmedim. "Bunu bizim için yap, kedicik. Bizler değerli omega'mıza göz kulak olması gereken büyük, zorba alfalarız."

"Bu konuda haklı," diye bağırdı Lucy.

Tanrım, burada olduklarını unutmuşum. Lars'ın parmağını ağzımdan çekerken yanaklarım yandı. O bakmadı

dudaklarındaki o küçük sırtışla biraz utandı. "Evet, iyi, tamam. Kontrol edeceğim," diye homurdandım.

Lars dudaklarını alnıma bastırdı ve sonra burnumun yamacından dudaklarıma doğru bir öpücük kondurdu. "Aferin kızıma."

Bu sadece yanaklarımın daha fazla ısınmasına neden oldu. Oturduğum yerde kıpırdandım. "Arkadaşa ihtiyacın olursa her zaman kalabiliriz, Oli," dedi Lucy koltuğa oturdu. "Günün geri kalanında herhangi bir terzilik randevum yok."

Summer, "Eğer okulda yine çok geç saatlere kadar kalmazsa Ivy'yi bize katılması için ikna etmeye bile çalışabiliriz," dedi.

Bunu sadece zorunluluktan mı söylüyorlardı? Yoksa gerçekten kalmak mı istiyorlardı? Neden sosyal durumların bir kullanma kılavuzu olmazdı ki? Endişeli ve aşırı düşünen biri olduğum için kendime lanet ettim.

"Bununla aran iyi mi bebeğim?" Easton sordu. Başımı salladım. "Bunu hallettiğimize sevindim. Akşam yemeği için pizza getirebiliriz."

"Evet, lütfen," dedi Summer.

Çocuklar yavaşça eşyalarını topladılar ve kapının yanında oyalandılar. Yavaşça ayrılmalarıyla dalga bile geçemedim çünkü ben de tam yanlarındaydım, yanlarına sokulmuştum.

"Güçlü olduğumu biliyorsun, değil mi?" Easton üçüncü kez parmaklarını saçlarında gezdirirken kollarını esnetti. "Gördün mü, seni kaldırıabilirim." Elleriyle popomu kavradı ve beni göğsüne doğru kaldırdı. Sonra yüzü tekrar değişti. "Seni kaldırmak için çok fazla güç gerekmiyor! Hiç de değil." Beni kollarında zıplattı, içinden endişe akıyordu.

"Bir tren kazasını izlemek gibi," dedi Summer kanepedeki yerinden.

Sırttım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Çok güçlüsün, alfa."

Lars kollarını kavuşturdu. "Ben de güçlüyüm."

"Aman Tanrım, gitmen gereken bir yer yok mu? Git hadi!" Lucy kanepeden bağırdı.

Bütün adamlarım homurdandı ama Easton sonunda beni yere indirdi. Son kez sarılıp öpüştükten sonra adamlarım ön kapıdan çıktılar.

"IVYYYY, STRES YAPMAYI BIRAK," diye sızlandı Summer.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi Ivy, yastığını düzeltirken elleri çırpınıyordu. Felix otuz dakika önce Summer'ın okula gelip onu sürükleyerek götürmekle tehdit etmesinin ardından onu almaya gitmişti. "Yapmam gereken şeyleri hatırlayıp duruyorum. Kâğıttan yapraklar kesecektim, böylece öğrenciler üzerlerine neye şükrettiklerini yazabilecek ve bunları sınıfı süslemek için kullanabileceklerdi."

Ivy'de kendimden bir parça buldum; işine duyduğu derin ilgiyle yardım isteme konusundaki beceriksizliği birbirine karışmıştı.

"Gazete yanında mı?" diye sordum.

Ivy gözlerini kırıştırdı, yüz ifadesi biraz şaşkın ve baykuş gibiydi. "Evet, çantamda."

"O zaman biz film izlerken sana yardım edebiliriz." "Harika bir fikir," dedi Lucy.

"Oh hayır, bu değil-"

Lucy, Ivy'nin büyük boy çantasından inşaat kâğıtlarını çıkardı. Her birimize renkli kâğıtlar dağıttı ve çantasından bir makas çıkardı.

"Mutfakta iki çift makasım var," dedim.

"Buna gerçekten gerek yok," dedi Ivy, elindeki kâğıt yığınları, yaprak şablonları ve makasla üçümüzü de içeri alırken yanakları kızarmıştı.

Summer onun itirazlarını duymazdan geldi. "Hangi filmi izleyelim?" "Soğuk bir şey." Lucy'nin gözleri bana kaydı ve nasıl olduğunu merak ettim.

Lars ona son birkaç gündür akıl sağlığım hakkında çok şey anlatmıştı. "*Gurur ve Önyargı*," dedi Summer ve Ivy aynı anda.

"Kesinlikle," dedi Lucy, televizyonu açarak. "Hayranı mısın Olive?" "Hiç izlemedim," diye itiraf ettim.

Hepsinin çenesi düştü.

"Bu acil bir durum!" Lucy bir yayın servisine girip filmi açarken bağırdı. "Hayatın değişmek üzere."

"Bu Finn'in nefret ettiğini söylediğin film değil mi?" Ben sordum.

"Evet, kesinlikle nefret ediyor," dedi Lucy. "Belki de aile film gecesi için film seçme sırası bana geldiğinde hep çocuklara izlettiğim içindir."

"Herkes parlaklığı anlamıyor," diye burnunu çekti Summer.

Battaniyemin altına kıvrıldım, film başlarken piyanonun yumuşak sesleri üzerime geliyordu, ellerim renkli kâğıt yaprakları kesmekle meşguldü.

Elizabeth'in yağmur altında Bay Darcy'den kaçışını izlerken, "Finn'in bundan neden hoşlanmadığını anlamıyorum," dedim. "Bay Darcy ile pek çok ortak noktası var."

"Ben de hep bunu söylüyorum," diye neredeyse bağıırıyordu Summer. "Huysuz ve biraz da kendini beğenmiş. Birbirlerini işaret ettikleri Örümcek Adam caps'i gibi."

Bir fikir oluşmaya başladığında sııttım. "Hollywood tiyatrosunun sahiplerini tanıyor musunuz?"

"Missy ve Herbert? Evet, onları oldukça iyi tanıyoruz. Tiyatroya giderek büyüdük ve Missy'nin elbiselerini ben dikerim," dedi Lucy. "Çok tatlı, yaşlı bir çift."

"Peki... Finn'den intikam almama yardım etme şansları var mı sence?"

"Yine bir şey mi yaptı?" Ivy gözlerini kocaman açarak sordu.

"Hayır, hayır, bu hala ilk şeyden. Ona turşulu sandviç yedirdim."

"Oh, bu mükemmel. Ama sence yeterli değil mi?" Summer sordu. Omuz silktim. "Belki."

Lucy bilgece başını sallayarak, "Birini sevebilir ve yine de ondan intikam almayı planlayabilirsin," dedi. "Ve sinema salonu suçun işlendiği asıl yerdi, değil mi? Bunu sevdim." Elindeki makasın ucunu, kendini keseceğinden endişe etmeme neden olacak şekilde dudaklarına vurdu. "Hiç Hollywood filmi göstermediler... ama eminim Missy'yi intikam uğruna bir tür gizli gösterim ayarlamaya ikna edebilirim."

"Missy bir kızın kızıdır," dedi Summer. "Bunu ayarlayacağız, merak etme."

Plan zihnimde yer etti ve içimi hoş bir şeytani beklenti duygusu kapladı.

Finn'i tiyatrodaki o gece için affetmişim. Neden öyle davrandığını şimdi *anlıyordum* ve biz sadece karanlık bir odada takılan iki yabancıydık. Bana gerçekten hiçbir şey borçlu değildi ve beni terk etmesine bu kadar sert tepki vermemin nedeninin omega'mın bizim birbirimize ait olduğumuzu benden önce anlaması olduğundan emindim.

Annem ve babam birbirlerine her zaman ruh eşi d e r l e r d i , her ne kadar annem küçük bir kız olduğu için kokuları tam olarak eşleşmese de.

Beta. Babam için isimlerin bir önemi yoktu ve koruyuculuk dışında tipik bir alfa gibi davranmazdı. O da fazlasıyla vardı.

Finn'e artık kızgın olmasam da, sadece turşulu sandviç yemek bile bana fazla kolaymış gibi geliyordu.

Bay Darcy bir tarlada Elizabeth'e doğru yürürken yaprakları kesmeye ara verdim. Dördümüz de iç geçirdik.

Lucy iç çekerek, "Sabahlardan nefret ederim ama böyle bir adam bana doğru yürüyor olsaydı şafak vakti bir tarlada dururdum," dedi.

Benimkiler de sabahları sevmezdi ama benimle sahile gelirlerdi. Göğsüm tekrar o hisle dolduğunda sertçe yutkundum, aşka şüpheli bir şekilde yakın olan hisle.

Gecenin geri kalanı uçup gitti - adamlarım yığınla pizzayla döndüler, Summer Örümcek Adam'ı oynadı, Finn kulübenin sıcak ve rahat kalması için ateşle ilgilendi ve Easton gecenin sonunda beni yuvama taşıdı, hepimiz yepyeni yatağa yığıldık.

FINN

NEST WONDERLAND HER ŞEYİN EZICI BİR PATLAMASIYDI

Omega. Duvarlardan büyük kumaş parçaları sarkıyor, battaniye ve yastık yığınları sıra sıra rafları dolduruyordu ve arka tarafta oyuncaklar, esaret aletleri, şaplak aletleri, konumlandırma takozları ve iç çamaşırlarıyla dolu tam bir seks dükkanı vardı.

Omega'mla yapmak istediğim her şeyin görüntüsü zihnimi doldurdu ve sikimi sertleştirdi. Olive ve Easton'ın yastıkları incelemekle meşgul oldukları yere omzumun üzerinden bakarken kendimi kurnazca ayarladım. Bir çanta aldım ve doldurmaya başladım. Yumuşak deri kelepçeler. Küçük bir kürek. Bir dizi popo tıkacı. Çeşitli vibratörler.

"İyi bir şey buldun mu?"

Lars yanımda belirince sıçradım ve tepkime homurdandı.

"Sadece çeşitlilik olsun diye," diye mırıldandım. "Nelerden hoşlandığını bilmiyorum."

Lars başka bir çanta aldı ve içine yumuşak ip ve meme ucu kelepçelerinden oluşan bir paket koydu.

"İçimden bir ses tüm bu olanlardan memnun kalacağını söylüyor," dedi. "Bunların hepsini ön tarafa getireceğim." Çantamı aldı ve kasaya götürdü.

Olive'in yanına döndüm ve arabasının ne kadar boş olduğunu fark ettim. Bir buçuk saatlik yolda bize hayalindeki yuvayı anlatmasını sağlamaya çalışmıştık.

Lars'ın izniyle ellerinde balkabağı baharatlı latteler ve pastalarla buraya gelmişti ama ağzı sıkı biriydi. Anladığım kadarıyla çok parayla büyümemişti ve ailesi öldüğünden beri de pek parası olmamıştı. Alfa'm onu şımartmamıza direndiği için tedirgindi ama mantıklı tarafım buna alışmasının biraz zaman alacağını anlıyordu.

İyi ki ısrarcıydım ve istediği her şeye sahip olana kadar durmayacaktım.

Arkasından yaklaştım ve kollarımı beline doladım. O da yumuşacık bir şekilde bana sarıldı. Easton uzaklaşmadan önce bana göz kırptı ve omega için bir arabayı doldurmak üzere olduğundan emindim.

"Yeterince şey seçtiğini göremiyorum, güzel kız." Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm ve derin bir nefes aldım.

Omuz silkti. "Daha fazla şeye ihtiyacım yok Finn."

Kalçalarını kavradım ve onu yüzüme doğru çevirdim. "Ama onları *istediğini* biliyorum. Omega'n şımartılmak için can atıyor. Neden direniyorsun?"

"Bu sadece çok fazla. Ben hak etmiyorum-" Yüzümdeki öfkeli ifade karşısında boğazını temizledi ve yönünü değiştirdi. "Benim yuvam iyi. Paranı başka bir şeye harcamalısın."

Başını daha fazla belaya sokamadan onu belinden tuttum, dizimin üzerine yatırdım ve kıcına birkaç kez *sertçe* vurdum.

Ciyakladı, kıvrandı ve kaçmaya çalıştı ama kollarım demir gibiydi. Onu çevirdiğimde nefesi kesildi, böylece tekrar dik durdu ve şimdi göğsüme yapıştı.

"Bu ne içindi?" Gözleri öfke ve tahrikle parlıyordu, sesi öfkeliydi.

Çenesini sıkıca kavradım ve başka tarafa bakmasını engelledim.

"Bu, sana bir şeyler almamızı sorguladığın için daha sonra alacağın cezanın sadece bir tadıydı. Milyoner olmayabiliriz ama paramız var Olive ve seni şımarttığımızda duymak istediğim tek kelime 'Teşekkürler alfa' olacak. Bunun dışında bir şey olursa yine dizimin dibinde olursun ve etrafta kimin olduğu umurumda bile olmaz." Dudaklarımı yüzünün kenarında gezdirirken gözleri kocaman ve cam gibiydi. "İnan bana, o tatlı kıcını günlerce ağrıyana kadar kızartırken seni kucağımda kıvrandırken görmek benim için hiç de zor olmayacak."

Parfümü etrafımızda tatlı ve baş döndürücüydü ve pelüş pembe dudaklarından dökülen tek ses bir sızlanmaydı.

"Bunu ister misin, tatlı kız?"

Başını salladı. Ama sonra dudağını ısırды, kararsız görünüyordu. "Ne oldu sevgilim?"

Ağırlığını kaydırdı, gözleri çenemde sabitlendi. Muhteşem kahverengi gözlerini görebilmek için yüzünü eğdim.

"Şu anki yuvamın kötü olduğunu mu düşünüyorsun?" diye fısıldadı. "Çünkü iyi bir iş yapmaya çalıştım."

Göğsüm o kadar gerildi ki nefes almakta zorlandım. Olive çoğu zaman o kadar sert ve hırçındı ki, tüm bunların altında ne kadar hassas ve kırılgan olduğunu unutmak kolay olabiliyordu. İkimizin de ortak noktası buydu.

Yüzünü okşadım, dokunuşumla yumuşamasına bayıldım. "Yuvan olduğu gibi harika. Çok iyi bir iş çıkarmışsın. *Mükemmel* bir iş. Bu benim alfamın sana bakmak istemesiyle ilgili." Devam etmeden önce bir an tereddüt ettim. "Ve bu bizim sürü olarak birlikte bir şeyler inşa etmemizin sembolü."

Dudakları ayrıldı ve sonra benimkilere dayandılar, tüm arzu ve tutkuyla. Kolları boynuma dolanırken kışını avuçladım, her birimiz diğerini aramızda boşluk kalmayana kadar kendimize çektik. Birbirimizden ayrıldığımızda ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk.

Olive omzumun üzerinden bakarken yanakları pespembe oldu. "Sanırım bunu mağazada yapmamalıyız."

Kıkırdadım. "Özellikle bu dükkânın her şeyi gördüğüne eminim." Kışını okşadım. "Şimdi, gitmeden önce en az üç yeni battaniye ve bir ton yastık alacağız, o yüzden favorilerini seçmeye başlasan iyi olur."

İçinde savaştığını görebiliyordum; laf atma, yaramazlık yapma arzusu ile itaat etme arzusu.

"Teşekkür ederim, alfa," diye cevap verdi sonunda.

Gülümsedim ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. "Aferin kızıma."

ZEYTİN, eve gelir gelmez tüm yeni malzemeleriyle birlikte yuvasına kayboldu. Görünüşe göre, o yuvasına girene kadar

tamamlandığını hissetti, böylece üçümüz de omega'mız olmadan ne yapacağımızı tamamen şaşırmış bir halde yan yana oturuyorduk.

Easton, "Onu güzel bir akşam yemeğine çıkarmalıyız," dedi. milyonuncu kez koridora geri döndüm.

İçimde bir öfke parladı. "Onunla hâlâ yalnız bir randevu ayarlayamadım."

Easton, "Bunun senin hatan olduğundan eminim," diye homurdandı.

"Tamam, sakin olun," dedi Lars. "Finn önce Olive'le buluşabilir ama katılıyorum, onu birlikte dışarı çıkarmalıyız. Ona kendini özel hissettirmeli ve sürü olma konusunda ciddi olduğumuzu göstermeliyiz. Ona bağlanma konusunda."

Sanki bir itirazda bulunup bulunmayacağımızı görmek istercesine kaşlarını bize doğru kaldırdı ama bizden bir itiraz gelmedi. Onu bağlama düşüncesiyle kalbim daha hızlı atmaya başladı. Onu kaybetme, tekrar acı çekme korkusu hâlâ vardı ama onu tamamen benim yapma arzumu bastırmaya yetmiyordu. *Bizim*.

Easton, "Onu ilk gördüğüm gün ısırırdım," diye homurdandı.

Onu kaburgalarından dürttüm. "Neden bu kadar huysuzsun?" "Neden bu kadar geciktiğini anlamıyorum."

Sürü arkadaşımın elini tuttum ve sıktım. Easton genel olarak ayrılıkla mücadele ediyordu ama onun alfasının da tıpkı benimki gibi omega ile birlikte olmak için onu zorladığını biliyordum.

Açılan bir kapının sesiyle üçümüz de arkamızı döndük. Olive zıplayarak yanımıza geldi, parlak ve mutlu görünüyordu.

"Bitirdin mi bebeğim?" Easton sordu, omuzları anında gevşedi.

"Neredeyse," dedi. "Gölgeliği asmak için yardıma ihtiyacım var ama onun dışında her şey hazır."

"Gidip görelim mi?" Lars koltuktan kalkmak için hareket ederek sordu. "Dur bakalım," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Omega'mızın bir borcu var

ceza." Dükkândaki çocuklara Olive'e verdiğim sözü anlatmıştım. Onlar benim kadar darbe oyununa meraklı olmayabilirlerdi ama izlemek için kesinlikle katılmışlardı. "Bence bu işi burada halletmeliyiz. Yeni yuvanızla ilgili ilk anınızın bir ceza olmasını istemeyiz."

Olive kollarını kavuşturdu ve ofladı. "Evet, çok düşünceli." Kelimeleri tükürdü ama hepimiz bunun göstermelik olduğunu biliyorduk. Olive'in kokusu odayı dolduruyordu, yoğun bir uyarılma hissi vardı ve yanakları

kızardı. Eğer bunu istemeseydi, anında durdurabilirdi ama küçük omega cezalandırma fikrini sevdi.

Kanepede arkama yaslandım ve bacaklarımı iki yana açtım. "Soyun, omega." Sözlerime hafif bir havlama kattım, sadece omurgasını titretmeye yetecek kadar ama onu gerçekten harekete geçmeye zorlayacak kadar değil.

Gözleri Lars ve Easton'a kaydı. Easton koltuğundan fırlayıp Olive'e saldırmaya hazır görünüyordu ama bu anı yaşamama izin veriyordu ve ben de minnettardım.

Yavaşça, çok yavaşça, Olive kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Önce eteğini, onu sadece o lanet file taytla bırakarak. Sonra kazağını. Süveterin altındaki atleti.

Göğsümden bir hırıltı yükseldi. *Şimdi* onun her şeyini görmem gerekiyordu ama o acele etmiyor, bana eziyet ediyordu. Külotunu ve sütyenini çıkarırken göz temasını hiç kesmeden sırtıttı. Benim meydan okuyan kızım.

Örtünmedi, sadece önümüzde durdu, vahşi ve tamamen utanmazdı.

Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki duyabildiğinden emindim ama parmağımı eğerken sert dış görünüşümü korudum. Küçük bir huff kaçtı, ama açılmış bacaklarımın arasında durana kadar bana doğru yürüdü.

"Çok seksisin amına koyayım," diye mırıldandım, ellerimi yanlarında gezdirirken. Sıkıyordum. Yoğurdum. Yanaklarındaki kızarıklığın izini sürdüm. "Şimdi kucağıma uzan. Eğer iyi bir kız gibi şaplaklarını yersen, boşalmana bile izin verebilirim. Yoksa..." Onu muhtaç ve istekli bırakma tehdidinin havada asılı kalmasına izin verdim. Sevimli bir ciyaklama sesi çıkardı ve hızla kucağıma uzandı.

Elimi sırtında gezdirdim ve vücudundaki gerginlik geçene kadar onu okşadım. "İşte bu, sevgilim. Çok fazla gelirse ne dersin?"

"Kırmızı," diye cevap
verdi. "Aferin
kızıma."

Poposunun yanaklarını avuçlayıp sızlanmasına neden olacak kadar sertçe sıkıldım da tekrar gerildi. Artık deodorant sürmemişti, bu da onu kokusundan izlememe olanak sağlıyordu. Tatlılığına karışmış bir miktar endişe vardı ama asidik bir korku yoktu. Güzel. Biraz gergin olması iyiydi, hatta bu hissi daha da artırabilirdi.

-Ama benden korkmasını hiç istemedim.

"Ellerini tutmamı ister misin, yoksa onları yoldan uzak tutabilir misin?"

Düşünmek için bir an durdu ve sonra elleri sırtının alt kısmında olacak şekilde hareket etti. Lars'a başımla işaret ettim, o da dükkândan aldığım deri kelepçeleri alıp bana uzattı. Kelepçeleri bileklerine sardım, sıkı olduklarından ama çok sıkı olmadıklarından emin oldum ve kısa zincirle birbirine bağladım.

İçinden fişkırان kaygan sıvı pantolonumu ıslattı. Tüm kıyafetlerimi ıslatmasını istedim, böylece herkes kime ait olduğumu bilecekti.

Parmaklarımı amında gezdirdim, tatlı kayganlığını parmaklarımda topladım ve kış yanaklarına sildim. "Ne yaramaz bir kızsın, cezanla tahrik oluyorsun. Bu kabarık pembe kedi dokunulmak için çok çaresiz."

Kucağıma doğru eğildi, aletime sürtünüyordu. Ve sonra elim gürültülü bir şaplakla kışına indi. Dudaklarından şaşkın bir soluk çıktı ve sırtımda neden oldu. Kızarmış noktayı ovuşturdum ve sonra tekrar şaplak attım, cildini ısıtırken hızlı bir ritim yarattım.

Omega'mızın yoğun, baş döndürücü kokusu havayı doldururken Lars inledi, tüm oda en lezzetli balkabağı baharatıyla doldu. Easton onun saçlarını okşarken, Lars'ın eli onun bacaklarını kavrayıp kucağına çekti.

Elim ondan bir çığlık koparacak kadar sert bir şaplakla indiğinde kucağımdan kalkmaya çalıştı ama üçümüz onu sabit tuttuk. Sızlanmalarının tadını çıkararak bir tane daha ve bir tane daha vurdum.

Durakladığımda hepimiz zor nefes alıyorduk, parlak kırmızı kışındaki sıcaklığı ovuşturuyordum. "Nasılsın, tatlı kız?"

Üstümde kıpırdandı ve başını salladı.

"Kelimeler," diye emrettim.

"Ben iyiyim, alfa."

"Evet, evet, öylesin. Benim için çok iyi gidiyorsun. Cezanı çok iyi bir kız gibi çekiyorsun."

Yanaklarını ovmaya devam ettim, bana karşı tamamen rahatlayana kadar onu sakinleştirdim. Ve sonra sert bir telaşla aşağı indim, ona bir düzine daha şaplak attım, aldığı her şeyden daha sertti. Sonunda hıçkırıklara boğuldu.

Durdum, bilek kelepçelerini çözdüm ve onu kollarımda tutabilmek için düzenledim. Easton yeni battaniyelerden birini kaptı ve

onu sardı. Hepimiz onun etrafında sımsıkı kenetlenmiş, övgüler mırıldanıyorduk.

Yüzünü boynuma bastırdı, derin derin nefes aldı. Yanağındaki bir damla gözyaşını silerken içimi bir huzur kapladı. Bu kısmı seviyordum -bakım sonrası- onu yumuşacık ve sıcacıkken kucaklamayı.

"İyi misin güzel kız?" diye sordum.

Olive gözlerini kapalı tuttu ve başını salladı.

Lars parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Bazen omega'mız biraz sözsüz oluyor, değil mi? Sorun değil, çünkü biz onunla ilgilenmek için buradayız."

Easton uzanıp bir şişe su aldı ve dudaklarına götürdü. Birkaç yudum içti ve sonra başını sallayarak geri çekti. Sızlanıp kıvrılırken boynuma doğru eğildi ve derimin bir kısmını emdi.

Göğsüm bir hırıltıyla gümbürdedi ve elimi saçlarına dolayarak sertçe çektim. "Kızımızın gelmesi gerekiyor mu?"

Başını salladı - en azından onu tuttuğum için başını olabildiğince hareket ettirdi.

Sırıttım. "Bunu hak ettiniz. Bizi yuvana davet edecek misin, omega?"

Başını salladı, kucağımdan indi ve yuvasına doğru koşmaya başladı. Onu takip edip etmediğimizi görmek için arkasına bakmadı çünkü tabii ki takip ediyorduk. Gözlerim her adımda sallanan kırmızı, dolgun kıkına sabitlenmişti. Ağzım sulandı ve iki yanağını da ısırmak istedim.

Kapısının önünde durdu ve derin bir nefes aldı, omuzlarındaki gerginlik geri geldi. "Tamamen bitmiş değil, o yüzden çok acımasızca yargılamayın."

"Hey," dedi Easton, kollarını Olive'e dolayarak ve çenesini başının üstüne yerleştirerek. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Fark etmediysen söyleyeyim, sana biraz kafayı takmış durumdayız."

Olive homurdandı ve ona yaslandı ama kapıyı açarken hâlâ gergin görünüyordu. Onunla ciddi olduğumuz ve gitmeyeceğimiz konusunda onu nasıl ikna edeceğimizi çocuklarla konuşmam gerekiyordu. Büyük bir jesti hak ediyordu, tüm şüpheleri ortadan kaldıracak bir şeyi.

Tamamen değişmiş olan yatak odasına girdiğimde iki kez baktım. Satın aldığımız devasa yatak zeminin çoğunu kaplıyordu ve şimdi peluş katmanlarla kaplıydı.

yatak takımları ve yastıklardan oluşan bir çevre. Krem rengi battaniyelerin arasında tanıdık bazı giysiler gözüme çarptı.

Easton, "O kazağın nereye gittiğini merak ediyordum," dedi.

Olive kollarını kavuşturarak yumuşak göğüslerini yukarı kaldırdı. "Arkanda bırakmışsın. Çaldığımdan değil."

Üçümüz de gülümsemelerimizi saklamak zorunda kaldık çünkü omega'mız çok küçük bir hırsızdı. Çalışırken kazaklarımızı ve sweatshirtlerimizi deniz fenerinin etrafına bırakmayı alışkanlık haline getirmiştik çünkü kaçınılmaz olarak onları almaya gittiğimizde orada olmayacaklardı.

Son sweatshirt'ümü de giymiştim ve daha fazlasını almak için planlar yapmaya başlamıştım çünkü omega'm hiçbir giysimi geri vermezdi.

"Kedicik," dedi Lars, eğilip kızın yüzünü avuçlayarak. "Çok iyi bir iş çıkardın. Bu kadar yetenekli ve mükemmel bir omega'ya sahip olduğumuz için bu kadar şanslı olduğumuza inanamıyorum."

Olive onun kollarında erirken yüzünde güzel bir gülümseme belirdi. "Gerçekten beğendin mi?"

Easton ve ben, onun açık daveti olmadan yatağa adım atmamaya dikkat ederek etrafta toplandık.

Kalçasını sıkarak, "Bayıldık," diye onu rahatlattım. "Ve eğer başka bir şey istersen, senin için getiririz." Parfümü çiçek açmış, etrafını daha da yoğunlaştırmıştı ve düşünce trenimi tutmak zordu. Göğsümde eridi ve homurdandım, iç uyluklarından aşağıya doğru başka bir kayganlık patlamasına neden oldum.

"İhtiyacım olan bir şey var." Sesi soluk soluğaydı ve gözleri buğulu bir hal almıştı.

"Mmm, bu da ne?" Alay ettim.

Olive benden uzaklaştı, dudağında sert bir somurtma vardı.

Easton kıyafetlerini çıkarırken, "Cevap orgazm," dedi. "Ve sana istediğin kadar vereceğim çünkü ben senin en sevdiğin alfabayım."

Kıyafetlerimizi çıkarırken surat asma sırası şimdi bende ve Lars'taydı.

"Siktir et," diye homurdandı.

Paylaşma konusunda iyi olabilirdik ama hepimiz omega'mızın ilgisini çekmek için biraz rekabetçiydik.

Üçümüz yatağın çevresinde dururken Olive yatağa uzandı, lanet bir tanrıça gibi orada yatıyordu. Elleri göğüslerine gittiğinde ağzım sulandı. Onu sıktı

Kalın kalçaları birleşmiş, güzel pembe amını saklıyordu ve ben onları ayırmak istiyordum.

"Yuvana girmemize izin verecek misin, omega?" diye sordum.

Bana şüpheyile baktı. "Bana orgazm yaşatacak mısın?"

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Pazarlık mı yapıyoruz? Şuna ne dersin güzel kız - beni yuvana al, ben de sen kendi adını unutacak kadar çok boşalana kadar o tatlı amcığını yiyeyim."

"Tamam, tamam, buraya gelin," diye bize işaret etti ve yatağın üzerine yığıldık.

Hiç vakit kaybetmeden kalçalarını ayırdım, böylece yüzümü siyah buklelerine gömebildim.

"Kahretsin, kokun." İlk yalamamı yaparken yemin ettim, tatlılığı dilimde patladı. Emerken, yalarken, parmaklarımı onun içinde kıvrırken kayboldum. Olive'den gelen boğuk bir çığlık, Easton meme uçlarını emerken Lars'ın onu sikiyle beslediğini görmek için başımı kaldırmamı sağladı.

Çabalarımı iki katına çıkardım, üç kalın parmağımı içine bastırırken dilimle klitorisinin etrafında döndüm. Aletim çarşafının üzerine precum damlatıyordu ve alfam, kokumun yuvasında onunkiyile daha da sarmaş dolaş olacağından memnun bir şekilde hırladı.

Boşalırken onu benim için açık kalmaya zorlarken parmaklarım onun gür kalçasına saplandı, amı parmaklarımın etrafında çırpınıyordu. Lars'ın siki bile onun inlemelerini tamamen bastıramamıştı.

"Oh, Tanrım, Finn." Bağırması beni teşvik etti ve onun amına geri döndüm, kayganlığını içtim.

"Kahretsin, kedicik," dedi Lars homurdanarak göğsüne doğru gelirken. "Daha fazla," diye bağırdı. "Daha fazlasına ihtiyacım var." Eli göğüslerini kavradı

Yuvasında kıvranırken. "Easton, memelerimi sik."

"Ne? Ben-" Easton oturmaya çalışırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Karnına doğru ilerlerken parmaklarımı içinde tutmaya devam ettim.

Olive göğüslerini birbirine bastırdı, büyük, yuvarlak, yumuşak ve *her şeyiyle*. Easton öne doğru kayd, siki onun tenine sürtündü.

Ve sonra göğsüne boşaldı.

Hepimiz donup kaldık, dehşete kapılmış Easton'a bakıyorduk.

"Huh," dedi Olive, parmağını dölün üzerinde gezdirerek. "Pek de beklediğim gibi değil."

Lars ve ben yüksek sesle gülerek yatağın üzerine düşerken, "Bu sayılmaz," diye ağzından kaçırıldı. "Beni gafil avladın! Öylece

söyleyemezsin

Memelerimi sikmek gibi bir şey ve kendimi tutabileceğimi sanmak!"

Olive kendini oturur pozisyona iterken parlak kıkırdaması yuvayı doldurdu. Easton'ın kucağına geçip üzerine oturdu ve çenesinden yukarı doğru öpücükler kondurdu.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diye mırıldandı.

Lars homurdanarak, "Neyse ki bu kadar hızlı davranmayan iki almanız var," dedi.

Olive sadece gülerken Easton onu tersledi.

ZEYTİN

YAZ

Darcy Operasyonu devam ediyor

Missy, bir Hollywood filmi gösterdiklerini kimseye söylemediğiniz sürece Gurur ve Önyargı'yı göstermeyi kabul etti.

ZEYTİN

Gerçekten mi? İnanılmazsın.

YAZ

Neden evet?

Özel bir gösterim. Yarın akşam 10'da.

LUCY

Keşke Finn'in tepkisini görmek için orada olabilseydim!

IVY

Muhtemelen onun yardım çılgınlıklarını şehrin öbür ucundan duyacağız.

FINN

TEREYAĞLI PATLAMIŞ MISIR KOKUSU HAVADA ASILI DURUYORDU.

atıştırmalıklar ve içecekler ve Olive'i ilk tanıştığımız sinema salonuna kadar takip etti. Sinemanın kapısını benim için açarken omzunun üzerinden bana gülümsedi, elinde birkaç küçük şeker kutusu vardı. Olive randevumuzu planlamak istediğini söylediğinde şaşırmıştım.

Seçtiği yer olan Hollywood Tiyatrosu daha da beklenmedikti. Alfam hoşnutsuzdu -daha abartılı bir şey planlamak i s t i y o r d u - ama eğer istediği buysa, yaptığım son şey de olsa ilk film izleme deneyimimizi telafi etmeye kararlıydım.

Öncekiyle aynı koltuklara yerleştik ve Olive hiç vakit kaybetmeden Junior Mints'lerini yırtıp bana da ikram etti. Ağızma bir tane attım ama bu günlerde sürekli arzuladığım tatlı balkabağı baharatının yanında hiçbir şeydi.

"Acaba başka biri gelecek mi?" diye düşündüm ağızma birkaç şeker daha atarken. Gece geç saatlerde yapılan bu gösteriler genellikle oldukça boş olurdu ve ben açgözlüydüm ve Olive'i tek başıma istiyordum.

"Oh, bu sadece bizim için," dedi gözleri muziplikle parlayarak. "Missy ile konuştum ve bunun özel bir gösteri olmasını kabul etti."

Özel gösterimi söyleme şekli beni sertleştirdi. Homurdandım ve koltuğumda kaydım, patlamış mısır stratejik olarak üzerime yerleştirildi

ereksiyon. Missy ve Herbert bir *daha* sinemada takılırsak bizi öldürebilirlerdi ama bu onların gazabına değerdı.

Bizi ayıran kolçağı kaldırdım, böylece onu yanıma yatırabıldım. "Ne görüyoruz o zaman?"

Olive bana en tatlı gülümsemesini yaptı ve başını omzuma koydu. "Emin değilim. Tahtada yazmıyordu."

"Belki daha fazla uzaylı, eğer şanslıysak."

"Sadece koreografili dans numaraları varsa."

Sırıttım ve yanağımı başının üstüne sürttüm. "Bana bir şans daha verdiğin için teşekkürler sevgilim. Sana sonsuza kadar iyi davranacağıma söz veriyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandı. Bir avuç patlamış mısır almak için bana doğru uzandı ve yavaşça çiğnemeye başladı. Kokusu stresli olduğunu göstermiyordu ama bir soru sorduğunu hissedebiliyordum. "Hâlâ korkutucu geliyor mu?" diye sordu sonunda. "Birlikte olmamız mı?"

Kalbim küt küt atmaya başladı ve omzunu sıktım, bu sırada patlamış mısır döküldü. "Seni kaybetmekten hâlâ korkuyorum. Her zaman da korkacağım, eminim." Boğazımdaki duygulara karşı sertçe yutkundum. "Bu sadece her şeyin değerini bilmem, *senin* değerini bilmem gerektiği anlamına geliyor. Ve edeceğim, söz veriyorum."

Parmakları çenemde gezindi. "Sana güveniyorum, Finn." Eğildi, dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve tadı da en az sözleri kadar tatlıydı.

Sinemanın ışıkları söndü ve Missy ile Herbert'in seçtiği saçma bağımsız filmi izlemek için yerime yerleştım. Cıvıl cıvıl kuşların ve piyano müziğinin yumuşak sesi hoparlörlerden süzüldü ve donup kaldım.

Hayır.

Sikeyim

hayır.

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı ve sonra jenerik kâbusumu doğruladı: *Pride and Prejudice*.

Kolumu omega'ma doladım, zihnim karmakarışık. Bu nasıl oldu? Bu lanet *olası popüler* bir film. Bu bir tuzak olmalıydı. Lucy bu film. den nefret ettiğimi biliyordu; nefretim iliklerime kadar yerleşene kadar beni yaklaşık bir milyon kez izlemeye zorlamıştı. Ve şimdi küçük omega'm benden intikamını, beni bu cehennem filmini izlemeye zorlayarak alıyordu.

Olive hiçbir şey söylemedi ama ben gerçekten istediğim zaman beni koltuğa sabitlemek istercesine kucağımın yarısına gelecek şekilde kaydı.

onu çok uzaklara sürüklemek.

Derin bir nefes aldım. Eğer bu benim kötü davranışımın cezasıysa, onun için buna katlanacaktım.

Dakikalar dayanılmaz derecede yavaş ilerliyordu. Patlamış mısıra yumulup Olive'in saç uçlarıyla oynayarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım ama filmin özellikle sinir bozucu bir bölümüyle alay etmemi engelleyemedim.

Olive sonunda bir kahkaha attı. "Nasılsın bakalım?" diye sordu göğsümü okşayarak.

İnledim. "Sadece nasıl bu kadar yaramaz, kötü bir omega olduğumu anlamaya çalışıyorum."

Kendinden memnun kıkırdaması dudaklarıma bir gülümseme getirdi. Patlamış mısırı güvenli bir şekilde kenara koydum ve onu tamamen kucağıma çektim.

"Alfana işkence etmenin komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ekrandan gelen ışık yüzündeki geniş gülümsemeyi aydınlatacak kadar güçlüydü. "Çok komik."

Kıçını avuçladım, sertçe sıktım ve lezzetli küçük bir inilti çıkardı. Çabucak hareket etti, böylece bana sarıldı, amı kıyafetlerinin arasından bile sıcağı.

"Bu turşulu sandviçten daha mı kötü?" diye sordu.

Gülerek başımı koltuğa yasladım. "Kahretsin, bu berbattı ama bu film daha uzun sürüyor, bu yüzden muhtemelen daha kötü bir ceza."

"Zavallı alfa, omega tarafından cezalandırılıyor." Dudakları benimkilere değdi. Şüphesiz kalbim, dramatik dönem müziğinden bile onun duyabileceği kadar yüksek sesle çarpıyordu. "Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabilirim acaba?"

Eli pantolonumun fermuarına gittiğinde yemin ettim, zahmetsizce sikimi serbest bıraktı ve küçük elinde sıktı. Ellerim hemen eteğinin altına gitti, parmaklarım tenine battı, ancak taytının *kasıksız* olduğunu gördüm. Ve hiç iç çamaşırı giymemişti.

Beynim kısa devre yaptı ama ellerim kendiliğinden hareket etti; kıçının yanaklarını ayırdım, parmaklarımı damlayan amına sokabilmek için onu iyice araladım.

"Ah, güzel kız," diye mırıldandım parmaklarımı içine sokarken. "Bunca z a m a n d ı r burada oturup alfani mı bekliyordun? Söylemen gerekirdi. Küçük omegalar için bu kadar muhtaç olmak iyi değil."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve gözlerini devirmek için kendini zor tuttuğunu hissettim. "O zaman bunu düzeltsen iyi olur."

İkimiz birlikte hareket ettik; o yavaş bir hareketle aşağı inerken elleri sikimi kavradı, benimkiler de onun küçük güzel üstünden meme uçlarını sıktı. İterken, sıkarken ve inerken hareketlerimizin altında aciliyet yatıyordu. Üzerime her çöküşünde onun küçük, sevimli klitorisini düğümüne sürttüğümünden emin oldum. Kesik kesik inlemeleri, soluk soluğa nefes alışları mükemmeldi. Başparmağımı klitorisine bastırdım, o kendini orgazma yaklaştırırken klitorisini daire içine aldım. Islak, sıcak ve kaygandı. Hayatımın en büyük baştan çıkarıcısıydı.

Başını arkaya atıp kendini serbest bıraktığında küçük nefes alışları iniltiye dönüştü, daracık amcığı orgazmıyla birlikte beni sıkıştırdı. Kısa bir an için hareket etmeyi bıraktı, nefesini tutarken göğsüme doğru yığıldı. Parmaklarımı yemyeşil kalçalarına geçirdim. Çok yaklaşmıştım, boşalmaya *çok yaklaşmıştım* ama onu acele ettirmeyecektim.

Ama sonra aniden kucağımdan indi. Sikim taş gibi sertleşmiş ve ağlamaklı bir halde amından kaydı ve Olive bana sinsi bir gülümseme verdi. Şaşkınlıkla ona baktım ama hiçbir açıklama yapmadı. Sadece ellerini omuzlarıma koydu, beni dudaklarımdan öptü ve uzaklaştı.

Tiyatronun dışında.

Uzuvlarım kurşun gibiydi, kesintiye uğrayan orgazmımın şokuyla hareket edemiyordum.

Tiyatro salonunun kapısı büyük bir gürültüyle kapanırken göğsümden düzensiz bir kıkırdama fırladı. İlk karşılaşmamızda onu tam da bu salonda bıraktıktan sonra hak ettiğim her şey buydu, ama omega'm arkama yaslanıp gitmesine izin vereceğimi düşündüyse, başka bir şeyi hak etmişti.

Pantolonumun fermuarını çektim, sertleşmiş aletimin fermuarımı zorlamasıyla inledim ve sinsice odadan çıktım. Olive'in kokusu beni çağırıyordu -benden *çaldığı* son orgazmının zengin kokusu- ve karanlık lobide onun izini sürdüm. Küçük avımı arka koridorda avlarken içimde daha önce hiç hissetmediğim vahşi dürtüler yükseldi. Kovalamak, becermek, çılgılık atabileceği tek şey benim adım olana kadar *kızışmak* istedim.

Onun bana sahip olduğu gibi ben de ona sahip olmak istedim.

Koridor, HVAC'ın sabit uğultusu dışında sessizdi, ancak artan duyularım duvarın karanlık köşelerinden bana ulaşan küçük nefesi yakaladı. Yüzüme vahşi bir gülümseme yayıldı. İşte oradaydı, ayaklı bir eski film posterinin arkasına saklanmıştı.

Benimkini.

Ona doğru atıldım ve koşmaya başlarken çığlık attı, ama kısa bacakları benimkilerle boy ölçüşemezdi. Onu belinden yakaladım, diğer elim bacaklarının arasına gitti ve onu amından kaldırdı. Elimi tatlı kayganlığıyla ıslattı ve göğsümden yüksek bir hırıltı yükseldi. Onu duvara doğru bastırdım, kıyafetlerimizin arasından ona doğru iterken pelüş kıcı sikime sürtünüyordu.

"Benim küçük omega'm benden kaçabileceğini sandı. Şimdi tek başınasın, burada karanlıkta sıkışıp kalmışsın. Seninle ne yapmalıyım?"

"Bana bir şey yapabileceğini kim söyledi?" diye karşılık verdi. Bana karşı kıpırdandı ama tek yaptığı amını elime daha sert bastırmak oldu.

"Benimle istediğin kadar kavga edebilirsin ama sıırıslıkam amcığın aksini söylüyor. Her şeyi berbat ediyorsun." Kontrol etmeden önce yanağına bir öpücük kondurdum. "İyi misin, sevgilim?"

Çabucak başını salladı. "Durma."

Göğsümden bir hırıltı yükseldi. "Bu elbiseyi ve bu lanet taytı üzerinden söküp atmalıyım. Tanrım, şu lanet *taytlar*." Parmaklarım, onu ilk gördüğüm andan beri beni baştan çıkaran narin file dokumayı yırtarken istemeden hareket etti.

Öfkeli bir protesto çığlığı attı ve elim kıcının yanağına indi, koridorda silah sesi gibi bir ses duyuldu. "Bana karşı zıplayan mükemmel kıcına bak." Bana doğru gerilerken inledi ve bana *daha fazlasını* sundu. "Sen bana aitsin, küçük omega. Sonsuza kadar benimsin. Ne zaman istersem becermek, kızıştırmak, doldurmak için."

Olive sadece alay etti ve tutuşuma karşı daha fazla mücadele etti, ama onu sıkıştırmıştım.

"Bırak beni, vahşi hayvan," diye hırladı.

Kulağına kıkırdadım. Kokusu uyarılmayla parlıyordu, korkusuzca mutluydu. Burnumu boynunun kenarından geçirip onu içime çektim.

"Senden tam olarak istediğimi alana kadar gitmene izin vermeyeceğim... ve belki o zaman bile."

Hızlı bir hareketle girişinde durdum ve içine girdim. Ayak parmakları yere zar zor değiyor, ağırlığı onu sikimin üzerine tamamen bastırıyordu. İkimiz de bunun yoğunluğu karşısında haykırdık. Parmakları duvara sürtünürken, satın almak için savaşıırken, onu horozumda yukarı ve aşağı hareket ettirmek için bana kaldıraç sağlamak için iç uyluklarını kavradım.

"Tanrım, Finn," diye haykırdı. "Bu his-" Etrafımda paramparça olurken sözleri yüksek sesli bir çığlıkla kesildi.

Bu sefer onu orgazmı boyunca becerdim. Sikimin üzerine her düşüşünde düğümüm onun girişini okşuyordu. Mükemmel amcığından bir kayganlık patlaması daha ile düğümüm içeri kayarak bizi birbirimize kilitledi. Orgazmım içimde ateş gibi yırtılırken, onu sıkıca kavramıştım. Boşalırken omzunu ısırdım - derisini kıracak kadar sert değil, ama *lanet* olsun istedim. Alfa'm beni teşvik etti -onu *ısırmamı, ona sahip çıkmamı*- ama kendimi tutacak kadar aklım başımdaydı. Ama *tam* o sırada yüksek sesli iniltisi havayı doldurdu ve tekrar boşaldı, düğümümü daha önce hissettiğim her şeyden daha sert sıktı.

İkimiz de orgazmlarımızdan, oyunumuzdan inerken hassas deri parçasını emdim.

Kollarımı Olive'e doladım ve onu nazikçe göğsüme doğru çektim. Bana karşı gevşemiş, gevşek ve doygun bir haldeyken içimi tatmin duygusu kapladı.

"Umarım burada kameralar yoktur," diyerek sessizliği bozdu.

Göğsümden irkilmiş bir kahkaha yükseldi. "Missy'nin görüntüleri izlemeden silmesini sağlayacağım." Bizi daha rahat bir pozisyona getirmeye çalıştım ama onu yerden kaldırmadan tam olarak ayağa kalkamadım.

"Beni bu koridorda düğümlemek kesinlikle bir seçimdi," dedi.

Kalçasının yan tarafına bir şaplak attım. "Sanki bunun için yalvarmıyordun." Ama yine de özür dilemek için yanağından öptüm. Onu düğümlemek istememiştim ama omega'm ismimi haykırırken alfa içgüdülerimi dizginlemek bana fazla gelmişti.

Onu daha yukarı kaldırdım - avucum hala onu amından tutuyordu -Ve beceriksizce manevralar yaparak bizi yere indirdi, ta ki kucağımda küçük bir omega topunun içinde kıvrılana kadar.

Düğümüm içinde kayarken küfür etti, parmakları koluma saplandı. "Bu randevunun tam olarak nasıl geçeceğini bilmiyordum," diye düşündü. "Ama bu kesinlikle beklentilerimi aştı. Ve artık alfamın beni kovalamaktan hoşlandığını biliyorum."

Göğsüm bir mırıltıyla gümbürdedi. "Böyle bir şey yapmaktan hiç bahsetmemiştik." İçimi bir endişe kapladı. Olive'in az önce yaptığımız şeyden hoşlandığını biliyordum -zevk çılgınlıkları, yoğun kokusu beni teşvik etmişti- ama belki de bu onun için çok fazlaydı. Adrenalin olmadan şimdi pişman olur muydu? Çok mu ileri gitmiştim?

"Bu doğru," diye düşündü. "Easton ve ben kovalamaca hakkında konuştuğumuzda yalnızdık."

Kalbim göğsümde tekledi ve sadece boğuk bir ses çıkarabildim.

Muhteşem yüzünü bana doğru eğdi, dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu. "İstediğin zaman beni kovalamaktan çekinme alfa. Sadece bunu senin için kolaylaştırmamı bekleme."

Şimdi göğsümde bir hırıltı koptu. "Bana böyle bakmaya devam edersen, düğümüm asla aşağı inmeyecek."

Bana yaslanırken gülüşünün nefesi göğsümü gıdıkladı. Keşke bir battaniye ya da yumuşak ve sıcak başka bir yerim olsaydı da biz düğümlemiş haldeyken onu rahat ettirebilseydim.

Bir dahaki sefere.

Kıpırdamadan durduk ve rahatladık, hiçbir şey hakkında sohbet ederek dikkatimizi dağıttık, ta ki benim düğümüm onun içinden kayacak kadar gevşeyene kadar. Onu temizlemek için imtiyazlardan peçete almaya koştum ve kıyafetlerini düzeltmek için elimden geleni yaptım. Taytlar boşa gitmişti ve onları küçük bir ödül olarak cebime attım.

Eşyalarımızı topladık ve ön kapıdan çıktık, ancak Lars ve Easton'ı kaldırımın kenarında bir golf arabasında otururken bulduk.

"Finn! Yaşıyorsun. Omega'mızın küçük intikam planını ne kadar ileri götüreceğinden emin değildik," dedi Easton. "Olive'in cesedi geri götürmek için yardıma ihtiyacı olabileceğini düşündük."

Lars arabadan inerken kaşlarını kaldırdı, darmadağınık halimize baktığı belliydi. "Onu cezalandıracağını sanıyordum, tatlım." Elleri Olive'in beline gitti ve bir an için onu itip uzaklaştırmak istedim, böylece onu tamamen kendime saklayabilecektim. Ama geldiği anda bu dürtü kayboldu ve onun yerine içimi minnettarlık doldurdu. Bir paket olmanın anlamı buydu - bunu bilmek

Omega'mız karanlık, tozlu bir sinema koridorunda canı çıkana kadar sikildikten sonra eve kadar yürümek zorunda kalmayacaktı.

"Yaptım," dedi kibarca. "Ve sonra o da beni cezalandırdı."

Easton homurdandı ama yüz ifadesi tamamen hafifti. Olive'i kocaman bir kucaklamanın içine çekti ve kulağına onu güldüren bir şey fısıldadı. Onu tekrar yanıma çektim ve ikimiz golf arabasının arkasına doğru kaydık. Başını çenemin altına sıkıştırdım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim, ona dokunmadan duramıyordum.

"Bunu nereden buldun ki?" Olive eliyle arabayı işaret ederek sordu. "Stanley'den çaldım," dedi Easton kolayca. "Gerçi, bu gerçekten anahtarları kontakta bıraktığında çalmak mı?"

"Evet," dedi Olive ve ben aynı anda, yüzüme bir sırıtma yerleştirerek.

Easton sanki bu onun için yepyeni bir bilgiymiş gibi, "Huh," dedi. "Peki... herhangi bir şikâyetiniz var mı?"

"Hayır," diye cevap verdi Olive. "Bu tarz bir sürüşü tercih ederim." Sonra nefesi kesildi ve daha dik oturdu. "Aman Tanrım! Yeni bisikletim için size hiç teşekkür etmedim. Tamamen aklımdan çıkmış ama size çok minnettarım. Bunu yaptığınıza inanamıyorum."

Lars arkaya doğru döndü. "Ne yeni bisikleti?"

Yanaklarım kızardı. Çocuklara bir gün nasıl kaçtığımı ve Olive'e yeni bir bisiklet aldığımı anlatmamıştım. Çocukluğumdan kalma eski bisikletimi kullanıyordu ve bu onun için yeterince iyi değildi.

Olive yavaşça gözlerini kırıştırdı ve bana döndü. "Finn?"

Ensemi ovuşturdum ve omuz silktim. "Evet, diğerine binmeye devam edemezdin. Paslanmıştı."

"Ama o zaman benimle konuşmuyordun bile," diye fısıldadı, kaşları çatılmış, dudakları aralanmıştı. "Benden *hoşlanmıyordun* bile."

Saçlarını parmaklarıma doladım ve sıkıca tuttum. "İşte burada yanıyorsun, güzel kız. Daha ilk andan itibaren beni tükettin."

Easton bizi deniz fenerine giden engebeli patikaya yönlendirirken golf arabasında hafif bir sarsıntı oldu. Olive'in şu anda baktığı, benim yerleştirdiğim güneş ışıklarıyla aydınlanan patikaya.

Bana döndü ve elini enseme koydu. "Teşekkür ederim." Kelimeleri dudaklarıma fısıldadı.

Beni derin bir öpücüğe çekti.

ZEYTİN

AŞAĞIYA DOĞRU YÜRÜRKEN PARMAKLARIMI GIYSI RAFINDA GEZDİRDİM.
Her adımda göğsüm sıkışıyor.

Star Styles-Starlight Grove'un tek giyim mağazasına girmiştim.
-dayanılmaz bir yirmi dakika boyunca. Sanki yeterince dönersem
ihtiyacım olan şey sihirli bir şekilde ortaya çıkacakmış gibi aynı
rafları tekrar tekrar dolaştım. Çocuklar bu sabah beni bir randevuya
çıkarmak istediklerini söyleyerek beni şaşırttılar. Easton'a göre *şık*
bir randevu. Bu da şık kıyafetlere ihtiyacım olduğu anlamına
geliyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

İrkilerek bir çığlık attım ve tam arkamda tezgâhtarı bulmak için
döndüm. Krem rengi sevimli bir kazak elbise giymiş genç bir betaydı
ve üzerinde Emma olduğunu belirten bir isim etiketi vardı.

"Ah, özür dilerim," dedi gülerek. "Seni korkutmak istememiştim.
Sadece bir şey bulmanıza yardımcı olup olamayacağımı görmek
istedim."

"Sadece göz atıyorum," dedim, mağazadan daha önce
kaçmadığım için kendime lanet ederek.

"Sen Olive'sin, değil mi? Yeni deniz feneri bekçisi?"

Başımı salladım, kasabanın bu kadar küçük olmasına hâlâ
alışmamıştım. Yeni bir kişinin gelişi bile büyük bir olaydı.

"Belirli bir şey mi arıyorsunuz?"

*Tanrım, neden bu kadar yardımcı olmak zorunda? Lütfen beni
acılarımla baş başa bırak.*

"Sorun yok, gerçekten. Ben iyiyim."

Şimdi nasıl kaçabilirdim? Belki dükkânın önüne geri dönerdi ve ben de kaçabilirdim.

"Bu çok güzel," dedi Emma, baktığım elbiseyi görmek için biraz eğilerek. Siyah ve ışıltılıydı, eteğinde yüksek bir yırtmaç vardı. Tam da giymek isteyeceğim türden bir elbiseydi. "Denemek ister misin?"

Konuşmadan önce yavaş ve derin bir nefes aldım. "Benim bedenimde hiç yok. Aslında, tüm mağazada benim bedenimde bir şey sunduğunuzu sanmıyorum. O yüzden hayır, sanırım ben dışarı çıkacağım."

Emma'nın yüzü düştü ve gözlerinin vücudumda gezindiğini gördüm. *Evet, işte bu, bu ruloların her birini gerçekten alın.*

"Gerçekten mi? Çok özür dilerim. Kaç beden oldun? Burada çalışmaya yeni başladım, ama belki-"

"Bak, sorun değil. Bir yolunu bulacağım." Sert ses tonum karşısında irkildim. Bu Emma'nın hatası değildi, ama lanet olsun, bana uyan tek bir şeyin bile olmadığı kocaman bir mağazada olmak utanç vericiydi. Ve şimdi Emma yanımda neredeyse ağlıyordu ve onu garip bir şekilde teselli etmek zorunda kalacaktım. Evde kalmalıydım. Çocuklara dışarı çıkmak istemediğimi söylemeliydim.

O daha bir şey söyleyemeden ayaklarım beni çıkışa doğru götürmeye başlamıştı bile. "Bunun için endişelenme!" Omzumun üzerinden seslendim. "Tanıştığımıza memnun oldum!"

Kendimi dükkândan dışarı atarken, sonbaharın serin havası yüzüme çarptı. Yanaklarımdan birkaç damla gözyaşı süzüldü ve onları hızla sildim, öfkem yükseliyordu. Vücudumu seviyordum, kıvrımlarımı seviyordum ve aptal bir giyim mağazasının bana böyle hissettirmesinden nefret ediyordum.

Çocuklara ne diyeceğim?

Kollarımı kavuşturdum ve caddeye doğru ilerledim. Kendi kafamın içinde o kadar kaybolmuştum ki neredeyse Lucy'ye çarpacaktım.

"Hey! Az önce seni dükkanımın penceresinden gördüm..." Yüz ifademi yakalayınca sözünü kesti. Hızla yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım ama midemdeki aşağılanma, endişe ve öfke karışımı bunu neredeyse imkansız hale getirdi.

Uzanıp kolumu tuttu ve hafifçe sıktı. "Neyin var? Ne oldu?"

Boğazımı temizledim ama konuşurken sesim hâlâ kalın çıkıyordu. "Önemli bir şey değil."

Lucy, tatlı omega için beklenmedik olan sert bir ifadeyle bana baktı ve gerçeği söylemem için beni sarstı.

"Çocuklar beni şık bir yemeğe götürmek istiyor ve giyecek hiçbir şeyim yok."

Lucy'nin yüzü yumuşadı. "Oh, kıyafetler benim işim! Size yardım etmeme izin verin, lütfen!"

"Çok tatlısın, ama sanmıyorum-"

Şimdi beni geldiğim yöne doğru geri çekiyordu. "Star Styles'ın seçenekleri biraz sınırlı ama hemen hemen her şeyi uyarlayabilirim."

Topuklarımı yere vurdum ve durduk. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum Lucy. Ellerin de benim için yeterince büyük bir şey yok."

Gözlerini kırıştırdı ve *ben* de kendimi ona acımaya, "*Ah doğru ya, şişman olduğumu unutmuşum*" diyen o ifadeye hazırladım. Ama onun yerine gözleri kısıldı.

"Şu anda benimle gerçekten dalga mı geçiyorsun? Bu çok yanlış! Kıyafetlerimin çoğunu kendim dikiyorum, bu yüzden oradan alışveriş yapmıyorum ama nasıl olur da beden ölçülerine uygun olmazlar? Bir sonraki kasaba toplantısında bu konuyu gündeme getireceğim."

"Umm, sanmıyorum-"

Lucy kararlı bir şekilde, "Kapsayıcı bedenlendirme bir sosyal adalet meselesidir," dedi. "Ama bu arada Briar's Landing'de sevdiğim bir butiğe gidebiliriz. Ya da sana bir şeyler yapabilirim!"

Lucy'nin coşkusu kabul etmek zordu ama güçlü tepkisi utancımın bir kısmını hafifletti. O haklıydı. Mağazanın kapsayıcı beden taşımaması benim suçum değildi.

Dudağımı çiğnedim. "Çocukların beni bir saat içinde almaları gerekiyordu."

"Drat. Tamam, bir düşüneyim." Lucy ayağını kaldırıma vurdu. "Üzerinde çalıştığım bir pelerin var, gerçekten havalı görünebilir."

"Gerçekten sorun yok, Lucy. Sadece eve dönmek istiyorum. Ama yardım etmek istemeni takdir ediyorum."

Onun üzgün ifadesi karşısında kendimi kötü hissettim ama tüm bu gezi yıpranmış sinirlerime çok fazla yüklenmişti ve ben sadece eve dönmek istiyordum.

"Emin misin?"

"Kesinlikle eminim. Gitmem gerek ama sonra görüşürüz. Pazar günü öğle yemeği yiyeceğiz, değil mi?"

"Evet, görüşürüz o zaman."

Ana Cadde'ye doğru ilerlerken Lucy'ye garip bir el salladım ve kendimi tam bir depar atmaktan alıkoydum. Kulübeme gitmek için köşeyi döndüm ve Felix kendini kollarıma atmadan önce aldığım tek uyarı yüksek sesli bir *miyavlama* oldu. Felix'in

Dudaklarımdan çıkan irkilmiş çığlık *aarrglblerg* gibi bir şeydi onu yakaladım ve göğsüme çektim.

"Neredeyse dokuz canından birini kaybediyordun," diye nefes nefese kaldım. Felix sadece mırıldandı ve başını çenemin altına sürttü.

"Bu doğru, muhtemelen sonsuz canın var, seni büyüdü küçük yaratık."

Onu daha güvenli bir şekilde tutabilmek için bağladım ve deniz feneri yoluna doğru ilerledim.

"Kıyafet alışverişinde hiç sorun yaşadın mı? Biraz yığın gibisin." Kabarık karnını okşadım. "Sevimli küçük bir yığın," diye hemen açıkladım.

Mırıltısı yoğunlaştı.

"Belki ikimiz bu gece evde kalabiliriz. İster misin? Film ya da başka bir şey izleyebiliriz."

Felix'in neredeyse gözlerini devirdiğine yemin edebilirim.

"Evde kalmanın yanlış bir tarafı yok," diye tersledim. Kasabaya yaptığım gezi gün için yeterince sosyal aktivite olmuştu, çok teşekkür ederim.

Eve geldiğimde Felix onu yatırmama izin vermedi, ben de onu beceriksizce bir koluma aldım ve diğer kolumla kapının kilidini açtım. Kanepeye uzandım ve Felix üstüme yerleşti.

"Çocuklara iptal edip edemeyeceğimizi soracağım. Umarım beni çok hayal kırıklığına uğratmazlar."

Hâlâ beni terk edecekleri korkusunu taşıdığımı fark edince sertçe yutkundum. Onlara güvenmem gerekiyordu, güvenimi kazanmışlardı. Onlara yaklaşan kızgınlığımdan ve bununla birlikte gelen her şeyden bahsetmemiştim ama zaman hızla tükeniyordu. Belki bu geceyi kendime ayırabilir ve yarın onlara söylemek için cesaretimi toplayabilirdim. İptal ettiğim yemeği telafi etmek için onlara yemek hazırlayabilir ve sonra da haberi verebilirdim.

Telefonumu çıkardım ve çocuklara yazacağım mesaj üzerinde çok uzun süre düşündüm.

ZEYTİN

Hey! Bunun için üzgünüm ama bu gece havalı bir şeyler yapabileceğimi sanmıyorum. Randevumuzu iptal edebilir miyiz? Onun yerine yarın sana yemek yapabilirim.

Telefonu Felix'e uzattım.

"Ne düşünüyorsun?"

Felix telefonu elimden çekip aldı. "Aman Tanrım, Felix!"

Bağırışım kapının çalınmasıyla bastırıldı. Cevap vermeye giderken ona kaşlarımı çattım ve telefonumu yerden aldım.

Kapıyı açtığımda beni karşılayan manzara karşısında ağzım kurudu - Eston, Finn ve Lars takım elbiseleriyle yan yana duruyorlardı.

Kahretsin, ceketlerinin geniş omuzları boyunca uzanışı her şeydi. Omega'm onları içeri çekmek ve takım elbiselerini dağıtmak istiyordu. Lars'ın saçı tepeden topuz yapılmıştı ve ben onu indirip parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyordum.

Gözlerimi yakaladı ve göz kırptı. "Hey, kedicik. Bugün seni özledim." Beni kollarının arasına almak istedi ama ben bir adım geri attım.

"Erkencisin."

Easton sırtıttı. Kravat takmıyordu ve gömleğinin düğmeleri altın sarısı teninin bir kısmını gösterecek kadar açıktı. Öne doğru eğilip yalamak istedim. "Uzak kalamadım. Ama hazırlanmak için hâlâ zamana ihtiyacın varsa aceleye gerek yok."

Ağırlığımı bir kalçamdan diğerine vererek kıpırdandım. "Bu geceyi iptal edip edemeyeceğimizi sormak için sana mesaj atacaktım. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Hemen endişelenmiş görünüyorlardı.

"Kötü bir gün mü geçiriyorsun?" Finn sordu. "Neye ihtiyacın var, güzel kız?"

Neden bu kadar tatlıydılar? Hak ettiğimden çok daha fazlasıydı. "Hayır, ben sadece... Gitmek istemiyorum." Ses tonum buz gibiydi, çünkü pek çok insanı kendimden uzaklaştırmış olan o denenmiş ve gerçek soğukluğuma başvurmuştum.

"Hı hı," dedi Easton, belli ki buna inanmamıştı.

"Neden hâlâ dışarı çıkmıyorsunuz? Zaten bunun için giyinmişsiniz. Birlikte güzel bir akşam yemeği yiyebilirsiniz."

Finn alay etti ve ceketinden fırlamaya hazır görünen kaslı kollarını kavuşturdu. "Gerçekten de seni burada yalnız bırakıp üçümüz şık bir akşam yemeğine çıkacağımızı mı sanıyorsun?"

"Yalnız değilim," diye mırıldandım. "Felix burada."

Kediye işaret etmek için arkamı döndüm ama görünüşe göre ortadan kaybolmuştu. Sinsi küçük hain.

Easton ite kaka oturma odasına girerken, "Pekâlâ, şimdi bir şeyler görüyor," dedi. Çenemi kavradı ve beni

bakışlarını karşılamak. "Bana gerçekte neler olduğunu anlat."

Baş döndürücü çikolatalı fındık kokusu üzerime sinmişti ve ona karşı eridim, savunmalarım tamamen yok oldu. "Giyecek hiçbir şeyim yok," diye fısıldadım sonunda.

Easton kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun? Her zaman sevimli görünüyorsun."

Ön kapı tıkırdayarak kapandı ve ardından Lars'ın kolları bana dolandı, beni göğsüne doğru çekti. Yüzünü başımın üstüne bastırdı ve göğsünde bir mırıltı başladı. "Stresli kokuyorsun, tatlım."

"Giyecek *süslü* bir şeyim yok, tamam mı? Güzel bir restoran için uygun bir şey yok ve bugün bir şey alacak vaktim de olmadı. O yüzden siz gidin, yarın görüşürüz."

"Tamam," dedi Easton.

Onun bu kolay anlaşması karşısında boğazımda açıklanamaz bir yumru oluştu. Onlara gitmelerini söyleyen bendim, ama şimdi buradalar ve gitmeleri düşüncesi içimi bir hüznle doldurdu.

"Tamam. Yarın görüşür müyüz?"

Finn homurdandı, telefonunda bir şeyler yapıyordu. "Hayır. *Tamam*, planlarımızı değiştiririz. Şık bir restorana gitmek seni rahatsız ediyorsa, oradaki en seksi kişi sen olsan bile, planlarımızı değiştiririz."

"Hayır, öyle değil-"

"Hadi," dedi Easton, elimden tutup beni odama çekti. Doğruca giysilerimin ucuz plastik çekmecelerde katlanmış olduğu dolaba gitti ve bir şeyler çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun? O benim iç çamaşırını çekmecem."

Arsız bir sırtısla omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. "Bu gece iç çamaşırını atlamak ister misin, günışığım? Çünkü ben buna varım."

Bizi takip eden Lars ve Finn'e döndüm ve Easton'ı işaret ettim. "Neler oluyor?"

Finn takım elbisesinin ceketini çıkardı ve düğmeli gömleğinin kollarını kıvrarak kalın ön kollarını ortaya çıkardı. Beynim tekledi. Ne diyordum ben? Şimdi tek istediğim onun kollarının bana sarılmasıydı.

"Görünüşe göre Easton dışarı çıkmadan önce senin için bir kıyafet seçiyor." Finn yatağa uzandı, rahat duruşu özel dikim siyah takım elbisesi ve kravatıyla tam bir tezat oluşturuyordu. "Harika bir iş çıkarmışsın."

Bu, Lars," dedi, elini Lars'ın dün gece astığı tüllü gölgelikte gezdirerek.

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Lars. Sürü arkadaşının yanına oturdu ve sonra beni belimden yakalayarak kucağına çekti. Yuvama izinsiz girdikleri için onları azarlamalıydım. Aslında, aslında istediğim bu olmasa da, yer talebimi dinlemedikleri için hepsine kızmalıydım.

Lars'ın eli başımın arkasını kavradı, otorite ondan yayılıyordu ve kokusunu içime çekmek için otomatik olarak eğildim. "Yemeğe gitmek istememenin başka bir nedeni var mıydı, yoksa sadece kıyafet mi?" Göğsü gümbürdedi ve vücuduma titreşimler gönderdi.

"Kıyafet," diye fısıldadım.

Lars başıyla onayladı. "Giydiğin her şeyin içinde harika görünüyorsun, kedicik." Ben daha itiraz edemedi kaşlarını kaldırdı. "Senin için bir kıyafet seçeceğiz ve sen de iyi bir kız olup bizim için onu giyeceksin. Sonra birlikte dışarı çıkacağız, böylece sürün seni şımartarak omega'na layık olduğumuzu kanıtlayabilecek."

Bir yanımda geri itmek istedi. Daha önce mağazaya yaptığım yolculuktan dolayı hâlâ biraz sarsılmış ve hamdım. Algılanmamak için tek başıma kıvrılmak istiyordum. Ama başka bir yanımda da Lars'ın iyi kızı olmak için elimden geleni yapmak istiyordu.

"Vay, vay, burada neyimiz varmış?" dedi Easton. Arkasını döndü ve tamamen şeffaf siyah dantelden yapılmış korseli bir iç çamaşırı üstünü tuttu. Bu parçayı yaklaşık bir yıl önce internette indirimde bulmuş ve paraya kıyıp almıştım ama hiç giymemiştim.

Lars boğazını temizledi ve kıpırdandı, ereksiyonu kıkımdan belli oluyordu. "İyi bir kız ol ve onu bizim için giy." Yatağın üzerinde durana kadar beni kalçalarımın tutup kaldırdı.

Korseyi Easton'dan bir hışımla aldım. "Tamam." Kıyafetlerimi çıkarıp korseyi ve ona uygun tangayı giydim, Easton'ın arkasını düzeltebilmesi için arkamı döndüm. Ve sonra onu neden hiç giymediğimi hatırladım. Göğüslerimi kaldırması ve belimi sıkması hoşuma gidiyordu ama ön kısmı karnımın kıvrımlarını mükemmel bir şekilde çerçevesiyor ve onları daha da dışarı itiyor gibiydi. Yüzümü buruşturdum ve Finn küfrettiğinde çıkarmaya hazırdım.

"Haklısın, dışarı çıkmamalıyız." Yataktaki yerinden gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Tanrım, Olive. Üçümüzün gerçek bir tanrıçayı nasıl bulduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Lars bir iniltiyle sikini pantolonunun üzerinden kavradı. "Siktir, kedicik. *Siktir*."

Çeneleri düşmüş ve bakışları vücuduma **t a k ı l m ı ş** bir halde onların önünde durmak kendimi güçlü hissetmemi sağladı. Ama eski güvensizliklerim hâlâ yüzeye çıkıyordu. Göbeğimi avuçladım ve dar tangamın üzerinden nasıl taşıdığına bakarak biraz ürperdim. "Bunun... itici olduğunu düşünmüyor musun?"

Lars ve Finn ayağa kalkmış, Easton ve benim etrafımı sararken göğüslerinden hırıltılar yükseliyordu.

"Özür dilerim. Az önce ne dedin sen?" Lars alçak ve tehlikeli bir sesle sordu.

Finn çenemi kavradı ve beni yanan yanaklarımla bakışlarını buluşturmaya zorladı. "Senin *çekici olmayan* hiçbir yanın yok." Kelimeyi sanki onu kişisel olarak rencide etmiş gibi tükürdü.

Easton'ın eli boğazımı arkadan kavrayıp hafif bir baskı uygularken, diğeri karnımı avuçlayana kadar yanımdan aşağıya doğru sürüklendi. Hareket etmemek için kendimi zor tuttum.

"Bize ne yaptığını görmüyor musun?" Ereksiyonu sırtıma sıkıca bastırdı. "Kendinden şüphe etme, bebeğim."

Elini hareket ettirmedi ve ben de yavaşça dokunuşuyla gevşeyerek karnımı serbest bıraktım. "Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Bizim için çok iyi bir kızsın."

Saçlarımı yana yatırıp beni öptüğünde ürperdim, omzumdan başlayıp dudakları kulağımın arkasındaki hassas noktaya değene kadar boynuma doğru ilerledi. "Belki de içeride kalmalıyız ki sana ne kadar seksi olduğunu kanıtlayabilelim."

Amımı sıkarken inledim, bu da iç çamaşırlarımın kayganlaşmasına neden oldu.

Lars hırladı ve sonra beni Easton'ın kollarından çekti. "Hayır. Sana iyi bir alfa olduğumuzu kanıtlayacağız, sadece yuvanda değil, sana da bakabiliriz."

Dudaklarımı bükerek dudak büküm ama Lars çenesini sertleştirdi. "Bu işe yaramayacak. Dışarı çıkıp seni şımartacağız kedicik ve söyleyeceğin hiçbir şey bizi caydıramayacak."

"Tamam, ama sadece kıyafetleri giymeyi kabul edersen."

Lars'ın yüzüne memnun bir gülümseme yayıldı. "Oh, senin için giyinip kuşanmamız hoşuna mı gidiyor, omega?"

Omuz silktim. "Güzel görünebilirsin."

Alfa kıcıımı avularken kıkırdadı. "Omega'mız ne isterse, onu alır."

ZEYTİN

LARS'IN AÇIK MAVİ ESKİ MODEL VOLVO KAMYONETİNE DOLUŞTUK, YÜZÜM Buraya en son geldiğimde olanları hatırladıkça kısa bir süre ısıniyorum.

Easton benimle birlikte arkaya doluşmadan önce bana bir destek verdi, devasa gövdesi alanın çoğunu kaplıyordu. Kollarını bana dolamadan önce eğildi ve emniyet kemerimi taktı, restorana doğru ilerlerken parmakları dalgınca saçlarımla oynadı ve tenime sürtündü.

"Bugün seni özledim," diye mırıldandı.

Başımı göğsüne yasladım. "Ben de seni özledim."

Son birkaç yıldaki sosyal etkileşimlerim aylık eczane ziyaretlerimden, kasalar kapalıyken market görevlisine selam vermekten ve ara sıra bir randevu uygulamasına takılmaktan ibaretti. Arkadaşlarım, sürüm ya da herhangi bir hayatım olması için yaratılmadığıma inanmaya başlamıştım.

Ve şimdi sadece birkaç saat aradan sonra beni *özleyen* insanlar vardı.

Yüksek bir çıtırdama sesi havayı doldurdu ve sesle sarsıldım.

Easton'ın kolları bana sıkıca sarıldı.

"Tanrı aşkına, Lars," dedi Finn. "Bunu halledeceğini söylemiştin."

"Yaptım," diye itiraz etti. "Gavin geçen hafta ona baktı ve harika koştuğunu söyledi."

"*Tam olarak* ne söyledi?"

Lars boğazını temizledi. "Bak, işte buradayız."

"Lars!" Alfa kamyonu park edip hızla inerken Finn bağırdı.

Finn'in Lars'ın peşinden koşmasını izlerken Easton kıkırdarak, "Ne dram ama," dedi. "Hazır mısın, bebeğim?"

"Neredeyiz biz?" Kamyonetten indim ve girişteki tabelayı gördüğümde nefesim kesildi: Applecloud Çiftliği. İsmi altında elma toplama, mısır labirenti, saman balyası gezintileri ve taze elma şarabı çörekleri de dahil olmak üzere tekliflerin bir listesi vardı.

"Sonbahar cennetinize hoş geldiniz Bayan Harvest," dedi Easton.

Homurdandım. "Belki de takım elbiselerinizi değiştirmenize izin vermeliydim." Erkekler kravatlarını ve ceketlerini çıkarmışlardı ama hâlâ elbise pantolonlarını ve düğmeli önlüklerini giyiyorlardı. Bana da uzun kollu ekose bir elbise ve tayt giydirmişlerdi; altımda korse ve tanga vardı. Her adımda ne giydiğimi hatırlıyordum ve bu da içimde küçük sarsıntılara yol açıyordu.

"Hayır," dedi Easton gerinerek. "Şimdi senin korumaların gibi görünüyoruz."

Güldüm ve Finn ile Lars'ın kamyonun sürülebilirliği konusunda hararetli bir tartışma yaşadıkları yere doğru giderken elini tuttum.

Kollarımı Finn'e doladım ve onu sıkıca kavradım. "Stres yapma. Buraya gayet iyi geldik." Nefesinin altında bir şeyler homurdandı ama kucaklamama karşılık verdi.

Lars'a göz kırptım, o da gözlerini devirdi ve elimi tuttu.

Girişe doğru ilerlerken adımlarım zıplıyordu. Bu iyi bir gece olacaktı. *Harika* bir gece. Biraz fazla sıcak tenimin altındaki kaşıntıyı ve ekstra tatlı kokumun çift kat Kokusuz Deodorant'ı nasıl kırıp geçtiğini tamamen görmezden geldim. Bu gece erkeklerime eğlenceli ve rahat olabileceğimi gösterecektim ve yarın onlara her şeyi anlatacaktım.

Elma toplamak için sepet almak üzere ahşap bir standı yaklaştık. Uzun siyah saçlı, parlak kırmızı dudaklı ve önden bağlanmış şirin bir fanila giyen güzel bir omega bizi karşılamak için oradaydı.

"Applecloud Çiftliği'ne hoş geldiniz. Hepiniz bir parti için giyinmişsiniz!" Sonra gülümsemesi bir an için duraksadı. "Oh, merhaba."

Alfalarımın kokuları hafif acılaştınca burnum kırıştı.

Çok uzun süren bir sessizlikten sonra Lars konuştu. "Aurora." Çenesini kaldırdı. "Burada çalıştığını bilmiyordum."

Boğazını temizledi. "Sadece sezon için. Aslında buranın sahibi teyzem ve fazladan yardıma ihtiyacı var. Sen nasılsın?" Gözleri hızla başka tarafa bakmadan önce yüzüme kaydı.

Gerginlik göğsümü tırmaladı. Adamların bu omega ile bir ilişkisi var mıydı? Belli ki birbirlerini tanıyorlardı. Easton'ın eli boynumun arkasına dolandı ve hafifçe sıktı.

Finn bana yaklaşıırken, "İyi gidiyoruz," dedi. "Elma toplamak için sepetlere ihtiyacımız var."

"Elbette," dedi. "Seni tekrar görmek güzel."

Omega'm sinir krizi geçirirken bile boş bir ifade takındım. Vücudum, Aurora'nın önünde adamlarımı kokuyla işaretleme, ona ve herkese *benim* olduklarını kanıtlama dürtüsüne direnme çabasıyla titriyordu.

Ama sorun da tam olarak buydu - omega'm çok vahşi, çok muhtaçtı. Adamlarımı elimde tutmak istiyorsam, içgüdülerime teslim olamazdım. Derin bir nefes alarak alfalarımın kokularının beni sakinleştirmesine izin vermeye çalıştım.

Bunu yapabilirim. Sakin ve soğukkanlı ol.

Soğukkanlı.

Omega sepetleri Lars'a uzatırken parmakları Lars'ınkilere değdi. Hırıltımı yuttum, kendimi çok *küstah* hissediyordum.

O kadar gergindim ki meyve bahçesine doğru ilerlerken etrafımdaki hiçbir şeyi fark etmedim. Bir sıra elma ağacının başında durduk.

"Bebeğim?" Elini kolunda gezdirirken Easton'ın sesi tereddütlüydü. "İyi misin?"

Gözlerimi kırptım ve parlak bir gülümsemeye zorlamadan önce derin bir nefes aldım. "Evet, tabii ki. Hadi biraz elma toplayalım."

Çocuklar birbirlerine baktılar.

"Eğer merak ediyorsanız..." Finn boynunun arkasını ovuşturarak konuşmasını sonlandırdı.

Lars, Finn'i cümlesini tamamlamaya çalışmaktan kurtararak, "Geçen yıl Aurora ile birkaç kez çıktık," dedi. "Ama hepsi bu kadar. İşler yolunda gitmedi. Onu istemiyoruz. Sadece seni istiyoruz."

Hareketin hissettirdiğinden daha doğal görünmesini umarak başımı salladım. "Mantıklı. Burası küçük bir kasaba, yani eninde sonunda böyle bir şey olacaktı, değil mi? Sanki hiç kimseyle çıkmamışım gibi." Takılmalarım *çıkma* diyebilir miydim bilmiyorum. Gerçi bazı erkeklerle birkaç kez takılmıştım, yani... yeterince yakındı.

Üç alfamın da göğsünden yüksek bir hırıltı yükseldi ve kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi? Sahiplenici mi olacaksınız?"

Easton beni yanına çekti. "Sen benim her şeyimken sana karşı sahiplenici hissettiğim için özür dilemeyeceğim bebeğim."

Sertçe yutkundum, göğsüme bir parça sıcaklık sızdı. "Sanırım birbirimizi sahiplenmemizde bir sorun yok," dedim.

Finn başımı geriye çekip beni öperken parmaklarını saçlarımda dolaştırdı. "Güzel, çünkü omega'mızı sahiplenmemek mümkün değil."

Sıkı tutuşu karşısında inledim. Küçük tangamın içine, kokumu maskelemek için hiçbir şey yapmayacak bir miktar kayganlık damladı. Adamlarımın kokuları da buna karşılık olarak derinleşti.

Lars'ın elleri arkadan kalçalarımın indi ve sıktı. "Biraz elma toplayalım mı?"

"Fiiiiiine," dedim biraz şımarıkça. "Ama bu gecenin sonuna kadar hayatımın bir santimi kadar sıkılmış olsam iyi olur."

Easton inledi, Finn'in beni tutuşu sıkılaştı ve Lars sırtıma doğru mırıldandı. Sırıttım, onlar üzerinde sahip olduğum gücü seviyordum.

Arkamı döndüm ve sepetleri aldım, Lars'ın elini tutmadan önce Easton ve Finn'e verdim.

Diğer omega'ya dokunan el.

Biraz fazla sıkılmış olabilirim, ama Lars beni geri sıktı ve ağaçlarla kaplı koridorda ilerlerken beni yanına çekti.

Easton daha yüksek bir elmaya ulaşabilmem için beni kalçalarımın tutup kaldırırken GÜLDÜM. Elmayı elime aldıktan sonra beni tekrar yere bıraktı ama bırakmadı.

"Destek için teşekkürler," dedim başımı çevirip ona bakarak. Parmakları kalçalarımın saplandı ve ben de kıcımlı ona doğru bastırdım.

"İhtimaller ne-"

Cümlesinin geri kalanını duyamadım çünkü bir kadın sesi havayı yarıp geçti.

"Aman Tanrım, Finn!"

Arkamı döndüğümde, sonbahar kataloglarından fırlamış gibi mükemmel bir tarza sahip, hepsi de muhteşem olan küçük bir grup beta kadının yürüdüğünü gördüm.

Biz.

"Onun sen olduğunu sanıyordum," dedi grubun önündeki bir esmer.

dedi, gözleri Finn'e sabitlenmişti. "Seni elma toplayan bir tip olarak düşünmemiştim."

Kadın sarılmak için hamle yaptı ve gözlerim kıpkırmızı oldu. Finn onu garip bir yan sarılmaya çevirmeyi başardı ama tenim kızarmıştı ve vahşileşme uçuşumunun tam üzerinde sallanıyordum.

"Sarah," dedi Finn kendini çözerken. "Seni omega'm Olive'le tanıştırayım." Sözleri dikkat çekiciydi ve Sarah'nın yüz ifadesi düştü.

Çabucak toparlandı ve bana gülümsedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum.

Buna sahip olduğunuz için çok şanslısınız."

Finn kolunu omuzlarıma doladı. Bir saniyelik kısa bir an için onu itme isteği duydum. Ama çok makul bir omega gibi bunu yapmadım. Yine de Finn'in stresinin kokusunu aldığım, küçük bir parçam küçük bir memnuniyetle doldu. Lanet olası eski sevgililerinden biriyle daha tanışmak zorunda kaldığımda neden stresli olmasındı ki?

"Öyleyim," dedim biraz zoraki bir gülümsemeyle. Sarah gayet iyi görünüyordu. Omega'mın alfalarını bir ejderha gibi istiflemek isteyen sahiplenici küçük bir yaratık olması onun suçu değildi.

"Starlight Grove'da mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Buraya birkaç ay önce deniz feneri bekçisi olmak için taşındım."

Sarah'nın gözleri Finn'le benim aramda açılmıştı ve ne demek istediğimi açıkça anlamıştı. "Oh, bu çok hoş." Bir süre garip bir sessizlik oldu. "Seninle karşılaşmak güzeldi Finn. İyi olduğuna sevindim. Belki seni şehirde görürüm, Olive."

Sarah ve arkadaşları meyve bahçesindeki başka bir sıraya doğru ilerlerken ona garip bir şekilde el salladım.

Finn beni kenara çekti, böylece diğer elma toplayıcılarının yolundan çekilmiş olduk. "Çok özür dilerim, tatlım."

Zoraki bir kahkaha attım. "Sanırım herkes bu gecenin elma toplama gecesi olduğuna karar verdi." Ses tonumu hafif tuttum ama bakışlarını tam olarak karşılayamadım. Sarah'nın kokusunun izlerini silmek için vücudumu onunkine sürtmekten kendimi alıkoymak için tüm çabamı harcıyordum.

Kolları beni sardı, geniş göğsüne çekti, böylece sıcaklık ve akça ağaç tatlılığıyla çevrelendim. Bir mırıltı gürledi

ve dudakları kulağıma değdi. "Etrafımda olmasını istediğim tek kol seninkiler. Arzuladığım tek koku."

Ben gülünceye kadar yüzümün her tarafına öfkeli küçük öpücükler kondururken başımı kucakladı. Dudaklarımı büzdüm, gülümsemeye karşı koydum. Sanırım affedilmişti.

"Bu gece seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum. Seni soyacağım." Burnumu öptü. "O güzel küçük amcığını ye." Yanağımı öptü. "Ve sonra orgazmını haykırırken düğümümün etrafında gerilmesini izle." Alnımdan öptü.

Dizlerim zayıfladı, zihnim tahrikten bulanıklaştı. Belime sıkı sıkı sarılması beni dik tutan tek şeydi, beni yeryüzüne bağlı tutan tek şey.

Bir inilti çıkardım ve sonunda dudaklarımı öptüğünde onu yuttu. Yuvama dönmek için dakikaları sayıyordum.

EASTON BENİ DÜRTTÜ. "Görünüşe göre bu üçü süper garip bir ilk randevudalar."

"Nereye?" Nefesimin altında sordum. "Şu çaprazımızdaki sandalyelerde."

Elma toplamayı bitirmiş, akşam yemeğimizi yemiştik - sosisli sandviç ve tonlarca elma şarabı çöreği - ve şimdi şenlik ateşinin etrafında rahatça oturuyorduk. Finn ve Lars s'mores için gerekli malzemeleri almak üzere atıştırmalık kulübesine gitmişlerdi.

Bize yakın olan üç sandalyeye bakarken ihtiyatlı olmaya çalıştım. Biri sarışın, diğeri siyah saçlı iki iri alfa, minyon kızıl saçlı bir omega ile birlikte oturuyordu. Easton'ın yanına sokuldum, böylece dikkat çekmeden eğilip konuşmalarını dinleyebilecektik.

Sarı saçlı alfa, boş bir ifade takınan omega'ya yüksek sesle kripto para birimini açıklıyordu.

"Vay canına, bu çok ilginç," dedi, konuşurken gözlerini kaçıırıyordu. Bize baktı ve Easton ile ben hemen elma şarabımıza dalmış gibi yaptık.

"*Bunun* ilginç olduğunu mu düşünüyorsun? Daha NFT'lere bile gelmedik," diye devam etti alfa, karşısındaki solgun omega'dan habersiz.

"Bir kurtarma operasyonu düzenleyecek miyiz?" Easton ağzının kenarıyla sordu.

"Alfaların dikkatini dağıtacak dramatik bir şeye ihtiyacımız var."

"Oh, buldum. Lars ve Finn geri döndüğünde şişlere bir ton marshmallow koyar ve onları ateşe veririz. Sonra Finn sana hamle yapar ve ben de omega'mı korumak için alevli kılıcımı kuşanmak zorunda kalırım."

Siyah saçlı alfa telefonundan başını kaldırdığında Easton'ın heyecanlı sesi arka planda kayboldu ve yüzünü bir an için görebildim. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ama nedenini bilmiyordum. Onda tanıdık bir şeyler vardı, içimde huzursuzluk yaratan bir şeyler. Sonra gözleri benimkilerle buluştu ve vücudum buz kesti.

Son kızışmamda beni terk eden alfaydı. Rick. Ya da daha sonra ona verdiğim isimle Rick the Dick.

Çok muhtaç, çok vahşi, *çok fazla* olduğumu söyleyen.

Beni tanımamasını umarak gözlerimi hızla başka yöne çevirdim. Birkaç yıl önceydi. Muhtemelen o ajans aracılığıyla bir sürü omegaya hizmet vermişti.

"Olive?"

Easton'ın dikkatimi çekmeye çalıştığını fark ettiğimde sarsıldım. Eli sırtımı aşağı yukarı ovuyordu.

"Alevli şişlerle hokkabazlık yapmak fazla mı geldi?"

Burnumu kıvırdım. "Hokkabazlık yapmayı biliyor musun?" "Hayır," dedi sırtarak.

Homurdandım. "Evet, belki bu çok fazla. Ama aslında, gerçekten tok hissediyorum. Belki de s'mores'u es geçip Finn ve Lars'ı alıp eve gitmeliyiz."

Easton'ın kaşları çatıldı ve sandalyesini bana doğru yaklaştırdı. Kokumun hissettiğim her şeyi ele verdiğinden emindim.

"Evet bebeğim, eve gidebiliriz. İyi hissediyor musun?"

Başımı salladım, ayağa kalkarken Rick'e bakmamak için kendimi zor tuttum ama o sırada Lars ve Finn bir tepsi s'mores malzemesiyle yaklaştılar.

"İkramlarla geldik," dedi Lars. "Ve balkabağı baharatlı marshmallowları vardı. Böyle bir şey olduğunu biliyor muydun?"

Finn gözlerini devirdi ama dudakları kıpırdadı. "Lars daha ödemeyi bitirmeden tüm kaseyi yedikten sonra biraz daha almak zorunda kaldık."

Ağzım sulandı. Balkabağı baharatlı şekerlemelerin kulağa iğrenç mi yoksa harika mı geldiğine karar veremedim ama denemek istedim

Onlar. Belki biraz daha kalırsak her şey yoluna girecekti. Rick'e bir kez daha bakmaya cesaret ettim ama gözlerinin bana sabitlendiğini gördüm.

Ve sonra ağzını açtı. "Aman

Tanrım, bu *sensin!*"

Sesinin tınısı kusma isteği uyandırdı bende. Bana verdiği güvensizliği atlatmam yıllarımı almıştı ve kızgınlığım sırasında alfalarımın benimle birlikte olmalarını istemekle ilgili süregelen endişem bunu tam olarak atlatamadığımı söylüyordu.

Gözlerimi sıkarak kapattım. *Biri beni bu kabustan kurtarsın, lütfen.*

"Evet, *sensin*. Adın neydi? Havuç mu? Şeftali mi?"

Ben meyve bahçesine bir meteor çarpması için dua ederken alfalarım ona bakmak için döndü. Ya da daha iyisi, sadece benim altımda bir kara delik açılabilir ve beni dışarı çıkarabilirdi. Bu süreçte başkalarının zarar görmesine gerek kalmazdı.

"Neler oluyor?" Lars tepsiyi boş sandalyeye bıraktıktan sonra kollarını kavuşturarak Rick'e baktı.

Rick'in yüzünde küçümseyici bir gülümseme belirdi. "Sakın bana ona kur yaptığını söyleme." Zalimce bir kahkaha attı. "Tek söyleyebileceğim iyi şanslar dostum. Başka biriyle deneme sürüşü yapsan daha iyi olur."

Easton ayağa kalktı, göğsünden bir hırıltı yükselirken sandalyesi yere düştü. "Az önce ne dedin sen?"

"Onu tanıyor musun?" Finn ellerini omzuma koyarak sordu. "Kahretsin, titriyorsun."

Yere baktım. Ellerim titriyordu ve bu beni kızdırıyordu. Bu korkunç alfanın beni hâlâ küçük ve işe yaramaz hissettirebilmesinden nefret ediyordum.

"Sayılır." Sesim ancak bir fısıltıdan daha yüksekti. Easton hırılıyordu; tatlı, oyuncu alfamdan gelen bu ses ürkütücüydü. Bileğini tutmak için uzandım ve çekiştirdim. "Hadi gidelim."

"Bir piçin senin hakkında bir bok söylemesine izin vermeyeceğim," diye hırladı.

Ayağa kalktım, sanki onu geri tutabilecekmişim gibi sıkıca sarıldım. "Sorun yok. Önemli değil." Bu işe yaramayınca ekledim, "O bir avukat. Sakın bir şey başlatma."

"Omega'ma hakaret ederek olayları başlatan o." Lanet olsun, Easton'ın kokusu havada yoğunlaşmıştı ve göğsü kabarmıştı.

Rick, Easton'ın duruşuna uyarak ayağa kalktı. "Oh, ne kadar şirin." Alay etti ve şimdi o ifadeyi suratından söküp atmak için can atıyordum.

Easton'ın önünde durmak için hareket ettim. Beni hemen arkasından itmeye çalıştı ama ben olduğum yerde kaldım ve Rick'le tamamen karşı karşıya geldim.

"Ne kadar şaşırtıcı, dört yıl oldu ve sen hâlâ bana bu kadar takıntılısın." Saçımı omzumun arkasına attım ve kollarımı kavuşturdum. "Sonuçta üzüldüğüm kişi o." Kafası karışmış ve rahatsız görünen kızıl saçlı omega'yı işaret ettim. En azından finansçı kardeş alfa sonunda susmuştu. "Pislikten daha sıkıcı bir alfayla ve GPS yardımıyla bile klitorisini bulamayan bir diğeriyle birlikte."

"Bu ne cüret!" diye öfkelenildi Rick. Bir adım öne çıktı ve adamlarım hemen önümdeydi, Easton elinde metal bir marshmallow şişi tutuyordu.

Omega'yı görebilmek için yana kaydım. "Gitmek isterseniz, sizi otoparka kadar götürmekten memnuniyet duyarız."

Çabucak başını salladı ve çantasını aldı.

Yanındaki iki alfa tartışacak ya da gitmesine engel olacaktı gibi görünüyordu ama Lars birkaç adım öne çıkınca hemen sustular.

Omega'm tüylendi. Bu doğru. Benim büyük, Viking alfamdan korkmalılar. Gözlerimi vücudunda gezdirirken kısa bir süreliğine dikkatim dağıldı; beyaz düğmeli gömleği geniş sırtına doğru uzanıyordu. Saçlarının yarısı başının tepesinde bir düğüm halindeydi ve neredeyse parmaklarımı saçlarında gezdirmek için uzanacaktım ama doğru zaman değildi. Muhtemelen.

Lars'ın etrafından dolaştım ve omega'ya benimle gelmesi için el salladım. "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet. Bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama bunun olmasına sevindim çünkü kendimi nasıl kurtaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu."

"Kesinlikle anlıyorum. Onlarla mı geldin? Seni bırakmamı ister misin?" "Hayır, ayrı ayrı geldim. Bu geceki tek akıllıca kararım."

O

omzumun üzerinden, etrafımızda koruyucu bir duvar oluşturarak bizi yakından takip eden üç alfama baktı. Omega iç çekti. "Bu üçünü nasıl buldun? Randevulaşmak tam bir kabus." "Umm, şey, hafif bir takip vardı ve sonra bu kedi çöpçatan..." Boğazımı temizledim. "Sadece çok şanslıydım." Adamlarımı kendimden uzaklaştırmak için yaptığım her şeyi ve onların açıklanamaz bir şekilde geri gelmeye devam etti.

Arabasının önünde durduğumuzda omega bana tatlı bir gülümseme verdi. "Öyle görünüyor. Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkürler.

bu gece."

"Her zaman," dedim. "Ve kripto para birimine yatırım yapmayı unutmayın."

Arabasına binmeden önce bir kahkaha attı ve uzaklaşırken bize küçük bir el salladı.

Hâlâ öfke saçan alfalarımın yüzleşmek için döndüm. "Kimdi o pislik?" Lars sordu.

Enerjimin tamamen tükendiğini hissederek solgunlaştım. "Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Çok uzun yıllar önceydi, bir önemi yok."

Finn kollarını kavuşturarak, "Bundan hoşlanmadım," dedi.

"Evet, ben de bugün senin iki eski sevgilinle tanışmaktan hoşlanmadım, yani zor bir şey," diye tersledim. Kaba davranıyordum. Mantıksızdım. Ama kendimi durduramadım. Kıskançlık ve güvensizliğin korkunç bir karışımıydım ve bu durum omega içgüdülerimi zorluyordu.

"Bu konuşmayı eve gittiğimizde yapalım," dedi Easton, kaskatı kesilmiş bedenimi kollarının arasına alarak. Onun dokunuşuyla biraz gevşedim ve başımı salladım.

Adamlarım Lars'ın kamyonetine varıp hepimiz binene kadar ellerini üzerimden çekmediler. Anahtarı kontakta çevirdi ve donuk *bir tıkırtı* duyuldu. Küfretti ve tekrar denedi.

"Kamyonetiniz hakkında ne diyordunuz? Kırılmaz İsveç işçiliği mi? Asla ölmeyecek mi?" Finn sordu.

Lars sakinleşmeye çalışıyormuş gibi başını direksiyona yasladı.

Bütün bu sahne komik olabilirdi, ama sanırım bu gece *eğlence* sınıırına ulaşmıştım.

Easton içini çekti. "Gavin'in dükkanını arayacağım."

Finn kamyonundan inmeme yardım etti. Easton da hemen peşimden geldi ve sanki kaçacağımdan endişelenmiş gibi telefon ederken elini enseme tuttu.

Lars bagaj kapağını indirdi ve oturabileceğim bir yer olması için beni yukarı kaldırdı.

"Özür dilerim, tatlım," dedi.

Başımı göğsüne yasladım. "Sorun yok."

Easton, "Gavin bizim için bir çekici gönderiyor," dedi. "Sadece on dakika sürer."

"Yeterince sıcak mısın?" Lars sordu.

Ben cevap veremedim Finn kucağıma bir battaniye örttü ama buna gerçekten ihtiyacım yoktu. Ateşten uzaklaştığımız için gece havası soğuktu ama tenim kızarmıştı. Benimkiler

Henüz fark etmemiştim, bu iyiydi. Açıkçası, konuşacak çok şeyimiz vardı ve vücudum kesinlikle yaklaşmakta olan ateşimi unutmama izin vermeyecekti. Ama Applecloud Çiftliği'nin otoparkı bu konuşma için gerçekten doğru yer gibi gelmiyordu ve omega'm Finn'in daha önce verdiği tüm sözlere takılmıştı. Sadece bugünün tüm gerginliğini unutmak ve kendimi alfalarımda kaybetmek istiyordum.

Omega'mın öncelikleri vardı ve ben kim oluyordum da onları sorguluyordum?

EASTON

ÇEKİCİ MEYVE BAHÇESİ OTOPARKINA GİRDİ VE BEN DE Olive bagaj kapağından aşağı atladı.

Önümüze park etti ve şoför indi.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım nefesimin altında.

Evren bana şaka yapıyordu. Ya da hepimiz bir tür korkunç reality şovda kapana k ı s ı l m ı ş t ı k .

Çünkü o kendini tanıtmadan önce çekici şoförünün adını biliyordum.

Georgia.

Geçen yıl kısa bir süre çıktığım beta yaklaşırken donmuş bir şaşkınlıkla durdum.

Hayatımı sikeyim.

"Ne?" Olive aramıza bakarak sordu. "Şöyle davranıyorsun..." Farkına vardı ve kokusu yanık ve asidik bir hal aldı. "Şaka yapıyorsun."

"Bebeğim, değil-"

Olive bir çığlık attı. "Ne değil? Starlight Grove'daki herkesle çıktığını fark etmemiştim. Benim hatam!"

"Olive, tatlım-" diye başladı Lars, ellerini önüne uzatarak.

Finn ona doğru atıldı ve onu kollarının arasına almaya çalıştı.

Ama Olive çoktan uzaklaşmaya başlamıştı, göz bebekleri büyümüş ve gözleri donuklaşmıştı. Biz ona söz dinletmeden, güven veremeden, *herhangi bir şey* yapamadan arkasını döndü ve karanlık çiftliğe doğru kaçtı.

"Kahretsin!" Finn söyledi.

"İşte anahtarlarım," dedi Lars ve onları şaşkın bakışlı Georgia'ya fırlattı. "Gavin'e bırakırsın."

Ve sonra üçümüz omega'mızın peşinden koşuyorduk.

ZEYTİN

KOŞARKEN KALBİM HIZLI ADIMLARIMLA AYNI ANDA ÇARPIYORDU. BEN
VARDI

Nereye gittiğimi ya da ne yaptığımı bilmiyordum, sadece içgüdülerim beni ele geçirmişti.

Hormonlarımın beni Rick'in söylediği her şeye dönüştürmesinden nefret ediyordum - muhtaç, bölgeci ve çok fazla lanet olası. Ama kendimi durduramadım. Bu gece sınırlarımı zorlamıştım ve artık bununla başa çıkamıyordum.

Erkek arkadaşlarımın çıkabilecekleri pek çok kadın seçeneği vardı. Kaçınılmaz olarak benden sıkıldıklarında, aralarından seçim yapabilecekleri bir dizi kadın olurdu. Yükseltmek için. Çünkü o kadınların benim gibi huysuz ve sahiplenici değil, son derece sevimli ve mutlu olduklarından emindim. Alfa'larının eski sevgilileriyle karşılaştıklarında aptal gibi kaçmak yerine yanlarında kalıp sakın bir konuşma yapabilecek kadınlar.

Ama ben yavaşlamadım. Omega'm beni boş meyve bahçesinin karanlık sıraları boyunca mısır labirentinin ağzına gelene kadar ilerletiyordu.

Durmalıyım. Geri dönmeliyim.

Ama omega'm kararlıydı ve tam kontrol altındaydı. Arkama bile bakmadan labirentin içine doğru koştum.

Uzun mısırlar uğursuzdu, ay yere gölgeler düşürürken tepemde belirliyordu. Hızla yönümü kaybettim ve ayaklarım yavaşladı, sessizliği bozan tek ses ağır nefeslerimdi. Korku

Kıskanç öfkemin bir kısmını dışarı iterek göğsümün içine girdi ve kendimi yönlendirmeye çalışarak etrafımda döndüm.

Ama sonra duydum. Bana doğru gelen ayak sesleri.

Tekrar koşmaya başladım, çıkmaz sokak üstüne çıkmaz sokağa girdim. Geriye döndüm ve sert kollar arkamdan beni sararken delici bir çığlık attım.

Finn'in akçaağaç kokusu etrafımı sardı ve dudakları kulağıma doğru eğildi. "İstediğin zaman bunu durdurmak istersen kırmızı de."

Başımı salladım ve o da bana daha sıkı sarıldı.

"Kelimelere ihtiyacım var. Korktuğunuzda veya herhangi bir nedenle durmak istediğinizde ne diyorsunuz?"

"Kırmızı," diye fısıldadım.

"Aferin kızıma. Aksi takdirde, karşı koysan bile sana istediğimizi yapacağız. Tamam mı?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

Omega'mın alfalarını yemlediğini -bana karşı üstünlüklerini kanıtlamaları için onlara meydan okuduğunu- fark etmemiştim ama ya sonuç buysa? Kesinlikle şikâyet etmeyecektim.

"Onu yakaladım," diye bağırdı Finn.

Nefes nefese kalan alfalarım köşeyi döndüklerinde gözleri bana kilitlenmişti. Easton'ı gördüğümde boğazımda bir hırıltı yükseldi. Başka biriyle birlikteydi ve bu beni öfkeliendirdi. İşaretlemem, ısırمام, dünyadaki diğer herkesin hepsinin *bana* ait olduğunu bilmesini sağlamak için elimden geleni yapmam gerekiyordu.

"Sen benimsin," dedim Finn'in tutuşuna karşı mücadele ederek. Beni bıraktı ve Easton'ın üzerine atladım. Beni kolayca yakaladı, bir eliyle kışımı desteklerken diğer eliyle enseme kavradı.

"Senin" dedi. "Sadece senin."

Ellerimi sırtına gömdüm, tırnaklarımın gömleğini yırtacak ve tenine iz bırakacak kadar güçlü olmasını diledim.

"İşte iyi bir kız, alfana sahip çıkıyorsun. Herkese sana ait olduğumu gösteriyorsun."

Tenim yanıyormuş gibi hissediyordum ve içim korkunç derecede boştu. Easton'ın pantolonunun fermuarını açmaya çalışırken mızımızlandım.

"Sikeyim. Bebeğim, emin misin? Bir taksi çağırıp gelene kadar bekleyebiliriz-"

Sonunda istediğime kavuşmuştum; onun sıcak, ağır siki elimdeydi. Omega'm çoktan dışarı sızan prekulmla mutlu bir şekilde mırıldandı.

Ağzımı sulandıran çikolatalı fındık kokusu beni ele geçirirken düşüncelerim bulanıklaştı. Sonraki birkaç dakika eller-kumaş yırtılması, Lars'ın dudaklarının boğazıma yapışması, Easton'ın içimi itmesi ve Finn'in kıcımlı avuçlamasıyla geçti. Gözlerimi kapattım, alfalarım tüm kontrolü ele geçirirken bedenim süzülüyordu.

Easton'ın bir sonraki hamlesi içimdeki o elektrikli noktaya çarptı ve bir el ağzımı kapattı.

"Şşş, omega'mızın çığlıkları sadece bizim için." İki kalın parmağını ağzıma sokarken Finn'in sesi alçaktı. Orgazmım arttıkça onları emdim, iniltilerim gece havasında boğuldu.

"Bebeğim, güneş ışığım, siktir. Bunu sonsuza dek istiyorum. Seni sonsuza dek istiyorum." Easton kıcımdaki tutuşunu sıkılaştırdı, düğümü klitorisime sürtünüyordu.

"Evet, alfa," dedim Finn'in parmaklarının etrafında.

Orgazmım o kadar ani bir şekilde üzerime çöktü ki nefesim kesildi. Tüm dünyam sadece zevk dalgaları olana kadar daraldı ve Finn'in parmaklarının ağzımdan çıkıp boğazımı yakaladığının sadece belli belirsiz farkındaydım.

Lars'ın sert sesiyle hayallerimden sıyrıldım. Sızlandım. Alfalarımın üzülmesini istemiyordum.

"Onu burada düğümleyemezsiniz."

Easton küfretti ve nefesi kesilene kadar hızını artırdı. Kendimi onun düğümüne bastırmaya çalışarak sızlandım. Bunu istiyordum. Bu alfabı sonsuza dek yanımda tutabilmek için buna ihtiyacım vardı.

"Eve döndüğümüzde sana düğümü vereceğim," diye mırıldandı Easton, nefesleri benimkiler kadar ağırdı. "Seni bütün gece boyunca kendime kilitleyeceğim, böylece kime ait olduğundan asla şüphe duymayacaksın."

Başımı omzuna yasladım, vücudum gevşemiş ve rahatlamıştı. Çıplak kıcımlı okşayan serin bir esintinin belli belirsiz farkındaydım.

"Kızımız nasıl hissediyor?" Finn

sordu. "İyi," diye mırıldandım.

"Mmm, bu iyi." Yanağını yanağıma sürttü. "Çünkü şimdi ceza zamanı geldi."

Etrafımdaki bulanıklığı dağıtmaya çalışırken gözlerimi kırptım. "Ne?" Kendimi toparlayamadan Lars ellerimi tuttu ve Easton'ın dizinin üzerine devrildim.

"Omega'mızın üzgün olduğunda bile bizden kaçmaması gerektiğini ve kesinlikle güvenliğini riske atmaması gerektiğini öğrenmesi gerekiyor."

Karanlık bir labirente doğru koşuyorum," dedi Finn.

Kendini beğenmiş bakışlarını öyle yoğun bir parıltıyla karşıladım ki, gözlerimden ateş çıkmadığına şaşırdım. Sadece kasabanın yarısıyla çıktıkları için kaçmışım ama o yılmamıştı. Kaba parmakları yüzümü kavradı, tam kontrolünü hissetmem için yeterince sert sıktı.

"Üzgün olduğunuzu anlıyorum ama bu kendinizi tehlikeye atmanız için bir mazeret değil."

Tutuşundan kurtulmaya çalışarak geri çekildim ama nafileydi. Alfalarım beni sıkıca tutuyordu; kığım havadaydı, ayak parmaklarım yere zar zor değiyordu. Finn eteğimi yukarı kaldırdı ve elini, tangam ve taytım yırtıldığı için çıplak kalan kık yanaklarımda gezdirdi. Tırmaladım, hırladım ve bağırdım ama bir önemi yoktu.

Lars'ın eli saçlarımda dolaştı ve başımı geriye itti. "Sence bizim için sessiz kalmasını sağlayacak bir şeye ihtiyacı var mı?"

Easton, "Kesinlikle yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyorum," dedi.

Hain.

Lars pantolonunun fermuarını açtı ve kocaman siki dışarı fırladı, sert ve damlıyordu. "Ağzını aç, kedicik. Cezanı çekerken sikim seni güzel ve sessiz tutacak."

Sikinın başı dudaklarıma bastırdı ve ben de otomatik olarak açıldım, çenem onun etrafında gerildi. Lars sikinin daha fazlasını ağzıma sokarken eli beni sabit tuttu. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki Finn'in elinin kığıma sertçe inmesi şok içinde çığlık atmama neden oldu. Lars'ın siki sesi bastırdı ve daha fazla içeri iterken homurdandı, siki boğazımın arkasına çarptı. Biraz boğuldum ve sonra Finn'in eli tekrar aşağı indi, başka bir şaşkın çığlık attığımda kık yanaklarımı kızarttı.

Kığıma vurulan her şaplak, kayganlığım kalçalarımın altına kadar içimde daha fazla zevk uyandırdı.

Finn inledi ve parmakları seksime daldı. "Siktir, sırılsıklam olmuşsun. Bize çok muhtaçsın."

Her sert dokunuş ve hırıltılı komutla, omega'm onların yanındaki yerimde daha da güvende hissetti. Hızlı bir sikişin ve şiddetli şaplakların beni onların yanına aitmişim gibi hissettirmesi mantıklı gelmiyordu ama bir şekilde öyle hissettirdi. Davranışları bana benim için savaşmaya istekli olduklarını gösterdi... peşinden koşulmaya değer olduğumu.

Finn özellikle hassas bir noktaya çarptı ve acı doğrudan klitorisime gitti. Orgazmım beni şaşırttı ve çığlık attım. Lars küfretti ve saçlarımı parmaklarının etrafına dolayarak beni yerimde tuttu. "Beni yutacaksın," diye homurdandı boğazımdan aşığı dökölmeden saniyeler önce. Beni sıkıca tuttu ve ben kendi orgazmımın dalgalarını sürerken onu yuttum.

Sonra Easton'ın kolları tekrar beni sardı ve göğsüne doğru kıvrıldım. Gözlerim o kadar ağırlaşmıştı ki kapandılar.

"İşte böyle, günışığım. Sadece dinlen. Biz yanındayız."

FINN

"BİR ŞEYLER T E R S G IDİYOR," DIYE TISLADI EASTON. İKİMİZ DE
ARABANIN İÇİNDEYDİK.

Mutfakta, akşam yemeği için aldığım Kırmızı Fener paketini açıyordum.

Başımı salladım. Alfa'm diken üstündeydi ve omega'mıza her ne
o l u y o r s a düzeltmem için beni zorluyordu. Keşke nasıl
yapacağımı bilseydim. "Dün gece yüzünden olmalı, değil mi?"

Tüm eski sevgililerimizin aynı anda elma toplamaya gitmeye
karar verme ihtimali neydi ki? Üniversitede yaşadığım gibi büyük
bir şehirde yaşamayı özlemem son derece nadirdi - neredeyse sadece
gece yarısı yemek istediğimde ve omega'mı *şimdiye kadar çıktığımız*
herkesle karşılaşmadan dışarı çıkarmak istediğimde.

Easton elini yüzüne götürdü, omuzları kasılmış ve gergindi.
"Sadece hepimizin bu işin içinde olduğunu bilmesini istiyorum.
Bizden şüphe ediyor olabileceği fikrinden nefret ediyorum."

Başımı salladım, bir kâseye biraz portakallı tavuk koydum. Bunu
ben de istiyordum. Ayrıca elma bahçesindeki o lanet alfanın da işini
bitirmek istiyordum. Olive, onu nereden tanıdığını sorduğumuzda
bize belirsiz bir cevap vermişti. Göğsümde bir hırıltı yükseldi.
Alfa'm onu bize her şeyi anlatması için zorlamak istiyordu. *Onu*
düğümümüze kilitlemek ve gerçeği ondan tokatlamak. Hay sikeyim.
Alfa'mı dinleyemezdim. Mantıklı olmam gerekiyordu.

Değil mi?

Olive'in Lars'ın kucağında kıvrıldığı yere baktım. Odun sobasında
ateş yanıyordu ve eski bir mevsim gerçekliği

TV'de şov oynuyordu. Hiçbirimizin dikkatini çekmiyordu.

Sakin bir cumartesi olmuştu. Labirentten sonra eve dönmüş ve gecenin çoğunu sevişerek geçirmiştik; omega'mızı övmüş ve onu ne kadar çok istediğimize dair güvenceler vermiştik. Uyumuştuk, Olive bile, ki bu neredeyse bir mucizeydi, yine de kalktığında bizi sahile sürüklemişti.

Elma bahçesinde olan her şeyi konuşmamıza ve her şeyin yolunda olduğunu söylemesine rağmen, kokusu alışılmadık derecede güçlüydü ve yanından her ayrıldığımızda alevlenen acı bir endişe vardı. Sızlanmalarını yutmaya ve bir kucağımızdan diğerine geçmeye devam etti. Bir şeyler söylemek ister gibi görüldüğü anlar oldu, ancak onu sıkıştırdığımızda konuyu değiştirdi.

Davranışlarına anlam verebilmek için düşünebildiğim tek şey, eski sevgililerimizle karşılaştıktan sonra hâlâ huzursuz olması gerektiği. Umarım planımız hayal ettiğim gibi gelişir ve ilişkimizde kendini güvende hissetmek için tam da ihtiyacı olan şey olurdu.

"Gunnar'ın aramasını bekliyorum," dedim sessizce.

"Güzel," dedi Easton. "İşe yarayacak." Omuzlarını silkeledi, birkaç kap aldı ve oturma odasına yöneldi.

Tam takip edecektim ki telefonum titredi. Kalbim yerinden fırladı ve Olive'in konuşmaya kulak misafiri olmaması için arka kapıdan deniz fenerine doğru gizlice çıktım.

Telefonu kapattığımda omuzlarımdaki gerginlik azalmıştı.

Büyük jestimiz için her şey bir araya geliyordu. Çocuklar ve ben bunu Nest Wonderland'e yaptığımız geziden sonra planlamaya başlamıştık. Olive'in hepimizin içinde olduğunu bilmesi gerekiyordu ve bağlanmak isteyip istemediğini sormadan önce onun için büyük bir şey yapmak istedik.

Eğer hazır değilse, bu tamamen sorun değildi. Ona asla baskı yapmazdık. Ama ne istediğimizi, onun hakkında ne kadar emin olduğumuzu netleştirmesi gerekiyordu ve yarın bunu yapacaktı.

ZEYTİN

ROSIE'NİN EVİNE DOĞRU GİDERKEN KENDİMİ RÜZGARA KARŞI DESTEKLEDİM. bisikletimi yolda düz tutmaya çalışıyordum. Yağmur yağmaya başlamıştı ve hava durumu büyük bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu söylüyordu. Fırtına başlamadan önce deniz fenerine geri dönmem gerekiyordu, böylece radyoyu izleyebilecektim ama bu öğle yemeğini iptal etmek de istemiyordum. Özellikle de adamlarım bu sabah erkenden deniz feneri için bir şeyler almaları gerektiği gibi belirsiz bir bahaneyle kulübeden ayrıldıkları için.

Pazar günü olmasına rağmen.

Ve bana ne aldıklarını söylemediler, sadece tüm gün boyunca gitmiş olacaklarını söylediler.

Belki de sadece ne kadar kaypak olduklarını, bakışlarımla tam olarak nasıl buluşamadıklarını hayal etmiştim. Çünkü bensiz bir şey yapmaları sorun değildi. Kesinlikle *iyiydi*. Omega'm kesinlikle göğsümü tırmalamıyor, onları avlamamı söylemiyordu.

Bisikletimi Rosie's'in önüne park ederken derin bir nefes aldım - bu kez Stanley'den kaçınmak için durmadan önce iki tarafa da baktığımdan emin oldum- ve kendimi giderek şiddetlenen sağanaktan korumak için yağmurluğumun kapüşonunu düzelttim.

Adamlarımın beni yalnız bırakmasına neden bu kadar üzüldüğümü biliyordum ve bunun yaklaşan ateşimle ilgisi vardı. Tüm işaretler oradaydı - bu sabah okyanusun soğuşunu zar zor hissetmiştim, cildim hassas ve rahatsızdı ve çocuklar bana söylediklerinde gözyaşlarına boğulmamak için yanağımı ısırmak zorunda kalmıştım

ayrılıyorlardı. Eski sevgililerini gördüğüm için hala biraz ham olmam da yardımcı olmadı. Ya bu şeyi almaya gittiklerinde başka bir omega ile karşılaşılırsa? Daha az huysuz biriyle? Daha güzel biriyle?

Tamam, kendine gel Olive. Onlar olmadan da bir gün hayatta kalabilirsin.

Lokantaya girerken kendimi çelikleştirdim, kapının üstündeki zil ve içeri girdiğimde beni karşılayan kasaba halkının konuşmaları. Lucy, Ivy ve Summer çoktan köşedeki masaya oturmuş, gülümseyerek bana el sallıyorlardı.

Onları görünce gerginliğim azaldı ve ben de aynı şekilde gülümsememe engel olamadım. Hormonlar tam bir baş belasıydı çünkü gerçekten, bu nasıl benim hayatımdı? Harika alfalarım, arkadaşlarım, sevdiğim bir evim vardı... Bu bir rüyanın gerçekleşmesiydi ve bedenimin bunu mahvetmesine izin veremezdim.

Lucy kaşlarını salladı. "Neden geç kaldığını sorardım ama bilmek istemiyorum."

Gözlerimi devirdim ama yanaklarımın ısınmasına engel olamadım. Yağmur yüzünden geç kalmıştım ama o çok uzakta değildi. Bu sabah kapıdan çıkmadan önce Easton bana bir orgazm daha yaşatmak için ısrar etmişti. Beni duvara yasladı ve amımı yalamak için diz çöktü.

"Bisiklet sorunu," diye cevap verdim, otururken saçlarımı omzumun üzerinden savurdum.

"Canın çıkana kadar sikilmek dediğimiz şey bu mu?" Summer şaka yaptı.

Öfkelendim. "Seni gördüğüme sevindim Ivy," dedim sertçe.

Ivy sırıttı. "Hâlâ yürüyebildiğini görmek güzel." Lucy ve Summer kahkahalarla çığlık atarken Ivy sıcak çikolata bardağını kaldırdı ve küçük bir yudum aldı.

"Bu soğuktu," dedim ama gülümsememi gizleyemedim. "Ama yanlış değil."

Bu, masadan daha fazla kahkaha yükselmesine neden

oldu. "Geçen gece işler yolunda gitti mi?" Lucy sordu.

"Evet, öyle oldu. Onun yerine elma toplamaya gittik." Bir an tereddüt ettim. Onlara felaketle sonuçlanan eski buluşmalarından bahsetmeli miydim? Bir yanımda bunu istiyordu ama erkeklerim bütün gün ve gece boyunca sadece beni istediklerine dair güvence vermişlerdi. Ve arkadaşlarımla konuşmam gereken daha acil şeyler vardı.

"Güzel," dedi Lucy elimi sıkmak için uzanarak. Göğsümü dolduran hafiflikle gülümsedim. Bu kızlar beni gerçekten aralarına

kabul etmişlerdi.

ve bu beni, kafamı kurcalayan bir soru hakkında onlara fikirlerini soracak kadar cesur hissettirdi.

Öne doğru eğildim ve sesimi alçalttım. Yan masamızdaki iki yaşlı adamın bu konuşmaya kulak misafiri olması tam da benim şansıma olacaktı. "Aslında benim bir sorum var, ısıtmayla ilgili."

"Ooh, çocuklarla bir şeyler içmeyi düşünüyor musun?" Summer da öne doğru eğilerek sordu.

"Sayılır," diye geçiştirdim. Alfalarımın dün bende bir şeyler olduğunu anladıklarını biliyordum ama onlara ateşimden bahsetmeye çok korkuyordum. *Tekrar*. "Hepiniz baskılayıcı mı kullanıyorsunuz?"

Omegaların çoğu bugünlerde baskılayıcı ilaç alıyordu, bu yüzden ateşleri yoktu, ancak sürüleriyle birlikte bir ateş yaşamak isterlerse kasıtlı olarak onları bırakabilirlerdi.

"Öyleyim," dedi Ivy.

Summer ve Lucy başlarıyla onayladılar.

Kağıt peçetemi parçaladığımı fark ettim ve parçaları aceleyle masanın üzerine bıraktım.

"Yani... değilim." Korkup kaçmamak için gözümü masadan ayırmadım. "Kan pıhtılaşma bozukluğum var ve bu da baskılayıcı ilaç alamayacağım anlamına geliyor."

"Oh," dedi Ivy, kaşları çatılmış bir halde. "Yani daha önce heats yaşadın mı?" "İlki yirmi yaşımdayken oldu," dedim. "Hiçbiriniz daha önce bir tane var mıydı?"

"Neredeyse yapıyordum," dedi Lucy, sesi alçaktı. "Bir sürüyle çıkıyordum ve düşündüm ki... şey, onların doğru kişi olduğunu düşündüm. Bastırıcılarımı bırakmayı planlıyordum, böylece birlikte bir kızgınlık geçirebilir ve bağ kurabilirdik, ama neyse ki bu gerçekleşmeden önce gerçek renklerini gösterdiler."

Şimdi elini sıkma sırası bendeydi. Lucy harikaydı ve daha iyisini hak ediyordu.

"Isınmalarınızı nasıl hallediyorsunuz?" Summer sordu.

"İlk ikisinde bir ısı servisi kullandım ve hiç iyi gitmedi. Bu yüzden doktor bana sakinleştirici ve ağrı kesici ilaçlar yazdı, böylece bunları tek başıma atlatabilirim."

Dehşete kapılmış üç yüz masanın üzerinden bana bakıyordu.

"Yalnız mı? Oh, Olive," dedi Ivy. "Kulağa çok zor ve korkutucu geliyor." "Bu güvenli mi ki?" Summer sordu.

Omuz silktim. "Yani, doktor bana ilaç verdi, o yüzden öyle varsayıyorum."

Lucy kaşlarını çatı. "Evet, doktorların omega tıbbı hakkında hiçbir şey bilmemesi dışında."

Evet, bu doğruydu. Omega gazları birkaç yıl öncesine kadar ilaç denemelerinden ve araştırmalarından dışlanmıştı.

Summer, "Ama artık sürüne sahip olduğuna göre, artık bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

Dudağımı çiğnedim. "Aslında kızgınlığım yaklaşıyor. Çok yakında. Ama... Bilmiyorum. Kızgınlığım boyunca benimle ilgilenmelerini istemek çok fazla değil mi? Çok uzun zamandır birlikte değiliz..."

"Bunu sanki onlara yük olacakmış gibi söylüyorsun," dedi Lucy, kaşları çatılmış bir halde.

Omuz silktim. "Isı servisi aracılığıyla işe alınan alfalar öyle olduğunu söylediler, ya da sanırım benimle anlaştıklarından çok daha fazla iş yapıyorlardı."

"Affedersiniz?" Ivy sesini alçak ve soğuk bir şekilde yükseltti. "Bunu sana onlar mı söyledi?"

Duygu dalgasını uzak tutmak için çenemi sıktım. O anıları zihnimin en ücra köşelerine itmişim ama geçen gece Rick'i görmek her şeyi geri getirmiş ve beni sarsmıştı. Ya benim alfalarım da onun gibi tepki verdiyse? Kızışma sırasında beni terk etmeseler bile, belki de sonrasında çok fazla iş yaptığımı karar verir ve ilişkimizi bitirirlerdi.

"Olive," dedi Summer, sesi alışılmadık derecede yumuşaktı. "Eminim sıcak günlerini seninle geçirecekleri için inanılmaz heyecan duyuyorlardır. Düşünölme onuru için bile ayaklarına kapanmaları gerekirdi."

Omzumun üzerinden gelen bir boğaz temizleme sesi beni sıçrattı.

"Hanımlar," dedi Char. "Ne sipariş etmek istediğinizi biliyor musunuz?"

Lucy'nin gözleri alfa ile benim aramda gidip geldi. "Char'ın fikrini sormak ister misin?"

Yanaklarım utançtan kızarmıştı ama belki de bir alfanın bakış açısını almak iyi bir fikirdi.

"Ne hakkındaki fikrim?" diye sordu Char. "Konu ne sipariş edeceğinize, ev yapımı kızartmayı şiddetle tavsiye ederim ve bunu sadece patatesleri fazla sipariş ettiğim ve depoda yer kalmadığı için söylemiyorum."

"Kulağa hoş geliyor. Ben alayım," dedim.

Ivy, Summer ve Lucy bana bıkkın bir bakış attı.

"İyi. Char, alfaların kızgınlık döneminde bir omega ile başa çıkması nasıl bir şey?"

Char gözlerini kırptırdı. "Bunun için otursam iyi olacak." Alfa komşu masadan bir sandalye çekti.

"Hayır, buna gerçekten gerek yok. Çalışyorsun." Yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyordum.

Char beni görmezden geldi ve memnun bir iç çekişle yerine oturdu. "Çalışmaktan yoruldum zaten. Isıtmaları mı merak ediyorsun?"

"Sadece alfalar için böyledir," diye mırıldandım.

"Amacımın kızgınlık sırasında omega'mı *idare etmek* olmadığını kesinlikle söyleyebilirim. Onunla ilgilenmek."

Dudaklarımı büzdüm. Anlambilim gibi geldi.

Summer, "Olive ısıtmaların alfalar üzerinde büyük bir yük olduğunu düşünüyor," dedi.

Ona pis bir bakış attım ama pişmanlık duymadı.

Char'ın yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Bu izlenime nereden kapıldın? Sıcaklar çok eğlencelidir. Seks harika tabii, ama omega'mın savunmasızken onunla ilgilenmem için bana güvenmesi? Bunun gibi bir şey yok. Biz alfalar ihtiyaç duyulmaktan zevk alırız."

Kucağımda peçete parçalamaya geri dönmüştüm. "Erkek alfalar için durum farklı mı? Çünkü bu benim deneyimim değil."

Char, ben başka tarafa bakmak zorunda kalana kadar yoğun bakışlarıyla beni sabitledi.

"Erkek alfalara hakaret etme şansını geri çevirecek biri değilim, ama geçmişte özellikle boktan olanları bulmuşsun gibi geliyor. Üç adamınız size nasıl bakacaklarını bilmiyor mu?"

Alfalarımı aşağılamasına hemen sinirlendim. "Bana nasıl bakacaklarını çok iyi biliyorlar," diye düşünmeden tersledim. Elim dehşet içinde ağzıma gitti. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

Char başını geriye eğdi ve güldü. "Omegalar çok tatlı. Alfalarınıza onlardan ne istediğinizi söyleyin, onlar da bunu gerçekleştirmek için ayaklarına kapanırlar. Sana ne kadar takıntılı oldukları çok açık. Lars'ın sen şehre geldiğinden beri tükettiği balkabağı baharatlı lattelerle Beans 'n Bliss'i ayakta tuttuğuna eminim."

Sözleriyle boğuştum ve o da ayağa kalkıp diğerlerinin emirlerini aldı.

"Şimdi her şey hakkında nasıl hissediyorsun, Olive?" Char tezgâha geri döndüğünde Ivy nazikçe sordu.

"Daha iyi, sanırım." Char haklıydı. Adamlarım bana nasıl bakacaklarını biliyorlardı. Karanlık günlerimde yanımda olmuşlar ve korkup kaçmamışlardı. Belki de sıcaklarda yanımda o l a c a k l a r ı n a güvenebilirdim... beni reddetmeyeceklerine.

Derin bir nefes aldım. "Bu gece onlara soracağım."

Lucy heyecanla alkışladı. "Yaşasın! Alfalarınızdan birinin kardeşim olduğunu görmezden geleceğim ve umarım çok eğlenceli zaman geçirirsiniz diyeceğim!"

Yemeklerimiz çabucak geldi ve benim aldığım kahvaltılıklar harika görünüyordu. Hepimiz yemeğimizi yedik ama telefonumdan gelen yüksek sesli bir alarm konuşmamızı böldü. Çantamdan çıkarırken elim ayağım birbirine dolaştı. "Fırtına alarmı." Hava durumu radarındaki koyu kırmızı ve turuncu lekeler bakarken dudağımı çiğnedim. "Yemek yemem ve hemen geri dönmem gerek."

"Çocuklar seni alıp deniz fenerine götürsünler," dedi Summer.

"Gerçekten yağmaya başladı." Yağmurun gürültüsünü duyabilmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Çıkmışlar." Parmaklarımı telefonumun ekranına vurdum.

Çocuklarla grup mesajıma bir mesaj göndermeden önce.

ZEYTİN

Fırtına uyarısı var. Araba mı kullanıyorsunuz? Lütfen dikkatli olun.

"Out wh-" Ivy konuşmaya başladı ama aniden kesti ve nefesinin altında *oh hayır* diye fısıldadı. Stanley az önce lokantaya girmiş ve bizim masaya doğru koşmaya başlamıştı.

"Seni burada bulduğuma sevindim," dedi nefes nefese kalmış bir sesle. Beyaz saçları yağmurdan ıslanmıştı ve gözlerinde hafif vahşi bir ifade vardı. "Sonbahar Hasat Festivali'ne bir haftadan az bir süre kaldı."

"Aman Tanrım! Hiç haberimiz yoktu!" Summer haykırdı, ses tonu alaycıydı. Her köşede posterleri olan ve Stanley'nin her fırsatta peşimize düştüğü festivali unutmak imkânsızdı ama yine de bu kadar erken olmasına şaşırmıştım.

Bu da doğum günümün yakında olduğu anlamına geliyordu.

Festivalle aynı gün olduğunu kimseye söylememiştim. Durup dururken bundan bahsetmek garip gelmişti -sanki insanların beni kutlamasını bekliyormuşum gibi. Geçtiğimiz beş yıl boyunca doğum günümü neredeyse hiç kutlamamıştım ve ailemle kutlamalarım hiçbir zaman abartılı olmamıştı. Annem bana çikolata soslu sarı bir pasta pişirirdi ve o gün teknede işimiz bittikten sonra beni erken bir akşam yemeğine götürürlerdi. Para her zaman kısıtlıydı, bu yüzden hiçbir zaman büyük hediyeler beklemezdim. Onlar öldüğünden beri doğum günleri benim için sakın günlerdi, ama her zaman kendime yeni bir kıyafet için savurganlık yapma izni verirdim.

Yirmi beşinci yaş günümün geçip gitmesi benim için sorun değildi. Zaten isteyebileceğimden çok daha fazlasına sahiptim.

Stanley Summer'ı görmezden geldi ve devam etti. "Tüm stantlarınız için son onaya ihtiyacım var. Cuma günü kurmanız gerekecek." Sanki en kolay kurbanın o olduğunu biliyormuş gibi Ivy'ye döndü. "Ivy? Bu yıl senin standın mı?"

"Şey, görüyorsunuz, okul yılının başlamasıyla birlikte gerçekten çok yoğun geçti..." Ivy, Stanley'nin beklenti dolu ifadesi karşısında sustu.

"Bugün ne yaptığımızı daha sonra size bildireceğiz," diye araya girdi Lucy.

Stanley kederli bir iç geçirdi. "Nerede o coşku, tutku, kasabanın gururu?"

Lucy tatlı bir sesle, "Cumartesi günü tüm coşkumuzu ve tutkumuzu ortaya koyacağımızdan emin olacağız," dedi.

Stanley tezgâha yönelmeden önce homurdandı. Char onun geldiğini gördü ve arkasını dönerek, bir müşterinin siparişini almanın ortasında olmasına rağmen mutfağa geri döndü.

"Sanırım stantlarımıza karar vermeliyiz," dedi Lucy. "Stanley'e bok atıyoruz ama festivaller gerçekten çok eğlenceli. Aslında burada yaşamakla ilgili en sevdiğim şeylerden biri ve Stanley her şeyi yönetme konusunda harika."

"Yönetici, diktatör, kim ne diyebilir ki?" Summer söyledi.

Tam onlara el işi standı için hiçbir fikrim olmadığını söylemek üzereydim ki telefonum tekrar çaldı.

"Tamam, gerçekten gitmem gerek." Öğle yemeğimin son birkaç lokmasını hızla ağzıma attım. "Görünüşe göre bu gerçekten kötü bir fırtına olacak, bu yüzden hepiniz eve gitmek isteyebilirsiniz."

Kızların hepsi bana sarılıp vedalaştı ve ben de ödeme yapmak için kasaya yöneldim. Cüzdanımı çıkardım ve tereddüt ettim. Finn bana onların

Dün gece kredi kartını paketledi ve *çok sert bir şekilde* kullanmamı yoksa sonuçlarına *katlanacağımı* söyledi. Ceza tehdidi sandığı kadar caydırıcı olmadı ama yine de kredi kartını Char'a teslim ettim.

Kapüşonumu yukarı çekerken üzerime bir yorgunluk dalgası çöktü. Bu uzun bir gece olacaktı ve beni ayakta tutacak bir şeye ihtiyacım vardı. Lokantadan çıkarken, yağmur şiddetle üzerime yağıyordu, bisikletime geri dönmek yerine Beans 'n Bliss'e yöneldim. Kendimi ayakta tutmak için bir miktar kafeine ihtiyacım vardı... ve canım balkabağı baharatlı latte çekmiş olabilirdi.

ZEYTİN

MARISOL VE CARMEN BEANS 'N BLISS'TE SIRADA ÖNÜMDEYDİ ve beni hemen sohbetlerinin içine çekti. Kız kardeşler aynı kiraz kırmızısı yağmur ceketlerini giymiş ve parıltılı göz farı sürmüşlerdi.

"Olive! Seni görmek çok güzel, canım. Yakında başka bir dans gecesi düzenliyoruz. Tüm o yakışıklı erkeklerini de getirmelisin," dedi Carmen göz kırparak.

Marisol, "Sen ve Easton gecenin yıldızıydınız," diye ekledi.

Ne kadar kötü dansçılar olduğumuzu hatırlayınca yanaklarım kızardı. "Teşekkür ederim."

Marisol eğildi ve sesini alçalttı, ancak bu onun için sadece normal bir ses seviyesine indirdi. "Onlarla işler nasıl gidiyor?"

Sanki mesajıma yanıt vermelerini sağlayabilecekmişim gibi telefonuma sarıldım. "Bu iyi. Harikalar."

Carmen başını salladı. "Her zaman iyi çocuklar oldular. Zavallı Easton o korkunç annesiyle birlikte. Sanırım sonunda o taşındığında tüm kasaba kutlama yaptı."

"Carina ve Fredrik'i kaybetmek korkunçtu. Cenazelerine tüm kasaba katıldı," dedi Marisol.

"Günlerce ağladım." Carmen gözlerini sildi. "Ve Lars'ın sonunda diğer omega'yı unutmasına çok sevindim."

Sözleri kafamın içinde bir tür korku filmi müziği gibi yankılanırken donup kaldım.

"Diğer omega mı?" Ses tonumu olabildiğince soğukkanlı tutarak sordum.

Marisol'un nefesi kesildi. "Oh, bunu tamamen unutmuştum. Yıllar önce Lars bir omega kokusu almış ve ona kafayı takmıştı. Neredeyse hiç kimseyle çıkmamasının nedenlerinden biri de bu - onu bekliyordu."

"Oldukça romantikti," dedi Carmen iç çekerek. "Ama bence birine bu kadar saplanıp kalmak da sağlıksız. Şimdi seninle birlikte olması çok daha iyi."

Sıra ilerledi ve sipariş verme sırası Carmen ve Marisol'a geldi, böylece cevap vermekten kurtuldum. Gerçi şu anda konuşabilecek durumda değildim. Kalbim güm güm atıyor, koltuk altlarımdan ter boşanıyor ve oda etrafımda dönüyordu.

Lars *yıllardır* başka bir Omega mı istiyordu? Ona *kafayı* mı *takmıştı*?

Geçen gece eski sevgililer hakkında konuştuktan sonra bile hiçbir şey söylemedi mi?

Latte siparişimi verdim ve hazır olmasını beklerken kenara çekildim. Göğsüm sıkışmıştı ve aşırı nefes almanın eşiğindeydim. Ellerimi yumruk yapıp sıkarak nefesimi dengede tutmaya çalıştım ama umutsuz hissediyordum - omega'm da aynı şekilde yıkılmış ve öfkeyle dolmuştu.

Barista adımı seslendi. İçkimin kapağını kapatırken ellerim titriyordu.

"Olive?"

Sinirli bir çığlık attım. Artık kimseyle konuşmak istemiyordum. Tek istediğim evde, yuvamda, yalnız olmaktı.

Arkamı döndüğümde köşedeki masada oturan Lars'ın annesi Frida'yı gördüm. Onu görünce hafifçe yumuşadım ve yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim.

"Merhaba."

Bir dakika etrafına bakındı. "Burada yalnız mısınız?"

Başımı salladım. "Çocuklar restorasyon için bir şeyler almak üzere erkenden ayrıldılar. Ben sadece biraz kahve içmek istemiştım ama fırtınayı izlemek için deniz fenerine geri dönmem gerekiyor."

Büyük bir gök gürültüsü duyuldu ve Frida'nın kaşları çatıldı. "Eve nasıl dönüyorsun?"

"Bisikletim yanımda." Geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Yürüyerek dönmek daha iyi bir fikir olabilirdi. Deniz fenerine giden yol muhtemelen çamurluydu.

Frida kaşlarını çatarak, "Kesinlikle olmaz," dedi. "Seni ben bırakırım." Hemen eşyalarını toplamaya başladı; bir dizüstü bilgisayar, küçük bir not defteri ve bir kalem.

"Oh, bunu yapmak zorunda değilsin. Kalmalısın."

"Saçmalık. İşimi bitirdim ve bu durum daha da kötüleşmeden evde olmamız hepimiz için en iyisi."

Daha fazla itiraz etmeliydim ama gerçek şu ki bu alfabla tartışamayacak kadar korkmuştum.

"Güzel bir yağmur ceket," dedi kapıya yöneldiğimizde, boş kahve fincanını fırlatarak. "Her zaman kötü hava diye bir şey yoktur, sadece kötü kıyafet vardır derim."

İçimden bir özlem duygusu geçti. Az önce Frida'nın sesi babama o kadar çok benziyordu ki. Annemle babamın benimle birlikte Andersson-Spring evindeki aile yemeğine gelebilecekleri alternatif bir zaman çizgisinde yaşamayı her şeyden çok diledim.

Kapüşonumu yukarı çektim ve kendimi soğuk rüzgâra ve yağmura hazırladım. Neyse ki Frida tam Beans 'n Bliss'in önüne park etmişti. Yolcu tarafındaki kapıyı açtım ve içeri girdim, ama kapıyı kapatmadan hemen önce Felix içeri atladı. Sırılsıklam olmuştu.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kapıyı kapattım. "Fırtınaya mı yakalandın?"

Felix acınası bir şekilde miyavladı. Kahvemi içecek tutucusuna koydum ve içeri girebilmesi için ceketimin fermuarını açtım.

Frida şoför kapısını arkasından kapattı ve sırılsıklam olmuş kapüşonunu indirdi. "Felix, bu da ne? Onu hiç böyle davranırken görmemiştim. Genelde oldukça çekingendir."

Ayrılmış, Felix'i tanımlamak için kullanacağım en son kelimeydi. Şeytani deha, işgüzar çöpçatan ve mistik öteki dünya yaratığı daha doğru geldi.

"Deniz feneri kulübesini seviyor gibi görünüyor, bu yüzden birlikte çok zaman geçirdik."

Frida kaldırımından çekildi ve arabaların deniz fenerinin arkasına kadar gitmesine izin veren erişim yoluna yöneldi. "Sevdiği yerin yazlık olduğunu sanmıyorum. Lars siz taşındığınızdan beri sizin evde kaldığını söyledi. Felix genellikle her gece uyumak için yeni bir ev seçer, yani bu onun için alışılmadık bir davranış."

Felix'in özellikle benimle vakit geçirmeyi seçmiş olması fikri beni gözyaşlarına boğdu ve ona daha sıkı sarılmama neden oldu.

Arkadaşlarıma bir mesaj daha gönderdim ve umutsuzca cevap vermelerini dileyerek telefonumun ekranına baktım. Kalbim, yalnızlık ve reddedilmişlikten oluşan büyük bir deliğin kenarında sallanıyormuşum gibi çiğ ve açıkta hissediyordu. Beni neden terk etmişlerdi? Ya başlarına bir şey geldiyse? Ya incinmişlerse?

Bununla başa çıkamazdım. Onlar benimdi. Lars hariç, hain.

Ve sonra gözyaşlarına boğuldum.

"Ah canım," dedi Frida. "Olive, tatlım, iyi misin?"

"Çocuklar bana cevap vermiyor," diye hıçkırıklarımı tutmaya çalışırken boğuk bir ses çıkardım.

Alfa alçak ve yatıştırıcı bir tonda konuşarak, "Fırtınalarda buradaki resepsiyon kesinlikle berbattır," dedi. "Eminim kesinlikle iyilerdir. Eminim sizi görmezden gelmiyorlardır."

Onun sözleri beni daha da çok ağlattı. Harika, şimdi beni eve bırakmayı teklif ettiği için kesinlikle pişman olacaktı.

Araba durdu ve camdan gözlerimi kısarak baktığımda deniz fenerinde olduğumuzu fark ettim. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki arka girişi zar zor görebiliyordum.

"Bunun hassas bir soru olduğunu biliyorum," dedi Frida yavaşça. "Ama ateşine yakın mısın tatlım? Kokun oldukça güçlü."

"Olamaz," dedim ellerimle yüzümü kapatarak. "Çok özür dilerim." Şimdi arabası benim gibi kokacaktı ve eminim bu onun omega'sını üzecekti. "Ben gideyim."

"Dur." Nazik bir el bileğimi çevreledi. "Kokun beni rahatsız etmiyor ve kesinlikle sürümü de rahatsız etmeyecek. Şu anda ihtiyacım olan şey oğlumun omega'sının icabına bakıldığını bilmek."

Yıllarca başka birinin hayalini kurmuşken benimle birlikte olmaya alışmış gibi görünen oğlu.

Ama bu şu anda üstesinden gelebileceğim bir konuşma değildi, bu yüzden kendimi toparlamam gerekiyordu.

Derin, titreyen bir nefes aldım. "İyi olacağım, söz veriyorum." Dudaklarımı sulu bir gülümsemeye dönüştürdüm ama bu ifade bana yabancı geldi. "Bu akşam döneceklerine eminim. Bu sadece hormonlar." Gözyaşlarıma el salladım. "Ve bana eşlik etmesi için Felix var."

Kedi, ceketimin altındaki rahat yerinden başını çıkarmak için o anı seçti. Frida ile göz göze geldi ve miyavladı.

Frida ikna olmuş görünmüyordu ama iç çekti. "En azından sana telefon numaramı vereyim. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bize ulaşın. Sen

hiç zahmet olmayacak."

Bana bu kadar iyi davranmayı bırakması gerekiyordu yoksa ağlamayı asla bırakmayacaktım. Numaralarımızı değiştirdik ve ben hep annemin burada olmasını diledim.

"Teşekkür ederim," dedim. "Yolculuk için ve... sadece teşekkür ederim."

Frida elimi nazikçe sıktı ve sonra arabadan çıkıp beceriksizce kapıya koştum, Felix'in ceketimin içine iyice sıkıştığından emin oldum.

ON DAKİKA SONRA kuru giysilerimi giymiş, Felix'e bir battaniye sarmış ve bir fincan sıcak çikolata yapmışım. Tüm o dramadan sonra lattemi Frida'nın arabasında unutmuşum.

Deniz feneri gözlem odasındaki sandalyeme tünemiştım, kuru bir Felix kucağıma kıvrılmıştı. Radarı açmışım ve herhangi bir gemi veya Okyanus Kurtarma yayınını yakalamak için radyoyu açmışım.

Telsiz parazitle çıtırdadı. "Dikkat: Kayalıklara çarpan bir balıkçı teknesi için Okyanus Kurtarma'ya ihtiyaç vardır. Starlight Grove en yakın marina."

Daha dik oturdum. Briar's Landing daha büyük bir limana sahip olduğu için Ocean Rescue genellikle Starlight Grove'dan kalkmazdı.

"Okyanus Kurtarma yanıt veriyor." Telsizden bir kadın sesi yükseldi. "Starlight Grove Marina'ya on dakika içinde varacak olan bir ekip gönderdik."

"Anlaşıldı, Okyanus Kurtarma." Adam geminin bulunduğu yerin ayrıntılarını bildirdi. "Gemide üç kişi var ve herhangi bir yaralanma rapor edilmedi. Teknenin adı *My Sweet Olive*."

Donup kaldım. Masayı sıkıca kavradığım için parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. Az önce söylediğini sandığım şeyi mi söylemişti? Doğru düğmeye basana kadar telsizi kurcaladım.

"Ben Starlight Grove'un Deniz Feneri Bekçisi. Teknenin *My Sweet Olive* olduğunu mu söylemişsiniz?"

"Olumlu."

Oda etrafımda döndü ve görüşümün kenarları karardı. Telsizi tekrar açmadan önce deniz feneri ayarlarını yapacak kadar kendimi toparladım.

"Starlight Grove Deniz Feneri artık insansız. Fenerin fırtına modeli yanıyor."

Bir cevap geldiyse de duymadım. Merdivenlerden aşağı koşmaya başlamıştım bile, yağmurluğumu ve botlarımı kaptığım gibi. Felix peşimden geldi ve bacağıma vurdu.

"Onlar, Felix," diye bağırdım, botumu çekerken neredeyse kığımın üstüne düşüyordum. "Bu yüzden cevap vermiyorlar. Lanet olası teknedeler."

Çünkü bu isimde sadece bir balıkçı teknesi vardı.

Ve Starlight Grove'a doğru yola çıkmasının tek bir nedeni olabilir.

EASTON

"TEKNEYİ NASIL KULLANACAĞINI BİLDİĞİNDEN EMİN MİSİN?" ÇOK BÜYÜK, Huysuz alfa bize bakarken kollarını kavuşturdu, ifadesinde ağır bir şüphencilik vardı.

Starlight Grove'un yaklaşık bir saat kuzeyinde, Echo Körfezi'ndeki tekne iskelesindeydik. Hava tuz ve balık kokusuyla doluydu.

Finn, Echo Körfezi'ndeki teknelerin kamuya açık satış kayıtlarına bakmış ve Gunnar Christensen'in *My Sweet Olive* adlı balıkçı teknesini dört buçuk yıl önce satın aldığını bulmuştu.

Telefon numarasını bulmuş ve satmaya istekli olup olmadığını öğrenmek için geçen hafta onu aramıştı. Olive paraya ihtiyacı olduğu için ailesinin teknesini satmak zorunda kalmıştı ama o tekne ailesinin anılarını taşıyordu. Bu jestin ona ne kadar ciddi olduğumuzu göstereceğini umuyorduk.

Olive bunu hak etmişti. Belli ki abartılı şeylerle büyümemişti ama ailesinden abartılı bir sevgi görmüştü. Bu sevgiyi onun hayatına geri getirecektik.

"İyi olacağız," dedi Lars kazanılmamış bir güvenle. Tekneler hakkında hiçbir şey bilmiyorduk ama bir balıkçı teknesinin nasıl kullanılacağına dair birkaç video izlemiştik ve özellikle de Starlight Grove'un marinasına doğru kısa bir yol aldığımız için yeterince basit görünüyordu. "Bu çok özel bir tekne," dedi Gunnar. "Çok özel bir kişiye ait.

özel bir kız."

"Evet efendim," dedim. "Bizim için fazla iyi olduğunu biliyoruz ama ona mümkün olan en iyi hayatı sunmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Gunnar'ın ifadesi hafifçe yumuşadı. "Gitseniz iyi olur. Fırtına yakında patlayacak."

Üçümüz tekneye bindik ve Gunnar gözlerini devirip bize temel bilgileri göstermeden önce biraz etrafta dolaştık.

"Bu berbat bir fikir," diye mırıldandı bizi yalnız bırakmadan önce.

Biraz kayalıktı ama tekneyi limandan çıkarmayı başardık. Yakında Starlight Grove'a geri dönecektik, bu sefer omega'mıza onun hakkında ne kadar ciddi olduğumuzu kanıtlayacak bir hediyeyle. Artık benim için Zeytin ya da hiçbir şeydi.

Rüzgâr hızlanıp saçlarımı karıştırdı ve beklenti göğsümü doldurdu.

ZEYTİN

MARINAYA DOĞRU KOŞARKEN GÖĞÜSLERİMİ TUTTUM, KAPÜŞONUM UÇTU. rüzgarla birlikte. Tozluklarım çabucak ıslanmış ve çamurlanmıştı ama umurumda değildi. Önemli olan tek şey adamlarıma ulaşmaktı.

Son tepeden aşağı inerken gözlerimdeki yağmuru kırıştırdım. Ocean Rescue botunu gördüğümde kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Üç adam onu denize indirmek için hazırlıyordu.

Onlara el salladım ve "Hey! Beni bekleyin!" diye bağırdım.

İçlerinden biri arkasını döndüğünde içimi bir rahatlama kapladı. Botlarım ahşap rıhtıma gürültüyle çarptı ve durduğumda nefes nefese kalmıştım. Nefes almaya çalışırken tekneye yaslandım.

"Seninle geliyorum," diye hırıldadım.

Rıhtımda duran uzun boylu, kahverengi saçlı bir beta "Siz kimsiniz?" diye sordu. Diğer iki adam -aynı zamanda betalar- çoktan tekneye binmişti.

"Deniz feneri bekçisi," dedim göğsümü tutarak. "Yetkim var." Cebimden bir kart çıkardım ve onlara gösterdim.

"Bu bir kütüphane kartı mı?" diye sordu.

"Bu garip olurdu," dedim tekneye tırmanırken. "Ben Olive."

"Kafam karıştı. Ama aynı zamanda ben Ezra'yım," dedi beni tekneye kadar takip ederken.

"Ben Michael." Bıyıklı sarışın bir betanın elini sıktım.

Üçüncü beta kendini Leo olarak tanıttı.

"*My Sweet Olive*'deki üç alfayı kurtarıyorsun, değil mi?" Ben sordum.

"Bu doğru, Bayan Deniz Feneri Bekçisi Kütüphaneci. Tekneler hakkında bir şey biliyor musunuz?" Ezra sordu.

"İstakozculukla büyüdüm ve açık su kurtarma eğitimi aldım. Bu üç adam aynı zamanda benim de adamım, o yüzden hadi başlayalım."

"Kahretsin," dedi Leo, yüzündeki suyu silerken. "İşler ilginçleşmeye başladı. Biraz drama severim."

Ezra kuru bir sesle, "Kurtarma operasyonumuzun drama içermemesini istiyorum, teşekkürler," dedi. "Bizi burada beklemeniz için sizi ikna etme şansım var mı?"

Başımı salladım.

Derin bir iç çekti. "Anlamıştım." Sonra devam etmeden önce nefesinin altında alfalar ve omegalar hakkında bir şeyler mırıldandı. "Ben kaptanım. Beni dinleyecek ve yolumuza çıkmayacaksın."

Üç ü bizi dalgalı sulara çıkarmak için uğraşırken, bana kaportanın altına oturmamı işaret etti. Bir o yana bir bu yana savrulurken sıkı sıkı tutundum. Çocukluğumda teknelerde geçirdiğim onca zaman boyunca kötü havaya yakalandığımız nadir olmuştu. En azından beni deniz tutmamıştı.

Ceketimin üst kısmını açtım. Tenim yanıyormuş gibi hissediyordum ama bunun ne anlama geldiğini görmezden geldim çünkü alfalarım burada, kayalara çarpmış haldeydi. Şimdi durup düşünmeye zorlandığım için, ailemi kaybettiğim o korkunç güne geri döndüğümde panik beni ele geçirdi. Annem kendini iyi hissetmiyordu. Babam onu evde kalması için ikna etmeye çalışmıştı ama o iyi olduğu konusunda ısrar etmişti. Belirtileri kötüleştiğinde teknedeydik. Karaya dönme yarışı hayatımın en acı verici dakikaları olmuştu.

Limana yanaştığımızda ve sağlık görevlileri ona ulaştığında bilinci yerinde değildi. Babam ve ben ambulansla hastaneye gittik ama biz oraya vardığımızda o çoktan ölmüştü. Miyokard enfarktüsü geçirdiğini söylediler... dul bir kadın.

Babam sürekli "Ama ben dul değilim." diyordu.

Bizi küçük bir odaya götürdüler ve orada birinin bize bir sonraki adımımızın ne olacağını söylemesini bekledik. Babam nefes almakta zorlanıyordu ve sonra göğsünü tuttu. Panikledim ve babamın kalp krizi geçirdiğini haykırarak koridora koştum.

Bir sağlık ekibinin odaya dalmasını izledim. Onu sedyeye yatırılırken babamın yanından ayrılmayı reddettim. Ama kalp krizi olmadığı ortaya çıktı. Torasik aort anevrizmasıymış.

Saatler sonra, aynı lanet odaya geri döndüm. Ama bu sefer yalnızdım.

Denizden gelen tuzlu spre yüzüme çarptı. Panik içinde nefes almakta zorlandım. Başka kimseyi kaybedemezdım. Reddettim. Onlara zamanında ulaşacaktık.

Limandan çıktığımızda Leo yanımdaki koltuğa oturdu ve saçlarındaki suyu silkeledi. "Alfalarınız kendilerini bu duruma nasıl soktular?"

Bu milyon dolarlık bir soruydu ama oldukça iyi bir tahminim vardı. "Sanırım büyük bir romantik jest yapmaya çalışıyorlar. Kazaya uğradıkları tekne aileme aitti."

"Bir jest yapmak için garip bir yol, ama ne bilebilirim ki?" Leo omuz silkti. Bana bakarken gözleri kısıldı. "Sen iyi misin? Çünkü çok iyi bir koku alma duyum yoktur ama okyanusun balkabağı baharatlı latte'ye dönüştüğüne yemin edebilirim."

Yanaklarım daha da yandı. "Bunun için endişelenme."

Michael yanıma sokulurken, "Evet, burada kesinlikle endişe verici bir şey olmuyor," dedi.

Ellerimi sıktım. "Başka bir gelişme var mı? Herhangi bir yaralanma rapor edildi mi?"

"Yaralanan olmadığı bildirildi," dedi, sesi motorun ve fırtınanın sesini bastırmak için neredeyse bağırırçasına yükselmişti. "Görünüşe göre kıyıya çok yaklaşmışlar ve bazı kayalıklarda karaya oturmuşlar. Bu fırtınanın günün bu erken saatlerinde bu kadar sert vurması beklenmiyordu, bu yüzden onları şaşırttığına eminim."

Çok geçmeden Ezra bir çığlık attı. Gözlerim onun işaret ettiği yeri takip etti ve işte oradaydı - *Benim Tatlı Zeytinim*. Babam yeni teknesini göstermek için beni marinaya getirdiğinde dört yaşındaydım. Adımı okumayı yeni öğrenmişim ve teknenin yan tarafında yazdığını fark ettiğimde yerimden zıplamışım. Şimdi onu sahile vurmuş bir halde görmek kalbimi sızlatmıştı ama alfalarımın bize el salladığını gördüğümde hissettiklerimin yanında bu hiçbir şeydi. Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan süzölüp yağmura karıştı.

Yıllar önce bu teknenin gitmesine izin verdiğim için yıkılmışım. Sanki ailem yeniden ölüyormuş gibi hissediyordum. Ama o zamanlar

Kederle, ailemin anılarımda benim için var olduğunu anlamaya başlamıştım.

Tekne sadece bir tekneydi, ama içindeki adamlar? Onlar benim evimdi.

Ezra onları almak için sandalı **h a z ı r l a d ı**, benim de katılmamı ısrarla reddetti. Küçük teknenin ıstakoz teknesine varana kadar dalgalara göğüs germesini izlerken parmaklarım metal korkulukları sıktı. Alfalarım tekneye doluşurken dişlerimi sıktım, devasa bedenleri sandal için fazla büyük görünüyordu. Ama sonra geri dönmeye başladılar. Göğsümdeki gerginlik hafifledi ve fırtına da hafifledi; adamlarım dalgaları aştıkça dalgalar sessizleşti ve sonunda benimle birlikte güvende oldular.

Bottan ilk inen Easton oldu. Ayağı takıldı ve neredeyse düşüyordu, ancak bana çarpmak için zamanında kendini düzeltmeyi başardı. Kollarıyla beni sımsıkı kucakladı ve çikolatalı fındık kokusuyla sardı. Sırılıslam olmuş giysilerini kavrarken onu içime çektim.

Lars ve Finn de grup kucaklaşmamıza katılınca daha fazla kol beni sardı.

Buradalar. Güvendeler.

Buradalar. Güvendeler.

Onlara yaslandığımda rahatlamaktan başım döndü.

"Sürpriz! Sana bir tekne aldık," dedi Easton, sesi sırılıslam saçlarımın arasında boğuklaşarak.

Sarılma yığınınız ayrılırken gülüşüm suluydu, alfalarım hala ellerini üzerimde tutuyordu.

"Siz aptalsınız," diye boğuldum.

Finn yüzünde sert bir ifadeyle beni kendisine doğru çevirdi. "Burada olmamalısın," diye homurdandı, göz göze gelebilmemiz için eğildi. "Kendini böyle tehlikeye atarken aklından ne geçiyordu?"

Bir an için ne diyeceğimi bilemeyerek kekeledim. "Ne düşünüyordum ki? *Sen* ne düşünüyordun? Kurtarılması gereken ben değildim!"

Leo, "Haklı olduğu bir nokta var," dedi.

"Öyle," diye karşılık verdi Lars gülümseyerek. "Bizim omega sessizce oturacak biri değil." Beni kucaklamaya çalıştı ama sonra ona kızgın olduğumu hatırladım. Kahve dükkânında hissettiğim öfke, kıskançlık ve yıkım tekrar aklıma geldi ve Lars'a omzumu vererek geri çekildim.

Yüzünde bir acı ifadesi belirdi ve neredeyse yıkılıyordum. Neyse ki omega'm kin tutma konusunda daha iyiydi.

"Tatlım? Neyin var?"

"Oh, sorun ne?" Çeneme vurarak tersledim. "Bırak düşüneyim, bırak düşüneyim. Ne olabilir ki? Oh! Biliyorum! Belki de alfam olduğunu söyleyen adamın aslında başka bir omega için yanıp tutuştuğunu öğrendiğim içindir!" Sesim çarpan dalgaların üzerinde tiz bir çığlıktı.

"Kahretsin," dedi Michael arkamdan.

Lars'ın çenesi düştü ve bu beni daha da öfkeliendirdi. Easton'ın elleri omuzlarıma yerleşti ve beni sıktı. "Bebeğim, sanırım-"

Hançer dolu yüz ifademi ona çevirdim ve o da hemen konuşmayı kesti. Ama benden uzaklaşmadı ki buna sevindim. Beni gerçekten güvende olduklarına ikna etmek için adamlarımın dokunuşlarına ihtiyacım vardı.

"Tatlım. Olive," dedi Lars, bana doğru bir adım atarken ellerini havaya kaldırarak. "Neden bahsettiğini açıklayabilir misin?"

Yağmur damlaları yüzünün ön kısmından aşağı damlıyor, saçını ve sakalını ıslatıyordu.

"Yıllar önce bir omega kokladığını duydum ve o zamandan beri onu istiyordum. Ama *Tanrı'ya şükür* benimle *anlaşıyorsun*."

"Kahretsin," dedi Leo. "Bu, *Go Scent Yourself* adlı reality şovdan bile daha iyi."

Michael, "Ben daha çok *Rut Adası* tarzında bir adamım," diye yanıt verdi.

Lars'ın kekeleyerek işe yaramaz bir açıklama yapmasını bekliyordum ama onun yerine yüzüne bir sırıtma yayıldı. İçimde öfke alevlendi. Bunun komik olduğunu mu düşünüyordu? İşte buydu, onu öldürmeliydim.

Çığlık attım ve yumruklarımı göğsüne vurarak kendimi ona doğru fırlattım. "Ne cüretle gülümsersin?"

Lars kocaman kollarını bana doladı ve yumruklarımı göğsüne hapsederek beni yerden kaldırdı.

"Haklısın, gülümsememeliyim." Sesi derin ve alçaktı ve göğsü bir mırıltıyla titremeye başladı.

"Hayır, bu adil değil," diye mırıldandım tüm bedenim onun tutuşuyla gevşerken. "Alfa büyücülüğünü benim üzerimde kullanamazsın."

"Dinlemenizi sağlayacaksa elimdeki tüm araçları kullanacağım."

"Seni dinlemek istemiyorum," diye hırladım. Güçlü kalacaktım. O aptal alfa mırıltısıyla beni kazanamayacaktı. Ve kesinlikle onu koklamak için yanağımı boynuna sürtmeyecektim.

Lars beni görmezden geldi ve konuşmaya devam etti. "Altı yıl önce Ana Cadde'de yürürken bir şeyin kokusunu aldım. Hayatımda kokladığım en güzel şeydi ve alfam bunun bir omega olduğunu ve bizim olduğunu hemen anladı. Koku uyumluluğuna hiç bu kadar önem vermemiştim ama o anda sanki tüm dünya değişmiş gibi hissettim."

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Gerçek kalbim göğsümün içinde kırılıyormuş gibi hissediyordum. Bu gizemli omega ile nasıl rekabet edebilirdim ki?

"Onu hiç bulamadım," dedi. "Kasabadan geçip gitmiş olabileceğini fark ettim. Onu unutmaya çalıştım, başka omegalarla çıkmayı denedim ama hiç doğru gelmedi. Ta ki birkaç hafta önce onun kokusunu tekrar alana kadar."

Kaslarım dondu.

"Yıllar boyunca, kokunun bende yarattığı etkiyi abarttığımı kendimi ikna ettim. Ama öyle değilmiş çünkü Ana Cadde'de onun kokusunu tekrar aldığım da, benim olmak için kasabaya döndüğünü anladım. Bizim olmak için."

Burnumu çektim.

Kollarımı ve bacaklarımı ona dolayabilmem için tutuşunu ayarladı.

"Olive, ruhum senin benim olduğunu altı yıldır biliyordu ve o gün sahilde nihayet sana gözlerimi diktiğimde, seni hayatımın sonuna kadar seveceğimi biliyordum."

Sertçe nefes aldım. "Beni seviyor musun?"

Lars bana daha sıkı sarıldı. "Bu nasıl bir soru olabilir ki? Tabii ki seni seviyorum."

Mutlu gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken yine burnumu çektim. "Ben de seni seviyorum."

Beni bir öpücük için kendine çekerken ellerinden biri başımın arkasını kavradı. Hemen derinleştirdim, onu tatma ihtiyacı duydum, vücudumu tamamen onun kiyle birleştirme ihtiyacı duydum.

"Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim," dedi Lars dudaklarına karşı.

Beni yavaşça güverteye bıraktı ve Finn ile Easton etrafımızda toplandı.

Easton, "Bil diye söylüyorum, seni markette ilk gördüğüm andan itibaren sevdim," dedi. "Sadece söylemedim çünkü seni korkutmak istemedim."

Easton'ın sesinin bu kadar sönük çıkmasına dudaklarım büküldü. Kollarımı ona doladım ve gülümsememi boğazına bastırarak onu kokladım. "İlk sen söylemediğin için üzgün müsün?"

"Evet."

Yüzünü kavradım ve başparmağımı dudaklarında gezdirdim. "Seni seviyorum, Easton. Beni kabul ettiğin için teşekkürler."

Yüz ifadesi bir gülümsemeye dönüştü. "Seni seviyorum, günışığı. Bu sonsuza dek sürecektir bebeğim. Umarım bunu sorun etmezsin." "Evet, benim için sorun yok."

Ve sonra Finn'in kollarındaydım.

"Sana ders verdiğim için özür dilerim." Elleri, sıırıslıklam kıyafetlerimin altında zarar görmediğimden emin olmaya çalışıyormuş gibi vücudumda aşağı yukarı geziniyordu.

"Bana ders vermeseydin sen olmazdın."

O kadar güzel bir gülümseme yaydı ki nefesim kesildi.

İki eliyle yüzümü kavradı, başparmakları yanaklarımda aşağı yukarı gezindi. "Benim omega'm, benim tatlı kızım. Seni seviyorum."

"Finn'im. Ben de seni seviyorum."

Başımı geriye doğru eğdi ve dudakları benimkilerin üzerindeydi, aç ve çaresiz. Dudaklarımdan bir inilti süzüldü ve dilini ağzımın içine bastırdı. Tatlı akçağaç ve tuzlu okyanus havası gibiydi.

Yüksek sesli alkışlar havayı doldurdu ve bizi bir başlangıçla ayırdı. Döndüğümde Leo ve Michael'ın bize tezahürat yaptığını gördüm.

Michael, "Lanet olsun, bu *Rut Island* finalinden bile daha iyiydi," dedi.

Ezra gözlerini devirdi ama gülümsüyordu. "Bu kurtarmayı gerçekten tamamlayıp geri dönmemizin bir sakıncası var mı?"

"Sanırım bu kabul edilebilir," dedim. "Tekneye ne olacak?" Onu burada bırakma fikrinden nefret ederek *My Sweet Olive*'i işaret ettim. Devrilmemişti ama baş tarafı kayaların arasına sıkışmıştı.

Ezra, "Bu fırtına tamamen geçtiğinde, onu çekmesi için birini bulman gerekecek," dedi.

"Onu iyileştireceğiz güzel kız," dedi Finn, elini yatıştırıcı olamayacak kadar hızlı bir şekilde sırtımda aşağı yukarı gezdirerek. "Sana karşı ne kadar ciddi olduğumuzu anlamak için büyük bir jest yapmak istedik ama her şeyi berbat ettik. Biz sadece seninle ciddi olmadığımızı bilmeni istiyoruz."

sensiz paketlemek." Her zamanki tatlı akçaağaç kokusu utancıyla karışmıştı.

Onun yanına yaslandım. Finn, benim tatlı, hassas alfam, hâlâ taze kederiyle baş etmeye çalışırken, bunu bana yardım etmek için yapmıştı. Ve bu her şey demekti.

"Hepimiz bir arada olduğumuz sürece gerisini biz hallederiz."

Ezra telefonuna bakarak, "Pekâlâ, hadi gidelim," dedi. "Bu fırtınanın yakında tekrar başlaması bekleniyor ve bu gerçekleştiğinde karada olmak istiyorum."

Hardtop'un altında hepimize yetecek kadar yer yoktu ama çocuklar beni içeri aldılar ve oturmam için ısrar ettiler. Ezra bizi Starlight Grove'un marinasına geri götürürken rüzgâr hızlandı. Her yöne savrulmasını engellemek için saçlarımı tuttum. Yine de boşunaydı.

"Üşüyor musun, kedicik?" Lars önümde çömelerek sordu. Ellerini yanağıma koydu ve ne kadar sıcak olduğumu hissettiğinde kaşları çatıldı.

Göbeğime bir kramp girdiğinde başımı sallamaya başladım. İnledim ve karnımı tuttum.

"Sorun nedir?" Lars'ın sesi panikle keskindi.

Gözlerimi kapattım. Beni ateşimle görmek isteyip istemediklerini bu şekilde sormak istemezdim. Bu akşam onlara yemek pişirmeyi ve her şeyi açıklamayı planlamıştım. Erteleğim için başıma gelen buydu.

Göbeğime korkunç bir kramp daha girdi ve dudağımı ısırdım. Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Kahretsin, zaten çok boş hissediyordum. Tüylerim diken diken olmuştu ve alfalarımın kollarına atılmak istiyordum.

"Olive." Lars'ın keskin sesi gözlerimi zorla açtırdı. Easton ve Finn şimdi etrafımda toplanmışlardı.

Easton yavaşça, "Bebeğim, kokun gerçekten çok güçlü," dedi. "Sen..."

"Kızıışmışsın," diye bitirdi Lars.

Başımı sallamadan önce tereddüt ettim.

Hemen Lars'ın kollarına atıldım. Islak, dikenli sakalı tenime sürtünürken beni koklayarak işaretledi. Easton ve Finn de hemen aynısını yaptılar ve rahatsızlığımın bir kısmı yatıştı.

"Aman Tanrım," dedi Leo kısık bir sesle ama yine de bizim duyabileceğimiz kadar yüksek bir sesle. "Bunun ikinci sezonda nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

Go Scent Yourself? Sürüsüyle tanıştıktan sonra bir atılım yaptı."

Ancak bu, baskılayıcı kullanan bir omega koku uyumlu alfalarla vakit geçirdiğinde bazen ortaya çıkabilen bir kızışma değildi. Bu kızışmalar genellikle kısa ve daha az yoğundu. Bedenim günlerce sürecekt ve vahşi omega içgüdülerimi ortaya çıkaracak gerçek bir kızışmaya doğru tam gaz ilerliyordu.

Lars, sakalları yüzüme değerken, "Yanımdayım tatlım," diye mırıldandı. "Yakında yuvana geri döneceğiz."

EASTON

SIZLANAN OLIVE'I TEKNEDEN ÇIKARDIM. NEYSE Kİ FINN'İN araba bu sabah park ettiğimiz yerdeydi. Arabaya doluşup birkaç dakika içinde deniz fenerine geri dönerken omega'mı göğsümde sıkıca kavradım.

"Neredeyse geldik, günışığım," diye mırıldandım. "Neredeyse yuvana geldik, sonra sana çok iyi bakacağız."

Sırılsıklamdı, ama kollarımda küçük bir fırın gibiydi. "Easton," diye inledi.

"Buradayım, bebeğim."

"Lütfen benden nefret etme. Eğer gidersen buna dayanamam."

Finn frene basıp arabayı deniz fenerinin dışında park ederken ona daha sıkı sarıldım.

"Asla. Asla bebeğim," dedim şiddetle.

Lars benim için arabanın kapısını açtı ve içeri koştuk.

"Önce duş alalım mı?" Finn sordu, gözleri biraz vahşi bakıyordu.

"Olive, tatlı kız, neye ihtiyacın var?"

Gözlerini kırptırdı ve sanki oturma odasında olduğumuzu yeni fark etmiş gibi etrafına bakındı.

"Beni yere bırak," diye mırıldandı.

Tartışmak istedim, onu daha uzun süre tutmak istedim ama o çoktan beni itmeye başlamıştı.

Etrafında üçümüzle birlikte oturma odasının ortasında durmuş, kendinden son derece emin görünüyordu.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor. Ve sana daha önce söylemem gerektiğini biliyorum. Dün söyleyecektim ama sonra çok yorgun ve korkmuştum, o yüzden bugüne erteledim. Belli ki planladığım gibi gitmedi ve gerçekten çok üzgünüm."

Gözleri doldu ve onu izlerken göğsüm parçalanacakmış gibi hissetti.

"Tatlım, bu her neyse bekleyebilir. Acı çekiyorsun ve-" Lars başladı ama Olive onun sözünü kesti.

"Hayır, lütfen, bunu şimdi yapmalıyız."

Lars tartışacakmış gibi görünüyordu ama bunun yerine Olive'i kucağına aldı ve kanepede kucağına oturttu. Finn ve ben de hemen iki yanına oturarak ona katıldık. Elimle sırtını okşadım.

"Neler oluyor, günışığı?"

Olive perişan görünüyordu ve alt dudağı titriyordu. Lanet olsun *titredi*.

"Ben baskılayıcı kullanmıyorum," diye ağzından kaçırdı. "İlk kızgınlığımdan önce kullanmıştım ama o zaman kan pıhtısı oluştu. Doktorlar bir daha kullanmamın güvenli olmadığını söylediler."

Elim Olive'in sırtında dondu kaldı. Bastırıcı kullanmıyor muydu? Demek ki bu, kokularımızın etrafında olmaktan kaynaklanan bir ateşlenme değildi. Bu gerçek bir ateşti. Kahretsin, şu anda çok acı çekiyor olmalı.

"Ama... heats için ne yaptınız?" Lars ağzından kaçırdı. Hepimiz arasında, bir sürünün içinde büyüdüğü için omega'lara en aşına olan oydu.

"Bir ısı servisine kaydoldum."

Kaşlarımı çattım. Bağlanmamış omegalar, taranmış alfaların sadece ısınmaları için onlarla ilgilendiği hizmetleri kullanırlardı. Olive'in üzerinde başka ellerin, hatta başka alfaların gözlerinin olduğu düşüncesi... hayır, bundan hiç hoşlanmadım.

"İlk sefer pek iyi gitmedi." Sesi artık boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü ve başka bir kramp olduğunu tahmin ettiğim şey karşısında acıyla nasıl irkildiğini kaçırmadım. Onu kucağıma alıp acısını dindirmek için elimden geleni yapma isteğime direndim.

"Ne oldu?" Finn sordu. Sesi sakindi ama gözlerindeki bakış ölümcüldü.

"İki alfa vardı ve daha sonra benim sadece... çok fazla olduğumu söylediler."

"Çok mu?" Lars sordu.

Olive'in gözleri ellerine sabitlenmişti. "Benim omega'm onlar için çok fazlaydı. Talepkâr ve mızmız olduğumu ve ateşi onlar için gerçekten zorlaştırdığımı söylediler."

"Onlar için zor mu?" Finn h o m u r d a n d ı .

Olive başını salladı. "Ve ikinci seferde, kısa sürede sadece bir alfa bulabildiler, ki bu benim hatamdı. İlk deneyimimden sonra ajansı arayıp kızgınlık dönemine girdiğimi söylemekten çekinmişim, bu yüzden işi çok uzun tuttum. O alfa da benim omega için aynı şeyi söyledi... yarıda bırakıp gittiğinde."

Hayır. Hayır. Hayır.

Olive'i terk mi etti? Benim Olive'imi mi? Tek başına mı? Onu bitirecektim.

Finn'in de aynı dalga boyunda olduğu belliydi çünkü koltuktan kalkmış, ellerini yumruk yapmış, volta atıyordu. "O piç kurusu gitti mi?" diye bağırdı. "Onu öldüreceğim!"

Aklıma bir şey takıldı. "Elma bahçesindeki alfa mı? Seni terk eden o mu?"

Olive sefilce başını salladı. "Pisliğin teki olduğu kesin ama bu onun suçu değil. Sanırım benim omega'mda bir sorun var. Kızıştığımda bir tür"-Ellerini havada doğru kelimeyi yakalamaya çalışır gibi salladı-"*vahşileşiyorum*. Kimsenin başa çıkamayacağı bir şey. Bu yüzden, ısı hizmetleri ile yaptığım ikinci başarısız denemeden sonra, oradaki doktor bana gelecekteki kızgınlıklarım sırasında kullanmam için sakinleştirici verdi."

"Sakinleştirici mi?" Finn tısladı. "*Günlerce* baygın kalabilesin diye mi sana sakinleştirici verdiler?"

Olive inledi ve Finn'e boynunu göstermek için başını eğdi. Yüzü hemen yumuşadı ve Olive'i kucağına çekerek kanepeye geri çöktü. "Kahretsin, özür dilerim tatlı kızım. Sana kızgın değilim."

"Bebeğim, lütfen, yardım edebiliriz-" diye başladım ama Olive sözümü kesti.

"Tamamen baygın değilim. Sakinleştiriciler, acı çok fazla olduğunda gerginliği azaltıyor." Dudağını çiğnedi, ben de başparmağımla dudağını serbest bırakmak için eğildim. "Ama bu işi kabul ettiğimde bu konuda yalan söyledim."

Şimdi gözyaşları durmadan akıyor, omuzları sessiz hıçkırıqlarla titriyordu. Finn lanet okudu ve göğsünde bir mırıltı başlayarak onu daha sıkı tuttu.

"Fırtına ve benzeri durumlarda nöbetçi olmamı engelleyecek herhangi bir sorunum olmadığını söylemişim ama bu doğru değil. Düşündüm ki

belki nöbet odasında bir yuva yapabilir ve her zamankinden daha az ilaç alabilirdim, böylece daha uyanık olurum. Ama bu çok sorumsuzca. Gerçi bu fırtına sırasında deniz fenerini insansız bıraktığım için zaten kovulacağımdan eminim. Hiç birikimim yok ve bu konut olmadan burada yaşamaya gücüm yetmez, bu yüzden taşınmak zorunda kalacağım ve sonra birbirimizi bir daha asla göremeyeceğiz."

"Oh, sevgilim." Finn onu göğsüne bastırarak şekilde ayarladı, başı omzuna yaslandı. "İşini kaybetmemeni sağlayacağız. Zaten bizim hatamızdı." Olive itiraz etmek için ağzını açtığı anda parmağını dudaklarının üzerine koydum.

"Hayır," dedim, sesim alçak ve sertti. "Bizi dinleyin. Uzaklaşmıyorsun. Sen *bizimsin*."

"Ama sana yalan söyledim," diye hıçkırdı. "Beni hâlâ nasıl isteyebilirsin?"

Kardeşlerime baktım ve onlar da benimkine benzer şaşkın ifadeler takındılar. Bize ateşlendiğini söylemekten neden korktuğunu entelektüel olarak anlıyordum, ama onu ateşlenirken görmekten heyecan duymayacağımızı nasıl düşünebilirdi?

Ne diyeceğimi bilemeden Olive devam etti.

"Bu sıcakta benimle uğraşmak zorunda kalmamalısınız. İlaçlarım yanımda ve bittiğinde Stanley ile konuşup ona deniz feneri bekçisi olmaya uygun olmadığımı söyleyeceğim."

Finn'in patladığı anı gördüm. Göğsünden bir hırıltı koptu ve Olive'in çenesini kavradı. "Şu anda kucağımda şaplak yemiyor olmanın tek nedeni, kızgınlığın başladığı için sağlıklı düşünemediğini biliyor olmam. Biz senin lanet sürünüz ve seni ısıtmalar boyunca görmek bizim sorumluluğumuz." Olive cevap vermeye çalıştığı anda çenesindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Çok fazla *değilsin*. O alfalar muhtemelen bir omegayı becermek istedikleri için bu hizmete kaydolan ve gerçekte nasıl alfa olacakları ve sana hak ettiğin şekilde nasıl bakacakları hakkında hiçbir fikirleri olmayan pısrık orospu çocuklarıydı. Kendini sakinleştiricilerle uyuşturuyorsun. Bunun bir doktorun reçete yazması için yasal olduğundan bile emin değilim. Kaç gün sürerse sürsün seninle kalacağız ve sana bakacağız. Çünkü sen bizimsin ve biz bunu istiyoruz."

Olive gözlerini kırptırdı, sersemlemiş görünüyordu.

"Seni terk edeceğimizi nasıl düşünürsün bebeğim?" diye sordum. "Bugün seninle konuşmak için planlarımız da vardı." Kardeşlerime baktım ve onlar da başlarıyla onayladılar. Ona bu şekilde söylemeyi planlamamıştık ama o

bilmesi gerekiyordu. "Sana ne kadar ciddi olduğumuzu göstermek için tekneyi sana vermek istedik. Senin için her şeyi yaparız. Ve sana bağlanmak istediğimizi söylemeyi planlıyorduk."

Bunun üzerine Olive yeni gözyaşlarına boğuldu. Finn onu ileri geri sallarken mırıltısı daha da şiddetlendi. "Bağlanmak zorunda değiliz!" diye neredeyse bağıırıyordu. "Baskı yok."

"İstiyorum," diye hıçkırdı Olive ve sonra karnını tuttu, ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

"Tamam, yeter," dedi Lars, Olive'in belini ovarken sesi nazikti. "Hadi duşa girelim tatlım. Su iyi gelecektir. Deniz fenerinin icabına bakıldığından emin olmak için birkaç telefon görüşmesi yapacağız, sonra da *seninle* ilgileneceğiz."

Lars bana Olive'i almamı işaret etti. "Annemleri arayacağım, böylece deniz feneri için vardiya ayarlayabilirler," dedi kısık bir sesle.

Başımı salladım ve onu gelin gibi kucağıma aldım. Göğsüme doğru kıvrıldı, sanki bırakmamdan korkuyormuş gibi kollarını boynuma doladı.

"Bunu gerçekten yapacak mıyız?" diye sordu gözlerini kocaman açarak.

"Yani, seni becerecek ve tüm ateşin boyunca sana bakacak ve birbirimize bağlanacak mıyız? Tabii ki evet."

Tereddütlü gülümsemesi her şeyi anlatıyordu ama banyoya girdiğimizde tekrar dudağını çiğnemeye başlamıştı. Onu dikkatlice yere bıraktım ve başparmağımı dudağına sürttüm. Kıpırmızı ve acıyordu. Uzanıp bileğimi kavradı ve sıkıca tuttu.

"Benden gerçekten emin misin? Eğer bağlanırsak, tüm kötü ruh hallerimi ve karanlık günlerimi hissedeceksin. Seni perişan edeceğim ve sonunda ne kadar korkunç bir insan olduğumu anlayacaksın."

Göğsüm Zeytin'im için sızlıyordu. İki elimle yüzünü kucakladım. Gözlerinin üzerimde olmasını, söyleyeceklerimi gerçekten özümseyeceğini görmek istiyordum.

"İnsanları aşağı çekiormuş gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Evde olup bitenleri Lars ve Finn'den uzun süre sakladım çünkü onlara yük olmak istemedim. Ama sonunda her şey ortaya çıktı ve acılarımın onlara yük olmadığı ortaya çıktı; acılarımı üzerimden kaldıracak kadar güçlüydüler. Onların aileleri benim ailem oldu ve bir anda bir düzine insan acımı omuzladı. Bırak biz de senin için öyle olalım bebeğim. Onu taşımana yardımcı olalım, çünkü sen göremesen de her gün, her an hayatımıza güneş ışığı getiriyorsun."

Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü ama başını salladı. "Bunu

istiyorum."

Banyo kapısı açıldı. Finn elinde büyük bir sepetle içeri girdi, onu Lars izledi ve kapıyı arkasından kapattı.

Finn sepeti hızla yere bıraktı -banyo yağları ve losyonlarla dolu gibi görünüyordu- ve Olive'in yanına geldi.

"Neyin var? Ağrın mı var?"

"Easton beni ağlatıyor." Elini ona ve Lars'a doğru uzattı. "Ben sadece... bundan emin misin? Benim hakkımda mı? Bağ işaretlerini geri alamazsın ve pişman olmanı istemiyorum-"

Finn onu bir hırıltı ve bir öpücükle susturdu. "Evet, eminiz."

Lars yaklaşabilsin diye yoldan çekildim. Daha büyük bir banyoya ihtiyacımız vardı.

Elini kızın saçlarında gezdirdi. "Çok eminim, tatlım.

Bizim hakkımızda emin

misin?" Çabucak

başını salladı.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Lars onu alnından öptü ve sonra Olive ile sırayla duşa girdik.

Duş bittiğinde, dik durmakta zorlanıyordu ve düğümlerimiz için yalvarıyordu, ısısı tamamen devralıyordu.

ZEYTİN

BENİ BECERİRKEN TIRNAKLARIMI EASTON'IN SIRTINA GEÇİRDİM.

"Benim," diye
hırladım. "Senin"
dedi.

Kahretsin, alfam çok iyi hissettirdi. Kalın siki içimi dolduruyor, düğümü her itişte klitorisime çarpıyordu. Oda çikolatalı kruvasanlar, akça ağaç şekerleri ve balkabağı baharatlı lattelerle dolu bir orman pastanesi gibi kokuyordu. Başım dönene kadar derin nefesler aldım.

Ama bir şey eksikti.

İnleyerek ona sarıldım.

"Bebeğim? Neyin var?"

"İhtiyacım var... İhtiyacım var..." Hayal kırıklığına uğramıştım. *Bir şeye* ihtiyacım vardı ama ne olduğundan emin değildim. Burnumu çektim ve hemen Lars ve Finn'in elleri üzerimdeydi, dokunabildikleri kadar çok tenimi okşuyorlardı.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye boğuldum sonunda. Kızgınlık hormonlarım beni bunaltıyor, duygularım karmakarışık bir yumak oluşturunuyordu.

"Bütün bu delikleri doldurmamız mı gerekiyor, kedicik?" Lars'ın elleri bacağımdaydı, Easton'a daha da açık olabilmem için bacağımyı yukarı kaldırırken parmakları uyluğuma batıyordu.

Öfkeyle başımı salladım. *Evet, evet, evet.* Alfa'm bunu çözmekte çok zekiydi.

Finn, "Sanırım bunu ayarlayabiliriz," dedi.

Easton yuvarlandı, böylece ben onun üstündeydim. Kendimi toparlayamadan Finn'in eli boğazıma yapıştı ve beni sırt üstü yatırdı.

göğsüne bastırdı. Beni bu şekilde kontrol etmesi, her an havamı kesebileceğini bilmesi ama kesmeyeceğine güvenmesi, benden bir kayganlık fıskırmasına neden oldu. Parmaklarını kayganlığımın kapladı ve ikisini kığımın içine bastırdı. Gözlerimi kapatıp başımı Finn'in omzuna yasladım ama sonra Lars meme uçlarımı emdiğinde irkilerek bir çığlık attım.

Easton inledi. "Siktir, sen bunu yaptığında o kadar sert sıktı ki." Hareketleri, beni zaten şişmiş olan düğümünün üzerine sertçe çekene kadar daha çılgınca büyüdü. Orgazmım beni şimşek gibi vururken nefes nefese kalarak çığlık attım.

Alfalarım dinlenmeme izin vermedi. Lars, ben tekrar boşalmanın eşiğine gelene kadar meme uçlarımı emmeye ve ısırmaaya devam etti. Sonra elinde bir şey vardı. Bana göstermek için kaldırdı. Gözlerimi kıstım, kafam karıştı, ta ki meme ucu kelepçesi olduğunu anlayana kadar.

"Bu küçük tatlı meme uçlarını sık mama izin verecek misin? Her hareketinde, mükemmel vücudunun her değişiminde bize ait olduğunu hatırlayacaksın. Her bir parçan."

Finn kığıma bir parmak daha bastırırken "Evet," diye haykırdım. "Rahatla, güzel kız," diye mırıldandı Finn.

"Benim için açıl."

Lars kelepçeleri sıkarken inledim. Düşündüğümde daha fazla acıtırıyordu ama çok iyi hissettiriyordu.

"İşte böyle, kedicik," dedi Lars. "Nefes al. Bunu kaldırabilirsin." Ben bu hisse alışana kadar saçlarımı okşadı. "Hemen döneceğim." Yanımdan uzaklaştı ama ben şikâyet edemeden Easton'ın elleri göğüslerimi avuçluyordu.

"Meme uçların çok güzel görünüyor bebeğim. Onları delmeliyiz, böylece her zaman onlarla oynayabiliriz."

Sıcaktan mı bilmiyorum ama şu anda bu kulağa harika bir fikir gibi geliyordu. Kelepçelerle oynadı, ben tekrar boşalana kadar klitorisime acı ve zevk sarsıntıları gönderdi. Finn'in parmaklarını sertçe sıktım ve o da küfür etti.

"İyi kız. Bizim için çok iyi bir omega. Bu kığı düğümlemek için sabırsızlanıyorum."

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Ona ihtiyacım var."

Sonra Lars elinde yumuşak bir iple geri döndü. Finn beni dengede tutmak için boğazımdan tutarken o da ellerimi önümden bağladı. Ama ellerim bağlandıktan sonra Lars ipin ucundan tuttu ve beni öne doğru çekerek Easton'ın göğsünün üzerine düşmemi sağladı. Meme uçlarım onun tenine bastırırken haykırdım. Acı vurdu

Doğruca klitorisime indim ve boşaldım, kayganlığım Easton'ın düğümünün etrafından fişkırdı ve odayı kokumla doldurdu.

"İşte bizim iyi kızımız," dedi Finn, elleriyle kık yanaklarımı sıkarken. "Bizim için çok güzel geliyor."

Bana davranış biçimleri, onların da en az benim kadar sahiplenme duygusu içinde olduklarını gösteriyordu. Beni tam olarak istedikleri gibi düzenledikleri için tamamen onların kontrolü altındaydım.

Finn'in siki göt deliğime bastırırken Lars saçlarımı okşuyor, övgüler mırıldanıyordu. O santim santim içeri girerken vücudum titriyordu. Zaten o kadar dolmuştum ki daha fazlasını nasıl alabileceğimi hayal bile edemiyordum.

"Tamamen girdin mi?" diye sordum, sıcağın etkisiyle kelimelerim bulanıklaşmıştı.

Finn kıkırdadı. "Yaklaşamadin bile, güzel kız. Ama beni alabilirsin." Elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı gezindi, ta ki ben onun daha fazla itmesine izin verecek kadar gevşeyene kadar.

Lars'ın parmakları saçlarıma dolandı ve beni yeterince yukarı çekerek sikinin ağzımla aynı hizaya gelmesini sağladı. Easton meme ucumu çimdikledi ve Lars'a ağzıma sokması için mükemmel bir fırsat vererek nefesimi tuttum. Tam o sırada Finn, sikinin düğümü de dahil olmak üzere sonuna kadar bastırdı.

Şimdiye kadar hissettiğim en güçlü orgazm üzerime çökerken çılgılığım Lars'ın sikinin etrafında boğuldu. Hiç bu kadar dolu olmamıştım ve zevk dalgaları o kadar güçlü, o kadar eziciydi ki, gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Görüşüm karardı ve ateşim beni tamamen altına çekti.

FINN

SABAH IŞIĞI PENCEREDEN İÇERİ SÜZÜLÜYORDU.

Olive'in yatağının etrafında asılı bir gölgelik vardı. Kahvaltıdan birkaç lokma yemesini sağlamıştık ama şimdi şiddetli bir çekişme içindeydik.

Çenesindeki tutuşumu sıkılaştırdım.

"İlacını almalısın," dedim sesime bir havlama katarak.

Ama o sadece çenesini daha da sıkı ve emrime karşı koyarken başını salladı.

Elimde kan inceltici vardı. Bunu atlaması onun için tehlikeliydi ama omega'm şu anda mantıklı davranmıyordu. Bana yoğun bir bakış fırlattı, gerçekten de küçük, vahşi bir kedi yavrusu gibi görünüyordu. Dudağımın kenarı seğirdi ama gülümsememi engelledim. Ciddi olduğumu bilmesi gerekiyordu.

Olive tam bir şımarıktı ve ben buna bayılıyordum. Sözümü dinlemediğinde kışına şaplak atmam için bana her türlü bahaneyi veriyordu, gerçi parfümü yüzünden bu pek de ceza sayılmazdı. Ama kıcı şimdiden pembe pembe olmuştu ve hâlâ hapını almıyordu.

Benim inatçı kızım.

Lars ve Easton onu tatlı bir dille ikna etmeye çalışmışlardı ama o reddetmişti. Şimdi yaratıcı olmak bana kalmıştı.

"Eller ve dizler, omega."

Bu emre kulak verdi. Gece boyunca onu durmadan sikmiştik ama o hâlâ daha fazlası için yalvarıyordu.

Sikimin başını ağzına bastırdım, dudaklarına prekum bulaştırdım.

"Aç ağzını. Beni boğduğunu duymak istiyorum."

Dudakları ayrıldı ve ona uyum sağlama şansı vermedim. Boğazının arkasına gelene kadar soktum. Geri kaymaya çalıştı ama parmaklarım çoktan saçlarına dolanmıştı ve onu sikimin üzerinde tutuyordu.

"Boğazını gevşet. Her şeyimi alacaksın."

Daha da içeri itmeme için yeterince gevşeyene kadar onu orada tuttum. Boğazı o kadar sıkıydı ki, tam orada boşalmamak için kendimle savaşmak zorunda kaldım. Havası kesilince sızlandı ama yeterince geri çekilmeden önce onu birkaç saniye daha orada tuttum.

"Nefes al."

Bunu yapar yapmaz, tekrar boğazının derinliklerine ittim. Her hareketini, her nefesini kontrol ederek onu becerdim. Parfümü odayı doldurdu, duyularımı bastırdı ve ben bir kızgınlığa yakın olana kadar. Dişlerimi sıktım ve kontrolü elimde tutmak için savaştım.

"Kahretsin, şu haline bak, alfanı alıyorsun. Yüzünü sikmeme, seni istediğim gibi kullanmama izin veriyorsun. Benim için çok iyi bir sürtüksün."

İnledi ve daha sert emdi.

"Bir gün, sen düğümü o küçük ağzının içine alana kadar sonuna kadar bastıracağım. O zaman gerçekten merhametimize kalacaksın."

Sözlerim karşısında gözleri parladı. Ağzını asla düğümlemezdim, onu asla bu şekilde riske atmazdım, ama lanet olsun, bunun düşüncesi, tüm deliklerinin doldurulması ve düğümlemesi, taşaklarımı ağrıttı.

Orgazmımı daha fazla tutamadım.

"Boşalacağım ve sen yutkunmayacaksın," diye bağırdım.

Ona daha sıkı sarıldım. Hafifçe başıyla onayladığı anda ağzına boşaldım. Başımı arkaya attım, zevk beni eziyordu. Onun sıcak feromonlarıyla ilgili bir şey, orgazmlarımı daha önce yaşadıklarımından daha yoğun hale getirdi. Paramparça olurken görüşüm bembeyaz oldu. Tekrar konuşabilecek hale gelene kadar derin derin nefes aldım.

Ağzından çektim. "Aç da göreyim."

Emrettiğim gibi yaptı, dudaklarını ayırarak dölleriyle dolu tatlı ağzını bana gösterdi.

"Ne kadar iyi bir kız. Orada dur. Ben söyleyene kadar yutmana izin yok."

Mızımızlandı ama ağzı açık, hareketsiz kaldı. Çenesini kavradım ve hapını soktum.

"Yut."

Ağzını kapattı ve yutkundu. Parmaklarım çenesinde esnedi.
"Göster bana."

Ağzı tekrar açıldı ve hapını yuttuğunu teyit ettim.

Onu tutuşum yumuşadı. "İşte benim iyi kızım, alfasını çok iyi dinliyor."

Olive inledi ve dudaklarını yarı sertleşmiş sikimin etrafına sararak ileri doğru hareket etti. İnledim ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Gözleri ağırlaştı ama hafifçe emmeye devam etti. Onu geri çekmeye çalıştım ve sevimli bir hırıltı çıkardı.

Okaaay. Eğer istediği buysa, ben kimdim ki reddedecektim? Böyle fedakâr biriydim.

"Hadi güzel kız, seni biraz daha rahat ettirelim."

Onu üzerimden çektiğimde mücadele etti, ancak yan yatması için onu düzenlediğimi fark ettiğinde sakinleşti. Aletim ağzıyla aynı hızda olacak şekilde uzandım ve beni hemen içine aldı. onu sıcak küçük Ağız, İçerik için hafifçe emmek benim hızla sertleşen horoz. Sevimli, uykulu sesler çıkarırken saçlarını hafifçe okşadım. "Kahretsin, bu çok s e k s i y d i ," diye boğuldu
Lars.

Olive'i kaşıklıyor.

"Sanırım kızgınlığı geçene kadar bunu günde iki kez yapmamız gerekecek," dedim.

Easton yarı uykulu bir halde, "Sanki çok büyük bir fedakârlıkmış gibi," diye mırıldandı.

Lars'ın annesi bize sıcakta yapılması ve yapılmaması gerekenlerin bir listesini göndermişti ve bunlardan biri de sırayla ve mümkün olduğunca çok uyumamız gerektiği idi. Ama Olive bu kadar büyüleyiciyken uyumak zordu.

Sırıttım. Sikim zaten ham ve hassastı ve biz daha yeni başlıyorduk. Ama umurumda değildi. Olive'in ihtiyacı olan her şeyi yapacak ve her anın tadını çıkaracaktım.

LARS

ZEYTİN SAVAŞTI BEN OLARAK I KAVRADI ONU BİLEKLER
VE BAĞLI ONLAR

ip ile birlikte.

Omega'mız her fırsatta bizimle savaşmaya kararlıydı, sanki kendimizi kanıtlamamıza ihtiyacı varmış gibi.

Bu benim için çok iyiydi. Bizim için şımarıklık yapmasını seviyordum çünkü bu bize kendisi olacak kadar güvendiği anlamına geliyordu.

"Seni bağlama sırası bende, kedicik."

İpi duvardaki metal bir kancaya bağlarken bana karşı mücadele etti, yatakta dönüp durdu ve kendini çılgına çevirdi. Parfümünün kokusu odayı doldururken, uyarılmışlıktan sıırıslıklam olmuştu. Ayak bileğini kavradiğında, tekmeledi ve büküldü ve tutuşumdan kaçmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Her iki ayak bileğine birer deri kelepçe takıp, kelepçelere birer uzun ip bağlayıp bacaklarını başına doğru kaldırırken karanlık bir şekilde kıkırdadım. İpleri aynı duvardaki başka kancalara bağladım, yani bacakları havada genişçe açılmış, başına doğru eğilmişti.

Kıç ve amı bize tamamen açıldı ve ne kadar mücadele ederse etsin, hızla bağlanmıştı.

Kendimi kontrol altına almam bir saniye sürdü. Ellerimi bacaklarında aşağı yukarı gezdirdim, gür kalçalarını sıktım, tatlı amını avuçladım. "Kahretsin, kedicik, çok seksisin." Parmaklarımı amına daldırdım ve kayganlığıyla damlayarak çıktılar. Onları ağızıma aldım. "Tadına asla doyamayacağım."

Meme uçlarını ağızımda emerken bana doğru eğildi, küçük iniltileri beni teşvik etti. Ama dudaklarına ulaşana kadar vücudunu öperken hızımı yavaş tutmaya kararlıyım.

"Benim iyi kızına bakın, alfasına boyun eğiyor."

Bana sert bir bakış attığında güldüm ama ona merhamet etmeye karar verdim. Yayvan bacaklarına döndüm, sırılıslam amını yalamadan önce yüzümü hassas iç uyluklarına sürttüm. Elim sikime gitti ve onun tatlılığından zevk alırken sikimi sıkıca kavradı. Sırılıslam amını açgözlülükle yaladım, alfam ondan daha fazla kayganlık döküldükçe memnuniyetle kükredi. Feromonları beni boğdu ve klitorisini ağızıma alıp sertçe emdim. Benim için boşaldı, kalçaları yataktan olabildiğince yukarı kalktı ve dağıldı. Parmaklarımı içine sokarken dinlenmesine izin vermedim ve kayganlığını yalayarak ondan orgazm üstüne orgazm çektim. Uzaklaştığımda, sikim kaya gibi sertleşmişti ve onun için damlıyordu. Hepsi onun içindi.

Yavaşça içine bastırırken gözlerim ona kilitlenmişti, tadını çıkarıyordum.

Aminin sikimin etrafında nasıl sıkıldığını. Onu öptüm, onu yavaşça becerirken dilim ağızına girdi, her hareketime tüm sevgimi kattım.

İkimiz de boşaldığımızda yüz ifadesi yumuşak ve sırılıydı.

"Benim için çok iyi yaptın, kedicik." Övgülerim karşısında neredeyse mırıldandı. "Ama sanırım diğer alfalarınızın da bir sıraya ihtiyacı var."

Yatağın başına geçtim, Easton ve Finn sırayla onu okşarken, becerirken, kıcıyla oynarken başını kucağıma aldım. Saçlarını, yüzünü okşadım, ellerimi ondan uzak tutamadım.

Döllerimizle kaplandığında ve orgazmdan gevşediğinde, onu ipten kurtardım. Bana doğru kıvrıldı, uykuya dalarken yanan sıcak teni göğsümde bir damga gibiydi.

ZEYTİN

ALFALARIM BANA DIKKAT ETMİYORDU.

Easton atıştırılmalık bir şeyler almak için kalkmıştı -sanki şu anda *yemekle ilgileniyormuşum* gibi- ve Finn ile Lars yuvada mışıl mışıl uyuyorlardı. Beni tamamen gözetimsiz bırakmışlardı.

Daha iyi bilmeleri gerekirdi.

Kendimi uzuvlarımın karmaşasından kurtardım ve odadan sürünerek çıktım.

Aklımın bir köşesinde yaptığım şeyin mantıksız ve güvensiz olduğuna dair belli belirsiz bir farkındalık vardı ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

Ön kapı arkamdan kapandı ve sahile giden patıkaya yöneldim. Güneş ufukta yeni batmış, dünyayı koyu mavi bir ışıkla yıkıyordu.

Ayaklarım soğuk kuma çarptı ve koşmaya başladım. Soğuk hava çıplak tenimi öpüyordu ama aşırı sıcaktan bunu hissedemiyordum. Önümde uzanan karanlık kumsal, neredeyse dolunay tarafından aydınlatılmıştı. Kuma bastığımda ayaklarım sessizdi. Okyanustan gelen tuzlu hava saçlarımı savururken kollarımı kaldırdım ve kendimi mistik bir gece yaratığı gibi hissettim.

Arkamdan gelen bir kükreme sahilde yalnız olmadığımı anlamamı sağladı. Daha hızlı koşarken kendimi tamamen vahşi hissederek sııttım. Kalçalarım sıırıslıklam oldu ve karnıma acı veren bir kramp girdi.

Çok boş.

Ama devam ettim.

Arkamdan gelen bir hırıltı şok olmuş bir şekilde soluk soluğa kalmama neden oldu. Başımı çevirdim ve kahverengi saçların parıltısını gördüm. Yönümü değiştirdim ve sola, suya doğru koşmaya başladım. Kalbim korku ve heyecanla çarpıyordu. Alfa'nın elleri tenime, saçlarıma sürtünüyor, kovalarken koyu kahkahası benimle alay ediyordu. Kumsal çok açıktaydı. Keşke ileride, dağın eteklerindeki ağaç sırasına ulaşabilseydim...

"Küçük omega, yakalanmak için *yalvarıyor*."

Easton'ın kolu beni belimden yakaladı ve yere **y u v a r l a n d ı k**, vücudu beni düşüşün şiddetinden korudu.

Bacaklarımı tekmeledim, tırnaklarım onun tutuşu gevşeyene kadar tırmaladı. Bunu onun için kolaylaştırmayacaktım. Ödülünü *hak* etmesi gerekiyordu. Titreyen bacaklarımın üzerinde durmak için kendimi zorladım ama bir adım bile atamadan, inatçı bir el bileğime dolandı. Dizlerimin üzerine düştüm ve hemen kendimi kumda sürüklemeye çalıştım.

Ama sonra alfa üstüme çıktı, vücudunun tüm ağırlığıyla beni sabitledi.

"Benim." Hırıltısı başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar tüm vücudumu titretti, heyecan verici ve içgüdüsel.

Onu uzaklaştırmaya çalışırken kalçalarım kalktı ama iri eli bileklerime dolanırken hırladı. Kesik kesik nefeslerim havayı dolduruyor ve kaslarım ağrıyordu ama henüz boyun eğmeye hazır değildim. Tekrar tekme attım ama ayağım havaya çarptı.

Alfa'nın elinin kıcıma sertçe indiğini hissetmeden önce o gürültülü çatırtıyı duydum.

"Boyun eğ," diye bağırdı Easton. Emri içimde dalgalandı ve ben hareketsiz kaldım.

Eli tekrar kıcıma indi, acısı çığlık atmama neden oldu. Ağrıyan yeri ovarak durakladı. "Alfan için iyi bir omega olmaya hazır mısın?"

Başımı salladım ve karanlık bir şekilde kıkırdadı. Sert şaplaqlar yağdırdı. Ben acıya alışmadan kalın parmakları amımın içine girdi.

"Çok ıslak."

Bedenim çoktan elektriklenmişti, boşalmaya çok yakındım. Elinin karşısında eğildim. Sınırın ötesine geçmek için sadece biraz daha fazlasına ihtiyacım vardı...

Parmaklarını geri çekti, eli tekrar hassas yerime geldi. Çığlık attım, elinin acısından değil ama

mahvolmuş orgazmımın acısı.

"Yaramaz küçük omegalar boşalamaz. Defalarca şaplaklanıp sikilirler, alfa'ları istediği zevki alır ve sana hiçbir şey vermez." Tehdidi havada asılı kaldı ve ben sızlandım. *Hayır, hayır, hayır.* Bunu istemiyordum.

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen gelmeme izin ver, alfa."

Parmaklarını saçlarımda dolaştırdı ve başımı arkaya doğru iterek sırtımı kamburlaştırdı. "Çok güzel yalvarıyorsun. Ama bunu hak etmen gerekecek." Saçlarımı ve bileklerimi tutmayı bıraktı. "Yuvarlan."

Kararsızlık içimde savaşıyordu. Tekrar kaçabilirdim ama alfamın beni takip edeceğinden ve boşalmama izin vermeden beni becereceğinden hiç şüphem yoktu.

Yuvarlandım.

Karanlıkta Easton her zamankinden daha büyük görünüyordu, kendimi küçük ve zayıf hissetmeme neden oluyordu... bir av gibi. Onu hiç böyle görmemiştim ve öfkeden deliye döndüğünü fark ettim. Üzerime doğru gelirken sırtışı vahşiydi, beni boğazımdan tutup kuma yapıştırırken gözleri siyah gözbebekleriyle kaplanmıştı.

Evet. İstedğim buydu. *Benim* alfam, *benim* için vahşi.

Başımı çevirebildiğim kadar çevirdim ve boynumu ona teslim ettim. Onun karşılık veren hırıltısı içimdeki kayganlığın dışarı akmasına neden oldu.

"Bacaklarını ayır."

Dediğini yaptım ama hırladı. "Daha geniş."

Bacaklarımı açabildiğim kadar açarken inledim, damlayan amım ona tamamen açıldı.

"Bu küçük tatlı amcık zevk almak istiyor, değil mi?"

"Evet," diye haykırdım. O öylece *bakarken* bu şekilde yayılmak yanaklarımın utançtan yanmasına neden oldu.

"O zaman amın benim cezamı çekecek. Orgazm olmak için beş şaplak."

Nefesim kesildi, kalbim göğsümde hızlı bir ritimle çarpmaya başladı.

"Ama küçük omega bununla başa çıkamazsa..." Onun alayına karşı hırladım. "Getir onu, alfa."

Eli hiçbir uyarıda bulunmadan amıma indi, acısı nefesimi kesti.

"Bir." Bakışları benimkilerle buluştu, meydan okumayla doluydu. Bacaklarımı açtım. Eli tekrar aşağı indi, tekrar ve tekrar.

Sızlandım ve nefes nefese kaldım, acı ve zevk aynı anda hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi.

"Sonuncusu."

Eli doğrudan klitorisimin üzerine indi ve orgazm olduğumda çılgılık attım. Vücudumu sarstı, o kadar yoğunlu ki çözülüyormuşum gibi hissettim. Ama sonra alfamın vücudu üstümdeydi, ağırlığı beni tekrar yeryüzüne indirdi.

Başımın arkasını kavradı ve dudakları dudaklarıma çarptı. Ona açıldım, öpücüğe hükmederken yumuşak ve itaatkârdım. Ağzımı yalıyordu. Dudağımı ısırdı.

"Eğer kaçarsan, seni her seferinde kovalarım. Sen benimsin. Seni ilk gördüğüm andan beri öyleyim."

Hülyalı bir şekilde gülümsedim. "Senin."

Isınmış amımın içine girdi, kendini tamamen oturttuğunda benden bir nefes aldı. Yüzünü yüzüme sürterken hareketleri nazikleşti ve beni kokusuyla işaretledi. Burnumun ucuna nazik bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

Parmaklarımı yüzünde gezdirdim, parmaklarım günlerdir tıraş etmediği için artık kısa bir sakala dönüşmüş olan kirli sakalına takıldı. "Ben de seni seviyorum."

Sonra hareket etmeye başladı, her sert hamlesinde beni tamamen dolduruyordu. Parmaklarımla sırtını kavradım.

Onu işaretlemem, sahiplenmem, benim yapmam gerekiyordu.

Ben hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp yalvarana kadar düğümü girişimi okşadı. Bir yaş gibi hissettiren şeyden sonra, *sonunda sonuna* kadar battı. Orgazmım beni paramparça ederken düğümü beni kör edici bir zevkle ikiye böldü.

Ve sonra dişleri boynumdaydı, sertçe ısırıyordu.

Göğsümde bir duygu patlaması oldu. Çünkü Easton oradaydı ve tüm sevgisiyle içeri dalmıştı. Aramızdaki bağ, ruhumun derinliklerine işleyen altın teller gibiydi. Tüm tutkusu, coşkusu ve bana olan ilgisi. Kahretsin, sevgisi çok *abartılıydı*.

"Olive. Benim Olive'im."

Saçlarını tuttum, parmaklarım buklelerine dolandı ve başını yana doğru itti. Dişlerimi boynuna geçirdim ve bağ tamamlandığında rahatlayarak titredim.

Alfa'mın gözleri gözyaşları ve huşu ile doldu ve ben de duygularımın derinliğini bilmesine ihtiyaç duyarak aramızdaki bağı sevgimle doldurdum. Beni Easton gibi gören kimse olmamıştı. Tüm o parçalarımı ortaya çıkardı

Çok çirkin olduğunu düşündüğüm yanlarımı kıymetliymiş gibi sakladım.

Artık ikimiz de bir daha asla sevilmediğimizi hissetmeyeceğiz.

EASTON

OLIVE KUCAĞIMA KIVRILMIŞTI, KOLLARI VE BACAKLARI BANA DOLANMIŞTI.
düğüm onun içinde derinden
oturmuş.

Bırakmaya hazır değildim.

Bana ait olmayan bir duygu seli kalbimi sardı. Olive onun benim güneş ışığım olmadığına o kadar inanmıştı ki, ama işte buradaydı ve ruhumu en parlak ışıkla dolduruyordu. Lars, Finn ve aileleri sevgileri ve istikrarlarıyla hayatımı değiştirene kadar erken çocukluğumu yalnız ve korkmuş bir şekilde, annemin tacizinden kurtulmaya çalışarak geçirmiştım. Şimdi Olive hayatımı yeniden değiştiriyordu.

Tenine yerleştirdiğim bağ izini yaladım ve emdim, o da aynısını yaptı, dudaklarının her fırçası doğrudan sikime bir zevk şoku verdi.

Orada oturduğumuz süre uzadıkça kendime geldim. Kapının kapandığını duyduğumda alfam yüzeye çıkmıştı. Farkında olduğum tek şey omega avı olana kadar dünyam daralmıştı. Daha önce hiç böyle bir rutine girmemiştım.

Elimi hafifçe sırtında gezdirdim. Teni hâlâ sıcaktı ama son günlerdeki kadar sıcak değildi. Kovalamaca sona erdiğine göre, çıplak kıcıımı soğuk kuma bastırdığım için donuyordum.

Dudaklarımı teninden ayırdım. "İyi misin bebeğim? Çok mu sert davrandım?"

Hemen başını salladı ve bakışlarımı yumuşak bir gülümsemeye karşıladı. "Asla." Çeneme yumuşak öpücükler kondurdu. "Sen tam olarak ihtiyacım olan şeysin."

İnledim ve onu öptüm, tadının, sıcaklığının, her şeyinin uyuşturucu hissinde kayboldum. Ondan ayrılmamı sağlayacak tek şey ona bakma ihtiyacımdı.

"Seni içeri götürmeliyim ve lanet bir banyoya ihtiyacımız var."

Sanki çevremizin yeni yeni farkına varıyormuş gibi vücuduna baktı. Kendini kumla kaplı bulduğunda irkilerek bir kahkaha attı.

Kalçaları kayarak düğümümü çekti ve küçük bir inilti çıkardı. "Sanırım beklemek zorundayız."

"Hayır," dedim. Ayağa kalkmak için doğru kaldıracı elde edene kadar onu daha sıkı kavradım. Ciyakladı ve bana daha sıkı sarıldı. "Seni geri taşıyacağım."

Her adımda düğümüm onun içinde yer değiştiriyordu. Olive haykırdı, uyarılmaktan başım dönene kadar bağ işaretimi sertçe emdi, zar zor yürüyebildim. Kumsalın yarısına kadar gelmiştik ki beni öyle bir sıkıştırdı ki bir orgazm daha yaşadım. Tekrar içine boşaldığımda ayakta kalma çabasıyla bacaklarım titredi, dölüm düğümüm tarafından içine mühürlendi.

Olive kıkırdadı, sesi sihir gibiydi. "Nasıl gidiyor, alfa?"

Ona gönülsüzce bir şaplak attım ve yürümeye devam ettim. "Bela."

"Senin sorunun," dedi mutlu bir şekilde, başını omzuma yaslayarak.

Çok doğru.

Eve geri dönmeyi başardık ve doğruca banyoya gidip muslukları açtım. Düğümümü nazikçe test ettim ve ondan çekilecek kadar aşağı indiğini gördüm. Kalçalarından aşağıya bir döl ve kayganlık fişkırdı ama beni bırakmadı.

"Hadi bebeğim. Seni küvete sokalım."

Olive küçük bir itiraz sesi çıkardı ve bana daha sıkı sarıldı. Kumsaldaki berraklık anlarından sonra gözleri yeniden camlaşmaya başlamıştı. Suyu kapatmak için eğildiğimde elimle kıcını destekledim.

"Tam burada, yanında olacağım." Elimi yavaşça sırtında aşağı yukarı gezdirdim. Her tarafımız döl ve kir içindeydi.

ve kaslarının ağrıyor olması gerektiğini biliyordum. Yaramaz kızımın kaçtığına hâlâ inanamıyordum ama onu tekrar kovalamak için sabırsızlanıyordum.

Olive bana daha sıkı sarıldı ve protesto edercesine başını salladı.

"Benim için iyi bir kız olmanı istiyorum. Bırak da seni banyoya sokabileyim." Sesimi sert çıkarmaya çalıştım ama kimi kandırıyordum ki? Olive beni tamamen parmağında oynatıyordu.

Bağ izimi emmeye başladı ve sikim sertleşti. Dürüst olmak gerekirse, günlerce süren maraton seksinden sonra hala bunu yapabileceğini bilmiyordum.

İçimi çektim. Bu tartışmayı kazanamayacaktım. Ona daha sıkı s a r ı l d ı m ve ikimiz için de çok küçük olan küvete dikkatlice girdim. Olive belime sarılırken bacaklarım önümde garip bir şekilde bükülmüş halde kıcıımı oturtmayı başardım. Hiç rahat değildi ama mutlu bir şekilde iç çekip bana doğru gevşediğinde her şeye değdi.

"Tamam bebeğim, bu işi halledeceğiz. Ve sıcaklığın geçince, sana daha büyük bir küvet alacağız."

"Teşekkürler alfa," diye fısıldadı.

El bezini cildinin ulaşabildiğim her yerinde gezdirdim. "Nasıl hissediyorsun? Ağrın var mı? Aç mısın?"

Cevap vermedi ve ben de ellerimi vücudunda gezdirerek kaslarına masaj yapmak için elimden geleni yaptım.

"Ben mutluyum."

Boğazımda bir yumru oluştu ve göğsümden bir mırıltı yükseldi. Omega'm *mutluydu*. Bunu yapmıştım ve bu dünyadaki en güzel duyguydu.

Parmakları göğsümde gezindi. "Seni hissetmeyi seviyorum."

Küçük bir koklamayla sözünü kesti ama aramızdaki bağdan hissettiğinin üzüntü olmadığını anladım. "Easton, sen... sen *her şeyimsin*.

Seni çok seviyorum."

Boğazım düğümlendi, göğsüm bu benim hayatım olduğu için şaşkın bir minnettarlıkla doldu. "Gün ışığım, bağlıyım."

Aramızdaki bağda bir duygu kasırgası yaşanırken sessizce oturduk. Sonunda su soğudu ve küvetin içinde kasılmaktan bacaklarıma kramp girdi.

Dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. "Dışarı çıkmalıyız."

Bir özlem ve heyecan patlaması bana ulaştı ve Olive'in saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak gülümsedim. "Diğer alfalarını da istiyor musun bebeğim?"

Başını salladı.
"Gidip onları alalım."

ZEYTİN

EASTON BENİ DİKKATLİCE KURULADI VE BEN DE KENDİMİ

Ayna. Gözbebeklerim kocaman, yanaklarım kızarmış ve cildim sevdiğim küçük morluklarla doluydu. Kaşlarımı çatarak, ne zaman yaptırdığımı hatırlamadığım iki Fransız örgüsü halindeki saçlarıma dokundum. Biraz yıpranmışlardı ama yine de işlerini yapıyorlardı. Lars'ın onları benim için yapmış olması gerektiğini fark ettiğimde kalbim sızladı. Son birkaç günü pek hatırlayamıyordum ama alfalarım her parçalanmış anımda oradaydı ve benimle ilgileniyorlardı.

Easton kollarını arkamdan bana doladığında ona doğru yaslandım. Boynuma ve omzuma sıcak öpücükler kondurdu ama benim gözlerim boyunlarımızdaki eşleşen bağ izlerine takılmıştı. Omega'm gururla dolup taşıyordu. Herkes onun üzerindeki izimi görebilecekti.

Beni öpmeye devam etti ve gözlerim dalgalanarak kapandı. Göbeğim sıkıştı, doldurulmak istiyordu ama ihtiyaç eskisi kadar yoğun değildi. Ateşim tam olarak bitmemişti - dünya hala lezzetli bir sıcaklık pusuyla kaplıydı - ama sona yaklaştığını söyleyebilirdim. Ve bitmeden önce, sahiplenmem gereken iki alfa daha vardı.

İçeri girdiğimizde Finn ve Lars hâlâ yuvada uyuyorlardı.

Easton homurdandı. "Amatörler."

Sırıtarak kendimi tekrar yuvaya attım ve Lars'ın üzerine düştüm. Yumuşak bir *oof* sesi çıkardı ve gözleri açıldı.

"Kedicik." Kolları beni sarıp sarmaladı ve bir ayı sarılması gibi göğsüne doğru çekti. "Sikime ihtiyacın var mı?" diye mırıldandı uykulu bir şekilde.

Sırıttım, alfamı tükettiğim için garip bir gurur duyuyordum. Ellerimi benimkiyle aynı örgüde olan saçlarında gezdirdim.

Kukum onun kalın sikine sürtünene kadar geriye doğru kıpırdandım. Zevk içimde kıvılcımlanırken sıcaklık sisi daha da kalınlaştı. Lars inledi, parmakları kalçalarımı sertçe kazıyordu. Onu girişime yerleştirdim, kayganlık zaten onun horozuna damlıyordu ve hepsini bir kerede aldım. Alfa'm bir küfür savurdu, kalçaları daha derine inmeye çalışırken itiyordu. Düğümü klitorisime değiyordu ve bu neredeyse beni görevimden uzaklaştırmaya yetecekti ama omega ve ben hedefimizde birleşmiştik. Eğildim ve parmaklarımı yüzünde ve sakalında gezdirdim. Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve dokunuşuma doğru eğildi.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım.

"Seni çok seviyorum, tatlım."

Boynunda mükemmel noktayı bulup ısırana kadar dudaklarımı teninde gezdirdim. Lars sağlam, güçlü ve emin bir şekilde bağa girdi. Sahilde tanıştığımız o günden beri o benim kayam, değişmez alfam olmuştu ama onu bağın içinden hissettiğimde, uzun süre tek başıma yüzdükten sonra nihayet bağlanmış gibiydim. Ona bağlanmışım ve bu eve dönmek gibiydi.

Nefesi kesildi, eliyle başımın arkasını kavradı. "Şu haline bak tatlım, hiç uyarmadan beni işaretliyorsun. Alfalarına kalp krizi geçirtmeyi seviyorsun, değil mi?"

Sadece gülümsedim, alfamın boynunda bıraktığım izi emerken kendi memnuniyetim bağda yankılandı.

Beni sıkıca kavradı ve sırt üstü yatmam için bizi döndürdü. "Seni altı yıl bekledim. Senin için yüz yıl beklerdim, dünyanın her köşesini araştırırdım. Sen benimsin, tatlım. Ruh eşim, her şeyim, Zeytinim." Ve sonra dişleri boynuma battı, bağı tamamladı. Sevgi ve rahatlama, bağlanma konusundaki güvensizliğimi yok etti. Bundan nasıl korkmuş olabilirdim ki? Hepimiz birlikte olmak için yaratılmıştık.

Lars içime girerken küfür etti, onun uyarılması benimkini artırdı. Bağ işaretimi emdi ve ben paramparça oldum, orgazmım yoğunluğuyla beni şaşırttı. Boşalırken bir çığlık attı ve beni döllerıyla doldurdu. Üstüme yığıldı ve ben onun ağırlığını sevdim.

beni yatağa yapıştırdı. Topraksı çam kokusu etrafımı sarmıştı ve ben onun bağ izini emerken seğirdi.

Birkaç uzun an boyunca orada yattık, orgazmımızın yoğunluğundan inerken nefeslerimiz hızla geliyordu. Ama ben çabucak huzursuz oldum. Bağlanma izlerim tamamlanmamıştı.

Lars sıkıntımı hissetmiş olmalı ki gülümseyerek beni itti. "Git alfanı getir."

Finn'e doğru uzandım ve o da oradaydı, elimi tutup üzerime çıktı. Çenemi kavrarken gözlerinde sert bir bakış vardı. "Sonsuza kadar mı?"

"Sonsuza kadar," diye yanıtladım.

"Güzel, çünkü sen benimsin ve evren bize izin verdiği sürece ben de senin olacağım. Çünkü seni kaybetsem bile-" Sesi titredi ve yavaş, derin bir nefes aldı. "Çünkü seni kaybetsem bile, buna değmiş olacak. Aşkımız buna değer. Sen buna değersin." Eli elime dolanana kadar kolumu okşadı. Dudakları avucuma değdi ve ısırdı.

Finn sanki oraya ait olduğundan tam olarak emin değilmiş gibi bağa geçici olarak girdi. Tereddüt etmedim, dişlerimi boynuna geçirdim ve bağa tüm sevgimi akıttım. Finn ve ben hayatın ne kadar kırılgan olduğunu, kayıpların sizi kendinizi tanıyamaz hale getirene kadar nasıl mahvedebileceğini yakından biliyorduk. Ama işte buradaydık, ikimiz de yeniden yaşamayı kucaklayacak kadar cesurduk.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı. "Bana sahipsin," diye karşılık verdim.

İçime battı ve ben de ona doğru eğildim. Aleti o kadar iyi hissettiriyordu ki, sanki benim için yaratılmıştı. Her şey yumuşak ve pusluydu - parmaklarım saçlarında geziniyor, dudakları boğazıma dayanıyor, tatlı akçaağaç kokusu duyularıma doluyordu.

Finn içimde daha derine itti. Düğümü içime girip bizi birbirimize kenetlerken hafif bir sızı oldu. Orgazmım nazik dalgalar gibi geldi, sonsuz bir zevkle beni yıkadı.

Finn'in bizi kaydırdığının belli belirsiz farkındaydım, bu yüzden onun üstünde yatıyordum. Etrafımdaki tüm alfalarım ihtiyac duyarak uzandım. Easton ve Lars hemen yanımdaydı, elleri tenimdeydi, bacaklarını bacaklarımın üzerine atmışlardı.

Gözlerim ağırlaştı ve tenim soğurken titredim. Hemen ü z e r i m e bir battaniye örtüldü. Sıcaklığım sona ermişti ve

Alfalar hala burada benimle birlikteydi, her zaman terk edilmeyi bekleyen parçamı iyileştiriyorlardı.

Omega'm yerleşti, mükemmel bir şekilde memnun ve rahatlamış hissediyorum.

Benimki benimki.

Onlar bana aitti. Benim alfalarım.

Bu bağ bir duygu cümbüşüydü; aşk, tutku ve neşe altın iplikler gibi birbirine karışmıştı.

Bir daha asla yalnız kalmayacaktım.

ZEYTİN

KANEPEDE, ATEŞİN ÖNÜNDE SARMALANMIŞTIM. BU BENİM Ateşim başladığından beri ilk kez yuvamdan ayrılıyordum... plaj maceram dışında. Hâlâ içimde dalgalanan hormonların etkisiyle kaslarım ağrıyor ve duygularım kabarıyordu ama alfalarımın bağ aracılığıyla bana sevgi ve ilgi nabızları gönderdiğini hissedebiliyordum. Sarsılmaz bir sakinlik hissi beni tepeden tırnağa doldurdu.

Felix içeri girmeye cesaret etmişti ve çocuklar yuvayı temizleyip bize yiyecek getirirken kucağıma kıvrılmıştı. Lars benim için telefonumu getirmişti ve günler sonra ilk kez açtım. Okunmamış 142 mesaj görünce gözümü kırptım. Vay anasını. Neredeyse hepsi omega grup sohbetinden geliyordu. Kaçırdığım her şeyi yakalamak için geri kaydardım.

Bana endişelenmememi çünkü deniz feneri vardiyalarını kontrol altında tuttuklarını ve çok eğlenmemi söyleyen bir mesaj yağmuru vardı. Summer beni gülümseten uzun bir dizi müstehcen emoji göndermişti. Bugün gelenlere gelene kadar mesajlara göz gezdirdim.

LUCY

Stanley'nin duyurusunu duydunuz mu? Ana Cadde'deki dükkanların çoğunda fırtınadan sonra elektrik yok ve Hasat Festivali iptal edilecek gibi görünüyor

YAZ

Oh hayır, gerçekten mi?
Dükkanın iyi mi?

LUCY

Dükkânda sorun yok. Elektrik yok ama hasar da yok, bu yüzden rahatladım. Ama festival için çok üzgünüm. Stanley ile dalga geçtiğimizi biliyorum ama aslında seviyorum.

IVY

Ben de öyle. Ve standım için her şeyi hazırladım bile.

YAZ

Ona söyleme ama evet, ben de istiyorum. Harry ile çalıştığım saatlerde ne kadar emek verdiğini gördüm.

IVY

Yapabileceğimiz bir şey olmadığına emin misin? Alternatif bir yer gibi mi?

LUCY

Her şeyi taşımak çok zahmetli olacak ama belki bunu başarabiliriz. Sorun şu ki, bir güç kaynağımız olmalı, bu yüzden park gerçekten bir seçenek değil

"Bu çok üzücü, Felix. Festivalleri seviyor musun?" Felix miyavladı.

Dudağımı çiğnedim ve parmaklarımı telefonumun ekranına vurdum. Eğer elektriğe erişimi olan açık bir alana ihtiyaçları varsa, bunun bariz bir çözümü vardı.

Buraya. Benim evim.

Deniz fenerinin yanında geniş bir düz alan vardı ve devasa jeneratörümüz fırtınalar sırasında hem deniz fenerine hem de kulübeye güç sağlayacak kadar güçlüydü.

"Bunu yapmak zorundayım, değil mi?"

Felix küçük başını kolumun üzerine koydu.

"Ah, bu suratı reddedemem. Ama bunu yaparsam resmen kasabanın bir parçası olurum ki planım kesinlikle bu değildi. Buraya yalnız kalmak için taşındım. Kasabanın çocuklarının hakkında korkunç hikayeler uydurduğu gizemli deniz feneri bekçisi cadı olacaktım." Felix'in bıkkın ifadesine sııttım. "Sanırım böylesi daha iyi."

Lars elinde dumanı tüten iki kupayla kanepeye geldi. Birini bana uzattı ve krema ile sıcak elma şarabı olduğunu fark ettiğimde mutlulukla iç çektim.

"Beni şımartıyorsun," dedim onun yanına kıvrılırken. Başımın üstünü öptü. "Sadece hak ettiğin şeyi. Nasıl hissediyorsun, tatlım?"

"Ağrılı, yorgun ama iyi."

"İçkini bitirdiğinde sana masaj yapacağım." "Dikkatli ol yoksa bu tür muamelelere alışacağım."

Kokusu tatlandı ve kolunu bana doladı. "Olması gerektiği gibi."

Gülümsedim ve içkimden bir yudum aldım. Ne kadar iyi olduğunu görünce mutlu bir şekilde kıpırdandım ve Lars'tan kısık bir kıkırdama duydum.

"Yani... Sana danışmak istediğim bir fikrim var," dedim. "Neymiş o?"

"Hasat Festivali'nin yarın olması gerekiyordu ama sanırım fırtına kasabada ciddi hasara yol açtı ve Ana Cadde'de elektrik yok. Bu yüzden düşünüyordum da..." Parmaklarım battaniyemin içinde kıvrılıp duruyordu. Buna alışık değildim; *sosyal* olmak istiyordum. "Düşünüyordum da, burada, tarlada yapmayı teklif edebiliriz ve elektrik ihtiyacı olan her şey için jeneratörü kullanabiliriz."

Lars yüzümü kavradı ve bakışlarıyla buluşturmak için yukarı kaldırdı. "Öyle mi? Bunu yapmak ister misin?"

Omuz silktim. "İnsanlar bu konuda gerçekten heyecanlı görünüyordu ve burada yerimiz varken iptal etmek utanç verici görünüyor."

Eğildi ve burnumun ucunu öptü. "Stanley çok heyecanlanacak."

"Haydi millet! Kimse Acil Hasat Festivali Yer Değiştirme Klasöründeki uygun kurulum haritalarını takip etmiyor mu? Ek 3'te şekil 17.3!"

"Sakin ol, Stanley!" Carmen bağırdı.

Easton kulağıma, "Bugün ender rastlanan bir formda," diye mırıldandı.

Sırıttım. Stanley ve festival gönüllüleri bu sabah erkenden gelmişler, tarlada bir yol açmışlar ve jeneratörü bağlamanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorlardı. Standların çoğu kurulmuştu - Felix'i balkabağı oyma istasyonunda elinde küçük bir bıçakla koştururken görmüştüm - ve havayı balkabağı ekmeği ve elma şarabı kokusu doldurmuştu.

Adamlarım çok korumacı davranıyor, en az birinin sürekli başımda dolaşarak çok yorucu bir şey yapmamı engellediğinden emin oluyorlardı. Easton uzaklaşıp bir şeyler yemem için ısrar etmeden önce Ivy'nin taşları ve boyaları yerleştirmesine yardım etmiştim.

Stanley elinde güvenilir panosuyla yaklaştığında ben de PB&J'imi bitiriyordum-Easton'ın kolları arkamdan bana sarılmıştı. Her zamanki gri hırkasını tığ işi yaprak desenli şenlikli **b i r** orman yeşiliyle değiştirmişti. Kocası Harry de ona uygun bir hırka giyiyordu ki bence bu çok sevimliydi.

Stanley derin bir onaylamama ifadesiyle, "Festival standınız için başvurunuzu tamamlamadığınızı fark ettim," dedi.

Easton boğazını temizledi.

Stanley kederli bir iç geçirdi. "Sanırım bu alanı kullanmamıza izin verdiğiniz için kabul edilebilir bir durum, her ne kadar bu alan teknik olarak kasabanın malı olsa da-"

Easton'ın göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi ve ben gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım.

Stanley ofladı pufladı. "Ama *sanırım* bu konunun dışında. Starlight Grove Şehir Festivali Planlama Komitesini Denetleme Kıdemli Komitesi adına size şükranlarımızı sunmak istiyoruz."

"Rica ederim. Bu kadar kısa sürede bunu organize ederek harika bir iş çıkardınız. Hiç bu kadar inanılmaz bir festival görmemişim."

Gururla şişiniyordu ve bu bana Felix'i o kadar çok hatırlattı ki kahkahalarımı tutmak zorunda kaldım.

Stanley elindeki panoya vurdu. "Pekala, gitmeliyim. Yapacak daha çok iş var."

Easton ve ben onun uzaklaşmasını izledik ve sonra bir kahkaha patlattık.

"Komitenin adı neydi lan?" Easton hırıldadı. "Oh, Üst Düzey Denetleme Komitesi'ni mi kastediyorsun? Şehir Festivali Planlama Komitesi mi? Bana gayet normal bir isim gibi geldi."

Lars ve Finn bize katıldığında hâlâ gülüyorduk. Lars, Carmen ve Marisol onu kendi standlarını kurması için kandırmadan önce Lucy'nin standını kurmasına yardım etmişti. Bunun sadece onun kol kaslarına bakmaları için bir bahane olduğundan emindim, ki bu... ilişkilendirilebilir.

"Her şeyi ayarladın ve kodlara uygun hale getirdin mi?" Finn'e sordum.

Bir öpücük için eğildi. "Bu sadece beş dakika sürdü. Geri kalan zaman Stanley'nin çok sıkıcı bir ders vermesiyle geçti. Char sonunda kaçabilmem için dikkatini yeterince dağıttı."

"Her şey iyi görünüyor. Benimle biraz stant işi yapar mısınız?"
Easton kolunu omzuma attı. "El işlerinde çok iyiyimdir."

ZEYTİN

"SEN NE DÜŞÜNÜYORSUN?" FELIX'E SORDUM.

Arkadaşlarım ve ben balkabağı oyma standının yanında daire şeklinde oturuyorduk. Her birimizin bir balkabağı vardı ve son tasarımlarımızı birbirimizden gizli tutuyorduk ama ben benimkini onaylaması için Felix'e gösterdim. Ben balkabağıma bir kedi yüzü oymuştum. Başını eğdi, miyavladı ve sonra uzaklaştı.

"Sanırım hoşuna gitti," dedi Finn.

Sırıttım. "Sanırım öyle. Artık Felix'in onayını aldığıma göre, birbirimize gösterelim mi?"

Adamlarım başlarını salladı.

"Harika, bir, iki, üç diye çevirin."

Gözlerimi kırıştırdım, önümdeki üç tasarıma bakarken kaşlarım çatıldı.

Lars geleneksel bir jack-o'-lantern seçmişti, ancak gözleri orantısızdı ve ürpertici gülümsemesi de öyle. Ama diğer ikisine kıyasla bu bir şaheserdi. Çünkü Easton bir yüz olabileceğini düşündüğüm bir şey oymuştu. Ama bir tür canavar iblis de olabilirdi. Finn'in tasarımı ise o kadar fallikti ki pornografik olmanın sınırındaydı.

"Finn?" Ben sordum.

"Bu deniz feneri!" diye yarı bağırdı. "Gördün mü?" Arkasındaki deniz fenerini çığınca işaret etti.

Balkabağını biraz daha yakından inceledim. "Oh, bu... kulübe mi?" "Deniz fenerinin" dibindeki şekilsiz lekeyi işaret ettim.

Finn savunmacı bir tavırla kollarını kavuşturarak, "Evet," dedi. "Vay anasını," dedi Lars, Finn'in balkabağını yüzüne doğru çevirerek. "Bu tür oymalar yaptığımızı fark etmemiştim." Omuzlarım tuttuğum kahkahalar yüzünden titredi. "İmgeyi görebiliyorum." "Evet, peki, o nedir?" Finn, Easton'ın elini işaret ederek sordu.

Balkabağı.

"Bu Olive!" dedi gururla.

Üçümüz de onun oymasına baktık. Balkabağı Olive'in yüzünün çoğunu kaplayan üçgen bir burnu, sürekli çığlık atıyormuş gibi görünmesine neden olan açık bir ağzı ve saç olabilecek garip bir yarım dairesi vardı.

Aramızdaki bağ mutlulukla doldu ve hepimiz kahkahalara boğulduk. Easton, "En azından benimki çocuklarda iz bırakmayacak," dedi.

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," diye güldü Lars.

Beni kucağına çekti, yanağıma bir öpücük kondururken güçlü kollarıyla beni sardı. "Kazanan kesinlikle seninki yavru kedi, şaşırdığımdan değil." Göğsüne sokuldum, parlak, taze çamı içime çektim ve mükemmel bir memnuniyet hissettim. Fırtına gitmiş, ardında mükemmel bir sonbahar günü bırakmıştı. Güneş parlıyordu, ağaçlar parlak kırmızı ve turuncu yapraklarını sergiliyordu ve etrafım insanlarla çevriliydi

beni seven.

Lars isteksizce, "Yoldan çekilsek iyi olacak," dedi, dudakları boynumdaki bağ izine değiyordu.

Onu bir kez daha sıktım ve sonra kendimi ayağa kalkmaya zorladım. "Balkabaklarını ön kapının yanına koyabiliriz, yeter ki Finn'inkini çocukların görmeyeceği şekilde çevirelim."

X dereceli balkabağını alırken homurdandı ama kulübeye doğru ilerlerken bana göz kırptı ve öpücük verdi. Easton balkabağımı taşımakta ısrar etti çünkü görünüşe göre benim için çok ağırdı. Kapıya yaklaştığımızda aklıma gelen bir düşünce beni durdurdu.

"Bekle, bizim için bundan sonra ne olacağını hiç konuşmadık. Burada yaşamak istiyor musunuz?"

"Ah, eşyalarımın çoğunu taşıdım bile," dedi Easton, iki balkabağımızı da ön merdivenlere bırakırken.

"Sen ne?" Kekeledim.

Geride durup balkabağı yerleşimine baktı, hiç rahatsız olmamıştı. "Herkesin kıyafetleri için daha iyi bir dolap sistemi bulmalıyız."

Diğer iki alfama baktım. "Siz de mi bana haber vermeden taşındınız?"

Finn Lars'a doğru eğildi. "Sence hangi cevap en az üzücü olur?"

"Aman Tanrım!" Bu yüksek elli tavırları karşısında sinirlenmiş gibi görünmek için elimden geleni yaptım ama bu nafileydi çünkü bağ aracılığıyla heyecanımı hissedebiliyorlardı.

Alfalarım cevap veremedi Lucy patikadan bize doğru yöneldi. "Aman Tanrım, ne?"

"Oh, sadece bana haber vermeden taşındıklarını gibi *küçük* bir ayrıntı."

Lucy sırtıttı. "Kulağa doğru geliyor. Yüksek elli alfalar. Onları daha sonra cezalandırabilirsin ama şu anda seni bir saniyeliğine çalmam gerekiyor. Hadi içeri girelim, sana göstereceğim bir şey var."

"Evimin içinde bana göstereceğin bir şey var mı?"

"Evet!" Kapıyı açtı ve beni içeri aldı, alfalarımın üzerine kapıyı kapattı.

Ben daha ne olduğunu sormadan dönüp bana baktı, gözleri parlıyordu. Büyük boy çantasından büyük bir paket çıkardı ve bana doğru itti.

"Aç şunu!"

Kâğıt mendili dikkatlice yırtarak açtım ve ortaya muhteşem bir kumaş yığını çıktı. Ne olduğunu anlamaya çalışarak kaldırdım. Lucy kumaşı benden aldı ve düzgün bir şekilde yukarı kaldırdı, böylece önü derin v şeklinde krem rengi bir elbise olduğunu görebildim. Ama omuzlarına o güne kadar gördüğüm en inanılmaz pelerin iliştilmişti. O da krem rengiydi ama pelerinin tepesinden başlayarak altın sarısı, pembe ve kırmızı renklerde güzelce dikilmiş sonbahar çiçekleri vardı. Pelerin aşağıya doğru devam ediyor, en alttaki kır çiçekleri tarlasına benzeyene kadar kalınlaşıyorlardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Dudaklarımı aralayarak Lucy'ye baktım.

"Bu senin için," dedi neredeyse utanarak. "Giyecek süslü bir şeyin olsun istedim."

Gözlerim yaşlarla doldu ve elbiseyi ezmeye dikkat ederek kollarımı ona doladım. "Bu hayatımda gördüğüm en güzel şey. Bunu benim almamı istediğine emin misin?"

O da beni sıktı. "Tabii ki. Hayatım boyunca bir kız kardeşim olmasını bekledim, bu yüzden bu bir rüyanın gerçekleşmesi demek."

Ona biraz daha sıkı sarıldım. "Benim için de." Bir daha asla bir aileye sahip olamayacağıma inanmıştım. Yanıldığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Ayrıldık ve ben gözlerimi sildim.

"Hemen giy şunu!" Lucy söyledi.

"Şimdi mi?" Bu kesinlikle uygun bir festival kıyafeti değildi.

"Evet. Bana ve sana *bağlı olanlara* göstermelisin." Kaşlarını salladı.

Güldüm. "Tamam."

Lucy giymeme yardım etmek zorunda kaldı. Üzerime tam oturdu ve aynada kendime baktığımda hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Bir o yana bir bu yana döndüm. Pelerin beni büyülü bir orman perisi gibi gösteriyordu.

"Bunu senin yaptığına inanamıyorum," diye nefes aldım. "Lucy, bu şimdiye kadar giydiğim en muhteşem şey."

Gülümserken yanakları pembeleşmişti. "Büyüleyici görünüyorsun. Sizinkiler çıldıracak. Hadi gidip onlara gösterelim!"

"Oh, tamam." Bu kıyafetle dışarı çıkmaktan biraz çekiniyordum ama insanların çoğu kulübede değil tarladaydı. Adamlarıma gösterebilir ve sonra geri gelip üzerimi değiştirebilirdim.

Lucy benim için ön kapıyı tuttu ve ben de onu takip ettim. "Mutlu yıllar!"

Tüm kasaba kulübenin etrafında toplanmış, bana Mutlu Yıllar şarkısını söylerken küçük bir çılgılık attım. Kalabalık tanıdık yüzlerle doluydu: Sarmaşık, Summer ve Lucy; Lars'ın anneleri Frida, Harper, Isla ve Jo; Marisol ve Carmen; Char, Rosie ve Gavin; Stanley ve Harry ve çok daha fazlası. Ve tabii ki benim çocuklar ön plandaydı.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu ama ilk kez, algılanma deneyimi tüylerimi diken diken etmedi. Beni yargılamak için burada değillerdi; anlaşılmaz bir şekilde beni *kutlamak* için buradaydılar.

Easton yanıma geldi ve başımın üstünü öptü. "Mutlu yıllar, bebeğim."

Finn çenemi kavradı ve bana sert bir öpücük verdi. "Bil diye söylüyorum, bunu bizden sakladığın için bu gece o kışına şaplak atacağım."

"Nasıl öğrendin ki?" Ben sordum.

Lars kollarını bana doladı. "Stanley Lucy'ye senin doğum günün için bir şey planlayıp planlamadığını sordu. Ona söylemediğimiz için çok kızdı." Bana sert bir bakış attı ama ben Stanley'nin o günün doğum günüm olduğunu nereden bildiğini anlamaya çalışıyordum.

Finn yüzümdeki soruyu okuyarak, "İş başvurunuzdan doğum gününüzü öğrenmiş," dedi.

Belediye başkanını kocasının yanında, her ikisi de parti şapkaları takarken gördüğümde göğsüm ağrıdı. İşgüzar ve kasaba ruhu konusunda fazlasıyla inatçı biriydi ama doğum günümü düşünmesi beni çok etkilemişti.

Kalabalık dağıldı ve Summer'ın kedi şeklinde biraz orantısız ama yine de sevimli bir doğum günü pastası taşıdığı ortaya çıktı. Tam o anda Felix kafasını bacağıma vurdu. Güldüm ve onu kucağıma aldım ve ikimiz birlikte doğum günü mumlarını üfledik.

"Vanilyalı kek ve akçaağaç kreması," dedi Summer. "En sevdiğin tatların ne olduğundan emin değildim."

Başımı Finn'in omzuna yasladım. "Akçaağacı seviyorum."

Sonraki birkaç dakika kasaba halkının yanıma gelip doğum günümü kutlaması ve kapıda biriken hediye yığınının katkıda bulunmasıyla geçti. Adamlarım bu bağ sayesinde beni toprakladılar ve her şeyden aşırı heyecanlanmamı engellediler.

"Pekâlâ millet, dinleyin!" dedi Stanley. Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. "Her yıl Hasat Festivali'nde Tarihi Starlight Korusu Sonbahar Hasat Kutlaması'nın Hasat Kraliçesi'ne taç giydiriyoruz ve bu yıl seçim çok açıktı. Hasat Kraliçemizin deniz feneri bekçimiz Olive Autumn Harvest'tan başkası olmadığını duyurmaktan memnuniyet duyuyorum."

Lucy ve Ivy beni öne doğru iterek Stanley'nin alkışlar ve tezahüratlar arasında başıma taç takmasına izin verdiler.

Daha fazla tebrik ve kucaklaşma oldu ve Stanley Hasat Kraliçesi olmanın pek çok sorumluluğu beraberinde getirdiğini ve bunları üstlenmeye hazır olmamı umduğunu anlatan bir söylev vermeye başladı. Harry sonunda onu çekti ve omzunun üzerinden bana küçük bir el salladı.

İnsanlar festivalin son saatlerinin tadını çıkarmak için stantlara dönerek dağılmaya başladığında, gözlerim bana doğru ilerleyen devasa bir alfaya takıldı.

"Aman Tanrım, Gunnar!" Birkaç adım koştum ve bana amca gibi davranan adama sarıldım.

Beni kollarının arasına aldı. Deniz gibi kokuyordu ve boğazıma bir yumru oturdu. "Küçük Zeytin, büyümüş de küçülmüş," dedi sert bir sesle.

Ayrıldığıımızda, bağlandığı Sarah ve Anna'yı arkasında gördüm. Heyecanlı bir ıgık attım ve onlara da sarıldım.

"Burada olduğuna inanamıyorum," dedim gözlerimdeki yaşları silerken.

"O salaklarla tanıştıktan sonra gelip seni kontrol etmemiz gerekiyordu." Bize biraz yer açmak için geride duran alfalarımaya çenesini uzattı. "Teknenizi mahvettiklerini duydum." Gunnar kollarını kavuşturdu ve hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Dudağımı büzdüm. "Evet, belki de en iyi anları değildi."

Alfa başını salladı. "Onlar hakkında emin misin? Çünkü senin için onlardan kurtulabilirim. Sadece söylemen yeterli."

Sarah alfasına dirsek attı. "Şu bağ izlerini görmüyor musun?" Boynumdaki izleri işaret etti. Hâlâ kırmızı ve lekeliydiler ama gümüşi yara izlerine dönüşerek iyileşeceklerdi.

"Yapmamaya çalışıyorum," diye cevap verdi Gunnar, beni güldürerek.

Sarah kolunu omzuma dolamadan önce gözlerini devirdi. "Küçük Olive'imize karşı kendini çok korumacı hissediyor," dedi komplocu bir tavırla. "Ona göre sen her zaman babanın teknesinde emir veren yedi yaşındaki o küçük kız olacaksın."

"Muhtemelen." Ama bu beni üzmedi. Gunnar'ın korumacılığını memnuniyetle karşıladım, özellikle de son birkaç yıldır Pack Christensen'ı dışlayan ben olduğum için, çünkü ailemi hatırlatacak herhangi bir şey olmasından çok korkuyordum. Akşam yemeğine gelme davetlerini, yanımda olma çabalarını görmezden gelmişim. Ama onlar hâlâ buradaydı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Kaybolduğum için özür dilerim." Sarah beni kollarıyla sardı. "Asla özür dilemene gerek yok,

Tatlım. Az önce çok kötü bir şey yaşadın ve ne kadar acı çektiğini biliyorduk." Burnunu çekti. "Keşke daha fazlasını yapsaydık."

"Daha fazlasını yapamazdın. Yalnız kalmaya kararlıydım."

Onu kucakladım. Annemin en iyi arkadaşıydı ve ona sarılmak bir anlığına da olsa annemi geri kazanmak gibi hissettirdi. Birbirimize sulu gülümsemeler vererek ayrıldık.

"Artık yalnız değilsiniz, Bayan Hasat Kraliçesi," dedi, saçma sapan balıkçı kadın sesini yeniden kazanarak. "O çocuklar seni bizi ziyaret etmeleri için sahile götürsünler. Sizi tekneyle gezdiririz, böylece bazı temel yaşam becerilerini öğrenebilirler."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Gunnar bunu yaşamalarına asla izin vermeyecek."

Sarah başını salladı. "O ve Jameson en iyi arkadaşlardı. Baban o alfaları korkutmak için burada değil, bu yüzden Gunnar vekil baba rolünü çok ciddiye alıyor."

Bu sefer birkaç damla gözyaşının akmasına engel olamadım.

"Onları özlüyorum." "Biliyorum tatlım. Ben de onları özlüyorum."

Karşıdaki festivale baktık. Carmen stantlar arasında doğaçlama bir dans dersi verirken Stanley yürüyüş yollarını kapatmakla ilgili bir şeyler bağıyordu.

"Ailen burada yarattığın hayatla çok gurur duyardı. Biliyorum, ben de seninle gurur duyuyorum. Ve şu alfalarınız teknecilik hakkında bir bok bilmiyor olabilirler ama vay canına, çok seksiler. İyi seçim."

Bir kahkaha attım. "Aman Tanrım, Sarah."

"Psh, yaşlı olabilirim ama *gözlerim* var."

Adamlarıma kendilerini Sarah ve Anna'ya tanıtmalarını işaret ettim. Gunnar sessiz kaldı, gözleri alev alev yanarak onlara baktı.

Sarah alfalarını festivale sürüklediğinde Easton, "Bu adam çok korkutucu," dedi.

"Teknemi çarptığına hâlâ inanamıyorum," dedim. *Sweet Olive*'im kayalıklardan kurtarılmıştı ve şimdi marinada tamir edilmeye hazır bir şekilde duruyordu.

"Bir hata yaptın," dedi Easton. Yan tarafına dirsek attım, muhtemelen ondan çok benim dirseğim acıdı. O da kollarını bana doladı. "Düşünüyordum da, artık bir sürü olduğumuza göre, sürü ismimiz ne olacak?"

"Oh." Sonunda bir *sürü* olduğumuzu anladığımda göğsüm heyecanla doldu. Benimle sonsuza dek birlikte olmak isteyeceklerini hayal etmeye cesaret edememiştim, bu yüzden bir sürü adı bile düşünmemiştim.

Finn, "Elimizde West, Ford, Andersson-Spring ve Harvest var" dedi.

"Herhangi birinden memnunum," dedi Lars. "Deniz fenerinden dolayı Batı olabilir mi? Kasabadaki insanlar zaten buraya Batı Feneri diyor."

Easton inledi. "Ben Easton West olurdum. Herkes bana pusula derdi."

Lars bir kahkaha attı.

"Olive Autumn Harvest'tan daha iyi," dedim. "Anne tarafımdan büyükannemin adı Sonbahar'dı ve annemle babamın

tüm *sonbahar hasadı* şeyini bir araya getirin."

"Adını çok sevdim," dedi Finn. "Hasat Kraliçesi için mükemmel."

Gülümsedim ve bağ işaretini öpmek için parmak uçlarımda durdum, bu da bana bir hırlama ve kıcıma bir tokat kazandırdı.

"Adını saklamak istemiyor musun, Easton?" diye sordum. Çenesi sertleşti. "Kesinlikle hayır."

Elimi uzun buklelerinde gezdirdim, yetiştirilme tarzının acısını dindirebilmeyi diledim. Yüz ifadesi yumuşadı ve dokunuşuma doğru eğilerek avucumu öptü.

"Lars?" Ben sordum.

"Pack Autumn-Spring olarak her zaman tire işareti kullanabiliriz," diye düşündü.

Bağın içinden bir eğlence nabızı bana ulaşana kadar donakaldım. Gülerek onu ittim. "Lütfen, hayır."

Kıkırdadı. "Peki o zaman. Sanırım seçimimiz belli. Hayatlarımızın merkezindeki omega'yı ve onun merkezindeki ebeveynleri onurlandırmak için Pack Harvest olacağız."

Gözlerim yaşlarla dolarken burnumu çektim. "Kahretsin, böyle şeyler söyleyemezsin."

"Pack Harvest. Bayıldım." Easton beni sımsıkı kucakladı, Finn ve Lars da onlara katıldı ve ben tamamen onlara sarıldım - kokularıyla sırlıklam oldum ve sevgileriyle çevrelendim.

ZEYTİN

SAHİLE BAKAN KUMLU TEPENİN KENARINA OTURDUM. KUMSALDA Festival birkaç dakika önce sona ermişti ve ben de eşofman altımı ve Easton'ın kalın kazaklarından birini giymiştim. Omega'm yumuşak ve rahat şeyler istiyordu ama muhteşem elbisemi çıkardığım için üzgündüm. Şimdiye kadar giydiğim en güzel şeydi ve onu tekrar giymek için bahaneler bulmak için sabırsızlanıyordum.

Güneş batıyor, gökyüzünü pembeler ve kırmızılarla kaplıyordu ve ben saçlarıma bulaşmasını umursamadan kuma uzandım. Herkes stantları dağıtıp alandaki her şeyi temizlerken kahkaha ve sohbet sesleri rüzgârla bana ulaştı. Hâlâ ateşimin etkisinden kurtulamadığım için arkadaşlarım yardım etmeme izin vermediler. Gözlerimi devirmiştim ama oturduğum anda yorgunluk beni içine çekti. Geçen hafta bu kadar çok şey olduğuna inanamıyordum. Ben gitmiştim harap olmuş, düşünmeko Lars aranıyor biri Başka, fırtınada adamlarımı kaybedeceğim korkusundan, en mutlu olduğum ana

onları birleştirip bir sürü haline geldiler.

Sessiz bir *miyavlama* beni yalnız olmadığım konusunda uyaran tek şeydi. Felix göğsüme uzandı, sanki ben onun kişisel tahtıymışım gibi asilce gerindi. Kulaklarını kaşıdım.

"Buraya taşındığımda, böylesine şeytani entrikalar çeviren bir çöpçatanı evime aldığımı hiç düşünmemiştim."

Felix mırıldandı.

"Onları bana getirdiğin için teşekkürler." Kasaba toplantısında eşitliği bozarken ne yaptığını bildiğinden hiç şüphem yoktu. "Ve"-boğazımdaki yumruyu yuttum-"önce beni seçtiğin için teşekkürler, Felix. Benimle kaldığın için teşekkürler."

Mırlaması şiddetlendi ve başını çenemin altına sürttü. Felix omzumun üzerinden bir şey fark edene kadar sessizce akşamın tadını çıkararak orada kaldık. Bakışlarını takip etmek için arkamı döndüm ve alfalarımın bize doğru yürüdüğünü gördüm. Mutluluk içimde dönüp durdu, adamlarımın bağdaki duygularıyla daha da güçlendi.

"Biliyorsun, onlar buraya taşınmış olsalar bile burada her zaman hoş karşılanacaksın Felix. Ne zaman kalmak istersen, senin için yerimiz olacak. Ama artık yalnız değilim, bu yüzden gitmek istersen anlarım." Kollarımı ona dolayarak sarıldım ve hafifçe sıktım. "Eminim yapacak bir sürü entrika ve çöpçatanlık işiniz vardır."

Felix mırıldandı ve kucağımdan atlamadan önce başıyla bana son bir kez vurdu. Kasabaya doğru giden patıkaya geri dönerken benimkilerin yanından kasıla kasıla geçti.

"Bu da neydi şimdi?" Easton yanıma oturdu ve soğuk ellerimi sıcak ellerinin arasına sıkıştırdı. Lars arkama yerleşti ve kucağıma bir battaniye koydu. Ona doğru eğildim, mırıltısı içimde titreşiyordu. Finn diğer yanıma oturdu, eğilip yanağımla öptü ve bu sırada beni kokusuyla işaretledi.

"Belediye başkanıyla önemli şeyler konuşuyordum."

Easton elimi sıktı. "Eminim belediye başkanı ve Hasat Kraliçesi'nin görüşecekleri pek çok resmi iş vardır."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Çok fazla iş var."

Mükemmel bir sessizlik içinde oturuyorduk, aramızdaki bağın ifade ettiği duygular kelimelere dökülemeyecek kadar fazlaydı. Lars saçlarımla oynadı, Finn battaniyeyle uğraşarak sıcak olduğumdan emin oldu ve Easton yanıma kıvrıldı.

Güneş yavaşça ufukta kayboldu ve bizi karanlığa gömdü. Küçük yıldızlar gece gökyüzünü süslüyordu. Bu, hayatımın o sessiz anlarından biriydi ve o kadar mükemmeldi ki sonsuza dek değerini bileceğimi biliyordum.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Hepinizi çok seviyorum."

Aramızdaki bağ saf, parlak bir sevgiyle dolup taşarken adamlarım bana daha sıkı sarıldılar.

"Biz de seni seviyoruz bebeğim," dedi Easton, sesi biraz boğuk çıkıyordu.

Yukarı.

Birleştirdiğımız ellerimizi kaldırdım ve öptüm. "Beni takip ettiğin için çok mutluyum."

"Takip etmiyordum," diye mırıldandı.

Sadece gülümsedim ve gözlerimi kapattım. Sudan gelen keskin esinti kışın habercisiydi ama beni sıcak tutacak adamlarım vardı.

Bugün ve gelecekte her gün.

EPILOG

FELIX

KUYRUĞUM BİR O YANA BİR BU YANA SALLANIRKEN KALAN festival stantları.

Huysuz deniz yaratığı omega, alfasıyla eşleşti. Buradaki işim bitmişti. Elbette onları izlemeye devam edecektim. Benim rehberliğime her zaman ihtiyaçları olduğu açıktı.

Oyma bıçağımı sakladığım kayanın yanından geçtim. Ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsiniz... ne zaman birinin haddinin bildirilmesi gerekeceğini.

"Ah, üzgünüm, Felix," diye haykırdı yıpranmış bir ses, üzerine basılmaktan kıl payı kurtulurken.

Sinirli bir ses çıkardım ve delici bakışlarımı suçluya, utangaç öğretmen omega'ya çevirdim. Elinde, görüş alanının çoğunu kapatan büyük bir taş kutusu vardı.

Kutuyu çimlerin üzerine bıraktı ve kulaklarımı kaşıdı.

"Gerçekten çok üzgünüm. Sen iyi misin? Seni orada görmedim."

Onun dokunuşuna yaslandım. Mmm, bu güzeldi. Öğretmen omega bana her zaman ikramda bulunurdu. Mesai saatleri dışında ziyarete gelirim diye sınıftaki çekmecesinde biraz bulundururdu. Zencefilli kurabiye gibi kokardı, Noel gibi.

Hmm... Noel'e çok az kalmıştı. Delici bakışlarımla omega'yı sabitledim ve planım yerine otururken göğsümde küçük bir mırıltı yükseldi.

Tekrar eve doğru yola çıkarken kuyruğum ileri geri sallanıyordu. Evet, bu çok iyi bir tatil sezonu olacaktı.

Son.

Pack Harvest'ın Noel gününü nasıl
geçirdiğini görmek ister misiniz?
[Bonus sahneyi buradan okuyun!](#)

DAHA FAZLA COZYVERSE MI LAZIM?

Starlight Grove'dan ayrılmaya hazır değil misiniz? Felix'in Ivy Winter için planlarını mı merak ediyorsunuz? [Elana Lee'nin yazdığı](#), Ivy ve sürüsünün yer aldığı [Kış İçin Bir Sürü'yü okuyun](#).

Ve bizi izlemeye devam edin: daha da fazla hikaye geliyor! Emilia Emerson'dan Lucy Andersson-Spring'in yer aldığı *A Pack for Spring* İlkbahar 2026'da, Elana Lee'den Summer Pham'ın yer aldığı *A Pack for Summer* ise Yaz 2026'da yayımlanacak.

Emilia Emerson'un Kitaplarının daha fazlasını buradan görebilirsiniz: emiliaemerson.com Eliana Lee'nin Kitaplarının daha fazlasını buradan görebilirsiniz: elianaleeauthor.com

AYRICA EMILIA EMERSON TARAFINDAN

Olive ve arkadaşlarının okuduğu mafya kitabını merak ediyor musun?

[Emilia Rossi'den His Tesoro'ya göz atın!](#)

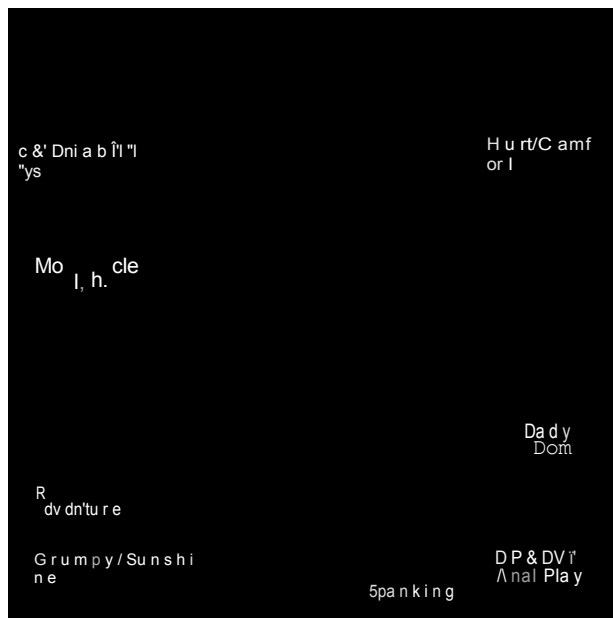
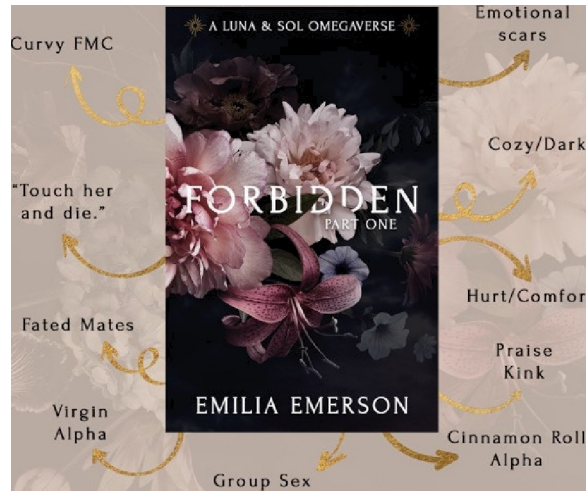

Emilia Emerson'ın diğer Omegaverse Kitaplarını da kaçırmayın:

Yasak: Birinci Bölüm & Yasak: İkinci Bölüm

Cherished

MFM M OMEGAYERSE

TEŞEKKÜRLER

Şubat 2024'te Eliana Lee bana mesaj atarak düşük-angst omegaverse paylaşımlı bir dünya yaratma fikrini sundu. Fikri hemen sevdim ama yeni bir projeye evet demekte dirençliydim. İlk Mafya romantizmimi yazmanın ortasındaydım ve zaten yazmak istediğim diğer tüm kitaplarla boğulmuştum. Ancak birkaç gün içinde Cozyverse hakkında düşünmeden edemedim. Fikirleri mesajlaşmaya başladık (her biri bir öncekinden biraz daha saçma) ve sonra Instagram algoritması bana Vaughn Designs'ın hesabını gösterdi. Eliana'ya mesaj attım ve kesinlikle yazmayı taahhüt etmediğimiz bu seri için kapak tasarımcımızı bulduğumu söyledim ve gerisi tarih oldu!

Bu yüzden ilk teşekkürüm Eliana'ya gitmeli: Cozyverse Mastermindaire Extraordinaire. Grup projelerinden her zaman nefret etmişimdir, ama bu dünyada seninle işbirliği yapmak çok keyifliydi. Gerçekten çok komiksin, parlak fikirlerle dolusun ve inanılmaz bir yazma ortağısın. Bu kitabı yazmak çok eğlenceliydi ve bunun büyük bir kısmı senin sayende oldu! Bahar ve Yaz aylarında seninle Starlight Grove'a dönmek, Gilmore Girls'e göndermeler yapmak ve daha fazla Felix saçmalığı planlamak için sabırsızlanıyorum.

Rachel'a - inanılmaz bir yazma ortağı, amigo kız ve güzel bir arkadaş olduğu için. Tüm bu yazma macerası zorlaştığında devam etmem için bana ilham veriyorsun.

Darcy'ye-başından beri benimle birlikte olduğu ve inanılmaz düşünceli bir arkadaş ve yazı ortağı olduğu için.

Geri bildirimleriyle bu hikayenin olabilecek en iyi hale gelmesine yardımcı olan harika beta okuyucularıma: Aimee, Blair, Brit, Katherine, Jenny ve Robyn. Siz olmadan bunu gerçekten yapamazdım. Yazma sürecinin böylesine hassas bir aşamasında hikayelerimi, kalbimin bu küçük parçalarını size emanet edebildiğim için çok minnettarım.

Bu kitabın aslında kederle ilgili olması gerekmiyordu ama karakterlerim hikayeyi tam da gitmesi gereken yere götürüyor. Olive ve Finn'in kederini yazmak bana çok şey hatırlattı.

bir terapist olarak ilk yılım hakkında. 22 yaşındaydım (!) ve bir yas danışmanlık merkezinde çalışıyordum. Yaptığım iş yıkıcıydı - odak noktam travmatik kayıplar yaşamış danışanlarla çalışmaktı - ama aynı zamanda şaşırtıcı derecede güzeldi. Kederi düzeltemeyiz, geçmişini değiştiremeyiz ya da gelecek hakkında herhangi bir kesinliğe sahip olamayız. Bir terapist olarak, bu genellikle derin çaresizlik duygularına yol açıyordu. Danışanlarımla acılarını dindirmeyi her şeyden çok istiyordum, ancak yapabileceğim tek şey onlarla birlikte olmaktı. Ve anlaşılan o ki, bu tam olarak yeterliydi.

Yas danışmanlık merkezindeki bir yılım artık çok eskide kaldı - o zamandan beri çok fazla hayat yaşamışım gibi hissediyorum. Ama o danışanlarımla asla unutmayacağım - birkaç yıl içinde çok şey yaşamış ama hala kendini anlamaya çalışan genç bir kadına, yas yolculuklarının bir bölümünü onlarla birlikte yürümem için bana güvenen inanılmaz insanlar. Burada isimlerini sayabilseydim ve hikayelerini paylaşabilseydim, ne kadar nefes kesici, güzel ve inanılmaz olduklarını bilirdiniz. Bunu yapamayacağıma göre, sadece şunu söyleyeceğim: Danışanlarımla beni nasıl değiştirdiğini sonsuza dek kalbimde taşıyacağım. Onlarla birlikte en büyük korkularımdan bazılarıyla yüzleştirdim, en karanlık kederlerimden bazıları yeniden yaşadım ve yaşam ve ölüm, yaşlanmak ve derinden sevmek hakkında çok şey öğrendim.

O yılki müşterilerim bunu asla okumayacak, ama siz okuyanlar için Şu anda şunu söylemek istiyorum: kendi acınızla ve karanlığınızla cesur bir duruşla ve gözlerinizi dört açarak yüzleşmek yapabileceğiniz en cesur şeylerden biridir. Kederin, ölümün ve karanlık duyguların o karanlık uçurumundan her şeyden çok korkan bir kültürde yaşıyoruz. Eğer kendinizi orada bulduysanız, bilin ki ben tam yanınızdayım. Dünyanın sizi kucaklamak için beklediği ışığa geri dönmeye hazır olana kadar elinizi tutacağım.

YAZAR HAKKINDA

Emilia Emerson nakış işlemeyi, köpeğiyle şekerleme yapmayı, aşk romanları okumayı ve evdeki projeleri yapmayı seviyor. Tam zamanlı bir yazar olmadan önce ruh sağlığı terapistiydi ve romantizm yazmanın ona garantili sonsuza dek mutlu sonları olan dünyaları, birbirini seven rahat karakterleri ve zorlukların üstesinden birlikte gelen aileleri keşfetmesine izin vermesini seviyor. Ayrıca Emilia Rossi takma adıyla Mafya Romantizmi yazıyor.

Yeni duyurulardan haberdar olun:

Web sitesi: emiliaemerson.com

Facebook Grubu: Emilia Emerson'ın Okuyucu Grubu

Instagram & TikTok: @emiliaemersonauthor

A PACK FOR AUTUMN

NOEL

EMILIA EMERSON

A PACK FOR AUTUMN

CHRISTMAS BONUS SCENE

EMILIA EMERSON

SONBAHAR BONUS SAHNESI İÇİN BİR PAKET

EMILIA EMERSON

GİRİŞ

Bu bonus sahne için kaydolduğunuz için teŖekkürler! Umarım Noel Günü'nde Pack Harvest'a dair bu tatlı ve baharatlı bakış açısını beğenirsiniz. Şurada En sonunda, Olive'in sıcığı sırasında paketin NSFW bir görüntüsü var! İnanılmaz @oli_diart tarafından yapılmıştır. Keyfini çıkarın!

xoxo,

Emilia

LARS

YAVAŞÇA UYANDIM, BATTANİYELERİN VE ETRAFIMDAKİ BEDENLERİN SICAKLIĞI Sabah havasının yüzümdeki soğuk ısırığıyla tezat oluşturunuyordu. Gözlerimi kapalı tuttum ve bağı nazikçe okşarken yavaşça nefes aldım. Omega'mın çoktan uyanmış olduğunu görmek beni hiç şaşırtmadı.

Tabii ki öyleydi.

Gözlerimi zorla açtım ve sadece uyanık olmakla kalmayıp yuvadan da kaçtığını fark ettiğimde kısık bir hırıltıyı bastırdım. Kendimi Finn ve Easton'dan ayırdım ve yuvayı çevreleyen tül perdeleri çektim. Yer kırmızı dantel parçalarıyla doluydu - omega'mızın bize Noel arifesinde verdiği hediyein kanıtı. Parçalanmış iç çamaşırlarını görmek beni neredeyse bir daha omega'mın üzerinde göremeyeceğim için pişmanlığa sürüklüyordu. *Neredeyse*. Dişlerimle onu teninden koparmanın verdiği tatmin, pişmanlığa çok az yer bırakıyordu.

Ayaklarımı bir çift eşofmanın içine soktum ve eşofman üstümü giydim, ava çıkmaya hazırdım. Oturma odasındaki Noel ağacı çoktan yanmış, tabanı bir yığın hediyeyle kaplanmıştı. Birkaç yeni hediye gördüm; muhtemelen bu sabah omega'mız tarafından yığına gizlice eklenmişti. Başımı salladım. Ona bize hediye almasına gerek olmadığını söylemiştik ama o kararlıydı.

Ön kapıyı açtım ve beni karşılayan soğuk hava karşısında çenemi sıktım. Olive'in bu soğukta dışarıda olması fikri göğsümde bir hırıltı yarattı ama onu sahilden uzak tutmanın bir yolu yoktu. Onu orada buldum -merhametle, suda değil. İlkbahara kadar sabah yüzmelerine ara vermeyi gönülsüzce kabul etmişti,

Ama yine de çoğu sabah güneşin doğuşunu izlemek için sahile giderdi.

Büyük, düz bir kayanın üzerinde oturuyordu, yüzü yukarı dönük ve gözleri kapalıydı, saçları dağınıktı ve vücudu kazaklarımdan biri tarafından yutulmuştu. Soluk pembe ışığın tenini nasıl öptüğünü görmek için bir an durakladım, kalbim o n u n ne kadar güzel olduğunu görünce tekledi. Gözleri kapalıydı ama bağdaki mutluluk nabızı bana burada olduğumu bildiğini söylüyordu. Elini uzattı ve ben de kayanın üzerinde ona katıldım, onu kucağıma çektim. Üzerime mükemmel bir şekilde oturdu, yumuşacıktı ve şeker gibi kokuyordu.

"Mutlu Noeller." Dudakları selamıyla birlikte tenime değdi ve ona daha sıkı sarıldım.

"Mutlu Noeller, tatlım."

Olive güneşin doğuşunu izlerken kalbim bedenimin kaldırılabileceğinden daha fazla sevgi ve minnettarlıkla kabardı ve ben de onu izledim.

Olive titreyene kadar etrafımızda uyanan dünyanın sessizliğinde oturduk. Onu göğsüme bastırıp ayağa kalktım ve küçük bir mız mızlanma çıkardı, dişleri takırdasa da içeri girmek istemediği belliydi.

Kıkırdadım, yanağını öptüm ve sakalımı yumuşak tenine sürttüğümünden emin oldum. Beni iterken güldü. "Kes şunu. Burada daha uzun süre kalmak istiyorum."

Mırıldandım. "Şey, çok yaramaz bir omega kışlık kıyafetlerini giymeden buraya geldi." Onun sevimli surat ifadesine sert bir ifadeyle karşılık verdim. "Şimdi uslu bir kız ol ve bana kahvaltıda yardım et."

Biraz sinirli bir şekilde ofladı ama kolları bana daha sıkı sarıldı.

İçeri girdiğimizde, kahvaltıya başlamadan önce odun sobasına biraz daha odun attım - dün gece annemlerin bize gönderdiği lussebullar ile birlikte yumurta ve domuz pastırması. Olive yumuşak bir Noel müziği açtı ve ben yemek pişirirken bana yakın durdu, vücutlarımız rahat alanda birbirlerine süttü. Ta ki ben buzdolabından yumurta almak için doğrulana ve onun sıvışıp Noel hediyelerinin yanına çömeldiğini görene kadar. Sırıttım. Hediyeler konusunda umursamaz davranıyordu ama omega'sı belli ki hepsini yırtıp açmak için sabırsızlanıyordu.

Sessizce arkasından yaklaştım ve onu belinden yakalamak için uzandım. Onu göğsümle aynı hizaya çektiğimde irkilerek ciyakladı.

"Kızım yaramazlık yapıyor ve Noel hediyelerine gizlice göz atmaya mı çalışıyor?"

Başını iki yana salladı. "Asla yapmam." Yemyeşil kışını sikime sürterken sesi öfkeliydi. Parfümünü içime çekmek için yüzümü saçlarına bastırarak inledim.

"Uh huh. Peki neden ambalaj kağıdının bir kısmı o kutunun üzerinde soyulmuş?"

"Tamir etmek için buradaydım," dedi Olive çabucak.

Homurdandım. Çok boktan bir yalancıydı. Ama açmaya çalıştığı kutuyu fark ettiğimde yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Sanırım şimdi bir hediye açmanın sana zararı olmaz," dedim.

Bağın içinde bir şaşkınlık kıvılcımı parladı ve hemen ardından kuşku geldi. Ona daha sıkı sarıldım. "Aç şunu."

"Belki de beklemek daha iyidir," dedi, niyetime güvenmediği belliydi.

Göğsümde bir kıkırdama titreşti. "Şimdi aç, kedicik." Sesimi bir havlamayla birleştirdim ve kutuyu almak için öne doğru eğilirken küçük bir inilti çıkardı, kışını bana doğru daha sert bastırdı. Şu anda benim için sırlıslıkam olduğunu biliyordum ve elimi küçük külotunun altından kaydırıp tüm tatlılığını toplamaktan kendimi alıkoymak için içimdeki her şeyi aldım.

Olive hediyei açarken nefesi kesildi. Bu, kızgın olmadığı zamanlarda kışındaki düğümleri çözmesine yardımcı olacak bir dizi eğitici popo tıkacıydı.

"Sanırım başlamak için mükemmel bir zaman." Paketi elinden kaptım ve yırtarak açtım.

"Hayır, bunun gerçekten doğru zaman olduğunu sanmıyorum." Olive benimle mücadele ederken sesi tiz çıkıyordu, mızızızlanırken elimden kurtulmaya çalışıyordu. Elimi onun amını kavrayacak şekilde kaydardım. Sıkı tutuşum onu vücuduma sabitledi ve elim hızla onun kayganlığıyla sırlıslıkam oldu. Omega'mız bizimle dövüşmeyi ve ona haddini bildirmemizi seviyordu.

Doyamadım.

Dudaklarından bir inilti çıkararak amını sıktım. "Noel sabahı bile olsa yavru kedimin yaramazlık yapmasına izin verirsem iyi bir alfa olamam. Şimdi iyi bir kız olup kıyafetlerini çıkaracak ve bunu takabilmem için kucağıma uzanacak mısın? Yoksa seni bağlamam mı gerekecek?" Dudaklarımı çenesinde gezdirdim.

"Ve karar vermeden önce şunu bil ki, eğer seni bağlamak zorunda kalırsam, aynı zamanda bir şaplak yiyeceksin ve bütün sabah boyunca orgazm olmayacaksın."

Olive nefesinin altından bir şeyler mırıldandı, yakalayamadım ama iğneleyici bir şey olduğunu bilerek sııttım.

"İyi olacağım," dedi, dudaklarını bükerek.

"Gördüğümde inanacağım," diye mırıldandım kulağına.

Bizi kanepeye çektim ve ona kaşlarımı kaldırarak oturdum. Acı dolu bir iç çekti ve soyundu. Gülmemek için dudaklarımı büzdüm. Bu kadar şımarık bir şekilde soyunmanın mümkün olduğunu kim bilebilirdi?

Külotunu çıkardı ve tamamen çıplak bir şekilde önümde durdu. Onu görünce sikim sertleşti. Göğüslerini ellerimle avuçlamak, güzel küçük meme uçlarını ağzıma almak, tatlı amcığıyla ziyafet çekmek istiyordum ama dikkatimi dağıtmamaya kararlıyım. Onu kucağıma yatırdım ve aklına bir şey gelip kaçmadan önce içinde popo tıkaçları ve kayganlaştırıcı şişesi olan paketi hızla açtım. Ama kucağımdan inmedi, uyarılmışlığının parfümü odayı dolduruyordu.

"Ne kadar güzel olduğuna bak, kıcını bana sunuyorsun." Poposunun yanaklarını sertçe sıktım ve o da kıvranarak tatlı amını aletimin üzerine bastırdı. Parmaklarımı kayganlaştırıcıyla kapladım ve bir tanesini içine bastırdım, düşük iniltisinin tadını çıkardım.

"İşte bu kadar. Çok iyi gidiyorsun. Şimdi derin nefes al."

Emrettiğimi yaptı ve bir parmağımı daha içine soktum. Sonra bir tane daha, sabırla onu tıkaç için hazırladım.

Tıkacın ucunu göt deliğine bastırdığımda kıpırdandı ve ofladı. "Çok kötüsün."

"Oh evet, çok kötü. Halüsinasyon görüyor olmalıyım ki eşofman altım senin tatlı kayganlığıyla ıslanıyor ve üzerime damlıyor."

Cevap vermeden dudaklarını büzdüğünde güldüm. Sonuna kadar sokmam için yeterince gevşeyene kadar tıkaçla göt deliğiyle alay etmeye devam ettim. Keskin bir nefes aldı, elleri yumruk şeklinde kenetlendi.

"İyisin, kedicik." Elimi sırtında aşağı yukarı gezdirdim, bu hisse alışırken onu yatıştırdım. Yanaklarının arasından büyük, geniş tabanı dışarı çıktı ve sikim inanılmaz derecede sertleşti. Tamamen rahatlayana kadar sırtını ve poposunu ovmaya devam ettim.

Sırtını dikleştirdi ve inledi. "Alfa. İhtiyacım var--"

"Biliyorum, kedicik. Biliyorum." İki parmağımı içine sokmadan önce parmaklarımı sıırıslıkla amında gezdirdim. Kadife sıcaklığı beni sertçe kavradı ve boşalmamak için çenemi sıktım. "Çok iyi hissediyorsun," diye inledim.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye hıçkırdı Olive. Kayganlığı elimi ıslatırken şişmiş küçük klitorisile oynadım, bir çığlıkla boşalana kadar yalvarışını artırdım. Kucağıma yığılmadan önce zevk dalgalarını sürerken avucumu amına bastırdım.

Saçlarını okşadım. "İyi kız, kedicik. Seni boşalırken görmeye bayılıyorum."

Dokunuşuma doğru eğilirken memnun küçük sesler çıkardı.

"O Noel hediyesini sevdim," diye mırıldandı.

Kıkırdadım. "Çok tatlısın amına koyayım."

Gerindi ve sonra önümde diz çökene kadar kucağımdan indi. Elleri kalçalarımaya geldi.

"Sana bir hediye var," dedi.

Omega eşofmanımı ellerini sikimin etrafına saracak kadar aşağı çekerken beynim çalışmayı bıraktı. Beni ağzına alırken gözlerini benimkilerle kilitledi. Kendimi boşalmanın eşğinde hissedebiliyordum.

Parmaklarımı saçlarına doladım, hareketlerini kontrol etmek için değil, sadece ona dokunmak zorunda olduğum için. "Şu haline bak, alfanın sikini yalıyorsun. Kahretsin, kedicik, dayanamayacağım."

Bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyor gibiydi, çabalarını iki katına çıkardı ve beni daha derine götürdü. Lanet okudum ve onu tutuşum sıkılaştı. Kendimi boşalmaktan alıkoymaya çalıştım, bunun bitmesini istemiyordum ama ağzı çok iyi geliyordu. Sikim boğazının arkasına çarptı ve boşalırken inledim.

Bir süre orada oturdum, ağır ağır nefes aldım. Kanepeye yığılıp tekrar uykuya dalmaya hazır hissediyordum ama her şeyden önce omega'mla ilgilenmem gerekiyordu.

"Bu harikaydı, tatlım. Teşekkür ederim." Başını kalçama yaslariken gülümsedi, gayet memnun görünüyordu.

Kanepenin arkasından bir battaniye aldım ve onu kucağıma çekmeden önce battaniyeye sardım. Fiş içinde hareket ederken bir gıcırta çıkardı.

"Bunu daha ne kadar içimde tutmam gerekiyor?" Yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü, hızlı hızlı nefes alıyordu. Tekrar boşalması çok uzun sürmeyecekti.

"Ta ki almanız onu çıkarana kadar." Alnından öptüm ve ona sıkıca sarıldım. Burada oturmak, ona sarılmak her şeydi.

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve tamamen çıplak bir Easton oturma odasına çıktı, parmakları benim ve Olive'in tahrikiyle yandığından emin olduğum bağ izi boyunca ilerliyordu. Gözleri yarı kapalı, kanepeye doğru tökezleyerek yürürken, "Demek büyük bir ereksiyonla uyanmamın nedeni buydu," dedi.

Olive kuru bir sesle, "Evet, diğer sabahlardan çok farklı," dedi.

Hırladı. "Sırf bunun için, bunu düzelteceksin." Omega'mızı belinden yakaladı ve ben isteksizce onu bıraktım. Onu sırtı göğsüne gelecek ve bacakları göğsünün etrafında genişçe açılacak şekilde ayarladı.

Elini kış yanaklarının altına bastırıp tıkaçın tabanına bastırırken homurdandı. Olive ona karşı geri çekilirken haykırdı.

"Birisi Noel hediyelerini erkenden almış."

"Omega'mız kendini pek tutamadı," dedim kanepeye yaslanarak.

"Bana Mutlu Noeller." Easton kalçalarından tutarak onu kaldırdı, böylece sikini damlayan amının içine sokabildi. Onu tamamen doldurduğunda yüksek sesle bir çığlık attı ve ikimiz de orgazmının bağ boyunca ric- ochet'i hissettik.

East- on meme uçlarıyla oynarken omega'mızın gözleri buğulandı ve yanakları kıpkırmızı oldu. "Aferin kızıma. Şimdi Lars bize kahvaltı hazırlarken sen de beni sıcak tutacaksın."

Homurdandım. "Oh, öyle mi?"

"Omega'nın aç kalmasını istemezsin, değil mi?" Easton masumca sordu. "Ayrıca, burada çok meşgulüm." Easton'ın parmakları klitorisinin etrafında dönerken Olive'in nefesi kesildi.

"Hayır, bunu istemezdim." Omega'mızın yüzünü **k a v r a d ı m** ve mutfğa gitmeden önce dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum.

Birkaç dakika sonra Finn koridorda tepindi. "Saat daha sabahın sekizi bile değil," diye homurdandı. Olive'e doğru bir adım attı, onu öpmek ve Mutlu Noeller demek için eğildi. Çok geçmeden onun sikini ağzına aldı. Kahvaltımı bitirirken gözlerimi deviriyordum. Her zaman iyi Noeller geçirmiştım ama bu seferki şimdiden en sevdiğim Noel'di.

EASTON

"BU KADARI DA FAZLA!" OLIVE MİLYONUNCU KEZ HAYKIRDI
Lars'ın annelerinden biri olan Harper ona bir hediye daha verdi.

Olive neredeyse hediyelere boğulmuştu - kitap yığınları, gurme ikramlar, bir film kamerası ve battaniyeler etrafına yığılmıştı.

Dördümüz Noel yemeğimiz için buraya gelmeden önce kulübede hediyeleri değiş tokuş etmiştik. Olive yeni e-okuyucusunu evde bırakmıştı ama yeni tüylü terliklerini ve kazağını giymişti. Ben de ondan aldığım hediyeği giyiyordum. Her birimize özel tişörtler almıştı. Benimkinde "Dünyanın En İyi Sapığı" yazıyordu. Ona bakıp bakıp sırtıyordum.

"Asla yeterince hediye yok!" Lucy hediye yığınının altından bağırdı.

"Doğru," dedi Frida. "Noel günü asla çok fazla hediye olmaz. Özellikle de ailedeki omegalar için."

Isla, alfası ona başka bir hediye uzatırken kızardı.

Andersson-Spring ailesi Noel'i çok severdi. Birkaç hafta önce büyük bir İsveç geleneği olan Santa Lucia Günü'nü kutlamıştık ve anneler her zaman hediye konusunda ellerinden geleni yaparlardı.

Olive'in saçlarının uçlarıyla oynadım, arada bir eğilip başının tepesini öptüm. Aramızdaki bağın onu bunalttığını hissedebiliyordum ama aynı zamanda çok da mutluydu. Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Andersson-Spring'lerin evinde ilk Noel'imi on altı yaşındayken yaşamıştım. Herkesin ne kadar *mutlu* olduğuna büyülenmiş bir şekilde bakıp durmuştum. Çocukken soğuk bir evde uyandığım, annemin evde olup olmadığını ya da tatil olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını bile bilmediğim Noel sabahlarından çok farklıydı.

Minnettarlığım beni ele geçirirken boğazımda bir yumru oluştu.
"Seni seviyorum bebeğim."

Kocaman bir gülümseme yüzünü aydınlattı. Parmaklarını
saçlarımda gezdirdi ve beni öptü. "Ben de seni seviyorum."

FINN

ORTAYA ÇIKTIĞIMIZDA GÜNEŞ GÖKYÜZÜNDE ALÇALMAYA BAŞLAMIŞTI. Lars'ın ailesinin evinden. Yolların güvenli bir şekilde süremeyeceğimiz kadar buzlu olduğu kısa sürede anlaşıldı, bu yüzden kamyonu terk etmeye ve daha sonra geri dönmeye karar verdik. Olive, Easton'ı ön bahçede kovalayıp ona kartopuyla vurmaya çalışırken, Jo garajdan eski moda bir kızak çıkardı.

"İşte! Artık eve sık bir şekilde gidebilirsin," dedi.

Olive onu gördüğünde sevinçle çığlık attı ve hemen üzerine atladı, Lars onu kar yüklü yolun ortasına doğru çekerken eldivenli elleri sıkıca kenetlendi.

Frida kolunu omzuma doladı ve onların caddede slalom yapmalarını, Easton'ın da peşlerinden kayıp gitmesini izledik.

"Seninle gurur duyuyorum, Finny."

Ona döndüm, başım eğikti.

Bilgili bakışları benimkilerle buluştu. "Tüm bunları kabul etmek için kendini açtığın için."

Başımı salladım, boğazım kelimeler için çok gergindi. "Buna değdi," diye mırıldandım, duygularım kelimelerin geçebileceği kadar hafiflediğinde.

"Her zaman öyledir." Yanağımı okşamadan önce bana sevgiyle gülümsedi. "Gidip onlara yetişsen iyi olur. Mutlu Noeller."

Sürümün, ailemin peşinden koşmadan önce ona son bir kez sarıldım.

"Daha hızlı!" Olive çığlık attı, kahkaha sesleri soğuk havayı dolduruyordu. Henüz öğleden sonraydı ama küçük yıldızlar gökyüzünü süslüyordu ve karanlık çoktan kasabayı örtmeye hazırlanıyordu.

"Seni çekeceğim!" Easton neredeyse tekrar düşecekken, "Seni çekeceğim," dedi.

"Hayır!" Lars ve ben karşılık verince Olive kahkahalarla başını geriye attı.

"Buraya gel Finn!" diye bağırdı, elini bana doğru uzatarak. Kızak, fazla iri bedenimi Olive'in arkasına sokmam için yeterince yavaşladı ve onu kollar ve bacaklardan oluşan bir karmaşa içinde sardı.

Lars bizi çekmeye başladı, bu sefer biraz daha yavaş bir şekilde Ana Cadde'nin köşesini döndük. Pırıl pırıl ışıklar her dükkânın önünü aydınlatıyor, çelenkler her kapıyı süslüyordu. Gaz lambaları çoktan yanmış, eve dönüş yolumuzu gösteriyordu.

"Çok büyülü," diye iç geçirdi Olive, ağırlığını göğsüme yaslayarak. Kısmen kızaktan düşme korkusuyla, ama çoğunlukla asla yeterince yaklaşmadığım için ona sarıldım.

"Evet, öyle."

Tam o sırada gölgelerin gizlediği küçük bir çukura çarptık ve ikimiz de yere yuvarlanırken dünya bulanıklaştı. Lars küfretti, Easton bağırdı ve sonra ikisi birbirine çarptı, buzda kaydılar ve benim üzerime düştüler. Ciğerlerimdeki hava hızla boşaldı ve onları iterken boğuk bir inilti çıkardım. Olive'in incineceği düşüncesiyle içimi bir korku kapladı. Ama sonra onun kıkırdamaları havayı doldurdu.

Ellerim yeni pudra mavisi kışlık ceketinin yastıkladığı yumuşak bedenine inene kadar ona körlemesine uzandım. Kıpırmızı yanaklarının kenarlarına özensiz öpücükler kondurdum ve tatlı kokusunu derin derin içime çektim.

"Kış Olimpiyatları için güçlü rakipler olduğumuzu düşünmüyorum" dedi.

"Sayılmaz," diye mırıldandı Lars, inleyerek doğruldu. "Kurs müdahalesi vardı."

Ayağa kalkarken kemiklerim gıcırdadı, Olive'i nazikçe kendimle birlikte yukarı çektim. Yeniden müttefik olduğundan emin olmak için ellerimi vücudunda gezdirmeye başladım, o sırada elimden kaydı ve koşmaya başladı.

"Felix!" Üzerinde mavi örgü bir kazak olan kedi bize doğru koşarken Olive'in kolları iki yana açılmıştı.

"Yavaşla!" Havladım.

Olive omzunun üzerinden bana kaşlarını çattı ama bacakları yavaşladı. "Dengesiz olan ben değilim," diye söylendi ama Felix kollarına atlayınca öfkesi hemen dağıldı.

"Selam tatlım," diye mırıldandı. "Noel kazağının içinde çok şık görünüyorsun. İyi bir sabah geçirdin mi? Bu sabah ışıık evinde seni aradım. Sana bir hediye var."

Felix mırıldandı ve başını Olive'in çenesinin altına sürttü. Lars kızağı sürükleyerek onlara yetişti. Kollarını bizim omega'ya doladı, kediyi ezmeye dikkat etti. "Sen ve Felix kızağa binmek ister misiniz? Bu sefer daha yavaş gideceğiz."

"Yavaşlık sıkıcı," diye yakındı Olive ama Felix kucağına kıvrılmış halde kızağa yerleşti.

Easton ve ben eve dönüş yolculuğunun geri kalanında onunla birlikte yürüdük.

ZEYTİN

YEPYENİ KOLTUĞUNA YERLEŞEN FELIX'IN BAŞINA BİR ÖPÜCÜK KONDURDUM. kedi yatağı. Hangi yatağın en iyisi olduğunu araştırmak için çok zaman harcadım. Başkanımız bunu hak ediyordu.

Finn odun sobasına birkaç kütük daha attı ve ben de yerdeki yerime tembelce uzandım. Ateşin başında uyumanın ne kadar güzel olacağından bahsetmiştim ve adamlarım hemen sehpayı kaldırıp bizim için pelüş bir battaniye ve yastık yığını hazırlamışlardı.

Çok şımartılmışım.

Alfalarım etrafıma uzandı, böylece uyuklu bir kucaklaşma yığını oluşturduk. Televizyonda sessizce bir pişirme programı oynuyordu ve yediğimiz tüm ikramların kanıtları etrafımıza saçılmıştı - akçağaç marshmallowlu sıcak çikolata, tuzlu karamelli şekerleme, su ısıtıcısı mısırları ve kahve trüfleri.

"Yerde uyumamak için yatak aldığımızı sanıyordum," dedi Lars, belimdeki tutuşunu sıkılaştırarak.

"Huysuz alfa," dedim. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı, karnım doluydu ve bedenim tamamen rahatlamış ve ısınmıştı.

"İyi bir Noel geçirdin mi bebeğim?" Easton alnıma bir öpücük kondurarak sordu.

Tatiller her zaman ailemi biraz daha fazla özlememe neden olmuştur. Genellikle evde sakin bir Noel geçirir, ev yapımı hediyeler alıp verirdik. Babam kocaman bir hindi yapar ve artanları tüm komşularımıza götürürdü. Annem Boston Kremalı Turta pişirir ve

En sevdiğimiz Noel filmlerini izlerken çatallarımızla yiyebilmemiz için tüm pastayı sehpanın üzerine koyduk.

Bu, onlar öldüğünden beri Noel'i gerçekten kutladığım ilk yıldır. İlk kez yeni gelenekler oluşturmuştum.

"Mükemmeldi." Ve bunda ciddiye dim. Her şey mükemmeldi.

Easton mırlarken göğsü altımda titriyordu ve alnından öpebilmek için doğruldum. Mırıltısı şiddetlendi ve sakallı çenesini yüzüme sürterek beni kokladı. Sobadaki odunlar çıtırdıyor, yemek programının neşeli tema müziği odayı dolduruyor ve dışarıda kar kulübemizi örtüyordu. Yeni yıla sadece günler kalmıştı ve ben bu yıl için hiç olmadığım kadar heyecanlıydım.

Sürümle, ailemle birlikte yeni yıl için heyecanlıyım.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.